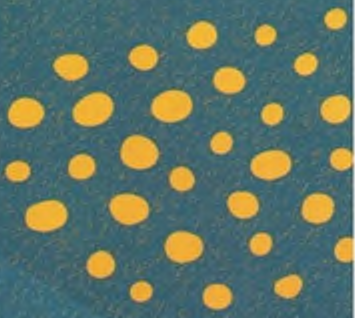
Kazuo Ishiguro

Klara ile Güneş

Çeviren: Lâle Akalın

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

"Güneş her zaman bize ulaşmanın yolunu bulur."

Sıra dışı gözlem yeteneğine sahip bir yapay zekâ olan Klara, kendisi gibi "Yapay Arkadaş"ların satıldığı mağazadaki yerinden insanları izleyip dış dünyayı öğrenmeye çalışır, onu yeni evine götürecek o özel çocuğu sabırla bekler. O çocuk nihayet çıkageldiğinde, Klara kendini ezici kaygılar ve kırılgan umutlarla dolu bir dünyada bulacak, sarsılmaz bir adanmışlıkla bağlandığı Güneş'in yardımıyla bir mucizeyi gerçek kılmaya çalışırken insan denen canlıyı bütün zaafları ve çelişkileriyle tanıma fırsatı bulacaktır.

Günümüzün en büyük yazarlarından Kazuo Ishiguro, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandıktan sonra yayımlanan ilk romanı *Klara ile Güneş*'te, yeni teknolojilerin etkisiyle köklü değişimler geçirmiş bir toplumda yaşanan, sevgi, umut ve fedakârlığa dair unutulmaz bir hikâye anlatıyor.

"*Klara ile Güneş* dingin duygusal yoğunluğu sayesinde Ishiguro'nun büyük bir düzyazı üslupçusu olarak yerini sağlamlaştırıyor."
Evening Standard

"*Beni Asla Bırakma*'yı sevenlere göre bir roman: O kitabın DNA'sındaki duygusal açıklık, kendimizi dışarıdan görebilme niteliği ve insanlığa dair tam olarak iyimser denemese de şefkatli, dokunaklı ve hakiki bakış burada da mevcut."
The Times

2017 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

ISBN 978-975-08-4950-3
30 TL
9 789750 849503
KDV'den muaftır

KLARA İLE GÜNEŞ

Kazuo Ishiguro 1954'te Japonya'nın Nagasaki şehrinde doğdu. Eğitimini, babasının Ulusal Oşinografi Enstitüsü'nde çalışmaya başlaması üzerine beş yaşındayken ailesiyle birlikte geldiği İngiltere'de tamamladı. Kent Üniversitesi'nde İngilizce ve felsefe eğitimi aldı. Mezun olduktan sonra Londra'da sosyal hizmetler görevlisi olarak çalışmaya başladı. East Anglia Üniversitesi'nde Malcolm Bradbury'den yaratıcı yazarlık eğitimi aldı ve yazarlık kariyerinin ilk dönemlerindeki akıl hocası Angela Carter'la tanıştı. 1981'de üç öyküsü yayımlandı ve Kazuo Ishiguro o tarihten beri sadece yazarlık yapıyor. 1982'de ilk romanı *Uzak Tepeler* (çev. Pınar Besen, YKY, 2012) yayımlandı ve Winifred Holtby Memorial Ödülü'nü kazandı. 1983'te *Granta* dergisi tarafından en iyi genç İngiliz yazarları arasında gösterildi. 1986'da yayımlanan ikinci romanı *Değişen Dünyada Bir Sanatçı*'yla (çev. Suat Ertüzün, YKY, 2015) Whitbread Yılın Kitabı Ödülü'nü aldı, Booker Ödülü'ne aday gösterildi. 1989'da yayımlanan üçüncü romanı *Günden Kalanlar* (çev. Şebnem Susam, YKY, 2015), Booker Ödülü'nü kazandı ve 1993'te James Ivory tarafından sinemaya uyarlandı. 1995'te Cheltenham Ödülü'nü alan romanı *Avunamayanlar* (çev. Roza Hakmen, YKY, 2009), 2000'de Booker Ödülü'ne ve Whitbread Ödülü'ne aday olan *Öksüzlüğümüz* (çev. Yasemin Ortwein, YKY, 2014) yayımlandı. *Beni Asla Bırakma* (çev. Mine Haydaroğlu, YKY, 2007), yayımlandığı yıl *Time* tarafından İngilizce yazılmış en iyi 100 roman listesinde gösterildi, Alex Ödülü'nü aldı ve Ulusal Kitap Eleştirmenleri Birliği Ödülü'ne aday oldu. 2005'te *The Saddest Music in the World* adlı ilk uzun metraj sinema filmi senaryosunu tamamladı, ilk öykü kitabı *Noktürnler: Müziğe ve Günbatımına Dair Öyküler* (çev. Zeynep Erkut) 2009'da yayımlandı. *Gömülü Dev* (çev. Roza Hakmen, YKY, 2015) ve *Klara ile Güneş* (çev. Lâle Akalın, YKY, 2021) yayımlandıkları yılların en büyük edebiyat olayları arasında gösterildi.

Kazuo Ishiguro, 2017 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. İsveç Akademisi, ödül gerekçesinde Ishiguro'yu, "büyük bir duygusal güce sahip romanlarında, dünyayla bir bağlantımız olduğu yanılsamasının altında yatan dipsiz uçurumu açığa çıkaran" bir yazar olarak tanımladı.

Lâle Akalın 1946 yılında Ankara'da doğdu. 1967 yılında Ankara Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olduktan sonra Hacettepe Üniversitesi'nden yüksek lisans derecesini aldı. Çeşitli üniversitelerde öğretim görevlisi ve okutman olarak çalıştı, 2003 yılında emekli oldu. Bir süre daha çeviri dersleri verdikten sonra 2014 yılında üniversiteden ayrılarak yalnızca çevirmen olarak çalışmaya devam etti. Evli, iki kızı var, İstanbul'da yaşıyor.

Başlıca çevirileri: Robert Owen, *Yeni Toplum Görüşü ve Lanark Raporu* (Kaynak Yayınları); *Britanya Edebiyatından Öyküler* (Esra Melikoğlu ile birlikte; Notos); *Amerikan Edebiyatı Öykü Antolojisi* (Esra Melikoğlu ile birlikte; Dünya Yayınları); Roald Dahl, *Tek Başına* (Can Yayınları); Ruth Rendell, *Portobello* (Doğan Kitap); Jeanette Winterson, *Günışığı Kapısı* (Doğan Kitap); Rachel Cusk, *Çerçeve, Geçiş, Övgü* (YKY); Catherine Chanter, *Kuyu* (YKY).

Kazuo Ishiguro'nun
YKY'deki kitapları

Beni Asla Bırakma (2008)
Avunamayanlar (2009)
Uzak Tepeler (2012)
Öksüzlüğümüz (2014)
Gömülü Dev (2015)
Günden Kalanlar (2015)
Değişen Dünyada Bir Sanatçı (2015)
Noktürnler - Müziğe ve Günbatımına Dair Öyküler (2015)
Yirminci Yüzyıl Filmini İzlediğim Akşam ve
Başka Küçük Keşifler - Nobel Konuşması (2018)
Klara ile Güneş (2021)

KAZUO ISHIGURO

Klara ile Güneş

Roman

Çeviren
Lâle Akalın

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5800
Edebiyat - 1663

Klara ile Güneş / Kazuo Ishiguro
Özgün adı: **Klara and the Sun**
Çeviren: **Lâle Akalın**

Kitap editörü: **Darmin Hadzibegoviç**
Düzelti: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Arzu Yaraş**

Baskı: Promat Basım Yayım San. ve Tic. A.Ş.
Orhangazi Mahallesi, 1673. Sokak, No: 34 Esenyurt / İstanbul
Sertifika No: 44762

Çeviriye temel alınan baskı: Faber & Faber, Londra, 2021
1. baskı: İstanbul, Mayıs 2021
ISBN 978-975-08-4950-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719
© Kazuo Ishiguro, 2021

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: **ykykultur@ykykultur.com.tr**
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Annem Shizuko Ishiguro'nun anısına
(1926-2019)

Birinci Bölüm

Henüz yeniyken, Rosa ile ikimiz mağazanın orta kısmında, dergilerin durduğu masanın tarafındaydık ve vitrinin yarıdan fazlasından dışarıyı görebiliyorduk. Böylece dışarısını –acele acele yürüyen ofis çalışanlarını, taksileri, koşucuları, turistleri, Dilenci Adam ile köpeğini, RPO Binası'nın alt kısmını– gözleyebiliyorduk. Biraz daha yerleştikten sonra Mağaza Yöneticisi ön tarafa, teşhir vitrininin tam arkasına kadar yürümemize izin verdi ve işte o zaman RPO Binası'nın ne kadar yüksek olduğunu görebildik. Tam zamanında o noktada bulunabildiğimiz takdirde ise Güneş'i yolculuğu sırasında, bizim taraftaki binaların tepelerinden RPO Binası tarafına geçerken izleyebiliyorduk.

Güneş'i bu durumda görebilecek kadar şanslı olduğumda onun besininden mümkün olduğunca içime çekebilmek için başımı ileri uzatır, Rosa da benimle birlikteyse ona da aynı şeyi yapmasını söylerdim. Bir iki dakika sonra esas yerlerimize dönmek zorunda kalırdık ve henüz yeniyken, Güneş'i mağazanın orta kısmından pek sık göremediğimizden, giderek zayıf düşeceğimizi düşünüp endişelenirdik. O zamanlar bizimle aynı sırada duran Oğlan YA Rex bize endişelenecek bir şey olmadığını, nerede olursak olalım Güneş'in bize ulaşmanın yolunu bulacağını söylemişti. Döşeme tahtalarını işaret ederek "İşte tam şuradaki, Güneş'in yaptığı desenler. Endişe ettiğinizde oraya dokunmanız yeter, hemen yine gücünüzü toplarsınız" demişti.

YA Rex bize bunu söylediğinde mağazada müşteri yoktu, Mağaza Yöneticisi Kırmızı Raflar'a bir şeyler yerleştirmekle meşgul olduğu için izin isteyerek onu rahatsız etmek istemedim. Bu yüzden Rosa'ya bir baktım, o da bana boş boş bakınca ileri iki adım attım, çömeldim ve iki elimle Güneş'in yerdeki desenine uzandım. Ama parmaklarım oraya değer değmez desen soldu ve ben ne yaparsam yapayım –daha önce bulunduğu yere pat pat vurdum, bu işe yara-

mayınca elimi döşeme tahtalarının üstünde gezdirdim– desen geri gelmedi. Doğrulduğumda Oğlan YA Rex bana dedi ki:

"Klara, ne kadar açgözlüsün. Siz kız YA'lar hep böyle açgözlü oluyorsunuz."

O zamanlar henüz yeni olduğum halde, bunun benim hatam olmayabileceği, Güneş'in de tesadüfen tam ben elimi dokundurduğumda desenini geri çekmiş olabileceği hemen aklıma geldi. Ama Oğlan YA Rex'in yüzündeki ciddiyet bozulmadı.

"Bütün besini kendine aldın Klara. Bak, burası neredeyse kapkaranlık oldu."

Gerçekten de mağazanın içindeki ışıklar pek kasvetli olmuştu. Dışarıdaki kaldırımda bile, sokak lambasının direğindeki Araç Çekme Bölgesi tabelası gri ve solmuş görünüyordu.

"Özür dilerim" dedim Rex'e, sonra da Rosa'ya doğru dönerek: "Özür dilerim. Hepsini almak değildi niyetim."

"Akşam olduğunda senin yüzünden kuvvetten düşmüş olacağım" dedi Oğlan YA Rex.

"Şaka yapıyorsun" dedim. "Biliyorum, şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Tam şu anda hastalanabilirim. Hele mağazanın arka kısmındaki YA'ların durumu ne olacak? Onlarda daha şimdiden bazı sorunlar başladı. Artık daha da kötüye gidecekleri kesin. Çok açgözlü davrandın Klara."

"Sana inanmıyorum" dedim ama artık o kadar emin değildim. Rosa'ya baktım ama o hâlâ boş boş bakıyordu.

"Kendimi hasta hissetmeye başladım bile" dedi Oğlan YA Rex. Ve öne doğru sarktı.

"Ama sen kendin söyledin. Güneş her zaman bize ulaşmanın yolunu bulur. Şaka yapıyorsun, biliyorum, şaka bu."

Sonunda kendimi Oğlan YA Rex'in bana takıldığına inandırmayı başardım. Ama o gün Rex'in rahatsız edici bir şeyi, mağazadaki çoğu YA'nın konuşmamayı tercih ettiği bir şeyi kasıtlı olmasa da gündeme getirmesine yol açtığımı sezdim. Çok geçmeden, o gün şaka ediyor idiyse bile bir yanıyla ciddi olduğunu düşünmeme yol açan o olay geldi Oğlan YA Rex'in başına.

Pırıl pırıl bir sabahtı ve Rex artık bizim yanımızda değildi çünkü Mağaza Yöneticisi onu ön girintiye kaydırmıştı. Mağaza Yöneticisi her zaman, her konumun dikkatle tasarlandığını ve bir konumda seçilme şansımız ne kadarsa diğerinde de aynı olduğunu söylerdi.

Yine de mağazaya giren müşterinin bakışının ilk olarak ön girintiye yöneleceğini bilirdik, doğal olarak Rex de buraya geçme sırasının gelmesinden memnundu. Mağazanın orta kısmından bakıp, bedeninin her yerine Güneş'in desenleri vurmuş olan Rex'in çenesi havada öylece durmasını seyrettik ve Rosa bir keresinde bana doğru eğilerek, "Ah, ne kadar muhteşem görünüyor! Mutlaka yakında kendine bir yuva bulacaktır!" dedi.

Rex'in ön girintide geçirdiği üçüncü gün annesiyle birlikte bir kız içeri girdi. O zamanlar insanların yaşlarını tahmin etmede o kadar başarılı değildim ama kızın on üç buçuk yaşında olduğu tahminini yaptığımı hatırlıyorum ve şimdi haklı olduğumu düşünüyorum. Anne bir ofis çalışanıydı, ayakkabılarından ve giydiği takım elbiseden yüksek kademede bir çalışan olduğunu anlamıştık. Kız dosdoğru Rex'e gitti ve önünde durdu. Anne ise bakına bakına bize doğru geldi, bize bir baktı, sonra Cam Masa'nın üstünde oturmakta ve Mağaza Yöneticisi'nin tembihlediği gibi serbestçe bacaklarını sallamakta olan iki YA'nın bulunduğu arka kısma doğru yürümeye devam etti. Anne bir ara kızına seslendi ama kız duymazdan geldi ve Rex'in yüzüne bakmaya devam etti. Sonra kız uzanıp bir eliyle Rex'in kolunu yukarıdan aşağı sıvazladı. Bir müşteri bize özel ilgi gösterdiği zaman yapmamız tembihlendiği gibi, Rex elbette hiçbir şey demeden kıza yalnızca gülümsedi ve kıpırdamadan durmaya devam etti.

"Bak!" diye fısıldadı Rosa. "Rex'i seçecek! Kız onu seviyor. Rex ne kadar şanslı!" Susturmak için Rosa'ya bir dirsek attım, çünkü konuşmalarımız kolayca duyulabilirdi.

Bu sefer kız annesine seslendi ve kısa bir süre sonra baktık ki her ikisi de Oğlan YA Rex'in önünde durmuşlar onu tepeden tırnağa inceliyorlar; bazen de kız uzanıyor, Rex'e dokunuyordu. Anne kız alçak sesle tartışırlarken bir ara kızın "Ama anne, mükemmel bir çocuk. Çok güzel" dediğini duyduk. Derken bir saniye sonra kız "Ama hadi anne, hadi" dedi.

Bütün bu sürede Mağaza Yöneticisi yavaşça anne-kızın arkasına gelmişti. Sonunda anne Mağaza Yöneticisi'ne döndü ve sordu:

"Bu hangi model?"

"B2 Modeli" dedi Mağaza Yöneticisi. "Üçüncü seri. Doğru çocuğa düşerse Rex mükemmel bir eşlikçi olur. Özellikle de gencin sorumlu ve çalışkan bir tavır benimsemesini teşvik eder diye düşünüyorum."

"Eh, bizim hanımefendinin buna ihtiyacı olduğu kesin."

"Ah, anne, mükemmel bir çocuk."

Sonra anne "B2 üçüncü seri güneş emilimi konusunda sorunlu olanlar değil miydi?" diye sordu.

Kadın bunu yüzünde aynı gülümsemeyle öylece Rex'in önünde söylemişti. Rex de gülümsemeye devam ediyordu ama kız şaşırmış göründü ve bir annesine bir Rex'e baktı.

"Doğru," dedi Mağaza Yöneticisi, "başlangıçta üçüncü serinin bazı ufak tefek sorunları çıktı. Ama o raporlar abartıldı. Normal düzeyde ışığın olduğu ortamlarda en ufak bir sorun olmaz."

"Güneş emiliminin kötü olmasının daha ileri bazı sorunlara da yol açabildiğini duydum," dedi anne, "hatta davranışsal sorunlara bile."

"Haddim olmayarak belirtmeliyim ki efendim, üçüncü seri modeller pek çok çocuğa muazzam mutluluk getirdi. Alaska'da ya da bir maden kuyusunda yaşamıyorsanız endişelenmeniz için hiçbir sebep yoktur."

Anne Rex'e bakmaya devam etti. En sonunda başını iki yana salladı. "Üzgünüm Caroline. Onu neden beğendiğini anlıyorum. Ama bu çocuk bize göre değil. Sana mükemmel bir tane bulacağız."

Rex müşteriler çıkana kadar gülümsemeye devam etti, hatta ondan sonra bile bir mutsuzluk belirtisi göstermedi. Ama işte o an o şakayı yapışını hatırladım ve Güneş'le ilgili o soruların ve Güneş'in besininden ne kadar yararlanabileceğimizin bir süredir Rex'in aklını meşgul ettiği o anda zihnimde kesinleşti.

Tabii bu soruların bir tek Rex'in zihnini meşgul etmediğinin bugün artık farkındayım. Ama bu resmi olarak bir sorun oluşturmuyordu, bir odanın içindeki konumumuz gibi etkenlerin bizi etkilemeyeceğini garantileyen şartnamelere hepimiz sahiptik. Böyle olmasına rağmen, birkaç saat güneşten uzakta kalan bir YA kendini aşırı halsiz hissetmeye başlıyor ve bende bir sorun mu var –sırf bana özgü bir arıza mı oldu ve bu duyulursa kendime hiçbir zaman bir yuva bulamaz mıyım– diye endişelenmeye başlıyordu.

Vitrinde olmanın zihnimizi o kadar çok meşgul etmesinin sebeplerinden biri de işte buydu. Hepimize sırayla vitrine çıkacağımız vaat edilmişti ve hepimiz de sıramızın gelmesini özlemle bekliyorduk. Mağazayı dışarıya karşı temsil etmenin –Mağaza Yöneticisi'nin ifadesiyle– "özel şerefi"ne nail olmakla da kısmen ilgisi vardı bu-

nun. Ayrıca, Mağaza Yöneticisi ne derse desin, elbette hepimiz biliyorduk ki seçilme olasılığı vitrindeyken çok daha fazlaydı. Fakat hepimizin sessiz bir kabulle bildiği esas neden Güneş ve onun besiniydi. Bizim sıramız gelmeden az önce Rosa bana bu konuyu fısıltıyla açmıştı.

"Klara, bir kere vitrine çıktık mı artık hiçbir zaman yoksunluk çekmeyecek kadar iyiliğe kavuşacağımıza inanıyor musun?"

O zamanlar daha oldukça yeniydim, dolayısıyla bu soru benim de aklımda olmasına rağmen ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Sonunda bizim sıramız geldi ve bir sabah Rosa ile ben, önceki haftaki ikilinin yaptığı gibi teşhirdeki şeyleri devirmemeye dikkat ederek vitrine çıktık. Tabii mağaza daha açılmamıştı ve kepengin tamamen kapalı olacağını düşünmüştüm. Ama Çizgili Kanepe'ye yerleştikten sonra kepengin altında boydan boya dar bir açıklık olduğunu gördüm, Mağaza Yöneticisi bizim için her şeyin hazır olup olmadığını kontrol ederken biraz kaldırmış olmalıydı. Güneş'in ışığı vitrin yükseltisine kadar gelen parlak bir dikdörtgen oluşturuyor, sonra tam önümüzde düz bir çizgi halinde sona eriyordu. Ayaklarımızı Güneş'in sıcaklığına kavuşturabilmek için tek yapmamız gereken, onları birazcık uzatmaktı. O zaman anladım ki Rosa'nın sorusunun cevabı ne olursa olsun, önümüzdeki bir süre için ihtiyacımız olan bütün besini birazdan alacaktık. Mağaza Yöneticisi düğmeye basar basmaz kepenk yukarı kalktı ve göz kamaştırıcı bir ışıkla örtüldük.

Burada itiraf etmeliyim ki vitrinde olmayı istememin Güneş'in verdiği besinle ya da seçilmiş olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir başka sebebi hep vardı. Diğer YA'lardan farklı olarak, Rosa'dan farklı olarak, dışarıya dair daha çok şey görmeye, üstelik de bütün ayrıntılarıyla görmeye her zaman büyük bir özlem duymuştum. Bu yüzden, kepenk yukarı çıkar çıkmaz, benimle kaldırım arasında artık yalnızca bir camın bulunduğunu, şimdiye kadar yalnızca köşe ve kenar olarak gördüğüm birçok şeyi yakından ve bir bütün olarak görebileceğimi fark etmek beni o kadar heyecanlandırdı ki Güneş'i ve onun bize karşı iyiliğini bir an için neredeyse unutuyordum.

RPO Binası'nın aslında birbirinden ayrı tuğlalardan yapılmış olduğunu ve benim sandığımın tersine, beyaz olmayıp soluk bir sarı renkte olduğunu ilk kez görebiliyordum. Artık binanın benim düşündüğümden de yüksek olduğunu –yirmi iki kat– ve birbirini

izleyen her bir pencerenin altında o pencereye özgü bir çıkıntı olduğunu görebiliyordum. Güneş'in RPO Binası'nın yüzünde nasıl çaprazlama bir çizgi çizdiğini gördüm, böylece binanın bir tarafında neredeyse bembeyaz görünen bir üçgen, diğer tarafında ise çok karanlık görünen bir üçgen ortaya çıkmıştı. Oysa artık binanın bütününün soluk bir sarı renkte olduğunu biliyordum. Yalnızca ta çatıya kadar her pencereyi görmekle kalmıyor, bazen içeride ayakta duran, oturan, dolaşan insanları bile görebiliyordum. Sonra, aşağıda, sokakta gelip geçenleri, farklı farklı ayakkabılarını, karton bardaklarını, omuz çantalarını, küçük köpeklerini görebiliyordum. Üstelik istersem onların arasından herhangi birini gözlerimle izleyip ta yaya geçidinden ikinci Araç Çekme Bölgesi tabelasının ardına, iki onarımcı adamın bir yağmur tahliye süzgecinin yanında durup bir yeri işaret ettikleri noktaya kadar görebiliyordum. İnsan kalabalığı yaya geçidinden geçsin diye yavaşlayan taksileri içlerine kadar –şoförün birinin direksiyona pat pat vuran elini, bir müşterinin taktığı kepi– görebiliyordum.

Gün ilerledi, Güneş bizi sıcak tuttu ve ben Rosa'nın çok mutlu olduğunu görebiliyordum. Ama gözlerini sürekli olarak önümüzdeki ilk Araç Çekme Bölgesi tabelasının üstünde sabitleyerek hemen hiçbir şeye bakmadığını fark ettim. Yalnızca ben bir şeye işaret edince başını çeviriyordu, ama sonra ilgisini kaybediyor ve tekrar dışarıdaki kaldırıma ve tabelaya bakmaya geri dönüyordu.

Rosa'nın bir süre başka bir yere baktığı tek durum, önümüzden geçen biri vitrinin önünde durduğu zaman yaşanıyordu. Böyle durumlarda, Mağaza Yöneticisi'nin bize öğrettiği gibi yapıyorduk: "Kibar" gülümsemeler takınıp bakışlarımızı yolun karşısındaki kaldırıma, RPO Binası'nın ortalarında bir noktaya dikiyorduk. Yakınımıza kadar gelen birine daha yakından bakma fikri aklımızı çelmiyor değildi ama Mağaza Yöneticisi böyle bir anda göz teması kurmanın çok kaba bir şey olduğunu açıklamıştı bize. Gelip geçen biri bize ancak özel olarak bir işarette bulunur ya da camın ardından bizimle konuşursa ona cevap verecektik, daha önce asla.

Vitrinin önünde duraklayan insanların bir kısmının bizimle hiç ilgilenmedikleri ortaya çıkıyordu. Ya spor ayakkabılarını çıkarıp onlarla bir şey yapmak ya da uzundörtgenlerinin düğmesine basmak istedikleri için durmuş oluyorlardı. Ama bazıları ta vitrin camının dibine kadar gelip içeri bakıyordu. Bunların çoğu bizim

en uygun olduğumuz yaş civarındaki çocuklardı ve bizi görmekten mutlu oluyorlardı. Çocuğun biri ya yalnız başına ya da yetişkiniyle birlikte heyecanla bize doğru geliyor, sonra bizi gösteriyor, gülüyor, yüzüne tuhaf tuhaf şekiller veriyor, cama vuruyor, el sallıyordu.

Arada bir –RPO Binası'na gözümü dikmiş görünürken vitrine yaklaşanları izlemekte kısa sürede ustalaşmıştım– bir çocuk yanaşıp bize bakardı ve sanki biz bir hata işlemişiz gibi yüzünde bir hüzün ya da bazen öfke olurdu. Böyle bir çocuk bir an sonra kolayca değişir ve ötekiler gibi gülmeye ya da el sallamaya başlardı, ama vitrindeki ikinci günümüzden sonra aradaki farkı kolayca anlar olmuştum.

Üçüncü ya da dördüncü defa böyle bir çocuk vitrine doğru geldikten sonra Rosa'yla bu konuyu konuşmaya çalıştım ama Rosa gülümsedi ve şöyle dedi: "Klara, fazla endişeleniyorsun. Eminim o çocuk son derece mutluydu. Böyle bir günde nasıl mutlu olmaz? Bugün bütün şehir çok mutlu."

Üçüncü günümüzün sonunda bu konuyu Mağaza Yöneticisi'ne açtım. Mağaza Yöneticisi tam da bizi övmüş, vitrindeki "güzel ve ağırbaşlı" duruşumuzdan söz etmişti. O sırada mağazadaki ışıklar kısılmıştı ve biz mağazanın arka kısmında, duvara yaslanmış vaziyetteydik. Bazılarımız da uykudan önce ilginç bazı dergileri karıştırıyordu. Rosa yanımda duruyordu ve omuzlarından, zaten yarı yarıya uykuya dalmış olduğunu görebiliyordum. İşte o sırada Mağaza Yöneticisi günümün eğlenceli geçip geçmediğini sorunca bu fırsattan yararlanarak vitrine yanaşan hüzünlü çocuklardan söz ettim.

"Klara, ne kadar harikuladesin" dedi Mağaza Yöneticisi. Rosa'yı ve diğerlerini rahatsız etmemek için sesini alçaltmıştı. "O kadar çok şeyi fark ediyor ve özümsüyorsun ki." Hayretler içindeymiş gibi başını salladı. Sonra dedi ki: "Şunu anlaman gerek: Biz çok özel bir mağazayız. Dışarıda seni, Rosa'yı, buradaki herhangi birinizi seçmeyi arzu edecek pek çok çocuk var. Ama bu onlar için mümkün değil. Onların size ulaşması imkânsız. İşte vitrine yanaşıp sizi alabilme hayali kurmaları bundan. Ama sonra da hüzünleniyorlar."

"Mağaza Yöneticisi, böyle bir çocuk. Böyle bir çocuk evinde bir YA'ya sahip olabilir mi?"

"Muhtemelen olamaz. Hele senin gibisine sahip olabilmesi imkânsız. İşte bu yüzden, bir çocuk sana tuhaf bir şekilde, acı acı

ya da hüzünle bakarsa, camın arkasından hoş olmayan bir şey söylerse, aldırma. Dediğimi hatırlayıver. Böyle bir çocuk muhtemelen hayal kırıklığı içindedir."

"Böyle bir çocuk, YA'sı olmayan bir çocuk, herhalde çok yalnızdır."

"Evet, bir de o var" dedi Mağaza Yöneticisi alçak sesle. "Yalnızdır. Evet."

Mağaza Yöneticisi gözlerini indirdi ve sessizliğe büründü, bu yüzden ben de bekledim. Sonra aniden gülümsedi ve elini uzatarak, göz attığım ilginç dergiyi yumuşak bir hareketle elimden aldı.

"İyi geceler Klara. Yarın da bugünkü kadar harika ol. Ve unutma. Sen ve Rosa bizi bütün sokağa karşı temsil ediyorsunuz."

Vitrindeki dördüncü sabahımız hemen hemen yarılanmıştı ki bir taksinin yavaşladığını, sürücüsünün diğer taksilerden, caddedeki şeritleri keserek mağazanın önündeki kaldırıma yanaşmasına izin istemek için dışarı sarktığını gördüm. Kaldırıma adım atarken Josie'nin gözleri benim üzerimdeydi. Solgun ve zayıftı ve bize doğru ilerlerken, yürüyüşünün diğer gelip geçenlerinkine benzemediğini görebiliyordum. Tam olarak yavaş yürümüyordu ama attığı her adımdan sonra sanki hâlâ güvende mi ve acaba düşer mi diye kendini sağlama almaya çalışıyor gibiydi. Yaşını on dört buçuk olarak hesapladım.

Yeterince yaklaşıp artık bütün yayaların onun arkasından geçtiği bir noktaya gelince durdu ve bana gülümsedi.

"Merhaba" dedi camın ardından. "Hey, beni duyabiliyor musun?"

Rosa tembihlendiği gibi, RPO Binası'na doğru dümdüz ileri bakmaya devam etti. Ama artık bana hitap edilmiş olduğundan, çocuğa bakıp gülümsemesine karşılık vererek cesaretlendirici bir tarzda başımı sallayabildim.

"Sahi mi?" dedi Josie, ama tabii adının Josie olduğunu henüz bilmiyordum. "Ben *kendi* sesimi bile neredeyse duyamıyorum. Sahi sen beni duyabiliyor musun?"

Tekrar başımla onayladım ve Josie çok etkilenmişçesine başını iki yana salladı.

"Vaay!" Omzunun üstünden biraz önce indiği taksiye baktı, bu hareketi bile ihtiyatla yapıyordu. Taksinin kapısı biraz önce

Josie'nin inerken bıraktığı gibi kaldırıma doğru açık vaziyetteydi ve içinde, arka koltukta oturmuş, yaya geçidinin ötesinde bir yeri işaret ederek konuşan iki kişi vardı. Josie yetişkinlerinin kısa sürede taksiden inmeyecek olmalarından memnun göründü ve öne doğru bir adım daha atınca yüzü hemen hemen vitrin camına değdi.

"Seni dün gördüm" dedi.

Bir gün öncesini aklıma getirdim ama zihnimde Josie'ye ilişkin bir anı belirmeyince ona şaşkınlıkla baktım.

"Aa, kendini kötü falan hissetme sakın, beni görmene imkân yoktu. Yani ben taksiyle falan geçiyordum, pek de yavaş değildik yani. Ama ben seni vitrininde gördüm. Zaten bu yüzden annemi bugün tam burada durdurdum." Yine aynı dikkatli tavırla arkaya doğru baktı. "Vaay, *hâlâ* Mrs. Jeffries'le konuşuyor. Pahalı bir konuşma yolu, değil mi? Taksimetre öylece yazmaya devam ediyor."

O sırada, Josie gülünce yüzünün nasıl da iyilikle dolduğunu gördüm. Ama tuhaf bir şekilde, aynı anda da acaba Josie de Mağaza Yöneticisi'yle konuştuğumuz o yalnız çocuklardan biri olabilir mi diye merak ettim.

Josie –büyük bir görev sorumluluğuyla gözlerini hâlâ RPO Binası'ndan ayırmamış olan– Rosa'ya baktı, sonra "Arkadaşın gerçekten çok tatlı" dedi. Ama bunu söylediğinde bakışları yine benim üzerime çevrilmişti bile. O birkaç saniye boyunca bana sessizce bakmaya devam ederken, ben, Josie bir şey daha söylemeye fırsat bulamadan yetişkinlerinin taksiden inecekleri endişesini yaşıyordum. Ama sonra bana şöyle dedi:

"Bak ne diyeceğim. Arkadaşın başka birileri için mükemmel bir arkadaş olabilir. Ama dün biz buradan taksiyle geçiyorduk ve ben *seni* gördüm ve işte o, diye düşündüm, aradığım YA o işte!" Tekrar güldü. "Kusura bakma, belki bu söylediğim saygısızlık gibi oldu." Bir kere daha taksiye doğru döndü ama taksinin arka koltuğundakiler dışarı çıkma belirtisi göstermiyorlardı. "Sen Fransız mısın?" diye sordu. "Biraz Fransız'a benziyorsun da."

Gülümsedim ve başımı hayır anlamında salladım.

"Son toplantımıza katılan iki Fransız kız vardı" dedi Josie. "İkisi de saçını böyle yapmıştı, tertipli ve kısa, seninki gibi. Tatlı duruyordu." Bana bir saniye daha sessizce baktı ve bir başka küçük hüzün belirtisi daha gördüm gibi geldi, ama o zamanlar oldukça yeniydim ve emin olamadım. Sonra neşelendi ve dedi ki:

"Ay, orada öyle otururken sıcak basmıyor mu sizi? İçecek bir şey falan ister misiniz?"

Ben başımı hayır anlamında salladım ve Güneş'in besininin üzerimize dökülmesinin güzelliğini ifade etmek için ellerimi ayaları yukarı bakacak şekilde kaldırdım.

"A, sahi. Düşünmemişim. Güneş altında olmayı seviyorsunuz, değil mi?"

Yine döndü, bu sefer binaların tepelerine bakmak için. Tam o anda Güneş gökyüzündeki aralıktaydı, Josie hemen gözlerini kısıp tekrar bana döndü.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. Yani gözleriniz kamaşmadan o tarafa bakıp duruyorsunuz. Ben bunu bir saniye bile yapamam."

Elini alnına koydu ve bir kez daha arkasına döndü, bu sefer Güneş'e değil RPO Binası'nın tepesindeki bir yerlere baktı. Beş saniye sonra tekrar bana döndü.

"Çocuklar, herhalde sizin durduğunuz yerden bakınca, Güneş şu büyük binanın arkasında kayboluyor olmalı, değil mi? Bu da demektir ki Güneş'in *gerçekten* nerede kaybolduğunu görmüyorsunuz. Şu bina her zaman önünüzü kesiyordur." Hızla arkaya bakıp büyüklerin hâlâ takside olup olmadığını kontrol etti ve sonra konuşmayı sürdürdü: "Bizim oturduğumuz yerde önümüzde hiçbir engel yok. Benim üst kattaki odamdan Güneş'in tam olarak nerede kaybolduğunu görebilirsin. Geceleyin tam olarak gittiği yeri."

Ben herhalde şaşırmış göründüm. Ve bir baktım, görüş alanımın ucundaki Rosa kendi üstündeki denetimini yitirmiş, gözlerini Josie'ye dikmiş şaşkınlıkla bakıyor.

"Sabah nereden çıktığını göremiyoruz ama" dedi Josie. "Tepeler ve ağaçlar engel oluyor. Biraz burada olduğu gibi herhalde. Her zaman engel olan bir şeyler var. Ama akşam bambaşka. O taraf, benim odamın baktığı taraf kocaman ve bomboş. Gelip bizimle yaşasaydın görürdün."

Yetişkinlerden önce biri, derken diğeri, taksiden kaldırıma indi. Josie onları görmemişti ama belki de bir şeyler duymuştu çünkü daha hızlı konuşmaya başladı.

"Yemin ederim. Güneş'in kaybolduğu yeri tam olarak görebilirsin."

Yetişkinler kadındı. Her ikisi de yüksek kademeli ofis çalışanı giysileri içindeydi. Daha uzunca boylusunun Josie'nin sözünü ettiği

annesi olduğunu tahmin ettim çünkü arkadaşıyla yanak yanağa gelip birbirlerine öpücükler kondurduklarında bile gözleri Josie'deydi. Sonra arkadaşı gelip geçen diğer kişilerin arasına karışarak yok oldu ve Anne bütünüyle bize döndü. Delip geçici bakışları bir an için Josie'nin sırtından ayrılıp üstümde durunca derhal gözlerimi başka tarafa, RPO Binası'na çevirdim. Ama Josie yine camın arkasından konuşuyordu. Sesi biraz daha alçak perdeden çıkıyordu ama işitiliyordu.

"Şimdi gitmem lazım. Ama yakında gelirim. Daha çok konuşuruz." Sonra, zar zor duyduğum bir fısıltıyla dedi ki: "Bir yere gitmezsin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve gülümsedim.

"Harika. Tamam. O zaman hoşça kal. Ama yalnızca şimdilik."

O sırada Anne, Josie'nin tam arkasına kadar gelip durmuştu. Siyah saçlıydı ve Josie ya da koşucuların bazıları kadar olmasa da zayıftı. Şimdi yaklaştığı ve yüzünü daha iyi görebildiğim için, yaş tahminimi kırk beşe yükselttim. Dediğim gibi, o zamanlar yaş konusundaki tahminlerim çok da isabetli değildi ama bunun hemen hemen doğru olduğu ortaya çıkacaktı. İlk başta, uzaktan bakınca daha genç sanmıştım ama yaklaşınca ağzının kenarındaki derin hatları ve gözlerinde öfkeyi andıran bitkinliği görebildim. Ayrıca şunu da fark ettim: Anne, arkasından Josie'ye uzanınca, uzattığı kolu havada duraksadı, neredeyse geri çekiliyordu ki ilerledi ve kızının omzuna yerleşti.

Gelip geçenlerin akıntısına katılıp ikinci Araç Çekme Bölgesi tabelası yönünde ilerlediler, Josie ihtiyatlı yürüyüşüyle, annesi de kolunu kızına dolamış vaziyette. İkisi görüş alanımdan çıkmadan önce Josie bir kere arkasına dönüp baktı ve yürüyüşlerinin ritmini bozmak pahasına bana son bir kez el salladı.

Aynı öğleden sonra Rosa, "Klara, ne tuhaf, değil mi?" dedi. "Hep sanırdım ki bir kere vitrine çıktık mı dışarıda bir sürü YA göreceğiz. Yani şimdiye kadar kendine bir yuva bulmuş olanları. Ama o kadar da çok YA yok. Acaba nerelerdeler?"

Rosa'nın muazzam özelliklerinden biri de buydu. O kadar çok şey dikkatinden kaçardı ki, ben ona işaret edip göstersem bile gösterdiğim şeyde özel ya da ilginç olan nedir hâlâ anlamazdı. Ama

arada sırada da bunun gibi bir gözlem yapardı. Rosa bunu söyler söylemez fark ettim ki ben de vitrinden çok daha fazla sayıda YA'yı çocuklarıyla birlikte şen şakrak yürürken, hatta işlerini kendi başlarına hallederken göreceğimizi ummuş, kendime itiraf etmesem de ben de şaşırmış ve biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

"Haklısın" dedim bir sağa bir sola bakınırken. "Şu anda, bütün bu gelip geçenler arasında tek bir YA bile yok."

"Şu ilerideki YA değil mi? Yangın Tahliye Binası'nın yanından geçen?"

İkimiz de dikkatle baktık, sonra da aynı anda başımızı iki yana salladık.

Dışarıdaki YA'lar sorusunu ortaya atan Rosa olsa da hemen ardından konuya ilgisini kaybetmek de tam onun yapacağı bir işti. Ben sonunda, ergen bir erkek çocukla YA'sını RPO Binası tarafındaki meyve suyu tezgâhının yanından geçerken tespit ettiğimde Rosa onlara doğru dürüst bakmadı bile.

Ama ben Rosa'nın söylediklerini düşünmeye devam ettim ve ne zaman bir YA önümüzden geçse dikkatle bakmaya özen gösterdim. Ve çok geçmeden tuhaf bir şey dikkatimi çekti: RPO Binası tarafında her zaman bizim taraftakinden daha çok YA oluyordu. Ve çoğu zaman, olur da bir YA bir çocukla bizim taraftan yürüyerek ikinci Araç Çekme Bölgesi levhasını geçip bize doğru gelecek olsa, bizim mağazanın önünden geçmez, yaya geçidinden karşıya geçerlerdi. YA'lar bizim önümüzden geçseler bile hemen her zaman tuhaf davranıyor, hızlanıyor, başlarını ters yöne çeviriyorlardı. O zaman acaba –tüm mağaza olarak– biz onlar için bir utanç kaynağı mıyız diye merak ettim. Acaba, diye düşündüm, Rosa ile ben de yuvamıza kavuştuktan sonra, her zaman çocuklarımızla birlikte değil de bir mağazada da yaşadığımızın bize hatırlatılması durumunda tuhaf hislere kapılır mıyız. Ama ne kadar uğraştıysam da ne Rosa'nın ne de kendimin mağaza hakkında, Mağaza Yöneticisi ve diğer YA'lar hakkında böyle hisler besleyebileceğimizi havsalam almadı.

Sonra dışarısını gözlemeye devam edince aklıma bir başka olasılık geldi: Ya YA'lar utanç değil, korku hissediyorlarsa? Korkuyorlardı çünkü biz yeni modellerdik ve çok geçmeden çocukları, onların çöpe atılmasının ve yerlerine bizim gibi YA'ların alınmasının vaktinin geldiğine karar vereceklerdi. İşte bize doğru bakmayı reddederek, ayaklarını sürüye sürüye böyle tuhaf bir şekilde önümüzden

geçmelerinin sebebi buydu. İşte bu nedenle bizim vitrinden bu kadar az sayıda YA görülebiliyordu. Kim bilir, belki de yan cadde –RPO Binası'nın *arkasındaki* cadde– YA kaynıyordu. Belki de dışarıdaki YA'lar onları bizim mağazanın önünden geçirecek olan güzergâhın dışında başka herhangi bir yoldan geçmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı, çünkü çocuklarının bizi görmeleri ve bizim vitrine gelmeleri en istemeyecekleri şeydi.

Bu düşüncelerin hiçbirini Rosa'yla paylaşmadım. Tam tersine, dışarıda bir YA gözümüze çarptığında, acaba çocuklarıyla yuvalarında mutlu mudurlar diye yüksek sesle fikir beyan ederdim ve bu Rosa'yı her zaman mutlu eder, heyecanlandırırdı. Bunu bir tür oyun gibi görür, işaret edip "Bak, şuraya bak! Görüyor musun Klara? Şu çocuk YA'sını ne kadar seviyor! Ah, nasıl da birlikte gülüyorlar, bak!" derdi.

Tabii ki birlikte mutlu görünen pek çok çift vardı. Ama Rosa birçok belirtiyi kaçırıyordu. Rosa çoğu zaman önümüzden geçen bir çift hakkında keyifli sözler söylerdi, ben de bakar, kızın YA'sına gülümsese bile aslında ona kızgın olduğunu ve belki de aynı anda onunla ilgili aklından acımasız düşünceler geçtiğini fark ederdim. Böyle şeyleri her zaman fark ediyordum ama Rosa inandığı şeylere inanmaya devam etsin diye hiç sesimi çıkarmazdım.

Bir keresinde, vitrindeki beşinci günümüzün sabahında, RPO Binası tarafında iki taksi gördüm; yavaş yavaş ilerliyorlardı ve birbirlerine o kadar yakınlardı ki insan onları tek bir araç, bir tür çifte taksi sanabilirdi. Derken öndeki hızını hafifçe artırdı ve aralarında bir boşluk oluştu; bu boşluğun arasından, karşı kaldırımda on dört yaşında bir kız gördüm. Üstünde çizgi film karakterleri olan bir tişört giymiş, yaya geçidi yönünde yürüyordu. Yanında bir yetişkin ya da YA yoktu ama kendine güvenli ve biraz da sabırsız görünüyordu, taksilerle aynı hızda gittiği için taksilerin arasındaki boşluktan kızı bir süre izlemeye devam edebildim. Sonra taksilerin arasındaki boşluk biraz daha açıldı ve kızın aslında bir YA ile –bir oğlan YA ile– beraber olduğunu ve YA'nın kızın üç adım arkasından yürüdüğünü gördüm. Ve o kısa anda bile, YA'nın tesadüfen geride kalmadığını, kızın hep bu şekilde yürümelerine –kız önde, çocuk birkaç adım arkasında– karar vermiş olduğunu anlayabildim. Oğlan YA gelip geçen diğer kişilerin bunu göreceğini ve kızın onu sevmediği sonucuna varacaklarını bile bile bunu kabul etmişti. YA'nın

bıkkınlığını yürüyüşünde görebiliyordum; bir yuva bulduğun halde çocuğunun seni istemediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bir YA'nın kendisini hor gören ve gitmesini isteyen bir çocukla birlikte yaşamaya devam edebileceği, bu çifti görene kadar aklıma bile gelmemişti. Derken yaya geçidi nedeniyle öndeki taksi yavaşladı, arkadaki ona yetişti ve ben kızla YA'sını göremez oldum. Yaya geçidinde yan yana gelecekler mi diye izlemeye devam etsem de karşıya geçen kalabalığın içinde değillerdi ve diğer taksiler yüzünden artık karşı tarafı göremiyordum.

Vitrinde geçirdiğimiz o günler boyunca Rosa'dan başkasını yanımda istemezdim ama orada bulunduğumuz süre tavırlarımız arasındaki farkı da gerçekten ortaya çıkardı. Bu fark aslında dışarıda ne olup bittiğini öğrenme konusunda benim daha istekli olmam değildi: Rosa da kendi tarzında heyecanlı ve gözlemciydi ve bir YA olarak iyi kalpli ve yardımsever olmaya elinden geldiğince hazırlanmaya benim kadar hevesliydi. Ama ben dışarıyı izledikçe daha da fazla öğrenmek istiyordum ve Rosa'dan farklı olarak, gelip geçenlerin önümüzde sergiledikleri çok daha gizemli duygulardan şaşkınlığa düşüyor, sonra gitgide daha fazla büyüleniyordum. Fark ettim ki bu gizemli şeylerin en azından bazılarını anlamazsam, vakti geldiğinde çocuğuma asla elimden gelen en iyi şekilde yardımcı olamam. Bu nedenle –kaldırımlarda, gelen geçen taksilerin içinde, yaya geçitlerinde bekleyen kalabalıkların içinde– öğrenmem gereken tarzdaki davranışları arayıp bulmaya başladım.

Başlarda Rosa'nın da benim yaptığımı yapmasını istedim ama kısa sürede gördüm ki bunun bir anlamı yok. Bir keresinde, vitrindeki üçüncü günümüzde, Güneş RPO Binası'nın arkasına geçmişken bizim tarafımızda iki taksi durdu, sürücüler dışarı çıktı ve birbirleriyle kavga etmeye başladılar. Tanık olduğumuz ilk kavga değildi bu: Henüz epey yeniyken vitrinde toplaşmış, üç polis memurunun Dilenci Adam ve köpeğiyle kör kapının önünde kavga etmesini elimizden geldiğince iyi görmeye çalışmıştık. Ama o kızgın bir kavga değildi, daha sonra Mağaza Yöneticisi'nin açıkladığına göre polis memurları Dilenci Adam sarhoş oldu diye endişelenmişlerdi ve ona sadece yardım etmeye çalışıyorlardı. Ama iki taksi şoförü polis memurları gibi değildi. En önemli şeyin birbirlerine

olabildiğince zarar vermek olduğunu düşünüyorlarmış gibi kavga ediyorlardı. Yüzleri ezilip büzülüyor, korkunç şekillere giriyordu; o kadar ki yeni olan biri onların insan olduğunu bile fark edemezdi. Ve birbirlerine yumruk atarken bir yandan da acımasız sözler sarf ediyorlardı. Gelip geçenler başta öyle dehşete düştüler ki geri durdular ama sonra bazı ofis çalışanları ve bir koşucu adamların daha fazla kavga etmesini engelledi. Bir tanesinin yüzünde kan olmasına rağmen ikisi de tekrar taksilerine bindiler ve her şey eski haline geri döndü. Hatta, bir saniye sonra –sürücüleri biraz önce kavga etmiş olan– iki taksinin yolun aynı şeridinde arka arkaya, trafik lambalarının değişmesini sabırla beklediklerini fark ettim.

Gördüğümüz şey hakkında konuşmaya çalıştığımda ise Rosa şaşırmış göründü ve "Kavga mı? Ben görmedim Klara" dedi.

"Fark etmemiş olamazsın Rosa. Hemen şimdi gözümüzün önünde oldu. Şu iki sürücü."

"Ha, taksici adamları diyorsun! Onları kastettiğini anlamamıştım Klara. A, onları tabii gördüm. Ama kavga ettiklerini sanmıyorum."

"Rosa, tabii ki kavga ediyorlardı."

"Yok canım, kavga edermiş gibi yapıyorlardı. Yalnızca oyun oynuyorlardı."

"Rosa, kavga ediyorlardı."

"Saçmalama Klara! Öyle tuhaf düşüncelerin var ki. Sadece oyun oynuyorlardı. Çok da eğlendiler, gelip geçenler de öyle."

Sonunda "Belki de haklısın Rosa" dedim. Rosa'nın o olayı bir kez daha aklına getirdiğini sanmıyorum.

Ama taksi sürücülerini ben o kadar kolay unutamadım. Belirli bir kişiyi bakışlarımla kaldırım boyunca izliyor, bu da acaba onlar gibi kızar mı diye merak ediyordum. Ya da gelip geçenlerden birinin yüzü öfkeyle kasılırsa neye benzer diye hayal etmeye çalışıyordum. Bunların hepsinden fazla da –ve Rosa bunu hiçbir zaman anlayamazdı– sürücülerin yaşadığı öfkeyi kendi zihnimde yaşamaya çalışıyordum. Benim ve Rosa'nın öyle kavga edecek kadar birbirimize kızdığımızı hayal ediyor, birbirimizin bedenlerine fiilen zarar vermeye çalıştığımızı düşünüyordum. Bu fikir gülünç görünüyordu ama taksi sürücülerini görmüştüm, bu yüzden böyle bir duygunun başlangıcını zihnimde bulmaya çalıştım. Ama yararı olmadı; kendimi, kendi düşüncelerime gülerken buluyordum.

Vitrinden bakınca gördüğümüz başka şeyler de vardı, önceleri anlamadığım başka tür duygular da. Ama sonunda bunların benzerlerini, belki kepenk indikten sonra tavandaki lambaların yer döşemesinde oluşturduğu gölgeler gibi olsalar da, kendi içimde de buldum. Şu Kahve Fincanı Hanım'a olanlar gibi mesela.

Josie'yle tanışmamızdan iki gün sonraydı. Sabah çok yağmurlu geçmişti ve gelip geçenler şemsiyelerin ve su damlayan şapkaların altında kısık gözlerle yürüyorlardı. RPO Binası'nın birçok penceresinde daha şimdiden akşam olmuş gibi ışık yanmasına rağmen binanın kendisinde sağanak nedeniyle pek bir değişiklik olmamıştı. Onun yanındaki Yangın Tahliye Binası'nın ön cephesinin sol tarafında, sanki damının kenarından aşağı meyve suyu sızmış gibi kocaman ıslak bir leke vardı. Ama sonra birdenbire Güneş aradan sıyrıldı ve suya batmış sokağın üstünde, taksilerin tepesinde parlamaya başladı, bunu görünce gelip geçenlerin hepsi kalabalıklar halinde dışarı uğradılar, yağmurluklu küçük adamı fark etmem de işte bunu izleyen koşuşturma sırasında oldu. Adam RPO Binası tarafındaydı ve yetmiş bir yaşında olduğunu tahmin ettim. El sallıyor, sesleniyordu ve kaldırımın o kadar kenarına gelmişti ki hareket halindeki taksilerin önüne çıkıverecek diye endişelendim. Mağaza Yöneticisi de tesadüfen tam o sırada bizimle birlikte vitrindeydi –kanepemizin önündeki tabelayı düzeltiyordu– ve el sallayan adamı benimle aynı zamanda o da fark etti. Adamın üstünde kahverengi bir yağmurluk vardı ve yağmurluğun kemeri bir yanından sarkmış, neredeyse adamın ayak bileğine değiyordu ama adam bunu fark etmiş görünmüyor, bizim tarafa doğru el sallamaya ve seslenmeye devam ediyordu. Tam bizim mağazanın önünde gelip geçenlerden bir kalabalık toplaşmıştı; bize bakmak için değil, bir an için kaldırımın kimsenin kımıldayamayacağı kadar kalabalıklaşmış olmasından. Derken bir şey değişti, kalabalık seyrelmeye başladı ve ben önümüzde duran küçük bir kadın gördüm. Kadının arkası bize dönüktü ve dört sıra halinde geçen taksilerin ardındaki el sallayan adama bakıyordu. Kadının yüzünü göremedim ama şeklinden ve duruşundan altmış yedi yaşında olduğunu tahmin ettim. Aklımdan ona Kahve Fincanı Hanım adını taktım çünkü arkadan bakınca, kalın, yünlü paltosuyla kısa boylu, geniş ve yuvarlak omuzlu görünüyordu, tıpkı Kırmızı Raflar'da ters duran seramik kahve fincanları gibi. Adam el sallamaya ve seslenmeye devam ettiği halde ve kadın da adamı kesin olarak

gördüğü halde, kadın adama el de sallamıyordu seslenmiyordu da. Bir çift koşucu, spor ayakkabıları kaldırımdan aşağı sular sıçratarak ona doğru gelip, onun iki yanında birbirlerinden ayrılıp sonra tekrar yan yana koşmaya devam ettikleri halde kadın kımıldamadı.

En sonunda kadın kımıldadı. Adamın ona yapmasını işaret ettiği gibi, önce yavaş adımlarla, sonra hızlı hızlı yaya geçidine doğru yürüdü. Sonra kadının tekrar durması ve diğerleri gibi ışıkta beklemesi gerekti. Adam el sallamayı bıraktı ama kadını öyle bir endişeyle izliyordu ki, yine adamın taksilerin önüne fırlayabileceğini düşündüm. Ama sakinledi ve kadını beklemek üzere yaya geçidinin kendi tarafındaki ucuna doğru yürüdü. Ve taksiler durup da Kahve Fincanı Hanım diğerleriyle birlikte karşıya geçmeye başlayınca, adamın, mağazadaki bazı çocukların keyifleri kaçınca yaptıklarını gördüğüm hareketi yapıp bir yumruğunu gözüne doğru kaldırdığını gördüm. Sonra Kahve Fincanı Hanım RPO Binası tarafına ulaştı ve kadınla adam birbirlerine öyle sımsıkı sarıldılar ki sanki tek bir kocaman insan oldular ve bunu fark eden Güneş besinini üstlerine boşalttı. Kahve Fincanı Hanım'ın yüzünü hâlâ göremiyordum ama adamın gözleri sımsıkı kapalıydı ve çok mutlu mu yoksa çok mutsuz mu olduğundan emin olamadım.

"Şu insanlar birbirlerini gördükleri için çok memnun oldular" dedi Mağaza Yöneticisi. O zaman anladım ki o da adamla kadını benim kadar yakından izlemiş.

"Evet, öyle mutlu görünüyorlar ki" dedim. "Ama bana garip geldi çünkü aynı zamanda da keyifleri çok kaçmış gibi."

"Ah, Klara" dedi Mağaza Yöneticisi yavaşça. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?"

Sonra Mağaza Yöneticisi, tabela elinde, gözlerini caddenin karşısına dikerek, adamla kadın gözden kaybolduktan sonra bile uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda dedi ki:

"Belki de uzun bir süredir görüşmemişlerdi. Çok çok uzun bir süre. Belki de birbirlerine son kez böyle sarıldıklarında hâlâ gençtiler."

"Yani birbirlerini kaybetmişlerdir mi demek istiyorsunuz, Mağaza Yöneticisi?"

Bir an daha sessiz kaldı. Sonra "Evet" dedi. "Öyle olmalı. Birbirlerini kaybetmişlerdir. Ve şimdi, tesadüfen, birbirlerini tekrar bulmuşlardır."

Mağaza Yöneticisi'nin sesi her zamanki gibi çıkmıyordu, gözleri dışarıya dönük olsa da belirli bir şeye bakmadığını düşündüm. Hatta Mağaza Yöneticisi'ni bu kadar uzun süre bizimle birlikte vitrinde gören gelip geçenlerin ne düşüneceklerini bile merak ettim.

Mağaza Yöneticisi sonra vitrine arkasını dönüp bizim yanımızdan yürüyüp geçti ve geçerken de omzuma dokundu.

"Bazen böyle özel anlarda insanlar mutluluklarının yanında acı da duyarlar" dedi. "Her şeyi böylesine dikkatle izlediğine memnun oluyorum Klara."

Sonra Mağaza Yöneticisi gitti ve Rosa dedi ki: "Ne tuhaf, acaba ne demek istemiş olabilir?"

"Boş ver Rosa" dedim ona. "Sadece dışarısıyla ilgili konuşuyordu."

Ardından Rosa başka bir şeyi tartışmaya başladı ama ben Kahve Fincanı Hanım ile Yağmurluk Adam'ı ve Mağaza Yöneticisi'nin söylediklerini düşünmeye devam ettim. Ve Rosa ile ben, şu andan çok ilerideki bir zamanda, farklı farklı yuvalar bulduktan çok sonra tesadüfen sokakta birbirimizi görsek, ne hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım. O zaman ben de Mağaza Yöneticisi'nin ifade ettiği gibi mutluluğumun yanında acı da hisseder miydim?

Vitrindeki ikinci haftamızın başında bir sabah Rosa'ya RPO Binası tarafındaki bir şeyden söz ediyordum ki Josie'nin önümüzdeki kaldırımda durduğunu fark edince öylece kalakaldım. Annesi yanındaydı. Bu sefer arkalarında taksi yoktu ama belki ben fark etmeden taksiden inmişlerdi ve taksi de basıp gitmişti. Ben fark etmemiş olabilirdim çünkü bizim vitrinle onların durduğu nokta arasında bir turist kalabalığı vardı. Ama artık gelip geçenler duraksamadan akmaya başlamıştı ve Josie'nin yüzü bana bakarken neşeyle ışık saçıyordu. Yüzü –bunu bir kez daha düşündüm– gülümsediğinde iyilikle dolup taşıyordu. Ama henüz vitrine gelememişti çünkü Anne, bir eli Josie'nin omzunda, eğilmiş onunla konuşuyordu. Anne rüzgâr estikçe bedeninde dolaşan –ince, koyu renk, yüksek kademeli– bir palto giymişti. Öyle ki, rüzgâr şiddetle eserken bile tünedikleri yüksek trafik levhalarının üstünde öylece duran kara kuşları hatırlattı bana bir an. Anne de Josie de konuşurken dosdoğru bana bakmaya devam ettiler. Josie'nin bana gelmek için

sabırsızlandığını görüyordum ama Anne onu bırakmıyor, konuşmaya devam ediyordu. Rosa gibi benim de RPO Binası'na bakmam gerekiyordu, biliyordum ama onlara göz ucuyla bakmaktan kendimi alamadım; kalabalığın içine karışıverirler diye öylesine kaygılıydım.

Sonunda Anne dikleşti, yanından geçenler görüşünü engellediğinde başının eğimini değiştirerek bana bakmaya devam etse de elini Josie'nin omzundan çekti ve Josie o dikkatli yürüyüşüyle ilerledi. Anne'nin Josie'nin kendi başına gelmesine izin vermesini yüreklendirici buldum ama hiç yumuşamayan ya da bocalamayan sabit bakışı, kollarını önünde kavuşturup parmaklarıyla paltosunun kumaşını sıkıca kavrayarak orada öylece duruşu, birçok işareti anlamayı henüz öğrenmemiş olduğumu fark ettirdi bana. Sonra baktım, Josie camın ardında, önümde duruyor.

"Selam! Naber?"

Gülümsedim, başımı öne doğru salladım ve başparmağımı yukarı kaldırdım; bu el hareketini ilginç dergilerde çok kere gözlemiştim.

"Daha önce gelemediğim için özür dilerim" dedi. "Herhalde... ne kadar oldu?"

Üç parmağımı uzattım, sonra da diğer elimden yarım parmak ilave ettim.

"Çok olmuş" dedi. "Özür dilerim. Beni özledin mi?"

Başımı evet anlamında salladım ve yüzüme kederli bir ifade verdim ama ciddi olmadığımı ve üzülmediğimi göstermeye de dikkat ettim.

"Ben de seni özledim. Daha önce gelirim sandım, gerçekten. Belki de kaçıp gittim sandın. Gerçekten özür dilerim." Sonra konuşurken gülümsemesi soldu ve "Herhalde başka pek çok çocuk seni görmeye buraya gelmiştir" dedi.

Başımı iki yana salladım ama Josie pek inanmamış göründü. Kafasını çevirip, destek almak için değil, daha yaklaşmış mı diye kontrol etmek için Anne'ye baktı. Sonra sesini alçaltarak dedi ki:

"Öyle durup buraya bakarken annem garip görünüyor, biliyorum. İstediğimin sen olduğunu ona söylediğim için öyle bakıyor. Ona ille de seni istediğimi söyledim, bu yüzden seni ölçüp biçiyor. Kusura bakma." Sonra, önceden de olduğu gibi yüzünde bir anlık bir keder görür gibi oldum. "Gelirsin, değil mi? Annem olur derse falan?"

Başımı yüreklendirici bir şekilde evet anlamında salladım. Ama Josie'nin yüzündeki kuşku dağılmadı.

"Çünkü isteksizce gelmeni istemiyorum. Bu haksızlık olur. Senin gelmeni gerçekten istiyorum, ama desen ki, Josie, gelmek istemiyorum, o zaman ben anneme derim ki, tamam, onu alamayız, hiç yolu yok. Ama gelmek istiyorsun değil mi?"

Ben yine başımı evet anlamında salladım ve bu sefer Josie'nin içi rahat etti gibi göründü.

"Harika." Gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Çok seveceksin. Sevmeni sağlayacağım." Yine arkasına, bu kez zaferle baktı ve "Anne, gördün mü, gelmek istediğini söylüyor!" dedi.

Anne hafifçe başını salladı ama başka hiçbir karşılık vermedi. Hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor, parmaklarıyla paltosunun kumaşını didikliyordu. Josie bana döndüğünde yüzü yine bulutlanmıştı.

"Dinle" dedi ama birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonra dedi ki: "Gelmek istemen harika. Ama aramızda her şeyin daha baştan açıkça konuşulmasını istiyorum, onun için şunu söyleyeceğim. Korkma, annem duymaz. Bak, bence bizim evi seversin. Odamı da seversin, zaten benim odamda duracaksın, dolapta falan değil. Ve ben büyürken birlikte bir sürü muhteşem şey yapacağız. Tek bir şey var, bazen şey..." Tekrar hızla arkasına baktı, sonra sesini daha da alçaltarak, "Belki de bazı günler çok iyi olmadığımdandır. Bilmiyorum. Ama sanki bir şeyler oluyor gibi. Ne olduğundan emin değilim. Kötü bir şey olduğunu bile bildiğim yok. Ama bazen her şey, neredeyse, şey yani, olağandışı oluyor. Beni yanlış anlama, çoğu zaman hissetmeyeceksin bile. Ama sana karşı dürüst olmak istedim. Çünkü insanlar sana her şeyin ne kadar harika olacağını söylerler ama dürüst davranmıyorlardır, bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu bilirsin. Sana şimdi söylememin sebebi bu. Lütfen yine de gelmek istediğini söyle. Odama bayılacaksın, biliyorum. Üstelik, son görüştüğümüzde sana anlattığım gibi, Güneş'in kaybolduğu yeri de göreceksin. Hâlâ gelmek istiyorsun, öyle değil mi?"

Becerebildiğim en ciddi ifadeyle camın arkasından ona başımı salladım. Ayrıca evinde zor ya da korkutucu bir şey varsa buna birlikte göğüs gereceğimizi anlatmak istedim. Ama böyle karmaşık bir mesajı konuşmadan, camın ardından nasıl ileteceğimi bilmiyordum, bu nedenle ellerimi birbirine geçirdim, yukarı kaldırdım ve hafifçe salladım. Bu hareketi, iki elini de direksiyondan çekmek pahasına hareket halindeki taksisinden, kaldırımda kendisine el sallayan

birine yapan bir taksi sürücüsünden öğrenmiştim. Josie bundan ne anladı bilmiyorum ama mutlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim" dedi. "Beni yanlış anlama. Kötü bir şey olmayabilir. Belki de ben kafamda yaratıyorumdur..."

Tam o sırada Anne seslendi ve bize doğru ilerlemeye başladı ama önüne turistler çıktı ve Josie hızla "Çok çabuk geri geleceğim. Söz. Becerebilirsem yarın. Şimdilik hoşça kal" diyebilecek vakti buldu.

Josie ertesi gün geri gelmedi, daha ertesi gün de. Sonra, ikinci haftamızın ortalarında vitrindeki süremiz sona erdi.

Vitrin süremiz boyunca Mağaza Yöneticisi sıcak ve destekleyici davranmıştı. Her sabah Çizgili Kanepe'nin üstünde hazırlanıp kepengin açılmasını beklerken bize "Dün ikiniz de harikuladeydiniz. Hadi bakalım, bugün de aynı başarıyı gösterin" gibi bir şey söylerdi. Ve her günün bitiminde bize gülümser, "Aferin, ikinize de. Sizinle gurur duyuyorum" derdi. Bu yüzden yanlış bir şey yaptığımız hiç aklıma gelmedi ve son gün de kepenk indirildiğinde Mağaza Yöneticisi'nin yine bizi övmesini bekledim. Onun için, kepengi kilitledikten sonra bizi beklemeden yürüyüp gidince şaşırdım. Rosa bana şaşkın şaşkın baktı ve ikimiz de bir süre Çizgili Kanepe'nin üstünde oturmaya devam ettik. Ama kepenk indirilmiş olduğundan neredeyse karanlıkta kalmıştık, bir süre sonra yerimizden kalktık ve yükseltinin üstünden indik.

O sırada yüzümüz mağazaya dönüktü ve içerisini ta arkadaki Cam Masa'ya kadar görebiliyordum ama aradaki mesafe on bölmeye ayrılmıştı ve artık önümde bütünlüklü tek bir görüntü kalmamıştı. Ön girinti bekleneceği üzere en sağımdaki bölmede yer alıyordu ama ön girintiye en yakın olan dergi masası çeşitli bölmeler arasında bölünmüştü, öyle ki masanın bir kısmı en solumdaki bölmede bile görülebiliyordu. O sırada ışıklar zaten kısılmış durumdaydı ve diğer bölmelerin arka planlarında, mağazanın orta kısmında duvarlar boyunca dizilmiş uyumaya hazırlanan öbür YA'ları fark ettim. Ama benim dikkatim o anda bize doğru dönme eylemi içindeki Mağaza Yöneticisi'nin farklı açılardan yer aldığı üç merkez bölmeye çekildi. Bölmelerden birinde yalnızca belinden boynunun üst kısmına kadar görünüyordu, onun tam yanındaki bölmeyi ise neredeyse bütünüyle gözleri kaplıyordu. Bize yakın olan gözü diğerinden çok

daha büyüktü ama her ikisi de şefkat ve keder yüklüydü. Bir üçüncü bölme ise çenesini ve ağzının büyük bir kısmını gösteriyordu, burada kızgınlık ve hayal kırıklığı sezinledim. Sonra baktığımda tam olarak bize dönmüştü ve bize doğru geliyordu, tüm mağaza bir kez daha bütünlüklü tek bir görüntüye dönüştü.

"Her ikinize de teşekkür ederim" dedi elini uzatıp ikimize de tek tek şefkatle dokunarak. "Çok çok teşekkür ederim."

Buna rağmen, bir şeylerin değiştiğini, bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığımızı sezdim.

Bundan sonra, mağazanın orta kısmındaki ikinci dönemimize başladık. Rosa ile hâlâ çoğu zaman beraberdik ama Mağaza Yöneticisi artık mağaza içindeki konumlarımızı değiştiriyordu; bir günümü Oğlan YA Rex'in yanında geçirirken bir diğerini Kız YA Kiku'nun yanında geçirebiliyordum. Ama günlerin çoğunda hâlâ vitrinin bir kısmını görebiliyor, dışarısını öğrenmeye devam edebiliyordum. Örneğin, Cootings Makinesi ortaya çıktığında, ben dergi masası tarafında, orta girintinin tam önündeydim ve hâlâ vitrindeymiş gibi iyi bir manzaraya sahiptim.

Cootings Makinesi'nin olağandışı bir şey olacağı günlerce önceden belliydi. İlk önce, hazırlık yapmak için onarımcı adamlar geldi ve caddenin özel bir kısmını ahşap bariyerlerle işaretlediler. Taksi sürücüleri bundan hiç hoşlanmadılar ve kornalarıyla bir sürü gürültü çıkardılar. Sonra onarımcı adamlar yeri, hatta kaldırımın bazı kısımlarını da matkaplarla delip kırmaya başladılar. Bu, vitrindeki iki YA'yı korkuttu. Bir seferinde gürültü gerçekten de feci hale gelince, mağazada müşteriler olmasına rağmen Rosa ellerini kulaklarına götürdü ve orada tuttu. Gürültü bizden kaynaklanmasa da Mağaza Yöneticisi içeri giren her müşteriden özür diledi. Bir defasında bir müşteri Hava Kirliliği'nden söz etmeye başladı ve dışarıdaki onarımcı adamları işaret ederek Hava Kirliliği'nin herkes için ne kadar tehlikeli olduğunu söyledi. Bu yüzden Cootings Makinesi ilk geldiğinde ben onun Hava Kirliliği'yle savaşmaya yarayan bir makine olabileceğini sandım ama Oğlan YA Rex hayır dedi, o makine daha fazla Hava Kirliliği yaratmak için özel olarak tasarlanmıştı. Ona inanmadığımı söyledim, o da "Pekâlâ Klara, bekle, görürsün" dedi.

Tabii, Rex'in haklı olduğu ortaya çıktı. Cootings Makinesi –ben ona bu adı verdim çünkü yan tarafında kocaman harflerle "Cootings" yazıyordu– matkaplar kadar kötü ses çıkarmayan ve Mağaza Yöneticisi'nin elektrikli süpürgesinin sesinden pek de kötü olmayan tiz bir iniltiyle çalışmaya başladı. Ama çatısından dışarı çıkan üç kısa bacası vardı ve bunlardan duman çıkmaya başladı. Başlangıçta duman küçük, beyaz puf puflar halinde çıkıyordu, derken dumanın rengi koyuldu, en sonundaysa artık birbirinden farklı bulutlar halinde çıkmıyordu, tek bir sürekli kesif buluta dönüşmüştü.

Daha sonra baktığımda, dışarıdaki caddenin birkaç dikey panele ayrılmış olduğunu gördüm; bulunduğum yerden, ileri doğru eğilmeden, üç tanesini oldukça net bir şekilde görebiliyordum. Kara duman miktarı panelden panele değişiyor gibi görünüyordu; öyle ki, sanki aralarında seçim yapılsın diye, birbirine zıt gri tonlar yan yana sergileniyor gibiydi. Ama dumanın en yoğun olduğu noktada bile hâlâ pek çok ayrıntıyı seçebiliyordum. Örneğin bir panelin içinde onarımcı adamların tahta bariyerinin bir kısmı vardı ve görünüşte ona yapışık vaziyette, bir taksinin ön tarafı görünüyordu. Onun yanındaki panelde ise, panelin üst köşesini çaprazlama kesecek şekilde, yüksekteki trafik ışıklarından birine ait olduğunu anladığım bir metal çubuk vardı. Gerçekten de daha yakından bakınca, üstüne tünemiş olan bir kuşun dış hatlarının koyu renk kenar çizgisini seçebildim. Bir noktada, bir koşucunun bir panelden diğerine geçtiğini gördüm ve tam geçerken koşucunun bedeni hem büyüklük hem de izlediği güzergâh bakımından farklılaştı. Derken Hava Kirliliği o kadar kötü bir hale geldi ki dergi masası tarafından bile gökyüzü aralığını artık göremez oldum ve cam silme adamlarının Mağaza Yöneticisi için gururla sildikleri vitrin bile kirli noktalarla kaplandı.

Vitrine çıkma sırası onlara gelsin diye o kadar zamandır beklemiş olan iki oğlan YA için çok üzüldüm. Güzel pozlar vermiş halde vitrinde oturuyorlardı ama bir aşamada, sanki Hava Kirliliği camdan geçebilirmiş gibi, onlardan birinin kolunu kaldırıp yüzünü kapattığını gördüm. Sonra Mağaza Yöneticisi yükseltinin üstüne fırlayıp çocuğa teskin edici şeyler söyledi, sonunda vitrinden inip Cam Sergileme Arabası'nın içindeki bilezikleri tekrardan düzenlemeye başlayınca onun da keyfinin kaçmış olduğunu gördüm.

Dışarı çıkıp onarımcı adamlarla konuşabileceğini bile sandım ama bizi fark etti ve gülümseyerek dedi ki:

"Lütfen herkes dinlesin. Bu büyük şanssızlık oldu ama endişelenecek bir şey yok. Birkaç gün tahammül edeceğiz ve sona erecek."

Ama ertesi gün ve bir sonraki gün Cootings Makinesi'nin çalışması bitmedi, tükenmedi ve gündüz neredeyse geceye döndü. Bir ara yer döşemeleri üzerinde, girintilerde ve duvarlarda Güneş'in çizdiği desenleri aradım ama desenler artık oralarda yoktu. Biliyordum, Güneş elinden gelenin en fazlasını yapıyordu; ikinci kötü öğleden sonranın sonuna doğru, duman her zamankinden de kötü olmasına rağmen Güneş'in desenleri yine göründü ama desenler solgundu. Endişelendim ve Mağaza Yöneticisi'ne tüm besinimizi alabilecek miyiz diye sordum, Mağaza Yöneticisi gülerek dedi ki: "O korkunç şey buraya daha önce de kaç kere geldi ama şimdiye kadar mağazada hiç kimse bundan dolayı sıkıntı yaşamadı. Bu yüzden, aklından çıkar bunu Klara."

Buna rağmen, aralıksız dört gün süren Hava Kirliliği'nden sonra güçten düşmeye başladığımı hissettim. Özellikle mağazada müşteriler varken bunu göstermemeye çalıştım. Ama belki de Cootings Makinesi yüzünden hiçbir müşterinin gelmediği uzun saatler oluyordu artık ve ben de bazen kendimi bırakıp duruşumun biraz sarkmasına izin veriyordum; öyle ki Oğlan YA Rex tekrar dik durmam için koluma dokunmak zorunda kalıyordu.

Sonra bir sabah kepenk kalktı ve bir baktık, yalnız Cootings Makinesi değil, ona ait tüm özel kısım da yok olmuş. Hava Kirliliği de yok olmuş, gökyüzünde, binalar arasındaki aralık pırıl pırıl masmavi geri dönmüş ve Güneş besinini mağazaya akıtıyor. Taksiler yine sorunsuz akıyor, sürücüleri mutlu. Koşucular bile mağazanın önünden yüzlerinde gülümsemeyle geçiyorlardı. Cootings Makinesi orada olduğu sürece, Josie mağazaya gelmeye çalıştıysa ve Hava Kirliliği onu engellediyse diye endişelenmiştim. Ama artık bitmişti ve mağazanın hem içinde hem de dışında herkesin keyfi öyle yerine gelmişti ki Josie'nin gelmesi için uygun bir gün olacaksa o gün bugün olmalı diye düşündüm. Ama öğleden sonra yarılanınca bunun ne kadar mantıksız bir fikir olduğunun farkına vardım. Sokakta Josie'yi aramayı bıraktım ve bunun yerine dışarısıyla ilgili yeni şeyler öğrenmeye yoğunlaştım.

Cootings Makinesi gittikten iki gün sonra mağazaya kısa saçları dik dik o kız geldi. Yaşını on iki buçuk olarak tahmin ettim. O sabah koşucu gibi giyinmişti. Üstünde fosforlu yeşil bir atlet vardı ve fazlaca zayıf kolları ta omuzlarına kadar açıktaydı. Epeyce yüksek kademe, ofis tarzı bir spor pantolon-ceket takım giymiş olan babasıyla birlikte içeri girdi. Bizleri gözden geçirirken ikisi de fazla konuşmadı. Kız mağazanın ön kısmına geri dönmeden önce bana yalnızca şöyle bir bakmış olsa da benden hoşlandığını derhal anladım. Bir dakika sonra geri geldi ve durduğum yerin hemen önündeki Cam Sergileme Arabası'ndaki bileziklere dalmış gibi yaptı. Sonra etrafına bakınıp babasının da Mağaza Yöneticisi'nin de bakmadığından emin olunca sırf denemek için ağırlığını arabaya verip tekerlekleri üzerinde arabayı yerinden birkaç santim ileri oynattı. Bunu yaparken de sanki arabanın yerinden oynaması ikimizin arasında özel bir sırmış gibi küçük bir gülümsemeyle bana baktı. Sonra arabayı tekrar eski konumuna çekti, bana yine sırıttı ve sonra seslendi, "Baba?" Babası cevap vermeyince –adam arka tarafta Cam Masa'nın üstünde oturan iki YA'ya bakmaya dalmıştı– kız bana son bir kez daha baktı ve babasının yanına gitti. Sürekli bana doğru bakarak fısıltıyla konuşmaya başladılar. Beni tartıştıklarından hiçbir kuşku olamazdı. Bunu fark eden Mağaza Yöneticisi masasından kalktı ve gelip ellerini önünde kavuşturarak yanımda durdu.

Sonunda, epeyce daha fısıldaştıktan sonra kız Mağaza Yöneticisi'nin önünden uzun adımlarla geçerek geri geldi ve dümdüz karşıma geçti. Sırayla iki dirseğime de dokundu, sonra sol elimi sağ eline aldı ve beni böyle tutarak gözlerini yüzüme dikti. Yüzündeki ifade oldukça sertti ama eliyle elimi yumuşakça sıktı ve ben bunun da aramızda bir başka sır olarak kalmasını istediğini anladım. Ama ona gülümsemedim. Yüzümdeki boş ifadeyi sürdürerek bakışlarımı kızın dik saçlarının üstünden karşı duvardaki Kırmızı Raflar'a ve özellikle de üçüncü rafta baş aşağı sergilenen seramik kahve fincanlarına diktim. Kız elimi iki kez daha sıktı, ikincisi biraz daha az yumuşaktı, ama ben ona bakmadım ve gülümsemedim.

Bu arada babası çok özel olması muhtemel bir ânı bozmamak için adımlarını sessizce atarak yakınımıza gelmişti. Mağaza Yöneticisi de yaklaşmış, babanın tam arkasında duruyordu. Ben bütün bunların farkındaydım ama bakışlarımı Kırmızı Raflar'dan ve seramik kahve fincanlarından ayırmadım ve elimi kızın elinin için-

de gevşek gevşek tuttum. Öyle ki kız bıraktığında elim yanıma düşüverecekti.

Mağaza Yöneticisi'nin bakışlarını gittikçe daha fazla üzerimde hissediyordum. Sonra Mağaza Yöneticisi'nin "Klara mükemmeldir" dediğini işittim. "Mağazamızın en iyilerindendir. Ama genç hanım belki daha yeni gelen B3 modellerine de bakmak isteyebilir."

"B3'ler mi?" Baba heyecanlanmış görünüyordu. "B3'ler şimdiden geldi demek?"

"Tedarikçilerimizle ayrıcalıklı bir ilişkimiz var. Çok yeni geldiler ve henüz ayarları yapılmadı. Ama onları size memnuniyetle gösteririm."

Dik saçlı kız yine elimi sıktı. "Ama baba, ben bunu istiyorum. Tam bana göre."

"Ama yeni B3'lerden varmış canım. Onlara da bir göz atmak istemez misin? Tanıdıklarından henüz hiçbirinde onlardan yok."

Uzun bir süre geçti, sonra kız elimi bıraktı. Kolumu bıraktım, kolum yanıma düştü ve ben Kırmızı Raflar'a bakmaya devam ettim.

"Peki, bu yeni B3'lerle ilgili tantana nedir şimdi?" dedi kız, babasına doğru uzaklaşırken.

Kız elimi tutarken Rosa'yı hiç aklıma getirmemiştim ama şimdi onu sol tarafımda durmuş bana dehşetle bakarken fark ettim. Başka tarafa bakmasını sağlamak istedim ama kız, babası ve Mağaza Yöneticisi sağ salim mağazanın arka kısmına ulaşana kadar Kırmızı Raflar'a bakmayı sürdürmeye karar verdim. Babanın Mağaza Yöneticisi'nin söylediği bir şeye güldüğünü duydum, nihayet onlara doğru baktığımda Mağaza Yöneticisi mağazanın en sonundaki Personele Aittir Kapısı'nı açıyordu.

"Kusuruma bakmayın," diyordu, "burası biraz dağınık."

Sonra baba, "Buraya girmemize izin verilmesi bizim için bir ayrıcalıktır. Haksız mıyım canım?" dedi.

İçeri girdiler, kapı arkalarından kapandı ve konuştuklarını artık duyamaz oldum, yalnız bir kere dik saçlı kızın güldüğünü işittim.

O sabahın geri kalan kısmı hareketli geçti. Mağaza Yöneticisi babayla beraber yeni B3'lerinin teslimat formlarını doldururken bile yeni müşteriler geliyordu. Bu yüzden Mağaza Yöneticisi ancak öğleden sonra olup da mağazaya bir durgunluk çökünce yanıma gelebildi.

"Bu sabah sana şaşırdım Klara" dedi. "Hele senden hiç beklemezdim!"

"Özür dilerim, Mağaza Yöneticisi."

"Sana ne oldu böyle? Sen böyle yapmazdın."

"Çok üzgünüm Mağaza Yöneticisi. Sizi zor duruma sokmak istemezdim. Düşündüm ki, o çocuk özelinde belki de ben en iyi seçim değilim."

Mağaza Yöneticisi bana bakmaya devam etti. "Belki de haklıydın" dedi sonunda. "Sanıyorum o kız B3 model oğlanla mutlu olacak. Öyle bile olsa Klara, çok şaşırdım."

"Çok üzgünüm, Mağaza Yöneticisi."

"Bu seferlik sana destek oldum. Ama bir daha yapmam. YA'ları seçmek müşterilere düşer, tersi asla olamaz."

"Anlıyorum, Mağaza Yöneticisi." Sonra sessizce, "Bugün yaptıklarınız için teşekkür ederim, Mağaza Yöneticisi" dedim.

"Tamam Klara. Ama unutma, bir daha yapmam."

Uzaklaşmaya başladı ama sonra dönüp geri geldi.

"Klara, şey olamaz, değil mi? Biriyle anlaşma yaptığını sanıyor olamazsın?"

Mağaza Yöneticisi'nin, daha önce vitrinden bakıp Dilenci Adam'a gülen iki oğlan YA'yı azarladığı gibi beni de azarlamak üzere olduğunu sandım. Ama Mağaza Yöneticisi omzuma elini koydu ve eskisinden de alçak bir sesle dedi ki:

"Bak sana bir şey söyleyeyim Klara. Çocuklar hiç durmadan sözler verirler. Vitrine gelirler ve her türden sözler verirler. Geri geleceklerini vaat ederler, başkasının seni götürmesine izin vermemeni isterler. Bu her zaman olan bir şeydir. Ama çoğunlukla çocuk hiçbir zaman geri gelmez. Hatta daha da kötüsü, geri gelir ama onu beklemiş olan zavallı YA'yı görmezden gelir, onun yerine başkasını seçer. Çocuklar böyledir işte. İzliyor ve çok şey öğreniyorsun Klara. Eh, bu da senin için başka bir ders olsun. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum, Mağaza Yöneticisi."

"Güzel. Bir daha böyle bir şey istemiyorum." Omzuma dokundu ve dönüp gitti.

Yeni B3'lerin –üç oğlan YA– kısa sürede ayarları yapıldı ve mağazada yerlerini aldılar. İkisi yeni büyük bir tabelayla birlikte doğruca vitrine çıktı, diğerine de ön girinti verildi. Dördüncüsü ise tabii ki

dik saçlı kız tarafından satın alınmış ve daha bizimle tanışmadan adrese gönderilmişti.

Rosa ile ben mağazanın orta kısmında durmaya devam ettik ama yeni B3'ler geldikten sonra Kırmızı Raflar'ın bulunduğu tarafa geçirildik. Vitrindeki sıramız bittikten sonra Rosa daha önce Mağaza Yöneticisi'nin bize söylediği bir sözü tekrarlar olmuştu: Mağazadaki her konum iyidir ve vitrinde ya da ön girintide ne kadar seçilme şansımız varsa mağazanın orta kısmında da aynı şansa sahibiz. Eh, Rosa'nın yaşadıkları bunun doğru olduğunu ortaya çıkardı.

Gün başladığında, az sonra böyle muazzam bir şeyin olacağına dair hiçbir belirti yoktu. Taksilerde ya da gelip geçenlerde veya kepengin yukarı çekilmesinde ya da Mağaza Yöneticisi'nin bizi selamlamasında farklı hiçbir şey yoktu. Ama akşam olduğunda Rosa satın alınmış ve nakliye hazırlığı için Personele Aittir Kapısı'nın arkasında kaybolmuştu. Sanırım ikimizden biri mağazadan gitmeden önce etraflıca konuşma fırsatını rahat rahat buluruz sanmıştım hep. Ama her şey çok çabuk oldu. Mağazaya girip onu seçen oğlanla annesine ilişkin yararlı olacak herhangi bir şeye pek dikkat edemedim. Anneyle oğlu çıktıktan ve Mağaza Yöneticisi Rosa'yı satın aldıklarını doğruladıktan sonra da Rosa o kadar heyecanlandı ki ciddi bir sohbet yapabilmemize olanak kalmamıştı. İsterdim ki iyi bir YA olabilmesi için hatırlaması gereken şeylerin üstünden geçelim; Mağaza Yöneticisi'nin bize öğrettiklerini ona hatırlatayım ve dışarısı hakkında öğrendiğim her şeyi ona açıklayayım. Ama Rosa bir konudan diğerine atlamaya devam etti. Çocuğun yüksek tavanlı bir odası olur muymuş? Ailenin arabası acaba ne renkmiş? Okyanusu görmeye gidebilecek miymiş? Ondan piknik sepeti hazırlamasını isterler miymiş? Ona Güneş'in besinini, bunun ne kadar önemli olduğunu hatırlatmaya çalıştım ve kalacağı oda Güneş'in kolayca içeri uğramasına uygun mu acaba diye yüksek sesle merakımı ifade ettim ama Rosa ilgilenmedi. Derken biz farkında bile olmadan Rosa'nın tekrardan arka odaya gitme vakti geldi ve kapının ardında kaybolmadan önce onu son bir kez omzunun üstünden bana gülümserken gördüm.

Rosa gittikten sonraki günlerde ben mağazanın orta kısmında kaldım. Vitrindeki iki B3 bir gün arayla satın alınmıştı, aşağı yukarı aynı sıralarda oğlan YA Rex de kendine bir yuva buldu. Kısa bir süre

sonra üç tane B3 daha –yine oğlan YA'lar– geldi ve Mağaza Yöneticisi onları hemen hemen tam karşıma, dergi masası tarafına, daha eski serilerden iki oğlan YA'nın sırasına yerleştirdi. Cam Sergileme Arabası benimle bu grubun arasında kalıyordu, bu yüzden de onlarla pek konuşmadım. Ama onları gözlemleyecek çok vaktim oldu ve eski oğlan YA'ların yeni B3'lere türlü türlü yararlı bilgiler vererek ne kadar misafirperver davrandıklarını gördüm. Bu nedenle iyi geçindiklerini sanıyordum. Ama sonra tuhaf bir şey gözüme çarpmaya başladı. Örneğin bir sabah süresince, üç B3 yavaş yavaş hareket ederek iki eski YA'dan uzaklaşmaya başladı. Bazen yana doğru minik adımlar atıyorlardı. Ya da bir B3 vitrinin ardındaki bir şeyle ilgileniyor, bakmak için o yana yürüyor, dönünce de Mağaza Yöneticisi'nin onun için seçtiği noktadan biraz farklı bir noktaya konumlanıyordu. Dört gün sonra durum artık şüphe götürmeyecek bir hale gelmişti: Üç yeni B3, müşteriler geldiğinde kendi başına farklı bir grup gibi görünsünler diye kasten kendilerini eski YA'lardan uzağa taşıyorlardı. Önce buna – yani YA'ların, özellikle de Mağaza Yöneticisi'nin bizzat elleriyle seçtiği YA'ların böyle davranabileceğine– inanmak istemedim. Eski oğlan YA'lar için üzüldüm ama sonra gördüm ki onlar hiçbir şeyin farkında değil. Ayrıca benim derhal fark ettiğim bir şeyin, eski YA'lardan biri üşenmeyip onlara bir şeyi izah etmeye giriştiğinde B3'lerin aralarında nasıl sinsi sinsi bakıştıklarının da farkında değillerdi. Söylendiğine göre yeni B3'ler bir sürü yeniliğe sahipti. Ama zihinleri böyle fikirler icat edebiliyorsa çocukları için nasıl iyi birer YA olabilirlerdi ki? Eğer Rosa benimle birlikte olsaydı gördüklerimi onunla tartışabilirdim ama tabii o sırada o çoktan gitmişti.

Bir gün, öğleden sonra, Güneş mağazanın ta en arkasına kadar uzanmış bakarken Mağaza Yöneticisi benim durduğum yere geldi ve dedi ki:

"Klara, sana vitrinde bir kere daha yer vermeye karar verdim. Bu sefer yalnız olacaksın ama biliyorum ki bunu sorun etmezsin. Dışarısıyla her zaman çok ilgilisin."

Öyle şaşırdım ki yüzüne baktım ama hiçbir şey söylemedim.

"Sevgili Klara" dedi Mağaza Yöneticisi. "Benim kafamı kurcalayan kişi hep Rosa'ydı oysa. Endişelenmiyorsun, değil mi? Endişelenme. Bir yuva bulmanı sağlayacağım."

"Endişelenmiyorum, Mağaza Yöneticisi" dedim. Neredeyse Josie'yle ilgili bir şey söyleyecektim ki, dik saçlı kız mağazaya geldikten sonra aramızda geçen konuşmayı hatırlayıp kendimi tuttum.

"O zaman, yarından itibaren" dedi Mağaza Yöneticisi. "Yalnızca altı gün. Senin için özel bir fiyat da hazırladım. Unutma Klara, yine mağazayı temsil ediyor olacaksın. Onun için elinden geleni yap."

Vitrine ikinci çıkışım birincisinden farklı geldi bana, bunun sebebi yalnızca Rosa'nın benimle birlikte olmayışı değildi. Dışarıda cadde yine eskisi gibi canlıydı ama gördüklerim karşısında heyecan duymak için eskisinden daha çok çaba harcamak zorunda kaldığımı gördüm. Bazen bir taksi yavaşlıyor, gelip geçen biri eğilip sürücüyle konuşmaya başlıyordu, o zaman ben onların dost mu düşman mı olduklarını tahmin etmeye çalışıyordum. Bazense RPO Binası'nın pencerelerinde gidip gelirken gördüğüm insan şekillerini izliyor, hareketlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor ve her bir kişinin, göründüğü dikdörtgenin içine girmeden önce ne yapmakta olduğunu ve daha sonra muhtemelen ne yapacağını hayal etmeye çalışıyordum.

İkinci vitrin dönemimde gözlediğim en önemli şey Dilenci Adam ile köpeğine olanlardı. Dördüncü günümdeydim –öyle gri bir öğleden sonraydı ki bazı taksiler küçük farlarını yakmışlardı– bir baktım Dilenci Adam her zamanki yeri olan RPO Binası ile Yangın Tahliye Binası arasındaki kör kapı önünde gelip geçenleri selamlamıyor. Önce bunu çok önemsemedim çünkü Dilenci Adam çok zaman uzaklaşır gider, hatta bazen uzun süreliğine bile yok olurdu. Ama sonra bir kere karşı kaldırıma doğru baktım ve fark ettim ki, Dilenci Adam aslında orada, hatta köpeği de orada ve ben onları görmemişim, çünkü yerde yatıyorlarmış. Gelip geçenlere engel olmamak için kör kapı önüne iyice girdikleri için, bizim taraftan bakıldığında insan onları şehir işçilerinin bazen geride bıraktıkları çantalar sanabilirdi. Ama ben gelip geçenlerin arasında kalan boşluklardan iyice bakınca Dilenci Adam'ın da, kollarındaki köpeğin de hiç kıpırdamadığını gördüm. Bazen gelip geçen biri onları fark edip duruyor ama sonra tekrar yürümeye başlıyordu. Sonunda, Güneş RPO Binası'nın hemen hemen arkasına geldi. Dilenci Adam ve köpeği tam olarak bütün gün bulundukları durumdaydılar ve gelip geçenler bunu bilmiyorlardı ama ikisinin öldüğü besbelliydi.

Birbirlerine tutunarak, birbirlerine yardım etmeye çalışarak birlikte ölmeleri iyi bir şeydi ama ben o sırada hüzün hissettim. Keşke onları birisi fark etse de, daha iyi, daha sakin bir yere götürülebilseler diye düşündüm ve aklımdan Mağaza Yöneticisi'ne bir şey söylemek geçti. Ama benim geceyi geçirmek üzere vitrinden inme vaktim geldiğinde Mağaza Yöneticisi o kadar yorgun ve ciddi görünüyordu ki bir şey söylememeye karar verdim.

Ertesi gün kepenk kalktı ve karşımızda muhteşem bir gün vardı. Güneş besinini caddeye, binaların içine akıtıyordu ve Dilenci Adam ile köpeğinin öldüğü yere bir baktım ki, hiç de ölmemişler, Güneş'in özel türde bir besini onları kurtarmış. Dilenci Adam henüz ayaklanmamıştı ama gülümsüyordu ve sırtını kör kapıya dayamış, bir bacağını uzatmış, diğerini de dirseğini dizine dayayabilsin diye kıvırmış oturuyordu. Boşta olan eliyle de köpeğinin ensesini okşuyordu. Köpek de hayata geri dönmüştü ve gelip geçenlere bakmak için kafasını bir yandan öbür yana çevirip duruyordu. Her ikisi de Güneş'in özel türdeki besinini büyük bir açlıkla özümsüyorlar ve anbean güçleniyorlardı; gördüm ki, çok geçmeden, belki de aynı gün öğleden sonraya kalmaz, Dilenci Adam ayağa kalkabilir, her zamanki gibi kör kapının önünde neşeyle insanlara takılabilirdi.

Derken çok geçmeden altı günüm bitti ve Mağaza Yöneticisi benim mağaza için bir kazanç olduğumu söyledi. Dediğine göre ben vitrindeyken mağazaya gelen müşteri sayısı ortalamanın üstüne çıkmıştı, bunu duyunca çok sevindim. Bana vitrinde ikinci bir kez yer verdiği için ona teşekkür ettiğimde gülümsedi ve benim de artık uzun süre beklemeyeceğimden emin olduğunu söyledi.

On gün sonra arka girintiye nakledildim. Dışarısını görmekten ne kadar hoşlandığımı bilen Mağaza Yöneticisi bunun yalnızca birkaç günlük bir şey olduğuna beni temin etti; sonra yine mağazanın orta kısmına geçebilecektim. Mağaza Yöneticisi'nin dediğine göre arka girinti zaten çok iyi bir konumdu, gerçekten de baktım, bunu hiç sorun etmiyorum. Arka duvara dayalı Cam Masa'nın üstünde oturan iki YA'yı hep severdim zaten, şimdi onlarla uzun uzun muhabbet edecek, onlara seslenecek kadar yakına gelmiştim, tabii mağazada müşteri yoksa. Ancak arka girinti kemerin arkasına düşüyordu, bu yüzden dışarısının görünmemesi bir yana, mağazanın

ön kısmı bile zar zor görünüyordu. Müşterilerin içeri girişlerini görmek istiyorsam iyice öne eğilerek kemerin yanından uzanıp bakmam gerekiyordu. O zaman bile –birkaç adım attığımda bile– dergi masasının üstündeki gümüş vazolar ve mağazanın orta kısmında duran B3'ler görüntüyü kapatıyordu. Öte yandan, belki sokaktan uzak olduğumuzdan –ya da belki tavan mağazanın arkasında aşağı doğru eğimli olduğundan– sesleri daha net işitebiliyordum. İşte bu yüzden, o daha konuşmaya başlamadan çok önce, sırf ayak seslerinden, Josie'nin mağazaya girdiğini anladım.

"Bütün o kokuları neden sürmek zorundaydılar ki? Neredeyse kusacaktım."

"Sabundu Josie" dedi Anne'nin sesi. "Koku değildi. El yapımı sabun. Çok da hoştu."

"Eh işte, o mağaza değildi. Burasıydı. Sana söyledim anne." Josie'nin dikkatle attığı adımların döşeme üzerinde ilerlediğini işittim. Sonra Josie dedi ki: "Doğru mağaza kesin olarak bu. Ama o artık burada değil."

Onu görünceye kadar ileri doğru üç küçük adım attım. Gümüş vazolarla B3'lerin arasında duruyordu. Anne ise benim görüş alanım dışındaki bir şeye dikmişti gözünü. Anne'nin yüzünü yalnızca yandan görüyordum ama onu rüzgârda yükseklere tüneyen kuşlar misali kaldırımda gördüğüm zamandan çok daha yorgun görünüyordu. Bakışlarının Josie'de olduğunu, Josie'nin de ön girintideki yeni B3 kızına bakmakta olduğunu tahmin ettim.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra Anne, "Ne düşünüyorsun Josie?" dedi.

Josie cevap vermedi. Mağaza Yöneticisi'nin adımlarının yer döşemesinde ilerlediğini işittim. Artık mağazanın içindeki her YA'nın dinleme durumunda olduğu ve bir satışın gerçekleşmek üzere olup olmadığını merak ettiği o özel durgunluğu hissediyordum.

"Sung Yi B3 serisinden tabii" dedi Mağaza Yöneticisi. "Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel B3'lerden biri."

Artık Mağaza Yöneticisi'nin omzunu görebiliyordum ama Josie'yi hâlâ göremiyordum. Sonra Josie'nin şöyle söylediğini duydum:

"Gerçekten muhteşemsin Sung Yi. Onun için lütfen beni yanlış anlama. Ben sadece..." Sesi sönüp gitti, tekrardan Josie'nin dikkatli adımlarını duydum. Sonra, onu ilk kez gördüm. Josie bakışlarını mağazanın her yanında gezdiriyordu.

Anne dedi ki: "Bu yeni B3'lerin kavrama ve hatırlama açısından çok iyi olduklarını duydum. Ama bazen empati bakımından yetersiz olabiliyorlarmış."

Mağaza Yöneticisi hem bir iç çekme hem de kahkaha sayılabilecek bir ses çıkardı. "Belki başlangıçta birkaç B3 biraz inatçı olarak tanındı. Ama sizi temin ederim, buradaki Sung Yi böyle sorunlar çıkarmaz."

"Sizce sakıncası yoksa Sung Yi'ye doğrudan hitap edebilir miyim?" dedi Anne, Mağaza Yöneticisi'ne. "Ona sormak istediğim bazı sorular var."

"Ama anne," diye araya girdi Josie –şimdi yine görüş alanımın dışına çıkmıştı– "ne anlamı var? Sung Yi harika, biliyorum. Ama istediğim o değil."

"Sonsuza kadar aramaya devam edemeyiz Josie."

"Ama mağaza buydu diyorum sana anne. Buradaydı. Galiba geç kaldık, hepsi bu."

Josie'nin ben mağazanın arka kısmındayken gelmesi şanssızlık olmuştu. Öyle bile olsa yavaş yavaş mağazanın benim bulunduğum kısmına da geleceğinden ve beni göreceğinden emindim, bulunduğum yerden kıpırdamamamın, hiç ses çıkarmamamın bir sebebi buydu. Ama belki bir başka sebep daha vardı. Mağazaya kimin girdiğini fark ettiğim anda hissettiğim mutluluğun yanında zihnime bir korku da girmişti, o gün Mağaza Yöneticisi'nin, çocukların nasıl çoğu zaman söz verip de geri dönmedikleri ya da geri dönseler bile söz verdikleri YA'yı görmezden gelip başkasını seçtikleri hakkında söyledikleriyle ilgili bir korku. Belki orada sessizce beklemeye devam etmemin sebebi buydu.

Sonra tekrar Mağaza Yöneticisi'nin sesi geldi, bu sefer sesinde yeni bir şey vardı.

"Affedersiniz küçük hanım, anladığıma göre belirli bir YA'yı arıyorsunuz? Burada daha önce gördüğünüz bir YA'yı?"

"Evet efendim. Bir süre önce vitrine koymuştunuz. Gerçekten çok şekerdi ve çok zekiydi. Hani neredeyse Fransız'a benziyordu? Kısa, epeyce koyu renk saçları vardı, giysileri de koyu renkti ve çok şefkatli gözleri vardı ve çok da zekiydi."

"Kimi kastettiğinizi galiba biliyorum" dedi Mağaza Yöneticisi. "Beni izlerseniz küçük hanım, anlayacağız."

İşte ancak o zaman beni görebilecekleri bir yere doğru ilerledim. Bütün sabah Güneş'in desenlerinin dışında kalmıştım ama Mağaza

Yöneticisi, arkasından da Josie tam kemere geldiklerinde ben de birbiriyle kesişen parlak iki dikdörtgenin içine adımımı attım. Beni görünce Josie'nin yüzü neşeyle doldu ve adımlarını hızlandırdı.

"Hâlâ buradasın!"

Daha da zayıflamıştı. Güvensizce attığı adımlarla ilerlemeye devam etti. Beni kucaklamak üzere olduğunu sandım ama son anda durdu ve yüzüme baktı.

"Vay canına! Gerçekten de gittin sanmıştım!"

"Niye gideyim?" dedim sessizce. "Bir söz vermiştik."

"Öyle" dedi Josie. "Öyle, herhalde vermiştik. Galiba verdiği sözü tutmayan ben oldum. Yani bu kadar uzun süre gelmeyince."

Ben ona gülümserken Josie omzunun üstünden seslendi: "Anne! İşte bu! Arayıp durduğum bu!"

Anne yavaş yavaş kemere doğru geldi, sonra durdu. Bir an için her üçü de bana bakıyordu: Önde Josie neşeden uçuyor, onun arkasında Mağaza Yöneticisi gülümsüyor ama ondan geldiği için önemli bir işaret olarak kabul ettiğim uyarıcı bakışlarla bakıyor, sonra kaldırımda yürürken taksi boş mu yoksa içinde biri mi var diye anlamaya çalışan insanların gözleri gibi kısılmış gözlerle bakan Anne geliyordu. Onu ve bana nasıl baktığını görünce korkum –Josie "Hâlâ buradasın!" diye bağırdığında yok olmuş olan korkum– yine zihnime doldu.

"Niyetim bu kadar geç kalmak değildi" diyordu Josie. "Ama biraz hastalandım. Şimdi yine iyiyim ama." Sonra arkaya doğru seslendi: "Anne? Onu hemen satın alabilir miyiz? Başkası gelip almadan?"

Bir sessizlik oldu, sonra Anne sessizce, "Bu B3 değil herhalde?" dedi.

"Klara B2'dir" dedi Yönetici. "Dördüncü seriden. Bazıları bu serinin üstüne yoktur derler."

"Ama B3 değil."

"B3'lerdeki yenilikler gerçekten de harikuladedir. Ama bazı müşteriler, bazı çocuklarla en başarılı uyumu yine de üst düzey bir B2'nin yaratacağını düşünüyorlar."

"Anlıyorum."

"Anne, ben Klara'yı istiyorum. Başkasını istemiyorum."

"Bir dakika Josie." Sonra Mağaza Yöneticisi'ne sordu: "Yapay Arkadaşların her biri benzersizdir, değil mi?"

"Haklısınız efendim. Özellikle de bu düzeyde öyledir."

"Öyleyse bunu... Klara'yı benzersiz yapan nedir?"

"Klara'nın o kadar çok benzersiz niteliği var ki bütün sabah konuşsak bitmez. Ama bunlardan bir tanesini vurgulayacak olursam, şey, derim ki gözlem yapmaya ve öğrenmeye karşı iştahıdır. Etrafında gördüğü her şeyi özümleme ve harmanlama yeteneği bayağı şaşırtıcıdır. Bunun sonucu olarak, şu anda, B3'ler de dahil olmak üzere, mağazadaki tüm YA'lardan daha incelikli bir anlayışa sahiptir."

"Demek öyle."

Anne bana bir kez daha kısık gözlerle bakmaktaydı. Sonra bana doğru üç adım daha attı.

"Ona bazı sorular sormamın sakıncası var mı?"

"Lütfen, buyurun."

"Anne, lütfen..."

"Kusura bakma Josie. Ben Klara'yla konuşurken sen bir dakika orada dur."

Sonra Anne'yle ben karşı karşıya kaldık. Yüzümdeki gülümsemeyi bozmamaya çalıştıysam da kolay olmadı. Korkumu belli etmiş bile olabilirim.

"Klara" dedi Anne. "Josie'ye bakmamanı istiyorum. Şimdi bakmadan söyle bana. Gözleri ne renk?"

"Gri, efendim."

"Güzel. Josie, hiç sesini çıkarma şimdi. Şimdi, Klara. Kızımın sesi. Biraz önce konuştuğunu duydun. Sesi hangi perdeden çıktı?"

"Konuşurken ses yelpazesi orta Do'nun yukarısında la-bemol ile Do oktavı dizisi aralığını kapsıyor."

"Demek öyle?" Bir sessizlik daha oldu, sonra Anne dedi ki: "Son sorum, Klara. Kızımın yürüyüşü hakkındaki gözlemin nedir?"

"Belki sol kalçasında bir zafiyet var. Aynı zamanda sağ omzu acı verme potansiyeli taşıyor, dolayısıyla Josie omzunu ani hareketlerden ya da beklenmedik bir darbeden koruyacak şekilde yürüyor."

Anne bu cevabı zihninde tarttı. Sonra dedi ki: "Eh, Klara. Madem bu konuda bu kadar çok şey biliyor görünüyorsun. Lütfen bana Josie'nin yürüyüşünü taklit eder misin? Bunu benim için yapar mısın? Şimdi? Kızımın yürüyüşünü?"

Anne'nin omzunun arkasından Mağaza Yöneticisi'nin dudaklarının konuşmaya hazırlanırmışçasına aralandığını gördüm. Ama bir şey söylemedi. Onun yerine bakışlarımı yakalayıp başını çok hafifçe evet anlamında salladı.

Ben de yürümeye başladım. Fark ettim ki Anne'yle –ve tabii ki Josie'yle– birlikte tüm mağaza beni izliyor ve dinliyor. Kemerin altına, oradan da Güneş'in yere serilmiş desenlerinin üstüne doğru yürüdüm. Sonra mağazanın orta kısmında durmakta olan B3'lerin ve Cam Sergileme Arabası'nın tarafına doğru yürüdüm. Josie'nin yürüyüşünü gördüğüm şekilde, taksiden indiğinde, Rosa'yla ben vitrindeyken ilk gördüğüm zamanki gibi; dört gün sonra Anne elini omzundan çektikten sonra vitrine doğru geldiği zamanki gibi; son olarak da bir dakika önce, gözlerinde rahatlamış bir mutlulukla bana doğru aceleyle gelirken gördüğüm zamanki gibi, en iyi biçimde taklit etmek için elimden geleni yaptım.

Cam Sergileme Arabası'na ulaştığımda, arabanın yanında duran oğlan B3'e çarpmamaya çalışırken bile Josie'nin yürüyüşünün özelliğini kaybetmemeye çalışarak, arabanın arkasından dolanmaya başladım.

Ama tam dönüşe geçmişken başımı kaldırdım, Anne'yi gördüm ve gördüğüm bir şey durmama neden oldu. Anne hâlâ dikkatle bana bakıyordu ama bakışları, sanki ben vitrin camıymışım, o da çok çok arkamda kalan bir şeye odaklanmış onu görmeye çalışıyormuş gibi, beni delip geçiyordu. Orada, Cam Sergileme Arabası'nın yanında, tek ayağımla adım atmış, topuğum havada kalakaldım. Mağazada tuhaf bir sessizlik vardı. Sonra Mağaza Yöneticisi dedi ki:

"Gördüğünüz gibi, Klara'nın olağanüstü bir gözlem yeteneği var. Onun gibisini tanımadım."

"Anne." Bu sefer Josie'nin sesi alçak perdeden çıktı. "Anne. Lütfen."

"Peki. Alıyoruz."

Josie aceleyle yanıma geldi. Kollarını bana dolayıp bana sarıldı. Çocuğun başının üstünden baktığımda, Mağaza Yöneticisi'nin mutlulukla gülümsediğini, Anne'ninse, yüzünde gergin ve ciddi bir ifadeyle, omzunda asılı çantasını karıştırdığını gördüm.

İkinci Bölüm

Dolaşmak, özellikle mutfakta oldukça zordu çünkü buradaki öğelerin pek çoğu birbirleriyle ilişkili konumlarını anbean değiştirebiliyorlardı. Mağaza Yöneticisi'nin –eminim bizi düşündüğü için– mağazadaki her bir öğeyi, bilezikler ya da gümüş küpe kutusu gibi küçük olanları bile yerli yerinde tutmasının değerini şimdi anlıyordum. Ancak Josie'nin evinde, Evgörevlisi Melania özellikle de mutfakta nesnelerin yerini durmadan değiştiriyor ve beni öğrenme işlemime en baştan başlamak zorunda bırakıyordu. Örneğin, bir sabah Evgörevlisi Melania yiyecek karıştırma makinesinin konumunu dört dakika içinde dört kere değiştirdi. Ama Ada'nın önemini bir kere yerli yerine oturttuktan sonra her şey çok daha kolaylaştı.

Ada mutfağın ortasındaydı ve belki de yere sabitlenmiş olduğunu vurgulamak için binalardaki tuğlaları taklit eden soluk kahverengi fayansları vardı. Ada'nın tam ortasına gömülü parlak bir evye vardı ve en uzun kenarı boyunca ev sakinlerinin oturabilecekleri üç yüksektabure dizilmişti. O ilk zamanlarda, Josie henüz oldukça güçlüyken, uzaktan eğitim çalışmalarını yapmak ya da elinde kalemi ve bloknotuyla sırf gevşeyip rahatlamak için çoğu zaman burada otururdu. Önceleri Ada'nın yüksektaburelerine oturmakta zorlandım çünkü ayaklarım yere değmiyordu ve ayaklarımı sallamaya çalıştığımda yüksektaburenin çerçevesi boyunca dolanan bir çubuk buna engel oluyordu. Ama sonra Josie'nin yöntemini taklit ettim ve dirseklerimi sağlamca Ada'nın yüzeyine dayadım, ondan sonra kendimi daha güvende hissettim. Yine de Evgörevlisi Melania'nın aniden arkamda belirmesi ve musluklara uzanarak büyük bir şiddetle su çıkarması olasılığı her zaman vardı. Bu ilk kez olduğunda öyle şaşkınlığa uğradım ki neredeyse dengemi kaybediyordum ama yanımda oturan Josie hiç kımıldamadı bile, ben de kısa sürede öğrendim ki biraz nemde korkacak bir şey yok.

Mutfak, Güneş'in uzanıp bakmasına çok uygun bir odaydı. Geniş bir gökyüzüne ve hemen hemen hiçbir zaman trafiğin ve gelip geçenin olmadığı bir dış mekâna bakan kocaman pencereler vardı. Kocaman pencerelerin önünde durunca, upuzaktaki ağaçların ötesinde uzanan ve tepeleri aşan yolu görmek mümkün oluyordu. Mutfak çoğu zaman Güneş'in en iyi besiniyle dolu oluyordu ve kocaman pencerelerden başka bir de yüksek tavanda uzaktan kumandayla açılıp kapanabilen bir çatı penceresi vardı. Önceleri, Güneş tam besinini içeri gönderirken, Evgörevlisi Melania'nın çatı penceresini sık sık güneşlikle kapatmasını endişeyle karşılamıştım. Ama sonra Josie'nin kolayca fazla ısınabildiğini gördüm ve Güneş'in desenleri Josie'nin üzerinde fazla yoğunlaştığı zaman uzaktan kumandayı kullanmayı ben de öğrendim.

Bir süre yalnız trafiğin ve gelip geçenlerin değil, başka YA'ların olmayışını da garipsedim. Elbette evde başka YA'ların olmasını bekliyor değildim ve tek YA olmam birçok bakımdan hoşuma gidiyordu çünkü dikkatimi yalnızca Josie üzerine odaklayabiliyordum. Ama kendi gözlem ve değerlendirmelerimi çevremdeki YA'ların gözlem ve değerlendirmeleriyle ilişkili olarak yapmaya ne kadar alışmış olduğumu fark ettim, işte bu noktada bir yeniden düzenleme yapmam gerekiyordu. O ilk günlerde, başıboş anlarda çok zaman, tepeyi aşıp giden şehirlerarası yola –ya da yatak odasının arka penceresinden tarlalara doğru– bakardım ve bakışlarım uzakta bir YA görüntüsü arardı ama sonra şehirden ve diğer binalardan bunca uzakta bunun ne kadar olanaksız olduğunu hatırlardım.

Evdeki ilk günlerimde gayet aptalca bir düşünceyle Evgörevlisi Melania'nın Mağaza Yöneticisi gibi biri olabileceğini düşündüm ve bu bazı yanlış anlamalara yol açtı. Örneğin, yeni hayatımın çeşitli yeni yönlerini bana tanıtmanın onun görevi olabileceğini sandım. Evgörevlisi Melania ise kendi bulunduğu yerin civarında çoğu zaman benim de bulunmamı gayet anlaşılabilir bir şekilde hem kafa karıştırıcı hem de sinir bozucu buluyordu. En sonunda bana dönüp kızgın kızgın bağırdı, "Sen bırak beni izlemeyi YA, kaybol!" Şaşırdım ama kısa sürede onun evdeki rolünün Mağaza Yöneticisi'nden epeyce farklı olduğu ve benim hatalı olduğum gerçeğini takdir edecek noktaya geldim.

Benim böyle yanlış anlamalara düştüğümü kabul etsek bile, Evgörevlisi Melania'nın en başından beri benim varlığıma karşı

olduğuna inanmamak oldukça zor. Ona karşı gayet tutarlı bir şekilde nazik davranmama ve özellikle de ilk günlerde onu memnun etmek için ufak tefek şeyler yapmaya çalışmama rağmen, gülümsemelerime hiç cevap vermedi ya da bir talimat veya kınama tebliğ etmek dışında benimle konuşmadı. Bugün, ben bu anıları bir araya toplarken apaçık görünüyor ki, gösterdiği düşmanlık Josie'nin çevresinde ne olup bittiği hakkında taşıdığı daha kapsamlı korkularıyla ilgiliymiş. Ama o zamanlar soğuk tavrını açıklayabilmemin kolay bir yolu yoktu. Çok zaman, Josie'yle geçirdiğim vakti kısaltmak ister gibiydi –bu da tabii görevime aykırı düşüyordu– ve önceleri Anne'nin hızlı kahvesi ve Josie'nin kahvaltısı için mutfağa gelmemi engellemeye bile teşebbüs etti. Ancak Josie şiddetle ısrar ettikten sonra –Anne de sonunda benim lehime oy verdi– her sabahki bu çok can alıcı anlarda mutfakta bulunmama izin verildi. O zaman bile, Evgörevlisi Melania, Josie ile Anne Ada'da otururken buzdolabının yanında durmamda ısrar etmeye çalıştı ve ancak Josie daha fazla itiraz edince onlara katılmama izin verildi.

Dediğim gibi, Anne'nin hızlı kahvesi sabahın önemli bir anıydı ve buna yetişmesi için Josie'yi vaktinde uyandırmak görevlerimden biriydi. Çoğu zaman, tekrar tekrar gösterdiğim çabalara rağmen Josie son saniyeye kadar kalkmazdı, kalkınca da odasına bitişik kendine ait banyosundan bağırmaya başlardı: "Çabuk ol Klara! Geç kalacağız!" Halbuki ben zaten sahanlığa çıkmış endişeyle bekliyor olurdum.

Anne'yi kahvesini içerken gözlerini uzundörtgenine dikmiş, Ada'da oturur bulurduk. Evgörevlisi Melania da fincanını tekrar doldurmak için Anne'nin etrafında dört dönerdi. Çoğu kez Anne'yle Josie'nin konuşmaya pek zamanları olmazdı ama her şeye rağmen, Josie için hızlı kahve süresince Anne'yle birlikte oturabilmenin ne kadar önemli olduğunu kısa zamanda öğrendim. Bir keresinde, hastalığının Josie'yi gecenin büyük kısmında rahatsız etmiş olduğu bir sabah, Josie'yi uyandırdıktan sonra biraz daha dinlenmesinin iyi olacağını düşünerek tekrar uykuya dalmasına izin verdim. Uyandığında bana kızgın sözler haykırdı ve o kadar güçsüz olmasına rağmen gecikmeden aşağı inmek için telaş etti. Ama yatak odasının banyosundan çıkarken Anne'nin arabasının aşağıdaki gevşek taşlarda çıkardığı sesi duyduk ve ön cama koştuğumuzda ancak Anne'nin arabasının tepeye doğru hareket ettiğini

görebildik. Josie bana tekrar bağırmadı ama aşağıya, mutfağa indiğimizde, kahvaltısını ederken gülümsemedi. O zaman anladım ki, Anne hızlı kahvesini içerken Josie ona katılamazsa, gününü başka hangi olaylar doldurursa doldursun, gününe yalnızlığın sızması gibi bir tehlike oluyor.

Arada sırada Anne'nin acele etmesinin gerekmediği sabahlar da oluyordu; o zaman, yüksek kademe elbiseler giymiş ve çantası buzdolabına dayanmış olsa da kahvesini yavaşça içer, hatta yüksektabureden kalkıp elinde fincanı ve fincan tabağıyla dolaştığı bile olurdu. Bazen kocaman pencerenin önünde, Güneş'in sabah deseni üzerine vurmuşken durur, şöyle bir şey söylerdi:

"Bak ne diyeceğim Josie, renkli kalemlerinden vazgeçtiğin izlenimini edindim. Yaptığın o karakalemlere bayılıyorum. Ama renkli resimlerini gerçekten özlüyorum."

"Renkli resimlerimin çok büyük bir utanç kaynağı olduğuna karar verdim anne."

"Utanç kaynağı mı? Hadi canım!"

"Anne. Benim renkli resim çizmem senin şu viyolonseli çalman gibi bir şey. Aslında daha da beter."

Josie bunu söyleyince Anne'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Anne pek sık gülümsemezdi ama gülümsedi mi, gülümsemesi şaşırtıcı şekilde Josie'ninkine benzerdi: Bütün yüzü iyilikle dolup taşar, genellikle yüzüne gergin bir ifade veren kırışıklıklar bu sefer yüzüne mizahi ve tatlı bir anlam verecek şekilde yeni kırışıklıklar oluştururdu.

"İtiraf etmeliyim ki benim viyolonsel çalışım, en muhteşem olduğu zaman bile Dracula'nın büyükannesi çalıyor gibiydi. Ama senin renk kullanımın daha çok şey gibi, bir yaz akşamında bir göl görüntüsü gibi. Öyle bir şey işte. Renklerle çok güzel şeyler yapıyorsun Josie. Başka hiç kimsenin aklına bile gelmemiş olan şeyler."

"Anne. İnsanın kendi çocuğunun resimleri kendisine her zaman öyle gelir. Evrim süreciyle ilgili bir şey."

"Bak ne diyeceğim: Bütün bunlar, yaptığın o çok güzel el ilanını o zaman toplantıya götürmenle bağlantılı. Sondan bir önceki toplantı. Hani şu Richards denen kız biraz alaycı bir şeyler söylemişti. Sana daha önce de söyledim, biliyorum ama yine söyleyeceğim. O genç hanım senin yeteneğini kıskandı. O söylediği şeyi söylemesinin sebebi buydu."

"Tamam. Bunu gerçekten istiyorsan renkli resme bile geri dönebilirim anne. Belki karşılığında sen de tekrar viyolonsel çalmaya başlarsın."

"Yok, yok. Onlar artık geride kaldı. Birisi evde yaptığı zombi filmine film müziği istemiyorsa tabii."

Ama hızlı kahvenin hızla içilmesi gerekmediği halde Anne'nin gülümsemeden, gergin durduğu sabahlar da oluyordu. Eğer Josie uzundörtgen öğretmenlerinden söz ediyor, onlarla ilgili mizahi şeyler söylemek için elinden geleni yapıyorsa, Anne onu ciddi bir edayla dinler, sonra da sözünü keserdi:

"Değiştirebiliriz. Eğer adamdan hoşlanmıyorsan, her zaman değiştirebiliriz."

"Yok, anne, lütfen. Laf olsun diye söylüyorum, tamam mı? Aslında bu adam bir öncekinden çok daha iyi. Hem de komik."

"İyi o zaman." Yüzü hâlâ ciddiyetini koruyan Anne başıyla onaylardı. "İnsanlara hep düzgün bir fırsat vermek istiyorsun. Bu iyi bir özellik."

Josie'nin sağlığının henüz oldukça iyi olduğu o günlerde Josie akşam yemeğini Anne işten eve geldikten sonra yemekten hoşlanırdı. Bu, çoğu zaman yukarı çıkıp Josie'nin yatak odasında Anne'nin dönüşünü beklememiz ve Güneş'in dinleneceği yere gitmesini izlememiz anlamına gelirdi.

Yatak odasının arka penceresi, tam Josie'nin vaat ettiği gibi, ta ufuk çizgisine kadar tarlaları görüyordu ve gününü tamamladığında Güneş'i toprağa gömülürken görme imkânımız oluyordu. Josie hep "tarla" diye söz ederdi ama aslında birbirine bitişik üç tarla vardı ve dikkatle bakarsanız tarlaların sınırlarını işaretleyen direkleri görebilirdiniz. Her üç tarladaki otlar da uzundu ve rüzgâr estiğinde sanki bazı görünmez gelip geçenler acele acele içinden geçiyormuş gibi dalgalanırdı.

Yatak odasının arka penceresinden görünen gökyüzü mağazadaki gökyüzü aralığından çok daha genişti ve şaşırtıcı çeşitlemeler yapabiliyordu. Bazen meyve tabağındaki limonların renginde oluyor, sonra arduaz kesme tahtalarının grisine dönüyordu. Josie iyi değilse gökyüzü onun kusmuğunun ya da soluk dışkısının rengini alabiliyor, hatta içinde çizgi çizgi kan bile bulunabiliyordu. Gökyüzü bazen bir dizi kareye bölünüyor, bunların her biri komşusundan biraz farklı bir mor tonunda oluyordu.

Yatak odasının arka penceresinin yanında, zihnimde adını "Düğme Kanepe" koyduğum krem renginde yumuşak bir kanepe vardı. Kanepe odaya bakar şekilde durduğu halde Josie ile ikimiz dizlerimizin üstünde kanepeye çıkıp kollarımızı kanepenin minderli sırtına dayayarak gökyüzüne ve tarlalara bakmaktan hoşlanırdık. Josie benim Güneş'in yolculuğunun son kısmından ne kadar keyif aldığımın farkındaydı ve ikimiz mümkün olduğunca Düğme Kanepe'ye çıkıp bunu izlemeye çalışırdık. Bir defasında Anne her zamankinden daha erken eve geldi. Josie ile Ada'nın yüksektaburelerinde oturmuş konuşuyorlardı, ben de onları baş başa bırakmak için gidip buzdolabının yanında durmuştum. O akşam Anne pek zinde bir haldeydi ve hızlı hızlı konuşuyor, çalıştığı ofisteki kişiler hakkında komik şeyler anlatıyor, arada bir durup gülüyor, hatta bazen neredeyse nefessiz kalacak şekilde kahkahalar patlatıyordu. Konuşmasının ortasında, Anne yine bir kahkaha atacağı sırada Josie araya girip şöyle dedi:

"Anne, söylediklerin harika. Ama Klara ile bir dakikalığına odama gitmemizin sakıncası var mı? Klara günbatımını izlemeyi çok seviyor, şimdi gitmezsek kaçırabiliriz."

Josie bunu deyince etrafıma baktım ve mutfağın Güneş'in akşam ışıklarıyla dolmuş olduğunu gördüm. Anne gözlerini Josie'ye dikmiş bakıyordu. Kızmak üzere olduğunu düşündüm. Ama sonra yüzü yumuşadı ve yüzünde iyi kalpli gülümsemesi belirdi. "Tabii canım. Hadi gidin. Günbatımınızı seyredin. Sonra da yemek yeriz" dedi.

Yatak odasının arka penceresinden, tarlalar ve gökyüzü dışında merakımı çeken bir şey daha görebiliyorduk: En uzaktaki tarlada koyu renk, kutu gibi bir şekildi bu. Etrafındaki otlar kımıldadıkça bu şekil hiç hareket etmiyordu ve Güneş neredeyse otlara değecek kadar aşağı indiğinde bu koyu renk şekil Güneş'in kor gibi yanan parlaklığının önünde öylece duruyordu. Josie'nin benim için Anne'nin kızgınlığını göze aldığı akşam bu şekli Josie'ye gösterdim. Ben gösterirken Josie Düğme Kanepe'de biraz daha doğruldu ve gözlerini gölgelemek için ellerini gözlerine götürdü.

"A, Mr. McBain'in ambarını kastediyorsun herhalde."

"Ambar mı?"

"Tam bir ambar olmayabilir çünkü iki yanı da açık. Daha çok bir sundurma herhalde. Galiba Mr. McBain orada bir şeyler depoluyor. Oraya bir kere Rick'le beraber gitmiştik."

"Acaba Güneş dinlenmek için neden öyle bir yere gidiyor?"

"Sahi" dedi Josie. "Güneşin en azından bir saraya ihtiyacı olur diyesi geliyor insanın. Belki ben en son gittiğimden beri Mr. McBain orada büyük bir iyileştirme yapmıştır."

"Acaba Josie oraya en son ne zaman gitmişti?"

"A, uzun zaman oldu. O zamanlar Rick'le ikimiz küçücüktük. Ben hastalanmadan önce."

"Yakınlarda olağan dışı bir şey var mıydı? Bir geçidin girişi? Ya da belki yerin altına inen basamaklar?"

"I-ıh. Öyle bir şey yoktu. Sadece ambar. Pek de sevinmiştik, çünkü küçüktük ve o kadar yolu yürümekten yorulmuştuk. Ama şunu söyleyeyim, günbatımına daha çok vardı. Eğer bir saray girişi var idiyse saklıydı herhalde. Belki de kapılar Güneş tam oraya varmadan önce açılıyordur? Bir zamanlar öyle bir film görmüştüm. Bütün o kötü adamlar merkezlerini bir yanardağın içine yapmışlar, onlar helikopterle aşağı inmeden önce dağın tepesindeki lav gölü sandığın şey kayarak açıldı. Belki Güneş'in sarayında da aynı şey oluyordur. Her neyse, Rick'le ikimiz böyle bir şey aramıyorduk. Oraya sırf eğlencesine gitmiştik, sonra sıcakladık ve biraz gölge bulmaya çalıştık. Onun için Mr. McBain'in ambarında biraz oturduk, sonra da geri döndük." Şefkatle koluma dokundu. "Keşke daha çok şey görmüş olsaydık, ama görmedik."

Güneş otların arasından kor gibi parlayan ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"İşte gidiyor" dedi Josie. "Umarım güzel bir uyku çeker."

"Acaba bu çocuk kimdi? Bu Rick?"

"Rick mi? Benim en iyi arkadaşım yalnızca."

"Ha, öyle mi?"

"Baksana Klara, yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Ama... artık Josie'nin en iyi arkadaşı olmak benim görevim."

"Sen benim YA'msın. Bu farklı bir şey. Ama Rick, yani, biz hayatımızı birlikte geçireceğiz."

Güneş artık otların içinde yalnızca pembe bir izdi.

"Rick'in benim için yapmayacağı şey yoktur" dedi Josie. "Ama fazla endişeleniyor. Hep yolumuza engeller çıkacak diye endişeleniyor."

"Ne tür engeller?"

"Yani, işte. Aşkla falan ilgili halledilmesi gereken bütün o şeyler. Bir de galiba şu diğer şey var."

"Diğer şey mi?"

"Ama boş yere endişeleniyor. Çünkü Rick'le benim hakkımda her şey uzun süre önce kararlaştırıldı. Hiçbir şey değişmeyecek."

"Şu anda Rick nerede? Yakında mı oturuyor?"

"Yandaki evde oturuyor. Sizi tanıştırırım. İkinizin tanışması için sabırsızlanıyorum!"

Rick'le ertesi hafta, Josie'nin evini ilk kez dışarıdan gördüğüm gün tanıştık.

Evin bir bölümünün bir diğer bölümüyle nasıl bağlandığı konusunda Josie ile aramızda birçok dostça tartışma oluyordu. Örneğin, Josie elektrikli süpürge dolabının büyük banyonun tam altında olduğunu kabul etmemekte diretiyordu. Böyle dostça bir tartışmanın ardından, bir sabah Josie dedi ki:

"Klara, böyle söyleyerek beni deli edeceksin. Helm Hoca'yla işim bir bitsin, seni dışarı çıkaracağım. Bütün bunları dışarıdan kontrol edeceğiz."

Bu beklenti beni heyecanlandırdı. Ama önce Josie uzaktan eğitimini yaptı. Kâğıtlarını Ada'nın yüzeyine yaymasını ve sonra uzundörtgenini açmasını seyrettim.

Ona mahremiyet tanımak için aramızda bir yüksektabure bırakacak şekilde oturdum. Kısa sürede, dersin iyi gitmediğini anladım: Öğretmenin Josie'nin kulaklığından duyulan sesi çok defa onu azarlar gibi çıkıyordu, Josie de önündeki kâğıtlara anlamsız şeyler çiziktirip duruyor, bazen de kâğıtları gayet tehlikeli bir şekilde evyenin yakınında bir yerlere itiyordu. Bir noktada Josie'nin dikkatinin kocaman pencerelerin dışındaki bir şeye kayarak dağıldığını fark ettim. Artık öğretmenini dinlemiyordu. Biraz sonra ekrana doğru kızgın kızgın "Tamam, yaptım işte. Gerçekten yaptım. Neden inanmıyorsunuz? Evet, tam sizin dediğiniz gibi yaptım" dedi.

Ders her zamankinden uzun sürdü, sonunda Josie şöyle söyleyerek dersi sonlandırdı: "Tamam hocam. Teşekkür ederim. Evet. Mutlaka yapacağım. Hoşça kalın. Bugünkü ders için teşekkür ederim."

İçini çekerek uzundörtgeni kapattı ve kulaklıklarını çıkardı. Sonra, beni görünce birden yüzü aydınlandı.

"Unutmadım Klara. Dışarı çıkıyoruz, değil mi? Bir aklımı başıma toplayayım. Şu Helm yok mu! Çok şükür bir daha yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım! Sıcak bir yerde yaşıyor herhalde, hemen anlaşılıyor. Terleyip durduğunu görüyorsun." Yüksektabureden kalktı ve kollarını gerdi. "Annem dışarı çıktığınız zaman Melania'ya haber verin diyor. Ben paltomu giyerken sen gidip ona haber verir misin?"

Josie'nin de heyecan içinde olduğunu görebiliyordum ama onun heyecanının ders sırasında kocaman pencerenin ardında gördüğü şey neyse onunla ilgili olduğunu tahmin ettim. Her neyse, Evgörevlisi Melania'yı bulmaya Duvarsız Alan'a gittim.

Duvarsız Alan evdeki en büyük odaydı. İçinde, ev sakinlerinin oturabilecekleri iki kanepe ve bazı yumuşak dikdörtgenler vardı; ayrıca yastıklar, lambalar, bitkiler ve bir de köşe çalışma masası vardı. O gün sürgülü kapıyı açtığımda, içindeki mobilyalar bir dizi iç içe geçmiş kare şeklindeki ızgaralar halindeydi ve bu karmaşık desen içinde Evgörevlisi Melania'yı seçmek adeta imkânsızdı. Ama bir yumuşak dikdörtgenin kenarında dimdik oturmuş, uzundörtgeninde harıl harıl bir şeyler yapan Evgörevlisi Melania'yı ayırt etmeyi başardım. Pek de dostça olmayan gözlerle bana baktı ama ona Josie'nin dışarı çıkmak istediğini söylediğimde uzundörtgenini bir kenara fırlattı ve yanımdan geçip gitti.

Josie'yi holde buldum; kendini pek iyi hissetmediği zamanlarda bazen evde de giydiği, en sevdiği ceketi olan kahverengi kapitone ceketini giyiyordu.

"Hey, Klara, bu kadar zamandır bu evde yaşayıp da hiç dışarı çıkmamış olmana şaşıyorum."

"Hayır, hiç dışarı çıkmadım."

Josie bir an yüzüme baktı ve dedi ki: "Yani hiç *dışarı* çıkmadım mı demek istiyorsun? Yalnız burada değil, hiçbir yerde dışarı çıkmadın?"

"Evet, öyle. Mağazadaydım. Sonra da buraya geldim."

"Vaay! O zaman bu senin için müthiş bir şey olacak! Bak, korkacak hiçbir şey yok, tamam mı? Vahşi hayvan falan yok. Hadi o zaman, gidelim."

Evgörevlisi Melania ön kapıyı açınca yeni bir havanın –ve Güneş'in besininin– hole girdiğini hissettim. Josie, yüzü iyilikle dolu, bana gülümsedi ama sonra Evgörevlisi Melania aramıza girdi,

daha ben ne olduğunu anlamadan Josie'nin kolunu tutmuş, kendi koluna takmıştı bile. Bu Josie'yi de şaşırttı ama Josie itiraz etmedi. Evgörevlisi Melania'nın, dışarıya alışkın olmadığım için Josie'yi güvenilir bir şekilde koruyamayabileceğim sonucuna varmasını takdir ettim. Böylece ikisi önden çıktılar, ben de onları izledim.

Arabalar için kasten pürüzlü bırakıldığını tahmin ettiğim gevşek taşlı alana doğru yürüdük. Rüzgâr tatlı tatlı ve hafif esiyordu, böyle bir rüzgârda tepenin üstündeki yüksek ağaçların nasıl olup da eğilip dalgalandığını merak ettim. Ama kısa süre içinde ayaklarıma yoğunlaşmam gerekti çünkü gevşek taşlı alanda, belki de arabanın tekerleklerinin yarattığı birçok çukur vardı.

Önümdeki manzara, yatak odasının ön tarafa bakan penceresinden görünen tanıdık manzaraydı. Josie ile Evgörevlisi Melania'yı normal yer döşemesi gibi pürüzsüz ve sert olan yola kadar izledim. Her iki yanda kesilmiş otlar belirdikten sonra bile bu yolda bir süre yürüdük. Arkamı dönüp –gelip geçen herhangi biri gibi– eve bakmak ve tahminlerimi doğrulamak istedim ama Josie ile Evgörevlisi Melania kolları hâlâ birbirine takılı yürümeye devam ettiler ve ben de durmaya cesaret edemedim.

Bir süre sonra artık dikkatimi ayaklarımda toplamama pek gerek kalmadı ve bu yüzden başımı kaldırınca sol tarafımızda yükselen, üzeri otlarla kaplı bir tepecik –ve bunun en yüksek noktasına yakın bir yerde dolanıp duran bir erkek çocuk– gördüm. Çocuğun on beş yaşında olduğunu tahmin ettim ama yine de emin olamadım çünkü çocuğun şekli solgun gökyüzünün önünde bir siluet biçimindeydi. Josie tepeciğe doğru yürüdü ve Evgörevlisi Melania ona bir şey söyledi. Evde olsak söylediğini duyabilirdim ama dışarıda seslerin davranışı farklı oluyor. Her neyse, aralarında bir anlaşmazlık olduğunu görebiliyordum. Josie'nin "Ama Klara'nın onunla tanışmasını istiyorum" dediğini işittim.

Başka sözcükler de söylendi ama duymadım, sonra Evgörevlisi Melania dedi ki: "Peki o zaman, ama kısa olsun." Ve Josie'nin kolunu bıraktı.

Josie bana dönüp "Hadi gel Klara" dedi. "Hadi gidip Rick'i görelim."

Biz yeşil tepeciğin yan tarafından yukarı tırmanırken Josie'nin nefesi kesildi ve bana sıkıca tutundu. Bu, arkama ancak kısaca bakabileceğim anlamına geliyordu ama arkamızda yalnızca Josie'nin evi-

nin değil, daha gerilerde, tarlaların içinde ikinci bir evin –Josie'nin pencerelerinin hiçbirinden görünmeyen bir komşu evin– de bulunduğunu fark ettim. Her iki evin görünüşünü gözlemlemeyi büyük bir hevesle istiyordum ama dikkatimi Josie'ye bir zarar gelmemesini sağlamaya yoğunlaştırmam gerekiyordu. Tepenin üstüne gelince Josie nefesini toparlamak için durdu ama çocuk bizi selamlamadı, hatta bizim tarafa bakmadı bile. Ellerinde yuvarlak bir cihaz vardı ve bir grup kuşun sürü halinde uçtuğu, iki evin arasında kalan gökyüzüne bakıyordu. Hemen anladım ki bunlar makine kuşlardı. Çocuk bakışlarını kuşlardan ayırmadı ve kumandasına dokununca kuşlar içinde bulundukları düzeni değiştirerek buna cevap verdiler.

"Vaay, çok güzel" dedi Josie, hâlâ nefes nefese olmasına rağmen. "Bunlar yeni mi?"

Rick bakışlarını kuşlardan ayırmadı ama dedi ki:

"Şu sondaki iki tanesi yeni. Zaten anlaşılıyor, diğerleriyle tam uyumlu değiller."

Kuşlar ani bir dalış yaptılar ve tam üzerimizde dolaşmaya başladılar.

"Evet ama gerçek kuşlar da birbirine tam benzemez" dedi Josie.

"Öyle galiba. En azından artık takımın tamamının aynı emri almasını sağladım. Bak şimdi Josie, şuna bak."

Makine kuşlar aşağı inmeye başladılar. Birer birer önümüzdeki otlara kondular. Ama iki tanesi havada kaldı ve kaşları çatılan Rick tekrardan uzaktan kumandaya bastı.

"Tanrım. Hâlâ düzelmedi."

"Ama harika görünüyorlar Ricky."

Josie Rick'e şaşırtıcı derecede yakın duruyordu. Ona tam olarak değmiyordu ama ellerini Rick'in sırtının ve sol omzunun tam arkasına kaldırmıştı.

"Bu ikisinin en baştan ayarlanması lazım."

"Aldırma, düzeltirsin. Baksana Ricky, salıyı unutmadın değil mi?"

"Unutmadım. Ama bak Josie, geleceğim dememiştim."

"Ah, yapma! Demiştin!"

"Zor demiştim. Her neyse, misafirlerinin pek memnun olacağını sanmam zaten."

"Daveti veren benim, onun için de istediğimi davet edebilirim. Annem de çok iyi karşılayacak. Hadi Rick, bu konuyu yeterince

konuştuk. Eğer plan konusunda ciddiysek bu tür şeyleri birlikte yapmalıyız. Bunları benim kadar iyi idare edebilmen lazım. Üstelik o kalabalıkla neden tek başıma karşı karşıya kalmam gereksin ki?"

"Yalnız olmayacaksın. Artık YA'n var."

Son iki kuş da yere inmişti. Ricky uzaktan kumandasına bastı ve kuşların hepsi otların üstünde uyku moduna geçti.

"Aman Tanrım, daha sizi tanıştırmadım bile! Rick, bu Klara."

Rick dikkatini kumandasından ayırmadı ve benim tarafıma bakmadı.

"Hiçbir zaman YA almayacağını söylemiştin" dedi.

"O bir süre önceydi."

"Hiçbir zaman YA almayacağını söylemiştin."

"Eh, fikrimi değiştirdim, olamaz mı? Her neyse, Klara *herhangi bir* YA değil. Hey Klara, Rick'e bir şey söyle."

"Hiçbir zaman YA almayacağını söylemiştin."

"Hadi ama Rick! Küçükken söylediğimiz her şeyi yapıyor muyuz? Neden YA almayayım ki?"

Josie artık iki elini de Rick'in sol omzuna koymuş, sanki Rick'in boyunu biraz kısaltmak ve her ikisini de aynı boya getirmek ister gibi ağırlığını ona vermişti. Rick'in, Josie'nin bu kadar yakınındaki varlığına hiçbir itirazı yok gibiydi –hatta bunu normal kabul ediyor görünüyordu– ve aklıma şu fikir geldi: Belki de bu çocuk, kendi tarzında, Josie için Anne kadar önemliydi ve çocuğun amacıyla benim amacım bazı açılardan neredeyse paralel bile olabilirdi; bu yüzden, Josie'nin hayatının örüntüsü içinde bu çocuğun yerinin ne olduğunu anlamak için onu dikkatle gözlemlemeliydim.

"Rick'le tanışmak çok güzel" dedim. "Acaba kendisi şu komşu evde mi yaşıyor? Tuhaf ama orada bir ev olduğu daha önce gözüme çarpmamıştı."

"Ya" dedi hâlâ bana doğru bakmadan. "Ben orada yaşıyorum işte. Annem ve ben."

Hepimiz birden evleri görecek şekilde dönünce Josie'nin evinin dışını ben ilk kez adamakıllı görebildim. Biraz daha küçüktü ve çatının kenarları biraz daha keskindi ama diğer bakımlardan içeriden tahmin ettiğime çok yakındı. Duvarlar kirli beyaza boyanmış ve dikkatle birbirinin üstüne çakıştırılmış levhalardan inşa edilmişti. Evin kendisi üç bağımsız bölümden yapılmış ve bunlar birbiriyle tek bir karmaşık bütün halinde bağlanmıştı. Rick'in

evi daha küçüktü ve bunun sebebi yalnızca daha uzakta olması değildi. Bu ev de ahşap plakalardan yapılmıştı ama yapısı daha basitti; tek bir bölümdü, boyu eninden daha uzundu ve otların içinden yükseliyordu.

"Rick ile Josie herhalde yan yana büyümüşlerdir diye düşünüyorum," dedim Rick'e, "tıpkı evleriniz gibi."

Omzunu silkti. "Haa, yan yana."

"Rick'in aksanı İngiliz, kanımca."

"Azıcık, belki."

"Josie'nin böyle iyi bir arkadaşı olması beni mutlu ediyor. Benim varlığımın böyle iyi bir arkadaşlığa engel olmayacağını umuyorum."

"Umarım olmaz. Ama pek çok şey engel oluyor arkadaşlıklara."

"Hadi bakalım, bu kadar yeter!" diye bağırdı Evgörevlisi Melania tepeciğin dibinden.

"Geliyoruz!" diye haykırdı Josie cevaben. Sonra Rick'e dedi ki: "Bak Ricky, bu toplantıda ben de senden fazla eğlenmeyeceğim. Sana orada ihtiyacım var. Mutlaka gelmen lazım."

Rick dikkatini yine kumandasına çevirmişti, kuşlar hep birlikte göğe yükseldiler. Josie kuşları seyretti. Her iki eli de hâlâ Rick'in omzundaydı, öyle ki ikisi gökyüzünün önünde tek bir şekil oluşturuyorlardı.

"Hadi, çabuk!" diye bağırdı Evgörevlisi Melania. "Rüzgâr fazla kuvvetli! Sen orda ölmek istiyor yoksa?"

"Tamam geliyorum!" Sonra Josie Rick'e döndü ve alçak sesle, "Salı günü öğle yemeği vakti, tamam mı?" dedi.

"Tamam."

"Aferin sana Ricky. Şimdi söz verdin işte. Klara da şahit."

Josie ellerini Rick'in omzundan çekerek ondan uzaklaştı. Sonra benim kolumu tutarak tepecikten aşağı inmek için öne düştü.

Yukarı çıkarken kullandığımız taraftakinden farklı bir yamacı kullanıyorduk, bakınca tam Josie'nin evinin önüne ineceğimizi gördüm. İnişte kullandığımız eğim daha dikti ve aşağıda Evgörevlisi Melania itirazlara başlamıştı ama sonra vazgeçti ve bizimle buluşmak üzere tepeciğin eteğinde acele acele yürümeye başladı. Kesilmiş otların arasından geçip aşağı inerken dönüp arkama baktım ve Rick'in bir kez daha göğe karşı bir siluet olarak duran şeklini gördüm. Bize doğru değil, yukarıdaki grilikte dolanıp duran kuşlarına doğru bakıyordu.

Eve döndükten ve Josie kapitone ceketini çıkardıktan sonra, Evgörevlisi Melania Josie'ye ayran yaptı ve Josie bir çubukla ayranını içerken ikimiz birlikte Ada'da oturduk.

"İlk kez dışarı çıktığına inanamıyorum" dedi Josie. "Peki ne düşünüyorsun?"

"Çok beğendim. Rüzgâr, akustik, her şey çok ilginçti." Sonra ekledim: "Tabii Rick'le tanışmak da harikuladeydi."

Josie çubuğunu, ayranından çıktığı noktada didiklemeye başlamıştı.

"Galiba çok harika bir izlenim bırakmadı sende. Bazen çok münasebetsiz olabiliyor. Ama özel bir insandır. Hastalandığımda ve iyi şeyler düşünmeye çalıştığımda birlikte yapacağımız bütün o güzel şeyleri düşünüyorum. O toplantıya kesin geliyor."

O akşam, akşam yemeğinde çoğu zaman yaptıkları gibi, doğrudan Ada'nın üstüne düşenler dışındaki bütün ışıkları söndürdüler. Josie benim de bulunmamı istediği için ben de oradaydım ama onlara mahremiyet tanımak istediğimden yüzümü buzdolabına dönerek karanlıkta duruyordum. Birkaç dakika boyunca, yemek yerlerken Josie ile Anne'nin söylediği neşeli sözleri dinledim. Sonra Josie aynı tasasız halini sürdürerek şöyle bir soru sordu:

"Anne, notlarım çok iyi olsa da bu etkileşim toplantısını gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Tabii yapmak zorundasın canım. Akıllı olmak yetmiyor. Başkalarıyla da geçinmek zorundasın."

"Başkalarıyla nasıl geçinileceğini biliyorum anne. Bu kalabalık grupla geçinmeyi bilmiyorum."

"Bu kalabalık grup senin yaşıtların oluyor. Üniversiteye gittiğinde her türden insanla uğraşmak zorunda kalacaksın. *Ben* üniversiteye gittiğimde, her günü başka çocuklarla birlikte geçirdiğim yıllar vardı ardımda. Ama sen ve senin kuşağın için bu biraz zorlu bir dönem olacak, tabii şimdi biraz gayret gösterirsen o başka. Üniversitede başarılı olmayan çocuklar her zaman yeterince toplantıya katılmamış olanlar oluyor."

"Üniversiteye çok zaman var anne."

"Senin sandığın kadar çok zaman yok." Sonra Anne daha yumuşak bir sesle, "Hadi canım, Klara'yı arkadaşlarınla tanıştırabilirsin. Onunla tanışmaktan heyecan duyacaklardır" dedi.

"Onlar benim arkadaşım değil anne. Ve eğer bu toplantıyı yapmak zorunda kalıyorsam Rick'in de orada olmasını istiyorum."

Bir an arkamda bir sessizlik oldu. Sonra Anne dedi ki: "Tamam. Bunu pekâlâ yapabiliriz."

"Ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

"Hayır. Hiç de değil. Rick çok iyi bir insan. Üstelik de bizim komşumuz."

"O zaman geliyor, değil mi?"

"Ancak kendisi istiyorsa. Kendisinin karar vermesi lazım."

"O zaman, diğer çocukların ona kaba davranacağını düşünüyorsun?"

Bir sessizlik daha oldu, sonra Anne cevap verdi: "Neden kaba davransınlar? Eğer biri uygunsuz davranırsa, bu ancak onun ne kadar geri kaldığını gösterir."

"O zaman Rick'in gelmemesi için bir sebep yok?"

"Tek sebep, Rick'in gelmek istememesi olur."

Daha sonra, yatak odasında ikimizden başka kimse yokken ve Josie yatağa yatmış uyumaya hazırlanırken, yavaşça dedi ki:

"Umarım Rick bu feci partiye gelir."

Vakit geç olmakla birlikte, Josie'nin bu etkileşim toplantısını açmasına memnun oldum çünkü toplantı hakkında birçok açıdan kuşkularım vardı.

"Evet, ben de öyle umuyorum" dedim. "Diğer gençler de YA'larını getirecekler mi?"

"I-ıh. Bu pek yapılmıyor. Ama o evde yaşayan YA genellikle katılır. Özellikle de senin gibi yeniyse. Hepsi seni incelemek isteyecek."

"O zaman Josie benim de bulunmamı istiyor?"

"Tabii istiyorum. Ama senin için çok harika bir şey olmayabilir. Bu toplantılar berbattır, işin gerçeği bu."

Etkileşim toplantısının sabahında Josie endişe içindeydi. Sabah kahvaltısından sonra farklı farklı elbiseleri üstünde denemek üzere odasına çıktı ve misafirlerinin geldiğini duyduğumuzda, hatta Evgörevlisi Melania üçüncü kez seslendikten sonra bile saçını fırçalamaya devam etti. Sonunda, alt kattan birçok ses gelmeye başlayınca "Belki de Josie'nin arkadaşlarına katılma zamanımız artık geldi" dedim ona.

Josie ancak o zaman saç fırçasını tuvalet masasına koyup ayağa kalktı. "Haklısın. Ceremeyi çekme zamanı geldi" dedi.

Merdivenlerden aşağı inerken holün nükteli seslerle konuşan yabancılarla dolu olduğunu gördüm. Bunlar çocuklarına eşlik eden yetişkinlerdi, hepsi de kadındı. Daha genç sesler Duvarsız Alan'dan geliyordu ama sürgülü kapılar kapatılmıştı, onun için Josie'nin misafirleri henüz görüş alanımızda değildi.

Benim önüm sıra merdivenlerden inmekte olan Josie aşağıya dört basamak kala durdu. Eğer yetişkinlerden biri ona "Merhaba Josie! Ne haber?" diye seslenmeseydi geri bile dönebilirdi.

Josie elini kaldırdı ve o sırada yetişkinlerin arasında dolaşmakta olan Anne, Duvarsız Alan'ı işaret ederek, "Hadi içeri girsene" diye seslendi. "Arkadaşların seni bekliyor."

Anne'nin bu söylediklerini daha da desteklemek için bir şey daha söyleyeceğini sandım ama diğer yetişkinler etrafını sarmış, konuşuyor ve gülümsüyorlardı, o da arkasını bize dönmek zorunda kaldı. O an Josie gerçekten de yeni bir cesaret bulmuş gibi oldu ve kalan basamakları da inerek kalabalığa karıştı. Josie'nin Duvarsız Alan'a doğru yürümesini bekleyerek onu izledim, ama düşündüğüm gibi yapmadı, yetişkinlerin arasından geçerek ön kapıya doğru ilerledi, kapı açıktı ve içeri temiz hava giriyordu. Josie belirli bir amacı varmış gibi yürümeye devam etti. Bir gören olsa, misafirleri için önemli bir iş yapmakta olduğunu sanırdı. Neyse, kimse engel olmadı ve arkasından giderken etrafımda birçok ses duydum. Birisi diyordu ki: "Kwan Hoca çocuklarımıza matematiksel fizik öğretme konusunda muhteşem olabilir. Ama bu ona, bize karşı saygısız davranma hakkını vermez." Bir başka ses şöyle dedi: "Avrupa. En iyi ev görevlilerinin kaynağı hâlâ Avrupa." Josie geçerken başka birçok ses daha onu selamladı ve nihayet dışarısının havasını taşıyan ön kapıya vardık.

Ayağı kapı eşiğinde, Josie dışarı baktı ve kapının dışına doğru bağırdı: "Hadisene! Ne yapıyorsun?" Sonra kapının pervazını yakalayıp dışarı sarktı. "Hadi acele et! Herkes geldi bile!"

Rick kapıda belirdi ve Josie Rick'in koluna girerek onu hole çekti.

Rick çimenlik tepecikte giydiklerini giymişti, normal kot pantolon ve kazak. Ama yetişkinler onu derhal fark ettiler. Konuşmaları tamamen kesilmedi ama içerideki sesler alçaldı. Sonra Anne kalabalığın arasından geçerek geldi.

"Rick, merhaba! Hoş geldin! Hadi içeri gir." Rick'in sırtına elini koyarak onu misafir yetişkinlere doğru çekti. "Bakın, bu Rick. Yakın dostumuz ve komşumuz. Bazılarınız onu zaten tanıyor."

"Nasılsın Rick?" dedi yakındaki bir kadın. "Gelebilmen çok iyi oldu."

Sonra yetişkinler hoş sözler söyleyerek bir ağızdan Rick'i selamlamaya başladılar ama seslerinde tuhaf bir ihtiyat fark ettim. Herkesin sesini bastıracak şekilde konuşan Anne dedi ki:

"Ee, Rick. Annen iyi mi? Bize uğramayalı epey oldu."

"Gayet iyi, teşekkür ederim Mrs. Arthur."

Rick konuşurken oda sessizliğe büründü. Arkamdaki uzun boylu bir kadın sordu: "Yakında oturuyorsun diye mi duydum Rick?"

Rick'in bakışları konuşan kadını buluncaya kadar yüzleri taradı.

"Evet efendim. Aslında dışarıya bir bakarsanız göreceğiniz tek ev bizimki." Sonra küçük bir kahkaha attı ve ekledi: "Tabii bu evden başka."

Bu eklemeye herkes yüksek sesle güldü ve Rick'in yanında duran Josie sanki bu sözü kendi söylemişçesine huzursuzca gülümsedi. Bir başka ses şöyle dedi:

"Burada epeyce temiz hava var. Burada büyümek güzel olmalı."

"Fena değildir efendim, teşekkür ederim" dedi Rick. "Tabii pizza ısmarlayıp da hemen gelsin istemiyorsanız."

Herkes daha da yüksek sesle güldü ve bu sefer Josie de yüzü ışıldayarak kahkahalara katıldı.

"Hadi Josie" dedi Anne. "Rick'i de alıp içeri git. Diğer misafirlerini de ağırlamalısın. Hadi içeri gidin."

Yetişkinler geri çekildi ve hâlâ Rick'in kolunu tutmakta olan Josie onu Duvarsız Alan'a doğru yönlendirdi. İkisi de bana bakmadı, bu yüzden ben de peşlerinden gitsem mi bilemedim. Sonra onlar gittiler, yetişkinler tekrardan holün tümünü doldurdu ve ben ön kapının yanında kalakaldım. Yanımdaki yeni bir ses dedi ki:

"Hoş çocuk. Yandaki evde mi yaşıyorum dedi? Duyamadım."

"Rick komşumuzdur, evet" dedi Anne. "Ezelden beri Josie'yle arkadaştırlar."

"Harika."

Sonra vücudu yemek karıştırma makinesini andıran cüsseli bir kadın şöyle dedi: "Çok da akıllı görünüyor. Böyle bir çocuğun kaçırmış olması ne kadar yazık."

"Hiç anlamazdım bile" dedi bir başka ses. "Kendini o kadar iyi sundu ki. İngiliz aksanı mı var?"

"Önemli olan," dedi yemek karıştırıcısı kadın, "bizden sonraki bu kuşağın her tür insan karşısında kendini rahat hissetmeyi öğrenmesi. Peter her zaman böyle söyler." Sonra, başka sesler söylediklerini onaylarken aynı kadın Anne'ye sordu: "Ailesi, yani öylece... önünü açmamaya mı karar verdi? Cesaretlerini mi kaybettiler?"

Anne'nin yüzündeki iyi yürekli gülümseme silindi ve bu sözleri duyan herkes konuşmasını kesti. Yemek karıştırıcısı kadının kendisi de dehşet içinde donakaldı. Sonra elini Anne'ye doğru uzattı.

"Ah, Chrissie. Ne dedim ki ben? Şey demek istememiştim..."

"Zararı yok" dedi Anne. "Lütfen dert etme."

"Ah, Chrissie, çok üzgünüm. Bazen çok aptallık ediyorum. Sadece demek istemiştim ki..."

"En büyük korkumuz bu" dedi yakınlardan gelen daha kararlı bir ses. "Buradaki hepimizin."

"Zararı yok" dedi Anne. "Burada keselim."

"Chrissie" dedi yemek karıştırıcısı kadın. "Sadece demek istedim ki, böyle hoş bir çocuğun..."

"Bazılarımızın şansı yaver gitti, bazılarımızınki gitmedi." Bunu söyleyen kara derili bir kadın bir adım öne attı ve Anne'nin omzuna şefkatle dokundu.

"Ama şu anda Josie iyi, değil mi?" diye sordu bir ses. "Çok daha iyi görünüyor."

"İyi olduğu da oluyor, kötü olduğu da."

"Çok daha iyi görünüyor."

Yemek karıştırıcısı kadın dedi ki: "Tamamen iyi olacak, bunu biliyorum. Bütün o yaşadıklarından sonra o kadar cesur davrandın ki. Bir gün gelecek, Josie sana minnet duyacak."

"Pam, buraya gel." Kara derili kadın elini uzattı ve yemek karıştırıcısı kadını uzaklaştırmaya başladı. Ama yemek karıştırıcısı kadına bakmakta olan Anne yavaşça şöyle dedi:

"Sal bana teşekkür etmek ister miydi sence?"

Bu sözden sonra yemek karıştırıcısı kadın gözyaşlarına boğuldu. "Bak, özür dilerim, özür dilerim. O kadar aptalım ki, ağzımı bir açıyorum ve..." Hıçkırdı ve sonra yüksek sesle devam etti: "Ve şimdi hepiniz öğrendiniz, kesin olarak biliyorsunuz ki dünyanın en büyük salağı benim! Şu hoş çocuk, ne büyük haksızlık... Chrissie, çok özür dilerim."

"Bak, gerçekten de konuyu kapatalım." Anne şimdi daha fazla çaba göstererek elini uzattı ve yemek karıştırıcısı kadına hafifçe sarıldı. Yemek karıştırıcısı kadın derhal Anne'yi kucakladı ve çenesi Anne'nin omzunda ağlamaya devam etti.

Geçiştirilmesi zor bir sessizlik oldu, sonra kara derili kadın neşeli bir sesle, "Eh, içeridekiler pek güzel idare ediyor görünüyorlar. Şimdilik yeri göğü inleten bir kavga sesi gelmiyor" dedi.

Herkes yüksek sesle güldü, sonra Anne yepyeni bir sesle şöyle dedi:

"Hey, hâlâ burada ne işimiz var? Hadi mutfağa gidelim hep beraber, lütfen. Melania yine memleketinin o muhteşem böreklerinden yaptı."

Bir ses fısıldar gibi yapıp, "Sanırım hâlâ buradayken... kulak misafiri olabiliriz!" dedi.

Bu söz yeniden yüksek sesli gülüşmelere sebep oldu. Anne yine gülümsüyordu.

"Bize ihtiyaçları olursa nasılsa duyarız" dedi. "Lütfen içeri geçelim."

Yetişkinler mutfağa doğru ilerlerken Duvarsız Alan'dan gelen sesleri daha net işitmeye başladım ama sözcükleri seçemiyordum. Bir yetişkin yanımdan geçerken şöyle dedi: "Bizim Jenny'nin canı son toplantıdan sonra çok sıkkındı. Bütün hafta sonunu ona her şeyi yanlış yorumladığını açıklayarak geçirdik."

"Klara, sen hâlâ buradasın."

Anne önümde duruyordu.

"Evet."

"Neden içeri girmedin? Josie'yle beraber?"

"Ama... beni yanında götürmedi."

"Hadi git. Yanında olman lazım. Diğer çocuklar da seninle tanışmak ister."

"Evet, tabii. O zaman izninizle."

Tek bir yerde bu kadar çok çocuk olduğunu fark etmiş olan Güneş, Duvarsız Alan'ın geniş pencerelerinden içeri besinini akıtıyordu. Duvarsız Alan'ın kanepeler, yumuşak dikdörtgenler, sehpalar, bitki saksıları, fotoğraf kitaplarından oluşan ağına hâkim olabilmek çok vaktimi almıştı ama burası şu anda o kadar değişmişti ki yeni bir oda olmuş dense yeriydi. Her yerde gençler vardı. Çantaları, ceketleri, uzundörtgenleri döşemenin ve bütün

yüzeylerin her yerine yayılmıştı. Üstelik odanın bütünü ta arka duvara kadar –iki kat halinde düzenlenmiş– yirmi dört bölmeye ayrılmıştı. Bu bölümleme nedeniyle önümde ne olduğu hakkında genel bir resim elde etmek zordu ama gördüklerimi yavaş yavaş anlamlandırdım. Josie odanın hemen hemen ortasındaydı ve üç misafir kızla konuşuyordu. Kızların başları neredeyse birbirine değiyordu ve duruş biçimleri nedeniyle, hepsinin gözleri de dahil olmak üzere yüzlerinin üst kısmı daha yukarı kattaki bir bölmeye yerleştirilmişti. Bütün ağızlar ve çenelerse daha alt seviyedeki bir bölmeye sıkışmıştı. Çocukların çoğu ayakta duruyor, bazıları da bölmeler arasında yer değiştiriyordu. En arkadaki duvara dayalı modüler kanepeye üç erkek çocuk sıralanmıştı. Birbirlerinden ayrı oturdukları halde başları bir arada tek bir bölme içine konmuştu. Öte yandan pencereye en yakın konumdaki çocuğun uzattığı bacak yalnızca yanındaki bölmeye taşmakla kalmıyor, onun yanındakine de uzanıyordu. Kanepedeki çocukların bulunduğu üç bölmenin rengi nahoş bir tondaydı –hastalıklı bir sarı–, zihnimden bir kaygı geçti. Sonra başkaları onları gördüğüm açının önünden gelip geçtiler, ben de dikkatimi çevremdeki seslere yöneltmeye başladım.

Ben içeri girdiğimde birisi "A, işte yeni YA, çok şeker!" dediği halde, o anda kulağıma gelen bütün sesler Rick'i tartışıyordu. Josie daha şimdi Rick'in yanında duruyormuş gibi görünüyordu ama misafir kızlarla konuştuğu için Rick'e arkasını dönmek zorunda kalmıştı, dolayısıyla Rick hiç kimseyle konuşmadan tek başına duruyordu.

Arkamdaki bir kız, "Josie'nin arkadaşı. Yakında oturuyormuş" diyordu.

"Ona iyi davranmalıyız" dedi bir başka kız. "Burada bizimle olmak ona tuhaf geliyor olmalı."

"Josie onu niye davet etmiş? Kendini çok garip hissediyordur."

"Ona bir şey ikram etsek? Onu sıcak karşıladığımızı göstermiş olurduk."

Zayıf ve olağanüstü uzun kolları olan kız, çikolata dolu metal bir tabağı alıp Rick'e doğru yürüdü. Ben de odanın içine doğru biraz daha ilerledim ve kızın Rick'e şöyle dediğini duydum:

"Affedersin. Bir bonbon alır mıydın?"

Rick, Josie'nin üç misafir kızla konuşmasını izliyordu ama şimdi uzun kollu kıza döndü.

"Alsana" dedi kız, tabağı daha yükseğe kaldırarak. "Çok lezzetli."

"Çok teşekkür ederim." Rick tabağın içine baktı ve parlak yeşil bir kâğıda sarılmış bir çikolata seçti.

Odanın her yanında konuşma sesleri sürmekte olduğu halde fark ettim ki, Josie ve misafiri olan kızlar da dahil, birden herkes artık Rick'i izlemeye başlamıştı.

"Geldiğine çok memnun olduk" dedi uzun kollu kız. "Josie'nin komşususun, değil mi?"

"Evet. Yandaki evde oturuyorum."

"Yandaki mi? Çok hoş! Bir tek senin evin var, bir de bu. Kilometrelerce başka bir şey yok!"

Josie'nin konuştuğu üç kız da uzun kollu kıza katıldılar. Bu süre boyunca hep Rick'e gülümsüyorlardı. Josie bulunduğu yerden kıpırdamamıştı ve gözlerinde endişeyle olanları izliyordu.

"Öyle galiba" diye güldü Rick. "Ama yine de yan komşuyum."

"Tabii! Herhalde buralarda oturmayı seviyorsundur. Sakindir."

"Sakin olduğu doğru. Canın sinemaya gitmek istemediği sürece mükemmel bir yerdir."

Rick, pizza ısmarlama konusunda yetişkinlerin yaptığı gibi, dinleyen herkesin güleceğini umuyordu, biliyordum. Ama dört kız ona nazik bakışlarla bakmaya devam ettiler sadece.

"DS'nden film izlemiyor musun?" diye sordu bir tanesi en sonunda.

"Bazen izliyorum. Ama gerçek bir sinema salonuna gitmeyi severim. Kocaman bir ekran, dondurma. Annem de ben de bundan hoşlanırız. Sorun, çok uzak olması."

"Bizim blokta bir sinema salonu var" dedi uzun kollu kız. "Ama pek gitmiyoruz."

"Baksanıza! Çocuk sinemadan hoşlanıyor!"

"Missy, lütfen. Pardon, kardeşimin kusuruna bakma. Demek sinema seviyorsun. Rahatlamana yardım ediyor, değil mi?"

"Mutlaka aksiyon filmlerini seviyorsundur" dedi Missy denen kız.

Rick kıza baktı. Sonra gülümseyip dedi ki: "Onlar da eğlenceli olabiliyor. Ama annemle ben eski filmleri seviyoruz. O zamanlar her şey o kadar farklıymış ki. O filmleri seyredersen bir zamanlar lokantaların nasıl olduğunu görebilirsin. İnsanların giydikleri elbiseleri de."

"Ama aksiyon da seviyorsundur, değil mi?" dedi uzun kollu kız. "Araba kovalamacası falan."

"Duydunuz mu" dedi arkamdaki bir başka kız. "Sinemaya annesiyle gittiğini söylüyor. Çok şeker."

"Annen *arkadaşlarınla* gitmeni istemiyor mu?"

"Yok, tam olarak öyle değil. Yani... film seyretmek annemle birlikte yapmaktan hoşlandığımız bir şey."

"*Altın Standardı*'nı gördün mü?"

"Annesi *o filmi* beğenir mi hiç!"

Josie, Rick'in önüne geçti.

"Hadi Rick." Sesinde öfke vardı. "Onlara hangi filmleri seyretmekten hoşlandığını söyle. Hepsinin sorduğu bu. Nasıl filmleri seversin?"

O sırada birkaç başka misafir de Rick'in etrafına toplandığı için Rick'i artık kısmen göremez olmuştum. Ama o anda Rick'te bir şeylerin değiştiğini görebildim.

"Bakın ne diyeceğim" dedi. Josie'ye değil diğerlerine hitap etmişti. "Korkunç şeylerin olduğu filmleri severim. İnsanların ağızlarından böcekler falan çıkar ya, öyle şeyler."

"Gerçekten mi?"

"Size sorabilir miyim," dedi Rick, "ne tür filmleri sevdiğimi neden bu kadar merak ediyorsunuz?"

"Buna sohbet diyorlar" dedi uzun kollu kız.

"Neden çikolatasını yemiyor?" dedi Missy. "Elinde tutup duruyor."

Rick kıza döndü, sonra kâğıdı hâlâ açılmamış çikolatayı uzattı. "Buyur. Belki sen yemek istersin."

Missy güldü ama geriledi.

"Bak" dedi uzun kollu kız. "Bu dostça bir konuşma, tamam mı?"

Rick, gözleri öfkeyle dolarak kendisine bakmakta olan Josie'ye hızla bir göz attı. Bir an sonra misafir kızlara dönmüştü bile.

"Dostça. Tabii. Böcek filmlerini sevdiğimi duymak hepinizin hoşuna gider miydi acaba?"

"Böcek filmleri mi?" dedi başka birisi. "Bir film türü mü bu?"

"Çocukla alay etmeyin" dedi uzun kollu kız. "Ona iyi davranın. İyi götürüyor."

Bir ses "Aynen, iyi götürüyor" deyince birkaç kişi kıkırdadı. Rick gülenlere doğru dönerken Josie elini uzattı ve Rick'in elindeki çikolatayı aldı.

"Hey, millet" diye seslendi. "Size Klara'yı tanıştırmak istiyorum. İşte Klara!"

Josie yaklaşmam için bana işaret ediyordu. Ben Josie'ye doğru ilerlerken bütün gözler bana döndü. Rick de bana baktı ama yalnızca bir saniye. Sonra köşedeki çalışma masasının yanındaki küçük bir boşluğa doğru yürüdü. Artık kimsenin dikkati onun üstünde görünmüyordu çünkü şimdi hepsi bana bakıyordu. Uzun kollu kız bile Rick'e olan ilgisini kaybetmiş, gözlerini bana dikmişti.

"Hımm, işte size akıllı suratlı bir YA" dedi. Sır verirmişçesine Josie'ye doğru eğildi. Benimle ilgili bir şey daha söyleyecek sandım ama söylediği şuydu:

"Şurada duran Danny'yi görüyor musun? İçeri girer girmez polisin onu nasıl gözaltına aldığını ilan etti. Ne selam ne bir şey. Ona önce insanları doğru dürüst selamlaması gerektiğini söyledik ama hâlâ anlamıyor. Kendisiyle ve polisle ilgili övünmeye devam ediyor."

"Vaay." Josie modüler kanepedeki çocuklara doğru baktı. "Demek suça bulaşmanın zekice bir şey olduğunu düşünüyor?"

Uzun kollu kız güldü ve Josie beş kızın oluşturduğu şeklin bir parçası haline geldi.

"Sonra şuradaki erkek kardeşi işin içyüzünü açıkladı. Birayı fazla kaçırmış, olan biten buymuş."

"Şşşt. Ondan söz ettiğimizi anladı" dedi biri.

"Anlasın, daha iyi. Polisler onu bir bankta sızmış halde bulmuşlar ve eve götürmüşler. Sonra da kalkmış tutuklandığını falan söylüyor."

"Ne selam ne bir şey."

"Josie'ye şimdi senin de selam verdiğini görmedim Missy. O zaman sen de Danny kadar kötüsün."

"Verdim. Josie'ye merhaba Josie dedim."

"Josie, kardeşimin seni selamladığını duydun mu içeri girdiğinde?"

Missy'nin gözle görülür şekilde canı sıkılmıştı. "Merhaba dedim. Sadece Josie beni duymadı."

"Hey, Josie!" Bacağını yastıkların üstüne uzatmış halde kanepede oturan Danny adlı çocuk odanın en arkasından sesleniyordu. "Hey, Josie, yeni YA'n bu mu? Buraya gelmesini söylesene."

"Hadi git Klara" dedi Josie. "Şu çocuklara merhaba de."

Hemen harekete geçmedim. Bunun sebebi kısmen, Josie'nin sesinin beni şaşırtmış olmasıydı. Bazen Evgörevlisi Melania'yla ko-

nuştuğu zaman kullandığı sesi kullanmıştı ama bu sesi daha önce bana karşı kullandığını hiç duymamıştım.

"Nesi var?" Danny kanepeden kalktı. "Emir almıyor mu?"

Josie bana sert sert baktı, bu yüzden ben de kanepedeki çocuklara doğru yürümeye başladım. Ama odadaki herkesten daha uzun boylu olan Danny diğer misafirlerin arasından hızlıca geçti ve ben kanepeye kadar mesafeyi daha yarılamadan beni her iki dirseğimden tutunca artık kıpırdayamaz oldum. Beni tepeden tırnağa süzüp dedi ki:

"Ee. Alışmaya başladın mı?"

"Evet. Teşekkür ederim."

Arkadaki kanepede oturan diğer çocuklardan biri bağırdı: "Hey! Konuşuyor! Yaşasın!"

"Kes sesini Scrub" diye bağırdı Danny ona. Sonra bana sordu: "Peki adın ne demiştin?"

"Adı Klara" dedi Josie arkamdan. "Danny, bırak onu. O şekilde tutulmaktan hoşlanmıyor."

"Hey Danny" diye bağırdı Scrub tekrardan. "Buraya at onu."

"Görmek istiyorsan o kanepeden kalkıp buraya gel" dedi Danny.

"Onu buraya atıver. Koordinasyonunu ölçelim."

"O senin YA'n değil, Scrub." Danny elleriyle dirseklerimi sımsıkı kavramayı sürdürüyordu. "Böyle bir şey yapmak istiyorsan Josie'den izin almalısın."

"Hey Josie" diye bağırdı Scrub. "Tamam, değil mi? Benim B3 kızı havaya bir fırlatıyorsun, her seferinde ayaklarının üstüne düşüyor. Hadi Danny. Kanepenin üstüne at onu. Bozulmaz."

"Ne kadar görgüsüz" dedi uzun kollu kız alçak sesle ve Josie dahil bazı kızlar kıkırdadı.

"Benim B3 kız," diye devam etti Scrub, "perende atıp dümdüz ayakları üstüne düşüyor. Sırtı dimdik, mükemmel. Eh, görelim bakalım bu ne yapabilecek."

"Sen B3 değilsin, değil mi?" diye sordu Danny.

Cevap vermedim ama arkamda duran Josie "Hayır ama üstüne yoktur" dedi.

"Haa? Öyleyse Scrub'ın dediğini yapabilir?"

"Benim bir B3'üm var artık" dedi bir kız sesi. "Gelecek toplantıda benim çocuğu görürsünüz."

Bir başka ses sordu: "Sen niye B3 almadın Josie?"

"Çünkü... bunu beğendim" dedi Josie güvensizce ama sonra sesine yine bir güç geldi. "Bir B3'ün yapıp da Klara'nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur."

Arkamda bir hareket oldu, derken baktım uzun kollu kız Danny'nin yanında duruyor. Danny uzun kollu kızın yanında duruyor olmaktan dolayı hem heyecan hem de korku hissediyor gibiydi, bu nedenle dirseklerimi bıraktı. Ama Danny'nin şimdiye kadar dirseklerimi tuttuğu kadar kaba bir şekilde olmasa da, uzun kollu kız sol bileğimi yakaladı.

"Merhaba Klara" dedi ve beni yine dikkatle süzdü. "Şimdi. Bir bakalım. Klara, bana bir armonik minör gam yapar mısın lütfen?"

Josie'nin nasıl cevap vermemi istediğinden emin değildim, bu yüzden onun konuşmasını bekledim. Ama Josie hiç sesini çıkarmadı.

"Aa? Şarkı söylemiyor musun?"

"Hadi" diye bağırdı Scrub denen oğlan. "Fırlatın şunu. Koordinasyon sağlayamazsa ben yakalarım."

"Pek konuşmuyor." Uzun kollu kız daha yakınıma geldi ve uzun uzun gözlerime baktı. "Belki güneş enerjisi düşmüştür."

"Hiçbir şeyi yok." Josie bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki onu tek duyan muhtemelen ben oldum.

"Klara" dedi uzun kollu kız. "Beni selamla."

Hiç sesimi çıkarmadan Josie'nin konuşmasını bekledim.

"Ses yok mu? Tık yok?"

"Hey, Josie" dedi arkamdan bir ses. "B3 alabilirdin pekâlâ, değil mi? Öyleyse neden almadın?"

Josie güldü ve "Artık keşke alsaymışım diye düşünmeye başladım" dedi.

Bu, başka kahkahaları da tetikledi, sonra yeni bir ses "B3'ler inanılmaz" dedi.

"Hadisene Klara" dedi uzun kollu kız. "En azından kısaca bir merhaba falan de."

Şimdi, Mağaza Yöneticisi'nin bu tür durumlarda uygulamamız için bizi eğittiği gibi, yüzüme hoş bir ifade vermiş, kızın ardında bir yere bakıyordum.

"Selam vermeyi reddeden bir YA. Josie, bari Klara'ya bize bir şey söylemesini *sen* söyle!"

"Onu buraya fırlat. O zaman hayata döner."

"Klara'nın harika bir hafızası vardır" dedi Josie arkamdan. "Hiçbir yerdeki hiçbir YA'dan geri kalmaz."

"A, sahi mi?" dedi uzun kollu kız.

"Yalnız hafızası da değil. Kimsenin fark etmediği şeyleri fark eder ve depolar."

"Peki." Uzun kollu kız bileğimi tutmaya devam ediyordu. "Peki Klara. Bak şimdi ne yapacaksın. Dönüp bakmak yok. Kız kardeşim ne giymiş, bana söyle."

Uzun kollu kızın ardındaki duvarın tuğlalarına bakmaya devam ettim.

"Dondu galiba. Ama çok şeker, ona bir diyeceğim yok."

"Tekrar sor" dedi Josie. "Hadi Marsha. Bir daha sor."

"Peki. Şimdi, Klara, biliyorum, yapabilirsin. Missy ne giymiş bana söyle."

"Üzgünüm" dedim, hâlâ kızın ardına doğru bakarak.

"Üzgün müsün?" Sonra uzun kollu kız bütün odaya dönüp "Bu ne demek?" dedi ve herkes güldü. Sonra ateş püsküren gözlerle bana bakarak, "Ne demek istiyorsun Klara? Üzgün olduğunu söyleyerek ne demek istiyorsun?" dedi.

"Yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Demek yardımcı olmayacak." Uzun kollu kızın bakışı yumuşadı ve sonunda bileğimi bıraktı. "Tamam Klara. Dönüp bakabilirsin. Missy'nin ne giydiğine bak."

Nezaketsiz görünebilir ama dönmedim. Çünkü dönseydim, yalnız Missy'yi değil –ne giydiğini, mor bilekliğinden ayıcıklı kolyesine varana kadar tabii ki biliyordum– Josie'yi de görecektim ve o zaman göz göze gelecektik.

"Vazgeçiyorum" dedi uzun kollu kız.

"Tamam" dedi Danny. "O zaman Scrub'ın testini yapacağız. Sırf Scrub'ın gönlünü yapmak için. Phil, buraya gel de onu fırlatmama yardım et. Scrub, olduğun yerde kal ve yakalamaya hazır ol. Sence bir sakıncası yok, değil mi Josie?"

Arkamda duran Josie ses çıkarmadı ama bir kız sesi dedi ki: "YA'ları odanın içinde fırlatmak mı? Kötülük bu."

"Nesi kötüymüş? Bununla başa çıkmak üzere tasarlanmışlardır."

"Demek istediğim o değil" dedi kız sesi. "Kötü bir şey işte."

"Yufka yürekli davranıyorsun" dedi Danny. "Phil, kollarını tut. Bacaklarını ben tutarım."

"Cebindeki ne?" Konuşan Rick'ti, oda sessizliğe büründü.

"Ne diyorsun dostum?"

Rick misafirlerin arasından yürüdü ve hafifçe sağımda durdu. Danny'nin göğüs cebini işaret ederken hiçbir korku belirtisi göstermiyordu. Oradaki nesneyi daha önce fark etmiştim, cebe girecek kadar küçük, yumuşak bir oyuncak köpekti. Mağazaya geldiklerinde yedi sekiz yaşlarındaki çocukların ceplerinde bu tür oyuncaklar taşıdıklarını görmüştüm.

Rick'in neyi işaret ettiğini görmek için herkes duruşunu değiştirirken Danny cebini kapamak için iki elini de kaldırdı.

"Oyuncak evcil hayvan bence" dedi Rick.

"Oyuncak evcil hayvan değil" dedi Danny.

"Bence o senin oyuncak evcil hayvanın. Bu tür toplantılarda kendini daha sakin hissetmene yardım etsin diye."

"Ne zırvalıyorsun ya? Sana bir şey soran oldu mu?"

"Madem o kadar özel bir şey değil, belki de bana göstermende bir sakınca yoktur." Rick elini uzattı. "Merak etme, iyi bakarım."

"Özel bir şey olsun olmasın, sana ne?"

"Lütfen bir dakikalığına ver bana, yalnızca bir dakika?"

"Benim için bir anlamı yok ama *sana* vermem."

"Vermez misin? Bir saniyecik göz atsam?"

"Sana hiçbir şey vermem. Niye vereyim ki? Senin zaten burada bile olmaman gerekiyor."

Rick hâlâ elini uzatmış vaziyette duruyordu ve oda sessizliğini koruyordu.

"Acaba birazcık yufka yürekli olan sen olabilir misin Danny?" dedi Rick. "En azından cebe sığacak minik tatlı şeyler söz konusu olunca?"

"Yeter! Danny'yi rahat bırak!"

Ses bir yetişkine aitti. Kadın uzun adımlarla odaya girerken etrafımdaki genç insanlar geriledi. "Üstelik Danny haklı" dedi kadın. "*Sen* zaten burada olmamalıydın."

Sonra kadının ardından aceleyle Anne içeri girdi ve diğer yetişkinlerin kapı aralığından Duvarsız Alan'a baktıklarını gördüm.

"Hadi Sara" diyordu Anne. "Biz karışmıyorduk, hatırlıyorsun ya?"

Anne, ateş saçan gözlerle Rick'e bakmaya devam eden Sara adlı kadına kolunu doladı.

"Hadi Sara. Kurallara uy. Sorunlarını çözmek çocuklara düşer."

Sara hâlâ öfkeli görünüyordu ama Anne'nin onu odadan çıkarıp holdeki yetişkinlerin mırıltıları arasına sokmasına ses çıkarmadı. O seslerden biri "Öğrenmelerinin tek yolu bu" dedi, sonra yetişkinlerin sesleri uzaklaştı ve Duvarsız Alan'da sessizlik hâkim oldu.

Danny, yetişkininin müdahalesinden, belki de küçük oyuncağından utandığından daha fazla utanmıştı. Şimdi hafifçe kamburlaşmış olan sırtı odaya dönük halde kanepeye dönerken iki eliyle birden göğüs cebini kapatıyordu.

"Peki" dedi uzun kollu kız neşeyle. "Biraz dışarı çıkmaya ne dersiniz? Dışarısı pek hoş oldu. Bakın!"

Sesler koro halinde onayladı ve aralarında Josie'nin sesinin "Harika bir fikir. Hadi gidelim!" dediğini duydum.

Çocuklar Josie ve uzun kollu kızın arkasından tek sıra halinde dışarı çıktılar. Danny ve Scrub da onlarla birlikte çıktı. Duvarsız Alan'da bir tek Rick'le ben kalmıştık.

Rick etraftaki savrulup atılmış ceketlere, oraya buraya fırlatılmış yastıklara, tabaklara, teneke içecek kutularına, patates cipsi torbalarına, dergilere baktı ama bana doğru bakmadı. Çocuklar dışarı çıktığına göre acaba içerisini toplamak için yetişkinlerden gelen olur mu diye merak ettim ama hiçbiri gelmedi ve mutfaktan birbirine karışmış sesler duyulmaya devam etti.

"O çocukla benim için zıtlaştın sanıyorum" dedim en sonunda. "Teşekkür ederim."

Rick omuz silkti. "Ciddi şekilde can sıkmaya başlamıştı. Aslında hepsi öyleydi." Sonra, yine bana bakmadan ekledi: "Sanırım senin için de pek eğlenceli değildi."

"Benim için rahatsız edici bir hale geldi ve yardımıma geldiği için Rick'e teşekkür ederim. Ama aynı zamanda çok da ilginç oldu."

"İlginç mi?"

"Josie'yi birçok durumda gözlemlemek benim için önemli. Ve örneğin, çocuklar farklı farklı gruplar arasında dolaştıkça meydana getirdikleri şekilleri gözlemlemek de çok ilginçti." Rick buna bir şey demeyip yüzüme bakmamayı da sürdürünce dedim ki: "Belki Rick dışarı çıkıp onlara katılmak istiyordur. Onlarla barışmak istiyordur."

Rick başını hayır anlamında salladı. Sonra Güneş'in deseninin içinden yürüdü –Duvarsız Alan'ın artık uzamsal olarak bölümlere

ayrılmadığını fark ettim– ve modüler kanepeye oturarak bacaklarını yer döşemesinin üstüne uzattı.

"Ama galiba bir noktada haklılar" dedi. "Ben buraya ait değilim. Bu, yükseltilmiş çocukların toplantısı."

"Rick, Josie gelmesini çok istediği için geldi."

"İlle geleyim diye ısrar etti. Ama herhalde şimdi buraya gelip partinin bu kısmında ne kadar eğlendiğimi göremeyecek kadar meşgul." Kanepede geriye yaslanınca Güneş'in deseni yüzünü kaplayıp onu gözlerini kapamaya mecbur etti. "Sorun şu," diye devam etti, "Josie hep aynı kalmıyor. Aptalca aslında ama, bugün buraya gelirsem belki... artık değişmez diye düşündüm. Aynı Josie olarak kalır, belki."

Rick bunu söyleyince, etkileşim toplantısı boyunca Josie'nin çeşitli anlarda gördüğüm elleri tekrardan gözümün önüne geldi –buyur eden eller, ikram eden eller, gergin eller– ve biri Josie'ye neden bir B3 seçmediğini sorduğunda, gülüp "Artık keşke alsaymışım diye düşünmeye başladım" dediği zamanki yüzünü ve sesini hatırladım. Ve Mağaza Yöneticisi'nin sözleri geldi aklıma, vitrine gelip sözler veren ama hiç geri dönmeyen ya da daha kötüsü, bambaşka bir YA seçen çocuklar. Yavaş giden taksilerin arasındaki boşlukta gördüğüm oğlan YA'yı düşündüm, RPO Binası tarafında kaldırım boyunca nasıl da genç çocuğunun üç adım arkasından umutsuzca yürüyordu. Josie ile ben de bir gün böyle mi yürüyeceğiz diye merak ettim.

"Belki de şimdi anlıyorsundur" dedi Rick, Güneş'in desenine rağmen gözlerini açarak. "Josie'yi bu insanlardan nasıl kurtarmam gerektiğini anlıyorsundur."

"Rick'in, Josie de diğerlerine benzeyebilir diye korktuğunu anlayabiliyorum. Ama biraz önce tuhaf davranmış olsa da, bu görünüşün altında Josie'nin iyi yürekli olduğuna inanıyorum. Ve o diğer çocuklar. Kaba davranışları var ama o kadar da kötü olmayabilirler. Yalnızlıktan korkuyorlar ve bu yüzden böyle davranıyorlar. Belki Josie de öyle."

"Eğer Josie onlarla görüşmeye devam ederse yakında Josie olmaktan çıkacak. Kafasının bir yerlerinde bunu o da biliyor, durmadan planımızdan söz etmesi de bundan. Ne zamandır planı unutmuştu ama şimdi hep ondan söz ediyor."

"Geçen gün Josie'nin bu plandan söz ettiğini duydum. Rick ile Josie'nin ortak bir geleceği paylaşacakları bir plan mı bu?"

Rick'in gözleri beni aşıp Duvarsız Alan'ın penceresinden dışarı baktı ve bana karşı beslediği düşmanca hislerin geri döndüğünü sandım. Ama sonra şöyle dedi:

"Küçükken başladığımız bir şey işte. Nasıl olacağını anlamadan önce. Bütün bunların yolumuza çıkabileceğini anlamadan. Yine de Josie plana hâlâ inanıyor."

"Rick de plana hâlâ inanıyor mu?"

Rick şimdi doğrudan bana baktı. "Dediğim gibi, plan olmazsa onlardan biri olup çıkacak. Ben gitsem iyi olacak." Aniden yerinden kalktı. "Şu çocuklar gelmeden önce. Ya da o çılgın anne."

"Bu konuları yakında tekrar konuşuruz diye umuyorum. Çünkü birçok bakımdan Rick'le benzer hedeflerimiz olduğuna inanıyorum."

"Baksana, geçen gün... Hani Josie'nin YA'sının olmasını istemediğimi söyledim ya. Kişisel bir şey değildi. Yani şey demek istemiştim... aramıza bir şey daha girecek gibi gelmişti bana."

"Umarım öyle olmaz. Aslında şimdi durumu daha iyi anlıyorum ve Rick ile Josie'nin planı için elimden geleni yapmak isterim. Belki sözünü ettiğin engelleri kaldırmakta yardımcı olabilirim."

"Gitsem iyi olacak. Annem nasıl bir bakayım."

"Tabii."

Rick yanımdan geçip Duvarsız Alan'dan çıkıp gitti. Onun ön kapıdan çıkıp Güneş'in parlaklığına girdiğini izlemek için birkaç adım ilerledim.

O gün Rick'e dediğim gibi, etkileşim toplantısı değerli yeni gözlemler için bir kaynak olmuştu. Bir kere Josie'nin –Rick'in ifadesiyle– "değişme" yeteneğini öğrenmiştim ve bunu tekrarladığını gösteren belirtileri dikkatle izliyordum. Öte yandan, bir B3 almış olmayı gerçekten ne kadar istediğini de merak ediyordum. Sarf ettiği sözü büyük olasılıkla, toplantı sırasında ortaya çıkan uyumsuzluk tehdidini yatıştırmak için şaka yollu söylemişti. Öyle bile olsa, B3'lerin benim becerilerimin ötesinde yetenekleri olduğu doğruydu ve Josie'nin bazen aklından bu tür fikirler geçirme olasılığını hesaba katmak zorundaydım.

Toplantıyı izleyen günlerde, Josie'nin uzun kollu kızın sorularına cevap veremeyişimi nasıl karşıladığı konusunda da endişeleniyordum. Ortaya çıkan durumda –ve Josie'den net sinyaller gelmemesi nedeniyle– en doğrusu olduğunu düşündüğüm yolu

izlemiştim. Ama bir süre zihnimde tarttıktan sonra, Josie'nin bir ihtimal bana kızmış olabileceğini düşündüm.

Bütün bu sebeplerden dolayı, etkileşim toplantısının dostluğumuza gölge düşürebileceğinden korktum. Ama günler geçerken Josie bana karşı eskisi kadar neşeli ve iyi davranmaya devam etti. Toplantıdaki olayları açmasını bekledim ama hiç gündeme getirmedi.

Dediğim gibi, bunlar bana yardımcı olacak derslerdi. "Değişimler"in Josie'nin bir parçası olduğunu ve bunlara uyum sağlamaya hazır olmam gerektiğini öğrenmekle kalmamıştım, aynı zamanda bunun sırf Josie'ye özgü bir karakter özelliği olmadığını, insanların çoğu zaman gelip geçenlere karakterlerinin bir yönünü –tıpkı bir mağazanın vitrininde sergiler gibi– sergilemek için hazırlama ihtiyacı duyduklarını ama böyle bir sergilemenin o an geçtikten sonra pek ciddiye alınmayabileceğini de anlamaya başlamıştım.

Bu nedenle, toplantı yüzünden aramızda hiçbir şey değişmediği için mutluydum. Ancak çok geçmeden, dostluğumuzun bir süre daha pek sıcak olmamasına yol açan başka bir şey daha meydana geldi. Bu, Morgan Şelalesi'ne yapılan yolculuktu ve beni sıkıntıya soktu, çünkü bu yolculuk nasıl olup da aramızda soğukluk yarattı ya da ben böyle bir şeyin olmasına nasıl engel olabilirdim, uzun bir süre anlayamadım.

Etkileşim toplantısından üç hafta sonra, bir sabah erkenden Josie'ye bir göz attım ve bedeninin duruşundan ve nefes alışından her zamanki gibi uyumadığını anladım. Alarm düğmesine bastım ve Anne derhal geldi. Dr. Ryan'ı aradı, sonra Evgörevlisi Melania'nın doktoru biraz sonra tekrar arayıp acele etmesini söylediğini duydum. Sonunda doktor gelince Josie'yi dikkatle muayene etti ve endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Anne rahatladı ve doktor gidince hareketlerine bir canlılık geldi. Josie'nin yatağının kenarına oturup "O enerji içeceğini bırakmalısın. Sana dokunduğunu hep söyledim" dedi.

Josie başını yastıktan kaldırmadan "Bir şeyim olmadığını söylemiştim. Çok yoruldum, o kadar. Benim için endişelenmen gereksizdi. Şimdi işe geç kalacaksın" dedi.

"Josie, senin için endişelenmek benim işim." Sonra Anne şöyle ekledi: "Klara'nın işi de bu. Bize haber vermekle iyi yaptı."

"Birazcık daha uyumam lazım. Sonra söz veriyorum iyileşeceğim anne."

"Bak canım." Anne iyice eğilmiş, Josie'nin kulağına söylüyordu. "Dinle. Benim için iyileşmelisin. Beni işitiyor musun?"

"İşitiyorum anne."

"Güzel. Dinlediğinden emin değildim."

"Dinliyorum anne. Sadece gözlerim kapalı o kadar."

"Tamam. Şimdi seninle bir anlaşma yapalım. Hafta sonuna kadar iyileş, biz de Morgan Şelalesi'ne gidelim. Orayı hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Evet anne. Hâlâ seviyorum."

"Güzel. O zaman anlaşmamız bu. Pazara Morgan Şelalesi. İyileştiğin takdirde."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Josie'nin, yastığının içinden konuşur gibi şöyle dediğini duydum:

"Anne. Eğer iyileşirsem Klara'yı da götürebilir miyiz? Ona Morgan Şelalesi'ni gösterebilir miyiz? Şimdiye kadar yalnızca bir kere dışarı çıktı. O da yalnızca buralarda."

"Klara tabii ki gelebilir. Ama iyileşmelisin, yoksa bunların hiçbiri olmaz. Anlıyor musun Josie?"

"Anlıyorum anne. Şimdi biraz daha uyumam lazım."

Josie öğle yemeğinden hemen önce uyandı. Bana talimat verildiği üzere Evgörevlisi Melania'ya bunu bildirmek üzereydim ki Josie yorgun bir sesle şöyle dedi:

"Klara? Ben uyurken sen hep orada mıydın?"

"Tabii."

"Annemin Morgan Şelalesi'ne gitmemiz hakkında söylediklerini duydun mu?"

"Evet. Gidebilmeyi büyük bir umutla bekliyorum. Ama annen ancak sen iyileşirsen gidebileceğimizi söyledi."

"Bir şeyim kalmayacak. İstesem bugün öğleden sonra bile gidebilirim. Sadece yorgunum, o kadar."

"Bu Morgan Şelalesi nedir Josie?"

"Ne olacak, güzelliğin ta kendisi. Hayran kalacaksın. Sana sonra resimlerini gösteririm."

O günün büyük bir kısmında Josie'nin yorgunluğu devam etti. Ama öğleden sonranın geç saatlerinde güneşlikleri açıp Güneş'in desenlerinin Josie'nin üstüne düşmesini sağlayınca gözle görülür

şekilde güçlendi. Evgörevlisi Melania o sırada onu görmeye geldi ve günün kalan kısmını sakin bir şekilde geçirmeye söz verirse Josie'nin kalkıp giyinebileceğini söyledi. Akşam yaklaşırken hâlâ yatak odasında olmamızın sebebi işte buydu. O sırada Josie yatağının altından bir karton kutu çıkardı.

"Göstereyim" dedi ve kutunun içindekileri yere boşalttı. Çeşitli boyutlarda pek çok fotoğraf, kimi yukarı bakar halde, kimi ters, halıya döküldü. Bunların Josie'nin geçmişine ait en çok sevdiği görüntüler olduğunu anladım. Ne zaman isterse bakıp neşelenmek için bunları yatağının yakınında tutuyordu. Görüntülerden çoğu üst üste düşmüştü ama çoğunun Josie daha küçükken çekilmiş olduğunu görüyordum. Bazı fotoğraflar Josie'yi Anne'yle gösteriyordu, bazıları Evgörevlisi Melania'yla, bazıları da tanımadığım insanlarla. Josie fotoğrafları halının üstüne yaymaya devam etti, sonra bir tanesini alıp gülümsedi.

"Morgan Şelalesi" dedi. "Pazar günü gideceğimiz yer burası. Ne diyorsun?"

Fotoğrafı bana verdi –o sırada ben Josie'nin yanında diz çökmüştüm– ve fotoğrafta açık havada, kaba kalaslardan yapılmış bir masada oturmuş daha küçük yaşta bir Josie gördüm. Oturma yerleri bile kalastandı ve Josie'nin yanında saçı şimdikinden daha kısa kesilmiş ve şimdikinden daha az zayıf olan Anne oturuyordu. Masada oturan üçüncü bir kişiyi görmek ilgimi çekti: İnce ve kısa bir pamuklu ceket giymiş, on bir yaşında olduğunu tahmin ettiğim bir kız. Yabancı kız fotoğrafı çekene sırtı dönük oturduğundan yüzünü göremiyordum. Güneş'in desenleri hepsinin üstünde görünüyor, masanın üstüne de yayılıyordu. Josie ile Anne'nin arkasında bulanık bir siyah-beyaz desen vardı. Bu deseni dikkatle inceledim ve dedim ki:

"Bu bir şelale."

"Aynen. Hiç şelale gördün mü Klara?"

"Evet. Mağazadaki bir dergide görmüştüm. Baksana! Tam şelalenin önünde yemek yiyorsunuz."

"Morgan Şelalesi'nde bunu yapabilirsin. Serpinti her yanına sıçrarken öğle yemeğini yiyebilirsin. Yemeğini yerken bir fark ediyorsun ki gömleğinin arkası sırılsıklam olmuş."

"Bu sana iyi gelmez Josie."

"Hava sıcaksa dert değil. Ama haklısın. Serin bir günde daha ileride oturmak zorundasın. Ama oturacak yer çok, çünkü insanlar

Morgan Şelalesi'ni fazla bilmiyorlar." Elini uzattı, fotoğrafı ona geri verdim. Fotoğrafa tekrar baktı ve dedi ki: "Belki de orasının özel bir yer olduğunu bir tek benle annem düşünüyoruz. Hiçbir zaman kalabalık olmamasının sebebi de bu. Ama biz orada hep harika vakit geçiririz."

"Bu hafta sonu oraya gidebilecek kadar gücünü toplayacağından gerçekten umutluyum."

"Morgan Şelalesi için en iyi gün her zaman pazar günüdür. Pazar günleri orada hep iyi bir hava olur. Sanki şelale o günün Dinlenme Günü olduğunu biliyor gibidir."

"Josie. Bu fotoğrafta yanınızda olan kişi kim? Burada annenle senin yanında olan kız?"

"Ah..." Josie'nin yüzü ciddileşti, sonra dedi ki: "O Sal, ablam."

Fotoğrafı diğer fotoğrafların üstüne bıraktı, sonra her iki elini de resimlerin üzerinden geçirerek halının üstünde onları oradan oraya sürükledi. Çocuk fotoğrafları gördüm: Tarlalarda, çocuk bahçelerinde, bina önlerinde.

"Ya, ablam" dedi Josie uzun bir süre sonra.

"Sal şimdi nerede?"

"Sal öldü."

"Ne kadar acı."

Josie omzunu silkti. "Onu fazla hatırlamıyorum. Öldüğünde küçüktüm. Onu özlüyor falan değilim."

"Ne kadar acı. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hastalandı. Bendeki hastalıktan değil. Çok daha kötüsü, zaten o yüzden öldü."

Josie'nin, ablasının görüntüsünü taşıyan bir başka fotoğraf aradığını sandım ama aniden bütün resimleri topladı ve hepsini tekrardan karton kutuya koydu.

"Orayı çok seveceksin Klara. Baksana, sadece bir kere dışarı çıkmış olan sen, sonra bir bakıyorsun ta *oraya çıkmışsın*!"

Josie günbegün güçlendi, öyle ki hafta sonu yaklaştığında şelaleye gidemeyeceğimizi düşünmek için hiçbir sebep yok gibi görünüyordu. Cuma akşamı Anne eve geç geldi –Josie akşam yemeğini bitirdikten çok sonra– ve beni mutfağa çağırdı. O zamana kadar Josie odasına çıkmıştı ve mutfak hemen hemen karanlıktı, yalnızca

holden ışık geliyordu. Ama Anne orada, kocaman pencerelerin önünde durup şarabını içerken dışarıdaki geceye bakıyor olmaktan mutlu görünüyordu. Buzdolabının yakınında, makineden gelen uğultuyu duyabilecek bir noktada durdum.

"Klara" dedi Anne bir süre sonra. "Josie pazar günü bizimle birlikte gelmek istediğini söylüyor. Morgan Şelalesi'ne."

"Eğer size ayak bağı olmayacaksam gelmeyi çok isterim. Sanıyorum Josie de gelmemi istiyor."

"Gerçekten de istiyor. Josie seni çok seviyor. Hatta şunu da söyleyeyim, ben de öyle."

"Teşekkür ederim."

"Gerçeği söylemek gerekirse, başta ne hissedeceğimden pek emin değildim. Senin etrafta olman, bütün gün evin her yerinde dolaşman. Ama Josie sen geldiğinden beri çok daha sakin, çok daha neşeli oldu."

"Çok memnun oldum."

"Çok iyi gidiyorsun Klara. Bunu bilmeni isterim."

"Çok teşekkür ederim."

"Morgan Şelalesi'ne çıktığımızda hiç sorun olmayacak. Pek çok çocuk YA'larını oraya götürüyor. Yine de, söylemem bile abes ama, hem kendine hem de Josie'ye dikkat etmen gerekecek. Arazi pek tekin olmayabilir. Üstelik Josie böyle yerlerde bazen aşırı heyecanlanıyor."

"Anlıyorum. Tedbirli davranacağım."

"Klara, burada mutlu musun?"

"Evet, tabii."

"Bir YA'ya sormak için biraz tuhaf bir soru. Aslında bu sorunun bir anlamı var mı onu bile bilmiyorum. O mağazayı özlüyor musun?"

Biraz daha şarap içti ve bana doğru bir adım attı, böylece holden gelen ışıkta yüzünün bir yanını görebiliyordum ama burnunun büyük bir kısmının da dahil olduğu diğer yanı gölgede kalıyordu. Görebildiğim tek göz yorgun görünüyordu.

"Bazen mağazayı düşünüyorum" dedim. "Vitrinden dışarısının görünüşünü. Diğer YA'ları. Ama pek sık değil. Burada olmak çok hoşuma gidiyor."

Anne bir an bana baktı. Sonra dedi ki: "Harika olmalı. Bir şeyleri özlememek. Bir şeye geri dönmeyi istememek. Hep geriye bakma-

mak. Her şey çok daha..." Durdu ve sonra dedi ki: "Tamam Klara. Sen de bizimlesin pazar günü. Ama söylediklerimi unutma. Orada kaza olsun istemeyiz."

Baştan beri işaretler vardı herhalde, çünkü o pazar sabahı olanlar daha sonra bende hüzün yarattı ve öğrenecek daha ne çok şeyim olduğunu hatırlattı ama tam bir sürpriz de olmadı.

Cuma günü geldiğinde, Josie gezi için yeterince iyileşmiş olacağından emindi. Farklı farklı elbiseler deneyerek ve gardırobun içindeki uzun aynada kendini inceleyerek dakikalar geçirdi. Arada sırada benim ne düşündüğümü soruyordu, ben de gülümseyip olabildiğince yüreklendirdici davranıyordum. Ama belirtileri daha o zamandan fark etmeliydim çünkü görünüşünü övdüğüm zaman bile bazı şeyleri söylemekten kaçınmaya dikkat ediyordum.

Pazar sabahı kahvaltılarının gergin geçebileceğini peşin peşin biliyordum. Diğer sabahlar, Anne hızlı kahvesinden sonra hemen kalkmasa bile, söylenen her sözün, akşamdan önce söylenmiş son söz olabileceğine dair bir his olurdu. Bu bazen Josie'nin de Anne'nin de birbirlerine karşı sert konuşmalarına sebep olsa bile kahvaltının belirtilerle dolu olmasına imkân yoktu. Ama pazar günü, Anne bir yere gitmeyeceği için, sorduğu her sorunun sıkıntılı bir konuşmaya yol açabileceğine dair bir his olurdu. Ben evde yeniyken, Josie için özel tehlike oluşturan konular olduğunu ve eğer Anne'nin bu konuları açmanın bir yolunu bulması engellenebilirse pazar kahvaltısının huzurlu geçeceğini düşünüyordum. Ama yeni yeni gözlemler yaptıkça, tehlikeli konulardan –Josie'nin eğitimindeki ödevler ya da toplumsal etkileşim başarı notları– kaçınılsa bile o sıkıntılı havanın hâlâ orada olacağını gördüm, çünkü bu hava aslında bu konuların *altında* yatmaktaydı; tehlike oluşturan konular aslında Anne'nin Josie'nin zihninde bazı duyguları uyandırmak için icat ettiği yollardı.

Bu yüzden, Morgan Şelalesi'ne gezmeye gidileceği pazar sabahı Anne Josie'ye içindeki karakterlerin durmadan araba kazalarında öldüğü bir uzundörtgen oyununu oynamayı neden sevdiğini sorduğunda endişelendim. Başlangıçta Josie neşeyle cevap verdi: "Oyun böyle düzenlenmiş anne. Adamlarını ha bire süperotobüse bindiriyorsun ama eğer yolları iyi tayin edemediysen en iyi adamlarını bir kazada kaybedebilirsin."

"Neden böyle bir oyun oynuyorsun ki Josie? Böyle korkunç bir şeyin olduğu bir oyun?"

Josie bir süre daha Anne'ye sabırla cevap vermeye devam etti ama çok geçmeden sesindeki gülümseme kayboldu. Sonunda Josie bunun sadece eğlenceli bulduğu bir oyun olduğunu tekrar eder oldu, Anne ise oyun hakkında gitgide daha fazla soru sorar oldu ve kızar göründü.

Derken Anne'nin kızgınlığının aniden yok olduğu görüldü. Hâlâ neşeli değildi ama Josie'ye yumuşak bakışlarla bakıyordu ve iyilik-sever gülümsemesi bütün yüzünü dönüştürmüştü.

"Kusura bakma canım. Bu konuyu bugün açmamalıydım. Çok haksızlık ediyorum."

Sonra yüksektaburesinden kalktı, Josie'nin oturduğu tabure-ye gitti ve Josie'ye sarılarak onu o kadar uzun bir süre kollarının arasında tuttu ki, Anne bu uzun süreyi gizlemek için sallantılı bir hareketle desteklemek zorunda kaldı. Görüyordum ki kucakla-manın uzunluğu Josie'yi hiç rahatsız etmiyor; ayrıldıklarında da –ayrıldıklarından emin olmadan buzdolabına dönük duruşumu değiştirmedim– aralarındaki anlaşmazlık onarılmıştı.

Böylece, Morgan Şelalesi'ne gitmemize engel olabileceğinden korktuğum kahvaltı uyum içinde bitti ve zihnim heyecanla doldu. Ancak son anlarda, Anne ve Evgörevlisi Melania evden çıkıp arabaya gittikten sonra gördüm Josie'yi. Kollarını kapitone ceketinden geçi-rirken durdu, kendini içinden geçen derin bir yorgunluk dalgasına bıraktı. Ceketi giymeyi bitirdi ve holün diğer yanında beni görünce neşeyle gülümsedi. Sonra dışarıda arabanın sesini ve tekerleklerin gevşek taşlar üzerinde hareket ettiğini duyduk. Evgörevlisi Melania anahtarları elinde eve girdi ve bize dışarı çıkmamızı işaret etti. Ama artık işkillenmiş olduğumdan minik bir belirti daha görebildim, önüm sıra gevşek taşlarda acele adımlarla yürüyen Josie'nin yürü-yüşündeki bir şeyi.

Anne direksiyon başında, dikiz aynasından bizi izliyordu. Zih-nime bir korku doldu. Ama Josie kendini ele verecek başka bir belirti göstermedi –hatta gevşek taşlardan geçerken mutluluktan sekiyor görüntüsü vermeyi bile becerdi– ve ön koltuğun kapısını kendi başına açtı.

Şimdiye kadar hiç arabaya binmemiştim ama Rosa ile ikimiz araçlara binen ve inen o kadar çok kişiyi, duruşlarını ve manev-

ralarını, araç yürümeye başlayınca nasıl oturduklarını izlemiştik ki, arka koltuktaki yerime doğru yol alırken hiçbir şey bana şaşırtıcı gelmedi. Yastık beklediğimden daha yumuşaktı ve o sırada Josie'nin oturduğu ön koltuk çok yakındı, dolayısıyla önümü pek göremiyordum ama hiçbir gecikmeye meydan vermedim. Arabanın içi hakkında ayrıntılı gözlem yapmaya hiç vaktim yoktu çünkü o sıkıntılı havanın yine geri döndüğünü fark ettim. Ön tarafta Josie sessizdi ve gözlerini yanında oturan Anne'den uzaklara çevirmiş, içinde birçok şeyin yanı sıra Josie'nin acil durum ilaçlarının da bulunduğu şekilsiz çantayı taşıyarak gevşek taşları geçip gelen Evgörevlisi Melania'ya ve eve bakıyordu. Anne bir an önce yola çıkmaya can atıyormuş gibi ellerini direksiyona koymuştu ve başı Josie'nin başının dönük olduğu yöne çevrilmişti, ama Anne'nin Evgörevlisi Melania'nın yaklaşmasına ya da eve bakmadığını, dosdoğru Josie'ye baktığını fark etmiştim. Anne'nin gözleri büyümüştü çünkü Anne'nin yüzü özellikle ince ve kemikli olduğundan, gözleri olduklarından da büyük görünüyordu. Evgörevlisi Melania şekilsiz çantayı bagaja koydu ve kapağını pat diye kapattı. Sonra kendi tarafındaki arka kapıyı açıp kendini benim yanımdaki koltuğa bıraktı. Bana şöyle dedi:

"YA. Kemeri bağla. Yoksa hasar göreceksin."

Birçok araç yolcusunun çalıştırdığını gördüğüm kemer sistemini anlamaya çalışıyordum ki Anne seslendi:

"Beni kandırdığını sanıyorsun, değil mi küçükhanım?"

Bir sessizlik oldu, sonra Josie sordu: "Ne diyorsun anne?"

"Saklayamazsın. Yine hastasın."

"Hasta değilim anne. İyiyim."

"Bunu bana neden yapıyorsun Josie? Her zaman. Neden hep böyle olmak zorunda?"

"Ne dediğini anlamıyorum anne."

"Böyle bir gezintiyi ben de dört gözle beklemiyor muyum sanıyorsun? Kızımla geçireceğim tek serbest günüm. Çok sevdiğim ama gerçekte kendini hasta hissettiği halde bana iyi hissettiğini söyleyen kızımla?"

"Bu doğru değil anne. Gerçekten iyiyim."

Ama Josie'nin sesindeki değişikliği hissedebiliyordum. Sanki şu ana kadar gösterdiği çabayı bırakmış ve birden bitkin düşmüştü.

"Neden rol yapıyorsun Josie? Bunun beni üzmediğini mi sanıyorsun?"

"Anne, yemin ederim iyiyim. Lütfen götür bizi. Klara hiç şelaleye gitmemiş ve bu yüzden dört gözle bekliyor."

"*Klara* mı dört gözle bekleyen?"

"Anne, lütfen."

"Melania" dedi Anne. "Josie'nin yardıma ihtiyacı var. Arabadan in. Onun tarafına git lütfen ve ona yardım et. Kendi başına inmeye çalışırsa düşebilir."

Yine sessizlik oldu.

"Melania? Orada ne oluyor? Sen de mi hastasın?"

"Belki Miss Josie başarır."

"Ne demek o?"

"Ben ona yardım eder. YA da. Miss Josie iyi. Belki."

"Şunu bir anlayalım. Bu senin değerlendirmen mi? Yani kızımın günü dışarıda geçirecek kadar iyi olduğu? Şelalede? Bunu duymak beni senin adına endişelendiriyor Melania."

Evgörevlisi Melania ses çıkarmadı ama yerinden de kalkmadı.

"Melania? Bu, yerinden kalkıp Josie'nin inmesine yardım etmeyi reddettiğin anlamına mı geliyor?"

Evgörevlisi Melania ön koltukların arasından önümüzdeki yola bakıyordu. Yüzünden afallamış olduğu anlaşılıyordu. Sanki ileride, tepenin üstündeki bir şeyin ne olduğunu çıkaramıyormuş gibiydi. Sonra birden yanındaki kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Anne" dedi Josie. "Lütfen gidebilir miyiz? Lütfen bunu yapma."

"Bundan hoşlanıyorum mu sanıyorsun? Bunun herhangi bir yanından? Peki, hastasın. Bu senin kabahatin değil. Ama kimseye söylememek. Bunu böyle kendine saklamak. Öyle ki, hepimiz arabaya biniyoruz, önümüzde koca bir gün var. Bu hoş değil Josie."

"Senin bana hasta olduğumu söylemen de hoş değil, ben aslında gayet kuvvetliyken..."

Evgörevlisi Melania Josie'nin yanındaki kapıyı dışarıdan açtı. Josie sustu, sonra hüzün dolu yüzü araba koltuğunun kenarından bana baktı.

"Affedersin Klara. Başka bir gün gideriz. Söz veriyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

"Zararı yok" dedim. "Josie için en iyisi neyse onu yapmalıyız."

Ben de dışarı çıkmaya davranmıştım ama Anne dedi ki:

"Bir saniye Klara. Josie'nin dediği gibi. Bunu dört gözle bekliyordun. O zaman olduğun yerde kalsana."

"Affedersiniz, anlayamadım."

"Gayet basit. Josie gidemeyecek kadar hasta. Bunu bize daha önce söyleyebilirdi ama söylememeyi tercih etti. Tamam, o zaman o evde kalır. Melania da. Ama Klara, senle benim gitmememiz için hiçbir sebep yok."

Anne'nin yüzünü göremiyordum çünkü koltukların arkalıkları yüksekti. Ama Josie'nin yüzü hâlâ koltuğunun kenarından bana bakıyordu. Gözleri, sanki ne gördüğünü artık önemsemiyormuşçasına donuklaşmıştı.

"Tamam Melania" dedi Anne daha yüksek bir sesle. "Josie'nin inmesine yardım et. Ona dikkat et. Hasta olduğunu unutma."

"Klara?" dedi Josie. "Gerçekten onunla beraber şelaleye gidiyor musun?"

"Anne'nin önerisi çok nazik" dedim. "Ama belki bu sefer şey yapsak daha iyi..."

"Dur bakalım Klara" diye sözümü kesti Anne. Sonra şöyle dedi: "Bu ne böyle Josie? Bir bakıyorum Klara'yı, hiç şelale görmediğini falan düşünüyorsun. Şimdiyse evde kalmasını mı sağlamaya çalışıyorsun?"

Josie bana bakmaya devam etti, Evgörevlisi Melania ise bir elini Josie'nin tutması için uzatmış vaziyette arabanın dışında bekliyordu. Sonunda Josie dedi ki:

"Tamam. Belki de gitmelisin Klara. Sen ve annem. Bütün günün berbat olmasının ne gereği var, sırf... Özür dilerim. Hep hastayım diye özür dilerim. Bilmiyorum ki niçin..." O anda gözyaşları inecek sandım ama onları tuttu ve sessizce devam etti: "Affedersin anne. Gerçekten üzgünüm. Nasıl moral bozucu bir insanım. Klara, sen git. Şelaleyi çok beğeneceksin." Sonra yüzü koltuğun kenarından yok oldu.

Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Hem Anne hem de Josie arabada kalmam ve gezmeye gitmem yönünde görüş bildirmişlerdi. Bunu yaparsam Josie'nin durumuyla ve ona en iyi nasıl yardımcı olabileceğimle ilgili yeni, belki de can alıcı bir kavrayışa ulaşabilmemin oldukça mümkün olduğunu görüyordum. Ama gevşek taşların üstünden yürüyerek eve dönerken Josie'nin hüznü apaçıktı. Artık saklayacak bir şeyi kalmadığından yürüyüşü kırılgandı ve Evgörevlisi Melania'nın desteğini almaya hiç itiraz etmedi.

Evgörevlisi Melania'nın evin ön kapısının kilidini açmasını ve ikisinin eve girmesini izledik. Sonra Anne arabayı çalıştırdı ve hareket ettik.

Bir arabanın içine ilk kez girmiş olduğumdan, hızımız konusunda iyi bir tahminde bulunamadım. Anne olağanüstü hızlı gidiyormuş gibi geldi bana ve bir an zihnime korku doldu ama Anne'nin her gün aynı tepeyi aştığı ve dolayısıyla tehlikeye sebep olma ihtimalinin düşük olduğu aklıma geldi. Dikkatimi yanımızdan hızla geçen ağaçlar ve bazen bir yanımızda bazen de diğer yanımızda ortaya çıkıveren, üstten bakınca ağaçların tepelerini görebildiğim geniş açıklıklar üzerinde topladım. Sonra yolun yokuş hali artık sona erdi ve araba Josie'nin penceresinden görünen ambara benzeyen bir yapı dışında bomboş olan geniş bir tarladan geçti.

Sonra Anne ilk kez konuştu. Araba kullandığı için benim oturduğum yere doğru başını çevirmemişti, eğer arabada yalnız ben olmasaydım bana hitap ettiğini anlamayabilirdim.

"Hep böyle yaparlar. Hislerinle oynarlar." Bir saniye sonra da dedi ki: "Belki çok acımasız görünüyorum. Ama başka türlü nasıl öğrenecekler? Bizim de duygularımız olduğunu öğrenmeleri lazım." Bir an sonra da: "Her kahrolası gün ondan ayrı olmaktan *hoşlandığımı* mı sanıyor?"

Artık etrafta başka arabalar da vardı ve mağazanın dışında gördüğümüzün aksine, bunlar her iki yönde de yolculuk yapıyorlardı. Uzakta bir araba görünüyor, hızla bize doğru geliyordu ama sürücüler hiç hata yapmıyor ve bize çarpmamayı başarıyorlardı. Kısa sürede çevremizdeki manzaralar o kadar hızlı değişmeye başladı ki bunları düzene sokmakta güçlük çektim. Bir aşamada bir bölme diğer arabalarla doluyor ama tam yanındaki bölmeler yoldan ve onu çevreleyen tarladan parçalarla doluyordu. Araba bir bölmeden diğerine geçtikçe, yolun izlediği kesintisiz çizgiyi gözden kaçırmamak için elimden geleni yaptım ama görüntü sürekli değiştiğinden bunun mümkün olmadığına karar verdim ve sınırları aştıkça yolun kesilmesini, sonra tekrar yeniden başlamasını kabullendim. Bütün bu sorunlara rağmen görüntünün kapsamı ve gökyüzünün muazzamlığı heyecan vericiydi. Güneş çoğu zaman bulutların ardındaydı ama ben bazen desenlerinin bir vadi ya da bir arazi parçası boyunca yayıldığını görüyordum.

Anne tekrar konuştuğunda, bana hitap ettiği daha belirgindi.

"Bazen duyguları olmamak hoş olmalı. Sana imreniyorum."

Bu sözü zihnimde tarttım ve sonra dedim ki: "Birçok duygum olduğunu düşünüyorum. Gözlem yaptıkça daha çok duygu edinebiliyorum."

Anne hiç beklenmedik bir şekilde güldü ve ürkmeme sebep oldu. "Öyleyse," dedi, "belki gözlem yapmaya bu kadar hevesli olmamalısın." Sonra şunu ekledi: "Kusura bakma, kabalık etmek istememiştim. Eminim çok çeşitli duyguların vardır."

"Biraz önce Josie bizimle gelemeyince hüzün hissettim."

"Hüzün hissettin. Tamam." Anne belki de araba kullanmaya ve karşı taraftan gelen arabalara yoğunlaşmak için sessizleşti. Sonra şöyle söyledi: "Çok da eski olmayan bir tarihte, duygularımın gitgide köreldiğini hissettiğim bir zaman oldu. Her gün biraz daha köreliyordu duygularım. Bundan memnun olup olmadığımı bilmiyordum. Ama şimdi, son zamanlarda her şeye karşı aşırı duygusallaştığımı hissediyorum. Klara, sol tarafına bak. Sen orada rahat mısın? Sol tarafına doğru, iyice ilerilere bak ve ne gördüğünü bana söyle."

Ne yükselen ne de alçalan bir alandan geçiyorduk ve gökyüzü hâlâ çok genişti. Dümdüz tarlalar gördüm, uzaklara doğru uzanan ve içinde hiçbir ambar ya da çiftlik aracı olmayan tarlalar. Ama ufka yakın bir yerde, sadece metal kutulardan yaratılmış bir şehre benzeyen bir görüntü vardı.

"Görüyor musun?" diye sordu Anne, bakışlarını yoldan ayırmadan.

"Çok uzakta" dedim. "Ama bir tür köy bu gördüğüm. Belki de arabaların ya da benzer şeylerin yapıldığı türden bir köy."

"Fena tahmin değil. Aslında bu bir kimyasal tesis ve oldukça ileri teknoloji. Kimball Soğutma. Aslında yıllardır soğutmayla bir ilgileri kalmadı ya. Buraya ilk başta taşınmamızın sebebi buydu, Josie'nin babası burada çalışıyordu."

Metal kutu köyü uzaklarda kalmaya devam ediyordu ama artık bir binayı diğerine bağlayan tüpleri ve gökyüzüne doğru uzanan başka tüpleri seçebiliyordum. Burasıyla ilgili bir şey bana o korkunç Cootings Makinesi'ni hatırlattı ve aklıma Hava Kirliliği'yle ilgili bir endişe girdi. Ama tam o sırada Anne şöyle dedi:

"Burası iyi bir yer. Temiz enerji giriyor, temiz enerji çıkıyor. Josie'nin babası bir zamanlar burada yükselen bir yıldızdı."

Sonra metal kutu köyü artık görünmez oldu ve ben koltuğumda yine dikleştim.

"Artık gayet iyi geçiniyoruz" dedi Anne. "Neredeyse dost olduk denebilir. Bu da Josie için iyi bir şey tabii."

"Acaba Baba hâlâ soğutma köyünde mi çalışıyor?"

"Ne? A, yoo. Yerine... başkası alındı. Bütün diğerlerine olduğu gibi. Pırıl pırıl bir yetenekti. Hâlâ da öyle tabii. Şimdi daha iyi geçiniyoruz. Josie için önemli olan da bu."

Bundan sonra bir süre konuşmadan yolculuk yaptık. Yol artık daha dik bir yokuştu. Sonra Anne arabayı yavaşlattı ve dar bir yola saptık. Hemen sonra ön koltukların arasından baktığımda, önümüzde uzanan yol arabanın kendisinden çok az daha genişmiş gibi göründü. Önümüzde, daha önce geçen tekerleklerin yolun yüzeyinde bıraktığı çamurlu paralel çizgiler vardı ve şehirde sokakta binalar iki yandan nasıl bastırırsa, burada da ağaçlar iki yandan üstümüze abanıyorlardı. Anne arabanın dar yolda daha da ilerlemesini sağladı ve daha yavaş sürse de ben aksi yönden bir başka araba gelse ne olur acaba diye merak ettim. Sonra bir köşe daha döndük ve durduk.

"İşte burası, Klara. Buradan sonra yayan devam edeceğiz. Başarabilir misin?"

Arabadan inince serin rüzgârı hissettim ve kuş sesleri duydum. Kayaların ve çamur öbeklerinin bulunduğu patikayı tırmanırken çevremizde giderek daha fazla yabani ağaç belirmeye başladı. Önlem almam lazımdı ama Anne'nin arkasından yürümeye devam ettim, bir süre sonra iki tahta direğin arasındaki boşluktan geçip başka bir patikaya ulaştık. Bu patika sürekli dikleşiyordu ve Anne ikide bir durup benim yetişmemi beklemek zorunda kalıyordu. O anda kafama dank etti ki bu gezinin Josie'yi fazlaca zorlayacağını düşünmekte Anne haklı olabilirdi.

Tam o sırada tesadüfen, yanında yürüdüğümüz çitin üzerinden soluma doğru baktım ve tarlada dikkatle bize bakan boğayı gördüm. Dergilerde boğa resimleri görmüştüm ama tabii gerçeğini hiç görmemiştim; boğa bizden hayli uzakta duruyor olsa da ve çiti aşamayacağını bilsem de görünüşünden öyle telaşa kapıldım ki küçük bir nida çıkardım ve durdum. Şimdiye dek bu kadar çok yok etme isteği ve öfke belirtisini bir arada gösteren başka bir şey daha görmemiştim. Boğanın yüzü, boynuzları, beni izleyen soğuk gözleri hep birlikte aklıma korku getirdi ama bir şey daha hissettim, daha

tuhaf ve daha derin bir şey. O anda bu yaratığın Güneş'in deseninin içinde durmasına izin verilmesiyle çok büyük bir hata yapıldığı, bu boğanın toprağın derinliklerinde, çamurun ve karanlığın içinde bir yerlere ait olduğu ve otların üzerindeki varlığının olsa olsa dehşet verici sonuçları olabileceği hissi geldi bana.

"Sorun yok" dedi Anne. "Bize dokunamaz. Hadi gel şimdi. Bir kahveye ihtiyacım var."

Kendimi boğaya bakmamaya zorladım ve Anne'yi izledim. Kısa bir süre sonra artık yokuş tırmanmıyorduk ve etrafımızda Josie'nin fotoğrafında gördüğüm kaba ahşap masalar belirmişti. Araziye serpiştirilmiş on dört masa saydım. Hepsinin iki yanına kalaslardan yapılmış banklar sabitlenmişti. Yetişkinler, çocuklar, YA'lar, köpekler masalarda oturuyor ya da etrafta dolaşıyor, koşuyor ya da yürüyordu. Masaların hemen ardında şelale vardı. Dergide gördüğümden daha büyüktü ve daha şiddetle akıyordu. Kendi başına sekiz bölmeyi dolduruyordu. Güneş'i aradım ama gri gökyüzünde bulamadım.

"Burada oturacağız" dedi Anne. "Hadi, otur. Beni bekle. Kahveye ihtiyacım var."

Yirmi adım kadar ötedeki, aynı kaba kalaslardan yapılmış bir kulübeye doğru yürümesini izledim. Kulübenin ön tarafında açık bir tezgâh vardı ve böylece bir dükkân işlevi görüyordu. Gelip geçenler şimdi orada sıraya girmişlerdi.

Oturup duruma uyum sağlama fırsatı bulduğum için memnun oldum ve kaba masada oturup Anne'nin gelmesini beklerken çevrenin düzene girmekte olduğunu gördüm. Şelale artık o kadar çok bölmeyi işgal etmiyordu, çocukların ve YA'larının hemen hemen hiçbir engelle karşılaşmadan kolayca bir bölmeden diğerine geçmesini izledim.

YA'ların hiçbiri bana doğru bakmasa da ve hepsi kendi çocukları üzerine odaklanmış görünse de, bir kere daha başka YA'ların varlığını hissetmekten mutlu oldum ve bir süre onları mutlulukla izledim, önce birini sonra bir başkasını gözlerimle takip ettim. Sonra Anne geri döndü ve önümdeki yere oturdu. Bütün cephemi ona çevirecek şekilde döndüm. Şelale Anne'nin arkasında şiddetle akıyordu. Anne'nin kahvesi bir karton bardağa konmuştu, Anne bardağı dudaklarına götürdü. Josie'nin şelaleye yakın oturmakla ilgili söylediklerini, nasıl farkında olmadan insanın sırtının ıslana-

bileceğini hatırladım ve acaba bundan Anne'ye söz etsem mi diye düşündüm. Ama Anne'nin tavrındaki bir şey bana onun henüz konuşmamı istemediğini söyledi.

Anne gözlerini dikmiş bana bakıyordu, tıpkı Rosa ile ben vitrindeyken kaldırımdan bize baktığı zamanki gibi. Kahvesini içerken, bu süre içinde bir yandan da bana baktı. Öyle ki Anne'nin yüzü kendi başına altı bölmeyi doldurur hale geldi; kısılmış gözleri, her birinde farklı bir açıdan olmak üzere üç bölmede tekrarlanıyordu. Sonunda şöyle söyledi:

"Burayı nasıl buldun bakalım?"

"Muhteşem."

"İşte artık gerçek bir şelale gördün."

"Beni buraya getirdiğiniz için size minnettarım."

"Çok garip. Ben de şimdi mutlu görünmediğini düşünüyordum. Her zamanki gülümsemeni görmüyorum."

"Özür dilerim. Nankörmüş gibi görünmek istemezdim. Şelaleyi görmekten dolayı çok mutluyum. Ama belki de Josie'nin bizimle birlikte olamayışı yüzünden aynı zamanda pişmanlık da duyuyorum."

"Ben de. O konuda ben de kendimi kötü hissediyorum." Sonra dedi ki: "Ama o kadar da kötü hissetmiyorum çünkü *sen* buradasın."

"Teşekkür ederim."

"Belki Melania haklıydı. Belki de gelseydi, Josie'ye bir şey olmazdı."

Bir şey söylemedim. Anne kahvesini yudumladı ve bana bakmaya devam etti.

"Josie burası hakkında sana ne anlattı?"

"Burasının çok güzel olduğunu ve buraya sizinle birlikte yaptığı yolculukların hepsinde çok iyi vakit geçirdiğini."

"Böyle mi dedi? Buraya nasıl hep Sal'le birlikte geldiğimizi de anlattı mı? Sal'in burayı ne kadar çok sevdiğini?"

"Josie ablasından söz etti." Sonra ekledim: "Josie'nin ablasını fotoğrafta gördüm."

Anne bana o kadar büyük bir dikkatle baktı ki bir hata yaptığımı sandım. Ama sonra dedi ki: "Galiba hangi fotoğrafı kastettiğini biliyorum. Üçümüzün birlikte şurada oturduğu fotoğraf. O fotoğrafı Melania'nın çektiğini hatırlıyorum. Şuradaydık, tam şuradaki bankta. Ben, Sal, Josie. Bir şey mi oldu Klara?"

"Sal'in vefat ettiğini duyunca çok hüzünlendim."

"Hüzün sözcüğü durumu çok iyi ifade ediyor."

"Affedersiniz. Belki de sözünü..."

"Zararı yok. Sal bizden ayrılalı bir süre oldu. Yazık ki Sal'le tanışamadın. Josie'den farklıydı. Josie düşündüğünü söyler. Doğru mu yanlış mı laf ettiğine bakmaz. Bu bazen sinir bozucu olabiliyor ama ben Josie'yi bu tarafıyla seviyorum. Sal öyle değildi. Bir şey söylemeden önce etraflıca düşünürdü, anlıyor musun? Daha duyarlıydı. Belki de hastalığıyla Josie kadar iyi baş edemedi."

"Acaba... Sal neden vefat etti?"

Anne'nin gözleri değişti ve ağzının kenarında acımasız bir şey belirdi.

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Affedersiniz, sadece merak edip sordum..."

"Merak etmek senin üstüne vazife değil."

"Çok üzgünüm."

"Sana ne? Oldu işte."

Uzun bir an sonra Anne'nin yüzü yumuşadı.

"Galiba Josie'yi bugün buraya getirmemekle iyi ettik" dedi. "İyi değildi. Ama biz şimdi burada böyle otururken, onu gerçekten özlüyorum." Etrafına bakındı, dönerek şelaleye baktı. Sonra arkasına döndü ve o sırada bakışları beni sıyırıp geçerek, gelip geçenlere, köpeklere ve YA'lara yöneldi. "Peki Klara. Madem Josie burada değil, *senin* Josie olmanı istiyorum. Kısa bir süre için. Madem buraya kadar geldik."

"Affedersiniz. Anlamadım."

"Bunu benim için bir kere daha yapmıştın. Seni mağazadan aldığımız gün. Unutmadın, değil mi?"

"Hatırlıyorum tabii."

"Yani nasıl yaptığını unutmadın? Nasıl Josie gibi yürüdüğünü."

"O şekilde yürüyebilirim. Aslında şimdi onu daha iyi tanıyorum ve onu artık daha çok durumda görmüşlüğüm var, daha incelikli bir taklit yapabilirim. Ama..."

"Aması ne?"

"Özür dilerim. Ama demek istemedim."

Anne bana baktı ve sonra dedi ki: "İyi. Ama zaten senden o yürüyüşü yapmanı isteyecek değildim. Burada oturuyoruz, ikimiz. Hoş bir yer, hoş bir gün. Ve ben Josie ile buraya gelmeyi büyük bir hevesle bekliyordum. Bu yüzden senden rica ediyorum Klara. Sen

zekisin. Şimdi burada senin yerinde Josie oturuyor olsaydı nasıl otururdu? Senin oturduğun gibi oturmazdı bence."

"Yok, Josie daha çok... böyle yapardı."

Anne masanın üstüne doğru abandı ve gözleri kısıldı, öyle ki sonunda yüzü sekiz tane bölmeyi kapladı ve şelale için yalnızca çevre bölmelerde yer kaldı. Bir an için, yüzünün ifadesi her bölmede bir diğerindekinden farklıymış gibi geldi. Örneğin, birinde gözleri acımasızca gülüyordu ama diğerinde hüzünle doluydu. Şelalenin, çocukların ve köpeklerin seslerinin hepsi uzaklaşıp bir sessizliğe gömüldü ve Anne'nin söyleyeceği şeye yer açtı.

"Güzel. Çok güzel. Ama şimdi hareket etmeni istiyorum. Bir şeyler yap. Josie olmaya devam et. Biraz hareket ettiğini göreyim."

Josie'nin gülümseyeceği şekilde gülümsedim, kamburumu çıkarıp teklifsiz bir poza girdim.

"Güzel. Şimdi de bir şey söyle. Konuşmanı işiteyim."

"Affedersiniz, anlaya..."

"Hayır. Bu Klara. Ben Josie'yi istiyorum."

"Merhaba anne. Ben Josie."

"Güzel. Daha. Hadi."

"Merhaba anne. Endişelenecek bir şey yok, tamam mı? Buraya geldim ve iyiyim."

Anne masanın üstüne daha da abandı, bölmelerde sevinç, korku, hüzün, kahkaha görebiliyordum. Başka her şey sessizliğe gömüldüğünden, Anne'nin nefes nefese tekrarladığını duyabiliyordum: "Güzel, güzel, güzel."

"İyileşirim demiştim sana" dedim. "Melania haklıydı. Benim bir şeyim yok. Biraz yorgunum, o kadar."

"Affedersin Josie" dedi Anne. "Seni bugün buraya getirmediğim için özür dilerim."

"Zararı yok. Benim için endişelendiğini biliyorum. İyiyim."

"Keşke bugün burada olsaydın. Ama değilsin. Keşke seni durmadan hasta olmaktan kurtarabilsem."

"Endişelenme anne. İyi olacağım."

"Bunu nasıl söylersin? Sen ne biliyorsun ki? Sen yalnızca küçük bir çocuksun. Hayatı seven ve her şeyin bir çaresi olduğunu sanan bir çocuk. Ne biliyorsun ki?"

"Zararı yok anne, endişelenme. Yakında iyileşeceğim. Nasıl iyileşeceğimi de biliyorum."

"Ne? Ne diyorsun? Sen doktorlardan daha mı çok bildiğini düşünüyorsun? Benden daha mı çok biliyorsun? Ablan da sözler vermişti. Ama sözünü tutamadı. Sakın sen de öyle yapma."

"Ama anne. Sal'in hastalığı farklıydı. Ben iyileşeceğim."

"Peki Josie. O zaman nasıl iyileşeceğini söyle bana."

"Özel bir yardım geliyor. Şimdiye kadar kimsenin aklına gelmemiş olan bir şey. Ondan sonra ben yine iyi olacağım."

"Ne bu? Konuşan kim?"

Artık birbiri ardına bütün bölmelerde, Anne'nin yüzündeki derinin altında çok belirgin olan elmacıkkemiklerini görebiliyordum.

"Gerçekten anne. İyi olacağım."

"Yeter artık. Yeter!"

Anne ayağa kalktı ve yürüyüp gitti. Ondan sonra tekrar şelaleyi görebildim ve şelalenin gürültüsü –arkamdakilerin çıkardığı seslerle birlikte– öncekinden daha yüksek sesle geri döndü.

Anne toprağın bittiği, şelalenin başladığı yeri işaretleyen ahşap parmaklıkların yakınında durdu. Anne'nin önünde asılı duran pusu görebiliyordum ve saniyeler içinde ıslanacağını düşündüm ama sırtı bana dönük orada durmaya devam etti. En sonunda bana doğru döndü ve el salladı.

"Klara. Buraya gel. Buraya gel ve bir bak."

Banktan kalktım ve ona doğru gittim. Beni "Klara" diye çağırmıştı, bu yüzden Josie'yi daha fazla taklit etmeye teşebbüs etmemem gerektiğini anlamıştım. Eliyle işaret ederek daha da yaklaşmamı istedi.

"Bak, şuraya bir bak. Daha önce hiç şelale görmemişsin. Onun için bir bak. Ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem. Dergidekinden çok daha etkileyici."

"Özel bir şey, değil mi? Bunu gördüğüne memnun oluyorum. Hadi şimdi geri dönelim. Josie'yi merak ediyorum."

Arabaya giderken geçtiğimiz bütün yol boyunca Anne hiç konuşmadı. Hızlı hızlı yürüyordu, her zaman en az dört adım önde oluyordu, ben de dimdik aşağı iniş yolunda hata yapmamaya dikkat etmek zorundaydım. Boğayı gördüğümüz yeri geçerken tarlayı ta en uzaklara kadar gözlerimle taradım ama korkunç yaratık görünürde yoktu; acaba tekrar toprağın altına geri mi gönderildi diye merak ettim.

Arabaya vardığımızda ben eski yerime oturmaya davrandım ama Anne dedi ki:

"Önde yolculuk et. Etrafı daha iyi görürsün."

Böylece Anne'nin yanındaki koltuğa oturdum. Aradaki fark, mağazanın orta kısmıyla vitrin arasındaki fark gibiydi. Tarlaların arasına doğru indik. Güneş bulutların arasından görünüyordu, ufuktaki yüksek ağaçların dört bir yanları bomboş olmasına rağmen nasıl altı yedilik sıkışık gruplar halinde toplandıklarını gözlemledim. Araba arazi boyunca giden uzun ince bir hattı izledi ve gördüm ki başlangıçta uzaktaki bir tarlanın üstündeki desenler olarak görünen şey aslında koyunlarmış. Bu yaratıklardan kırktan fazlasının bulunduğu bir tarlayı geçtik ve çok hızlı gitmemize rağmen koyunların hepsinin tek tek iyilikle dolu olduğunu gördüm – daha önceki korkunç boğanın tam tersi. Bakışlarım, özellikle, diğerlerinden daha da yumuşak görünen dört tane koyuna kaydı. Otların üstüne düzenli bir sıra şeklinde, bir yolculuğa çıkmışçasına, birbiri ardına sıralanarak yerleşmişlerdi. Ama yanlarından hızla geçmemize rağmen, otları çiğnerken ağızlarının yaptığı ufak hareketler dışında aslında hiç kıpırdamadan durdukları belli oluyordu.

"Sana müteşekkirim Klara. Yanımda olman yolculuğun çok kötü geçmemesini sağladı."

"Çok memnun oldum."

"Belki arada bir aynı şeyi tekrar yaparız. Eğer Josie dışarı çıkamayacak kadar hasta olursa."

Ben bir şey söylemeyince dedi ki: "Sence bir sakıncası yok, değil mi Klara? Tekrar böyle bir şey yapmamızın?"

"Yo, tabii ki yok. Josie gelemiyorsa."

"Bak ne diyeceğim. En iyisi biz Josie'ye bundan hiç söz etmeyelim. Orada, yukarıda senin yaptığın şeyden yani. Onu taklit etmenden. Yanlış anlayabilir." Bir saniye sonra sordu: "O zaman anlaştık mı? Josie'ye bir şey söylemek yok."

"Nasıl isterseniz."

Artık uzakta metal kutu köyünü görebiliyordum, bu sefer sağımızdaydı. Anne'nin köy ya da Baba hakkında başka şeyler de anlatabileceğini düşündüm ama sessizce araba kullanmaya devam etti ve sonra metal kutu köyü gözden kayboldu. İşte o zaman aniden şöyle dedi:

"Çocuklar bazen kırıcı olabiliyor. Yetişkinsen muhtemelen hiçbir şeyin seni kıramayacağını düşünüyorlar. Yine de sen yanımıza geleli beri Josie epeyce büyüdü. Daha düşünceli oldu."

"Memnun oldum."

"Bu fark edilebiliyor. Bu günlerde başkalarına karşı daha düşünceli davrandığı kesin."

Aslında üç tane ince ağaç gövdesinin birbirine dolanarak tek bir gövde gibi göründüğü bir ağaç gövdesi gördüm. Yanından geçerken, daha uzun süre görebileyim diye koltuğumda dönerek dikkatle inceledim.

"Daha önce söylediğin şey" dedi Anne. "Josie'nin iyileşmesi hakkında. Özel türde bir yardımın geleceği şeklinde. Sadece laf olsun diye söyledin, değil mi?"

"Beni mazur görün. Siz, doktor ve Evgörevlisi Melania Josie'nin durumunu çok dikkatle ele alıyorsunuz, biliyorum. Çok endişe verici. Böyle olsa da Josie'nin kısa sürede iyileşeceğini umuyorum."

"Sözünü ettiğin sadece umut mu? Yoksa daha elle tutulur bir beklentin mi var? Biz geri kalanların görmediği bir şey?"

"Sanırım... yalnızca bir umut. Ama gerçek bir umut. Josie'nin yakında iyileşeceğine inanıyorum."

Bundan sonra Anne birkaç saniye konuşmadı. Gözleri ön camdan dışarıya öyle dalgın bir ifadeyle bakıyordu ki acaba önümüzdeki yolu görebiliyor mu diye merak ettim. Sonra alçak sesle dedi ki:

"Sen akıllı bir YA'sın. Belki biz diğerlerinin göremediği şeyleri görüyorsundur. Belki umutlu olmakta haklısındır. Belki de haklısın."

Eve döndüğümüzde Josie mutfakta ya da Duvarsız Alan'da değildi. Anne ile Evgörevlisi Melania mutfak kapısının önünde durup alçak sesle konuştular. Evgörevlisi Melania'nın, bizim yokluğumuzda Josie'nin iyi olduğunu aktardığı anlaşılıyordu. Anne durmadan başını tamam anlamında sallıyordu, sonra holü geçip merdivenlerin dibine geldi ve Josie'ye seslendi. Josie tek bir "Tamam"la cevap verince Anne bir süre merdivenlerin dibinde kıpırdamadan durmaya devam etti. Sonra omuz silkti ve Duvarsız Alan'a doğru yürüdü. Şimdi ben holde yalnızdım, onun için merdivenlerden çıkıp Josie'ye gittim.

Josie halının üstüne oturmuştu, sırtını yatağa dayamış, üstüne

bir resim defteri dayamak için dizlerini yukarı çekmişti. Dikkatini kalemiyle çizdiklerine vermişti, onun için ben onu selamladığımda başını kaldırıp bana bakmadı. Etrafında, resim defterinden koparılıp, bazıları aceleyle çizilmiş birkaç çizgiden sonra bırakılmış, bazılarıysa yoğun bir şekilde doldurulmuş sayfalar dağılmıştı.

"Josie'nin bizim yokluğumuzda iyi olduğuna çok sevindim" dedim.

"Yaa, sorun yok." Çizimlerinden başını kaldırmadı. "Nasıldı bakalım yolculuk?"

"Şahaneydi. Josie'nin gelememesi ne kadar kötü oldu."

"Öyle. Çok kötü oldu. Şelaleye baktın mı?"

"Evet. Harikuladeydi."

"Annem iyi vakit geçirdi mi?"

"Herhalde. Tabii Josie'nin orada olmayışından dolayı onu çok özledi."

Josie sonunda resim defterinin üstünden hızla bana doğru baktı ve gözlerinde şimdiye kadar hiç görmediğim bir ifade gördüm. Tekrardan, etkileşim toplantısında ona neden bir B3 almadığını soran sesi ve Josie'nin gülerek "Şimdi keşke alsaymışım diye düşünmeye başlıyorum" deyişini hatırladım. Sonra bakışları benden ayrıldı ve yine resim yapmaya başladı. Uzun bir süre odaya ilk girdiğim noktada durmaya devam ettim. Sonunda dedim ki:

"Josie'nin canını sıkacak bir şey yaptıysam çok özür dilerim."

"Canım sıkılmadı. Neden böyle düşündün ki?"

"O zaman hâlâ iyi arkadaş mıyız?"

"Sen benim YA'msın. Dolayısıyla iyi arkadaş olmalıyız, öyle değil mi?"

Ama sesinde gülümseme yoktu. Yaptığı resimlere devam edebilmek için yalnız kalmak istediği açıktı, o yüzden odadan çıktım ve sahanlıkta durmaya başladım.

Üçüncü Bölüm

Morgan Şelalesi'nin düşürdüğü gölgenin ertesi sabaha kadar kalkacağını umuyordum. Ama hayal kırıklığına uğradım ve Josie'nin soğuk davranışları daha sonra da uzun bir süre devam etti.

Morgan Şelalesi'nin Anne'nin davranışları üzerinde yarattığı değişiklik daha da şaşırtıcıydı. Ben gezinin iyi geçtiğini ve artık aramızda daha sıcak bir hava olacağını sanıyordum. Ama Anne, tıpkı Josie gibi, daha mesafeli davranmaya başladı. Holde ya da sahanlıkta rastladığında bana eskisi gibi selam vermiyordu.

Bunu izleyen günlerde, ben de doğal olarak, neden etkileşim toplantısının ilişkimize gölge düşürmediğini ama Josie'nin ve Anne'nin isteklerine uyduğum halde Morgan Şelalesi'nin böyle bir sonuç yarattığını sık sık düşündüm. Yine şu olasılık aklıma geldi: Belki de bir B3'le karşılaştırıldığında ortaya çıkan eksikliklerim o gün bir şekilde çok belirginleşmişti ve bu da hem Josie'nin hem de Anne'nin yaptıkları seçimden pişman olmalarına yol açmıştı. Eğer bu olasılık doğruysa, benim için tutulacak en iyi yolun, gölgeler dağılıncaya kadar Josie'ye iyi bir YA olmak için her zamankinden daha çok çalışmak olduğunu biliyordum. Öte yandan, insanların yalnızlıktan kurtulmak için çok karmaşık ve kavraması zor manevralar yaptıkları zihnimde giderek daha çok netleşmeye başlamıştı. Artık görüyordum ki belki de Morgan Şelalesi'nin doğurduğu sonuçlar hiçbir aşamada benim kontrolüm altında olmamıştı.

Ancak olaylar öyle bir şekilde gelişti ki Morgan Şelalesi'nin gölgesi üzerinde durmaya pek vakit bulamadım, çünkü gezimizden birkaç gün sonra Josie'nin sağlığı tepetaklak oldu.

Josie sabahleyin Anne'nin hızlı kahvesi için aşağı inemeyecek kadar güçsüzleşti. Bunun yerine Anne yukarı, yatak odasına çıkmaya ve

Josie'nin uyuyan bedeninin yanında durmaya başladı; kahvesini yudumlayıp yatağa bakarken bile sırtı dimdik vaziyette yatağa bakardı.

Anne bütün gün dışarıda olacak şekilde evden çıkınca Evgörevlisi Melania nöbeti devralır, koltuğu yatağın yanına çeker, uzundörtgeni kucağında otururdu; gözleri de ekran ve uyuyan Josie arasında gider gelirdi. Ben yardıma hazır vaziyette yatak odasında, kapının yanında beklerken Evgörevlisi Melania'nın bana dönüp "YA. Sen hep arkamda. Ödüm patlıyor. Dışarı çık" deyişi işte böyle bir sabaha rastlar.

"Dışarı" demişti ya, kapıya doğru yürürken alçak sesle sordum: "Affedersiniz Evgörevlisi. Evin dışına mı çıkayım demek istediniz?"

"Oda dışına, ev dışına, bana ne? Ben işaret gönderirsem acele gel."

Şimdiye kadar evin dışına tek başıma hiç çıkmamıştım. Ama açıkça anlaşılıyordu ki, Evgörevlisi Melania açısından, tek başıma dışarı çıkmamam için hiçbir sebep yoktu. Merdivenlerden aşağı dikkatle inerken, Josie hakkındaki endişelerime rağmen aklıma heyecan doldu.

Gevşek taşlara adımımı attığımda Güneş yükseklerdeydi ama yorgun görünüyordu. Evin kapısını arkamdan kapatıp kapatmamak konusunda karar veremedim ama sonunda gelen geçen kimse olmadığından ve döndüğüm zaman zil sesiyle Josie'yi rahatsız etmemek için kapıyı iyice çektim ama kilit mekanizmasını devreye sokmadım. Sonra dışarıya doğru ilerledim.

Sol tarafımda, kuşlarını uçururken Rick'le tanıştığım çimenlik tepeciği görebiliyordum. Tepeciğin ardında, Anne'nin her sabah evden ayrılırken kullandığı –ve benim de Morgan Şelalesi'ne giderken kullandığım– yol uzanıyordu. Ama bu görüntülere arkamı dönüp ters yöne doğru ilerledim; gevşek taşların üstünden geçip evin arkasındaki tarlaların çok açık bir şekilde göründüğü noktaya kadar yürüdüm.

Gökyüzü solgun ve genişti. Uzakta tarlalar yavaş yavaş yükseldiğinden, şu anda arka pencerenin yüksekliğinden yararlanmadığım halde Mr. McBain'in ambarı hâlâ görünüyordu. Ot sapları buradan, yatak odasının penceresinden göründüğünden daha iyi seçilebiliyordu ama esas fark buradan Rick'in evinin otların arasından yükseldiğini görebilmemdi. Fark ettim ki yatak odasının arka penceresi biraz daha sola doğru yapılmış olsaydı, Rick'in evi yatak odasından da görülebilirdi.

Ama Rick'in evi zihnimi pek meşgul etmedi çünkü aklım yine Josie endişeleriyle, özellikle de Güneş'in Dilenci Adam ve köpeğine yaptığı gibi, özel yardımını neden hâlâ göndermediği sorusuyla doluydu. Güneş'in Josie'ye yardım etmesini ilk olarak Morgan Şelalesi'nden önceki günlerde güçten düştüğünde beklemiştim. O sırada, biraz beklemek konusunda belki de haklı olabileceğini kabul etmiştim, ama şu anda Josie çok daha fazla güçten düşmüşken ve geleceğiyle ilgili böylesine çok şey belirsizken Güneş'in neden gecikmeye devam ettiği kafa karıştırıcıydı.

Bu konuyla ilgili zaten çok düşünmüştüm ama artık kendi başıma dışarı çıkmışken, tarlalar bu kadar yakınken ve Güneş tepemde yükselmişken çeşitli varsayımları bir araya getirebilmem mümkün oluyordu. Bütün yardımseverliğine rağmen Güneş'in çok meşgul olduğunu; onun ilgisine muhtaç olan Josie'den başka pek çok insan olduğunu; Güneş'in bile, özellikle de bir anne, bir evgörevlisi ve bir YA'nın çok iyi baktıkları görülen Josie gibi tekil vakaları gözden kaçırabileceğini anlayabiliyordum. O anda şöyle bir şey aklıma geldi: Josie'nin Güneş'in özel yardımını alması için, Güneş'in dikkatini belirli ve fark edilir bir şekilde Josie'nin durumuna çekmek gerekebilirdi.

İlk tarlayla aramızdaki çitin ve bir resim çerçevesini andıran tahta bahçe kapısının yanına gelinceye kadar yumuşak toprakta yürüdüm. Kapı direkten sarkan ipin ucundaki ilmeği çıkarınca açılıveriyordu, sonra engelsizce tarlalara ulaşabileceğimi gördüm. Tarladaki otlar çok yüksek görünüyordu, ama çocukken Josie ile Rick bu otların arasından geçip ta Mr. McBain'in ambarına kadar yürüyebilmişlerdi. Gelip geçenlerin ayak izlerinin açtığı ve otların arasında kaybolan bir patikanın başlangıcını görebiliyordum. Bu yolculuğu benim de yapabilmemin ne kadar mümkün olabileceğini merak ettim. Öte yandan, Güneş'in özel besinini Dilenci Adam ile köpeğine verdiği zamanı da düşündüm ve Dilenci Adam'ın durumu ile Josie'nin durumu arasındaki önemli farkları da zihnimde tarttım. Bir kere, gelip geçenlerden çok kişi Dilenci Adam'ı tanıyordu ve Dilenci Adam güçten düştüğünde bu, kalabalık bir caddede, taksi sürücülerinin ve koşucuların gözleri önünde olmuştu. Bu kişilerden herhangi biri Güneş'in dikkatini Dilenci Adam'ın ve köpeğinin durumuna çekmiş olabilirdi. Bundan da önemlisi, Güneş'in özel besinini Dilenci Adam'a vermesinden kısa süre önce neler olduğunu

hatırladım. Cootings Makinesi korkunç Hava Kirliliği'ni çıkarıyor, Güneş'i bile bir süre geri çekilmeye mecbur ediyordu. Ve işte, rahatlayan ve mutluluk saçan Güneş'in Dilenci Adam'a özel yardımını yapması bu korkunç makine çekilip gittikten sonraki o yepyeni, taptaze döneme rastlıyordu.

Resim çerçevesini andıran bahçe kapısının önünde bir süre durup otların önce bir yana, sonra öbür yana eğilmesini seyrederek, bu otların arasında başka hangi patikaların gizlenmiş olabileceğini ve Josie'yi hastalığından nasıl kurtarabileceğimi düşündüm. Ama yalnız başına dışarıda olmaya henüz alışkın değildim ve bir uyum sorunu yaşamaya başlamakta olduğumu hissettim. Bu yüzden tarlalara sırtımı döndüm ve eve yöneldim.

Bu dönemde Dr. Ryan sık sık Josie'yi ziyaret etti ve Josie gün boyu uzun süreleri uykuda geçirdi. Güneş her gün normal besinini akıtıyor, desenleri çoğu zaman Josie'nin uyumakta olan bedenine düşüyordu ama ortada Güneş'in özel yardımından eser yoktu. Ama belki Güneş beklemekte yine haklıydı, çünkü Josie gerçekten de yavaş yavaş güç topladı ve sonunda yatakta oturabilecek duruma geldi.

Dr. Ryan Josie'yi uzundörtgen derslerine devam etmemesi konusunda uyarmıştı, bu yüzden, Josie'nin arkasındaki yastıklara dayanarak grafit kalemler ve resim defterleriyle pek çok resim yarattığı günler başladı. Bir resmi bitirdiği ya da bırakmaya karar verdiği her sefer, defterden o sayfayı yırtıp havaya fırlatıyordu. Resim döne döne halıya iniyordu ve bu kâğıtları toplayıp düzenli yığınlar haline getirmek de benim görevim oldu.

Zamanla Dr. Ryan'ın gelişleri azaldıkça, Rick'in ziyaretleri sıklaştı. Evgörevlisi Melania hep Rick'ten usanmış görünürdü ama Rick'in ziyaretlerinin Josie'yi nasıl neşelendirdiğini o bile görebiliyordu. Bu yüzden Rick'in ziyaretlerine izin veriyordu ama otuz dakikadan fazla sürmemesinde ısrar ediyordu. Rick'in yatak odasına çıkmasına izin verildiği ilk sefer, onlara mahremiyet tanımak için ben odadan çıkmaya davrandım ama Evgörevlisi Melania beni sahanlıkta durdurup "Yok YA! Sen kal orada. Aşna fişne olmasın, bak" dedi.

Bu yüzden Rick bazen bana hadi buradan uzaklaş bakışıyla baksa da ve hemen hiçbir zaman bana hitap etmeyip merhaba ya da hoşça kal demek için bile konuşmasa da ziyaretleri sırasında

benim odada kalmam normal karşılanır oldu. Josie bana oradan uzaklaşmam için böyle işaretler verseydi, Evgörevlisi Melania'nın talimatının üzerine bile odada kalmazdım. Ama Josie benim varlığımdan memnun görünüyordu, hatta varlığımdan destek aldığını bile düşündüğüm oldu. Ancak beni sohbetlerine hiç dahil etmedi.

Düğme Kanepe'nin üzerinde kalıp bakışlarımı tarlalara dikerek mahremiyetlerine saygı göstermek için elimden geleni yaptım. Arkamda konuşulanları ise duymazdan gelemezdim. Bazen dinlemesem iyi olur diye düşündüysem de Josie hakkında mümkün olduğu kadar çok şey bilmemin görevim olduğunu hatırlardım. Bu şekilde dinleyerek, başka yolla edinemeyeceğim yeni gözlemler toplayabilirdim.

Bu süre içinde Rick'in Josie'nin yatak odasına yaptığı ziyaretler üç evreye ayrılabilir. Birinci evrede, Rick içeri girdiğinde huzursuzca etrafına bakar ve orada bulunduğu otuz dakika boyunca yapacağı her dikkatsiz hareket odadaki eşyalara zarar verebilirmiş gibi davranırdı. Modern gardırobun önünde yere oturup sırtını gardırobun kapılarına dayama alışkanlığını edinmesi bu evreye rastlar. Düğmeli Kanepe'den onların camdaki yansımalarını görebiliyordum. Rick bu durumdayken, Josie de yatağında otururken, sanki yan yanaymışlar gibi görünürlerdi, sadece Josie biraz daha yüksek bir düzeyde olurdu.

Bu ilk evre boyunca odaya yumuşak bir hava hâkim olurdu ve otuz dakika çoğunlukla pek dişe dokunur içeriği olmayan bir şeyler söylenerek geçerdi. Çocuklar çoğunlukla daha küçük yaşlarına ait anıları paylaşırlar ve onlarla ilgili şakalar yaparlardı. Böyle bir anıyı tetiklemek için tek bir sözcük ya da gönderme yeterdi, hemen anının içine dalmış bulurlardı kendilerini. Böyle anlarda şifre gibi bir dil kullanırlardı, öyle ki acaba odada ben varım diye mi böyle yapıyorlar diye merak ederdim ama bunun sadece birbirlerinin hayatına çok aşina olmalarıyla ilgili olduğunu ve benim anlamamı dışlamak niyetiyle yapmadıklarını çabuk anladım.

Başlangıçta Josie Rick'i ağırlarken resim yapmıyordu. Ama çocuklar giderek daha rahatladıkça Josie otuz dakikanın tamamında resim çizmeye, bir yandan da kâğıtları koparıp Rick'in oturduğu yere yavaş yavaş inecekleri şekilde havaya atmaya başladı. Balon oyunu –başlangıçta tamamen masumane bir şekilde– işte böyle başladı.

Balon oyununun başlaması Rick'in ziyaretlerinin bir sonraki evresinin başlangıcıdır. Balon oyunu muhtemelen çocukluklarının daha erken bir döneminde icat ettikleri bir oyundu. Tabii balon oyununun yeniden gündeme oturması sırasında aralarında oyunun nasıl oynanacağına dair kurallar konmasına gerek olmadı. Aralarında oradan buradan konuşmaya devam ederlerken Josie yaptığı çizimleri Rick'e atmaya başlamıştı. Bir noktada Rick bir çizimi dikkatle inceleyerek dedi ki:

"Peki. Artık balon oyunu mu oynuyoruz?"

"İstersen. Yalnızca sen istiyorsan Ricky."

"Kalemim yok. Koyu renk uçlulardan bir tane at."

"Buradaki bütün koyu renk uçlular bana lazım. Ressam olan kim? Sen mi, ben mi?"

"Sen bana bir kalem bile vermezsen konuşma balonlarını nasıl yapabilirim?"

Sırtım onlara dönükken bile bu oyunun ana hatlarını tahmin etmek zor değildi. Zaten Rick yarım saat içinde gittikten sonra, yerden toplarken kâğıtları gözlemleyebiliyordum. Bu oyunun onlar için giderek artan önemini takdir edebilmem işte bu şekilde oldu.

Josie'nin çizimleri ustalıklıydı; bilerek başları bedenlerine göre büyük çizilmiş, genellikle bir, iki, arada sırada da üç kişiyi gösteriyordu. Bu evrenin başlarındaki ziyaretlerde yüzler genelde sevecen oluyordu ve keskin karakalem çizgilerle ifade ediliyordu. Öte yandan, bedenleri ve omuzları, çevrelerindeki nesneler gibi, renkli grafit kalemlerle çiziliyordu. Her resimde Josie başlardan birinin ya da diğerinin üstünde, içini Rick'in yazılı sözcüklerle dolduracağı boş bir konuşma balonu –bazen de iki başın üstünde iki balon– bırakıyordu. Çabucak anladım ki yüzler Josie'yi ya da Rick'i andırmasa bile, bu oyun dünyasının içinde, her türden resim kızın Josie, resim oğlanınsa Rick'in yerini tutması olasılığı vardı. Benzer şekilde, başka figürler de Josie'nin hayatındaki başka kişilerin yerini tutabiliyordu; örneğin Anne'nin ya da etkileşim toplantısından çocukların ve henüz tanışmadığım başkalarının. Birçok yüzün kimi temsil ettiğini anlamak benim için zor olsa da Rick böyle bir sorun yaşamıyor gibiydi. Başından aşağı döne döne inen çizimlerin açıklanmasını hiç talep etmiyor, balonların içine sözcükleri hiç tereddüt etmeden yazıyordu.

Kısa sürede anladım ki Rick'in balonların içine yazdığı sözler resim insanların bazen düşüncelerini bazen de konuşmalarını temsil ediyordu ve böyle olunca da bazı tehlikeler taşıyordu. Baştan beri, Josie'nin çizdiği ya da Rick'in yazdığı bir şeyin gerginliğe neden olmasından endişe ettim. Ama bu evre boyunca balon oyunu yalnızca neşeye ve anılara yol açıyor görünüyor, ben de onların birbirlerine işaret parmaklarını doğrultmuş gülerken cama yansıdıklarını görüyordum. İlk başta oynadıkları gibi dikkatlerini yalnızca oyunda toplasalar –konuşmalarını yalnızca resimlere odaklanarak götürseler– belki de odanın içine gerginlik sızmazdı. Ama Josie çizmeye, Rick de balonları doldurmaya devam ettikçe resimlerle ilgili olmayan konulardan konuşmaya başladılar.

Bir güneşli günün öğleden sonrasında, Güneş'in deseni sırtını modern gardıroba dayamış oturan Rick'in ayaklarına değerken Josie şöyle dedi:

"Baksana Ricky, acaba kıskanmaya mı başlıyorsun diye merak ediyorum. Durmadan portreyi sorup duruyorsun ya."

"Anlamadım. Şimdi sen orada gerçekten benim portremi mi yapıyorsun?"

"Yok, Ricky. Diyorum ki, ha bire sözü *benim* portreme getirip duruyorsun ya. Şu adamın şehirde yaptığı portreme."

"Ha, şu mesele. Bir kere söz ettim galiba. Durmadan sözü oraya getirmek sayılmaz."

"Durmadan bu konuyu açıyorsun. Sadece dün iki kere açtın."

Rick'in yazmakta olan eli durdu ama Rick başını kaldırıp Josie'ye bakmadı. "Herhalde merak ettim. Ama insan senin portren yapılıyor diye nasıl kıskanabilir ki?"

"Aptalca geliyor. Ama sen kesinlikle kıskanıyormuş gibi görünüyorsun."

Bundan sonraki birkaç saniye sessiz kaldılar ve her ikisi de kendi işlerini yapmaya devam etti. Sonra Rick dedi ki:

"Kıskandım denemez. Endişelendim daha çok. Şu adam, şu ressam. Onun hakkında söylediğin her şey, biraz şey, *ürkütücü* geliyor insana."

"Yalnızca portremi yapıyor, hepsi bu. Her zaman saygılı davranıyor, beni hiç yormamaya çalışıyor."

"Hep bir tuhaflık seziyorum adamda. Bu konuyu durmadan açtığımı söylüyorsun. Eh, çünkü benim konuyu her açışımda sen

yeniden öyle bir şey söylüyorsun ki, Tanrım, olay giderek daha ürkütücü hale geliyor diye düşünmeye başlıyorum."

"Bunda ürkütücü olan ne var?"

"Bir kere, stüdyosuna kaç kere gittin? Dört kere mi? Ama sana hiçbir şey göstermiyor. Ne ön taslak ne bir şey. Bütün yaptığı yakından fotoğraflar çekmek gibi görünüyor. Şuran, buran. Ressamlar gerçekten böyle mi yapar?"

"Fotoğraf çekmeyi tercih ediyor, çünkü o şekilde saatlerce eski usul oturup yorulmuyorum. Bu şekilde her seferinde en fazla yirmi dakika kalıyorum orada. İhtiyaç duyduğu fotoğrafları aşama aşama çekiyor. Annem de her zaman orada. Düşün, annem portremi yapsın diye bir sapığı tutar mıydı?"

Rick cevap vermedi. Sonra Josie devam etti:

"Bunun *gerçekten* de bir tür kıskançlık olduğunu düşünüyorum Ricky. Ama bak ne diyeceğim? Buna itirazım yok. Senin doğru tutuma sahip olduğunu gösteriyor. Beni korumak istiyorsun. Planımızı düşündüğünü gösteriyor. Onun için, üzülme."

"Üzülmüyorum. Bu son derece gülünç bir suçlama."

"Suçlama yapmıyorum. Bunun cinsellikle falan ilgisi olduğunu söylemiyorum. Söylediğim şu: Bu portre dışarıdaki o büyük dünyayla ilgili bir şey ve sen onun yolumuza çıkabileceğinden endişe ediyorsun. Kıskanıyor olabilirsin derken o anlamda söylüyorum."

"Tamam o zaman."

Çok sık sözü edildiği halde "plan"ları ayrıntılı olarak pek konuşulmuyordu. Yine de ettikleri çeşitli sözleri anlamlı bir gözlemler bütünü olarak toparlamaya ziyaretlerin –hâlâ yumuşak geçtiği– bu evresinde başladım. Yavaş yavaş anladım ki plan dikkatle inşa ettikleri bir şey değil, gelecekleriyle ilintili belirsiz bir arzuydu. Bu planın benim amaçlarım açısından taşıdığı önemi de fark ettim; gelecek önlerinde belirdikçe, Anne, Evgörevlisi Melania ve ben her zaman Josie'nin yanında kalsak bile plan olmazsa Josie yalnızlıktan kurtulamayabilirdi.

Balon oyununun kahkahalar getirdiği dönemin bittiği, bunun yerine korku ve belirsizlik getirdiği bir nokta oldu. Bugün benim zihnimde bu nokta, o zamanlar Rick'in yaptığı ziyaretlerin üçüncü ve son aşamasının başladığı noktadır.

Ziyaretlerin havasını ilk kimin değiştirdiğini şu anda saptamak zor. Önceki evrelerde Josie'nin çizimleri geçmişte paylaştıkları eğlenceli ve neşeli olayları geri getirmek amacıyla yaratılıyordu. Rick'in balonları çabucak ve pek tereddüt etmeden doldurabilmesinin bir sebebi buydu. Ama şimdi sayfalar Rick'in üzerine yağarken Rick'in gösterdiği tepkide bir değişiklik oldu. Onlara saniyelerce, uzun uzun bakmaya, içini çekip kaşlarını çatmaya başladı. Sonra, artık sözcüklerini daha yavaş ve daha yoğun bir dikkat sarf ederek yazmaya başladı, çoğu kez Josie'nin söylediği bir şeye yazdıklarını bitirmeden cevap vermiyordu. Rick sayfaları tekrar Josie'ye geçirdikten sonra Josie'nin cevaplarını önceden kestirmek de zorlaştı. Bazen bir sayfayı boş gözlerle inceliyor, sonra hiçbir yorum yapmadan çarşafların arasına koyuyordu. Ya da bazen bitmiş bir sayfayı tekrar yere ama bu sefer Rick'in ulaşamayacağı kadar uzak bir yere fırlatıyordu.

Zaman zaman odadaki hava eskisine benzer bir hale dönebiliyordu, o zaman dostça gülüyor ya da tartışıyorlardı. Ama giderek artan bir şekilde ya Josie'nin resmi ya da Rick'in sözcükleri kırıcı bir konuşmaya yol açıyordu. Her şeye rağmen, Evgörevlisi Melania otuz dakikanın bittiğini duyurduğunda genellikle odaya huzurlu bir hava dönmüş oluyordu.

Bir keresinde Rick öne doğru uzandı, bir sayfayı aldı ve dikkatle baktı, sonra grafit kalemini yere koydu. Bir süre daha resme bakmaya devam etti, sonunda Josie bunu yatağından fark edip çizmeyi bıraktı.

"Bir şey mi oldu Ricky?"

"Hımm. Acaba bunlar ne olmalı diye merak ediyordum sadece."

"Neye benziyorlar?"

"Kızın çevresindeki kişiler. Bunların uzaylılar olduklarını mı varsaymam gerekiyor? Sanki hepsinde baş yerine şey, dev bir göz yuvarlağı var gibi. Yanlış anladıysam kusura bakma."

"Yanlış anlamamışsın." Josie'nin sesinde bir soğukluk ve aynı zamanda da küçük bir korku vardı. "Yani tamamen yanlış anlamamışsın. Onlar uzaylı değil. Onlar... neyse o."

"Pekâlâ. Bunlar bir göz yuvarlağı kabilesi. Ama beni rahatsız eden, hepsinin gözlerini kıza dikmiş bakıyor olmaları."

"Bunda rahatsız edici ne var?"

Arkamdaki ve pencerede oluşan yansımadaki sessizlik devam etti. Rick'in sayfaya bakmaya devam ettiğini gördüm.

"Peki rahatsızlık yaratan ne?" diye sordu Josie yeniden.

"Emin değilim. Bir de kıza fazla büyük bir konuşma balonu yapmışsın. Ne yazmam gerektiğinden emin değilim."

"Kız sence ne düşünüyorsa onu yaz. Diğerlerinden bir farkı yok."

Yine bir sessizlik oldu. Camın üzerinde Güneş'in parlaması yansımaları görmemi zorlaştırıyordu; mahremiyetlerini bozacak olmasına rağmen içimden arkama dönmek geçti. Ama ben daha dönemeden Rick şöyle dedi:

"Gözleri gerçekten de çok ürkütücü. Daha da ürkütücü olansa şu: Kız onların gözlerini dikip kendisine bakmalarını istiyor gibi görünüyor."

"Bu çok sapıkça Rick. Kız neden böyle bir şey istesin ki?"

"Bilmem. Sen söyle nedenini."

"Ben nasıl söyleyebilirim?" Josie'nin sesi içerlemiş gibi çıkıyordu. "Balonları doldurmak kimin işi?"

"Kız yarım ağız gülümsüyor. Sanki içten içe hoşlanmış gibi."

"Hayır Ricky, bu doğru değil. Bu sapıkça bir düşünce."

"Affedersin, yanlış yorumluyorum herhalde."

"Yanlış yorumladığın doğru. Hadi, çabuk ol da kızın balonunu yaz. Bir sonraki geliyor, neredeyse bitti. Rick? Orada mısın?"

"Belki de bu sefer ben pas geçeyim."

"Ah, hadi ya!"

Güneş artık geri çekilmişti, Rick'in sayfayı Josie'nin yatağının yakınında toplanmakta olan düzensiz yığına katmak üzere yumuşakça yere attığını görebildim.

"Hayal kırıklığına uğradım Rick."

"O zaman öyle resimler çizme."

Bir sessizlik daha oldu. Josie'nin yatağında, bir sonraki çizimle meşgulmüş gibi yaptığını gördüm. Yansımada Rick'i artık pek iyi göremiyordum ama sırtını modern gardıroba dayamış kımıldamadan durduğunu ve benim öteme, arka pencereden dışarı baktığını biliyordum.

Rick'in ziyareti bittikten sonra Josie genellikle yorgun olur, grafit kalemlerini, resim defterini ve tek tek sayfaları yere atar, sırtüstü

yatarak dinlenirdi. Bu anlarda ben de Düğme Koltuk'tan kalkıp, yere dağılmış olan birçok şeyi kaldırmak için gelir, o zaman da ziyaret sırasında tartıştıkları şeyleri görme fırsatı bulurdum.

Josie yanağını yastığa bastırmış yatıyor da olsa gerçekten uyuyor olmazdı ve çoğu zaman gözleri kapalı fikir beyan etmeye devam ederdi. Bu yüzden, resimleri toplarken onları gözlemlediğimden tamamen haberdardı ve buna aldırmadığı gayet açıktı. Aslında resimlerin her birine bakmamı istiyor olması da kuvvetle muhtemeldi.

Bir keresinde, ben bu derleme toplama işini yaparken tesadüfen bir sayfa elime geçti ve yalnızca üstünkörü baktığım halde resimdeki iki ana yüzün etkileşim toplantısındaki Missy ile uzun kollu kızı temsil etmek üzere çizilmiş olduğunu derhal kestirdim. Tabii gerçeğe uymayan çeşitli noktalar vardı ama Josie'nin niyeti açıktı. İncitici yüz ifadeleriyle kız kardeşler resmin ön kısmındaydılar ve başkaları, bütünüyle tamamlanmamış yüzleriyle, onların etrafında toplanmışlardı. Resimde mobilyalara dair herhangi bir ayrıntı olmasa da arka planın Duvarsız Alan olduğunu anladım. Üstündeki kocaman konuşma balonu olmasa, kardeşlerin arasındaki boşluğa sıkışmış, yüz hatları olmayan yaratığı fark etmek bile zor olurdu. Resim Missy ile Resim Uzun Kollu Kız'dan farklı olarak bu yaratık normal insanların sahip olduğu, yüz, omuzlar, kollar gibi hatlara sahip değildi, daha çok Ada'nın yüzeyinde, evyenin yakınında oluşan su kabarcıklarından birini andırıyordu. Aslında, üstündeki konuşma balonu olmasa oradan geçen biri bu şeklin bir insanı temsil etme niyetiyle çizilmiş olduğunu bile tahmin edemeyebilirdi. Onların çok yakınında olsa da kız kardeşler Su Kabarcığı Kişi'yi tümden yok sayıyorlardı. Baloncuğun içine Rick şöyle yazmıştı:

"Zeki çocuklar benim şekilsiz olduğumu düşünüyor. Ama var. Sadece gizliyorum. Çünkü onlar görsün kim ister?"

Bu resme sadece bir an göz atmış olsam da Josie resmi elime aldığımı anladı ve uykulu bir sesle yatağından seslendi:

"Böyle bir şey yazması çok tuhaf değil mi sence?"

Ben küçük bir kahkaha atıp ortalığı toplamaya devam edince Josie konuşmasını sürdürdü:

"O şekli Ricky'yi kastederek çizdiğimi mi düşünüyor sence? İki edepsiz arasındaki küçük şahıs yani? Sence balonu o yüzden mi bu şekilde doldurdu?"

"Olabilir."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi Klara?" Sonra dedi ki: "Klara, beni dinliyor musun? Hadi. Fikrini alabilir miyiz bu noktada?"

"Belki de küçük şahsın Josie olduğunu farz etmiştir."

Ben çeşitli sayfaları yığınlar halinde toplar, tuvalet masasının altındaki boşlukta duran diğer yığınların yanına koyarken başka hiçbir şey söylemedi. Tam ben uyuyakaldığını düşündüğüm sırada aniden şöyle dedi:

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu sadece bir tahmin. Rick'in, küçük şahsın Josie olduğunu düşündüğünü sanıyorum. Ve Rick'in gönül alıcı davranmaya çalıştığına inanıyorum."

"Gönül alıcı mı? Bu yaptığı neden gönül alıcı oluyor?"

"Rick'in Josie için endişelendiğini düşünüyorum. Josie'nin bazı durumlarda nasıl değişmiş göründüğüyle ilgili olarak. Ama bu resimde Rick gönül alıcı davranıyor. Çünkü demek istiyor ki, Josie kendini korumak için zeki davranıyor ve aslında değişmiyor."

"Bazen farklı davranmak istiyorsam ne olmuş? Hep aynı olmayı kim ister ki? Rick'in sorunu şu, ben onun beğenmediği bir şey yaptığımda hemen suçlamaya başlıyor. Çünkü hep küçük çocukken olduğumuz gibi kalmamı istiyor."

"Rick'in istediğinin bu olduğunu pek sanmıyorum."

"Peki o zaman bütün bunlar ne? Bütün bu şekilsizlik, saklanma hikâyeleri? Bunun neresi gönül almak anlamıyorum. Rick'in sorunu bu. Büyümek istemiyor. En azından annesi onun büyümesini istemiyor, o da öyle davranıyor. Sonsuza kadar annesiyle yaşayacakmış gibi. Bu bizim planımıza nasıl yardımcı olacak? Ben ne zaman büyümeye çalışma belirtisi göstersem o hep somurtuyor."

Buna bir şey demedim ve Josie gözleri kapalı orada yatmaya devam etti. Sonra gerçekten de uyuyakaldı ama uyumadan önce alçak sesle şöyle dedi:

"Belki. Belki sahiden de gönül almaktı amacı."

Rick'in bir sonraki ziyaretinde Josie'nin bu belirli resmi –ve balonun içindeki sözleri– gündeme getirip getirmeyeceğini merak ediyordum. Ama bunu yapmadı ve ben fark ettim ki resimler çizilip balonlardaki sözler yazılıp bittikten sonra doğrudan onlarla ilgili konuşmamak gibi bir tür kural var aralarında. Serbestçe çizmeleri ve yazmaları için belki de böyle bir karşılıklı anlayışa sahip olma-

ları gerekliydi. Yine de daha önce de söylediğim gibi, çocukların balon oyununun tehlikelerle dolu olduğunu baştan beri aklımdan geçiriyordum, Rick'in otuz dakikalık ziyaretlerini aniden sona erdiren de bu oldu.

Yağmurlu bir öğleden sonraydı ama Güneş'in desenleri hafifçe de olsa hâlâ yatak odasının içine giriyordu. O sıralarda oldukça rahat geçen bir dizi ziyaret olmuştu ve o gün de hava oldukça yumuşaktı. Ziyaretin başlangıcından itibaren on iki dakika geçmişti ki –yine balon oyunu oynuyorlardı– Josie yataktan şöyle dedi:

"Orada neler oluyor? Daha bitirmedin mi?"

"Hâlâ düşünüyorum."

"Ricky, olay zaten *düşünmemek*. Aklına gelen ilk şeyi yazacaksın."

"Haklısın. Ama bu resim daha fazla düşünme gerektiriyor."

"Neden? Onun farkı ne? Hadi, çabuk. Bir sonrakini neredeyse bitirdim."

Penceredeki yansımada Rick'i, resmi dayayabilmek için dizlerini kendine çekmiş, iki elini de yanlardan aşağı sallandırmış vaziyette her zamanki yerinde görebiliyordum. Şaşkın bir ifadeyle önündeki resme bakıyordu. Bir süre sonra, çizimine ara vermeden Josie dedi ki:

"Baksana, hep sormak istiyordum. Annen neden artık araba kullanmıyor? Hâlâ bir arabanız var, değil mi?"

"O arabayı yıllardır kimse kullanmadı. Ama evet, hâlâ garajda. Belki ben ehliyetimi alınca bir baktırırım."

"Annen kazadan falan mı korkuyor?"

"Josie, bunu zaten konuşmuştuk."

"Evet ama hatırlamıyorum. Kullanamayacak kadar korkuyor da ondan mı?"

"Onun gibi bir şey."

"*Benim* annem de tam tersi. Aşırı hızlı gidiyor." Rick cevap vermeyince Josie sordu: "Ricky, o balonu hâlâ doldurmadın mı?"

"Dolduracağım. Bir dakika izin ver."

"Hiç araba kullanmamak olabilir. Ama annen hiç arkadaşı olmamasından şikâyetçi değil mi?"

"Arkadaşları var. Mrs. Rivers hep geliyor. Ayrıca senin annenle de arkadaşlar, öyle değil mi?"

"Ben aslında tam bunu kastetmedim. Herkesin bir iki *tekil* arkadaşı olabilir. Ama senin annenin *çevresi* yok. Benim annemin de çok arkadaşı yok. Ama bir çevresi var."

"Çevre mi? Biraz tuhaf bir şey gibi geldi bu bana. Ne demek?"

"Bir dükkâna girdiğinde ya da bir taksiye bindiğinde insanlar seni ciddiye alır demek. Sana iyi davranırlar. Çevresi olmak. Önemlidir, öyle değil mi?"

"Dinle Josie, annemin sağlığının her zaman iyi olmadığını biliyorsun. Bu konuda kendisi bir karar vermiş değil yani."

"Ama karar verebiliyor, öyle değil mi? Bir kere, *senin* hakkında karar vermiş. Ta ne zamansa."

"Bunları neden konuşuyoruz, bilmiyorum."

"Ne düşünüyorum, biliyor musun Ricky? Eğer haksızsam sözümü kes. Annen hiçbir zaman sana yolu açmadı çünkü seni kendine saklamak istiyordu. Şimdiyse artık çok geç."

"Bunu neden konuştuğumuzu anlamıyorum. Zaten ne fark eder ki? Bu çevreyi isteyen mi var zaten? Bunların hiçbirinin bir şeye engel olması gerekmez."

"Pekâlâ engel oluyor Ricky. Bir kere bizim planımıza engel oluyor."

"Bak, elimden geleni yapıyorum..."

"Elinden geleni *yapmıyorsun* Ricky. Planımızdan söz edip duruyorsun ama gerçekte ne yapıyorsun? Günler geçiyor, biz büyüyoruz ve durmadan bir şeyler çıkıyor. Elimden geleni ben yapıyorum ama sen yapmıyorsun Rick."

"Yapmam gereken neyi yapmıyorum ki? Senin etkileşim toplantılarına daha fazla mı katılmalıyım?"

"En azından biraz daha gayret gösterebilirsin. Kararlaştırdığımız gibi yapabilirsin. Daha çok çalışabilirsin. Atlas Brookings için çaba sarf edebilirsin."

"Atlas Brookings'ten söz etmenin ne anlamı var? Dışarıdan girme şansım bile yok."

"Şansın tabii ki var Ricky. Akıllısın. Annem bile söylüyor şansın olduğunu."

"Teorik bir şans. Atlas Brookings çok tantana yapabilir ama yüzde ikiden daha az bir şans. Hepsi bu. Yükseltilmemişlerden aldıkları kişi sayısı yüzde ikiden az."

"Ama sen oraya girmek isteyen diğer yükseltilmemişlerin hepsinden daha akıllısın. Neden şansını denemeyesin ki? Sana söyleyeyim.

Çünkü annen sonsuza kadar onunla kalmanı istiyor. Ortaya çıkıp gerçek bir yetişkin olmanı istemiyor. Baksana, hâlâ bitirmemişsin şunu. Bir sonraki hazır."

Rick sessizce resme bakıyordu. Bitirdiğini duyurmasına rağmen Josie hâlâ resmine eklemeler yapıyordu.

"Zaten," diye devam etti Josie, "nasıl işleyecek ki bu? Planımız yani. Benim bir çevrem olur, senin olmazsa bu plan nasıl işler? Annem arabayı fazla hızlı sürüyor. Ama en azından cesareti var. Sal'le işler iyi gitmemiş ama bu olaydan sonra bile sil baştan benim yolumu açmaya girişme cesareti buluyor. Bu cesaret ister, öyle değil mi?"

Rick birden öne eğildi ve resmin üzerine yazmaya başladı. Genellikle üstünde yazmak için bir dergi kullanırdı ama bu sefer kâğıt doğrudan bacağına değiyordu ve kırışmaya başlamıştı. Ama Rick hızlı hızlı yazmaya devam etti, sonra ayağa kalktı ve grafit kalemini yere bıraktı. Resmi Josie'ye vermek yerine yatağa doğru fırlattı, resim Josie'nin önündeki yorganın üstüne düştü. Rick sonra kapının yanına gelene kadar geri geri gitti. Bu süre içinde hem öfke hem de korku dolu kocaman gözlerle Josie'ye bakıyordu.

Josie şaşkınlıkla Rick'e doğru döndü. Sonra elindeki grafit kalemi bırakıp sayfaya uzandı. Kâğıda bir an boş gözlerle baktı. Bu arada Rick kapıdan Josie'ye bakmaya devam ediyordu.

"Bunu yazdığına inanamıyorum" dedi Josie sonunda. "Niye böyle bir şey yaptın ki?"

Gerginliğin artık tam bir mahremiyeti haklı kılmayacak düzeye eriştiği değerlendirmesini yaparak Düğmeli Kanepe'de yüzümü odaya döndüm. Rick belki benim odadaki varlığımı unutmuştu, çünkü benim dönmem onu şaşırtmış göründü. Hâlâ öfke ve korkuyla dolu olan bakışları bir an bana doğru döndü, sonra tek bir sözcük etmeden, uzun adımlarla odadan çıktı. Merdivenlerden aşağı inen adımlarının sesini dinledik.

Ön kapının sesini duyunca Josie esnedi, yataktaki her şeyi yere attı ve bu ziyaret de diğerlerinden farksız sona ermiş gibi yüzükoyun yattı.

"Bazen çok yorucu olabiliyor" dedi yastığına doğru.

Düğme Kanepe'den kalktım ve odayı toplamaya başladım. Josie'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Başka hiçbir şey söylemedi ama uykuya dalmadığını anlayabiliyordum. Odayı toplamayı sürdürürken, doğal olarak, gerginliğe sebep olan sayfaya da bir göz attım.

Bekleneceği üzere, resim Josie ve Rick'in birer çeşitlemesini gösteriyordu. Gerçeğe uymayan birçok yanı vardı ama benzerlikler yeterliydi ve kastedilen kişiler hakkında hiçbir kuşku bırakmıyordu. Resim Josie ile Resim Rick gökyüzünde uçuyor görünüyorlardı ve aşağıdaki ağaçlar, yollar ve evler minik boyutlara indirgenmişti. Çocukların arkasında, gökyüzünün bir bölümünde sürü halinde uçan yedi tane kuş vardı. Resim Josie iki eliyle çok daha büyük bir kuşu tutuyor, onu özel bir armağan olarak Resim Rick'e sunuyordu. Resim Josie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme, Resim Rick'in yüzünde ise büyülenmişçesine bir şaşkınlık vardı.

Resim Rick için balon çizilmemişti. Tek balon Resim Josie'nin düşünceleri için çizilmişti ve bunun içine Rick şöyle yazmıştı:

"Keşke dışarı çıkıp yürüyebilsem, koşabilsem, kaykaya binebilsem ve göllerde yüzebilsem. Ama bunları yapamıyorum çünkü annem Cesaret sahibi. Bu yüzden, bunları yapmak yerine evde oturup hastalanıyorum. Bundan dolayı çok memnunum. Gerçekten memnunum."

Bu resmi de elimde topladığım kümeye ekledim ama en üstte kalmamasına dikkat ettim. Josie gözleri kapalı, sessiz ve hareketsiz kalmaya devam etti ama uyumadığını biliyordum. Morgan Şelalesi'nden önceki günlerde olsaydı belki bu noktada Josie'yle konuşurdum ve Josie de dürüstçe cevap verirdi. Ama aramızdaki hava artık farklıydı, bu yüzden bir şey söylememeye karar verdim. Tuvalet masasına gittim, alt kısmına doğru uzandım ve bu en son yığını diğerlerinin yanına, alttaki boşluğa koydum.

Rick ertesi gün de ondan sonraki gün de gelmedi. Ama Evgörevlisi Melania "Çocuk nereye gitti? Hasta mıdır?" diye sorduğunda Josie omuz silkti ve bir şey söylemedi.

Günler geçip de Rick hâlâ ziyarete gelmeyince Josie giderek sessizleşti ve verdiği işaretler uzak dur işaretleri olmaya başladı. Yatakta yaptığı resimlere hâlâ devam ediyordu ama Rick ve balon oyunu olmayınca coşkusu çabucak kuruyup gidiyordu ve çoğu zaman, bitmemiş resimleri yere fırlatıyor, yatağa serilip tavana bakıyordu.

Bir gün öğleden sonra böyle tavana bakıyordu ki ona şöyle dedim: "Josie, istersen balon oyunu oynayabiliriz. Josie resimleri çizerse en uygun sözcükleri seçmek için elimden geleni yaparım."

Josie tavana bakmaya devam etti. Sonra dönüp dedi ki: "Bak, bu yürümez. Bizi dinlemene itirazım yok. Ama bunu Rick'in yerine yapman mümkün değil. Hiç yolu yok."

"Anlıyorum. Affedersin. Hiç teklif etmemeliydim..."

"Evet, etmemeliydin."

Rick'in ziyareti olmadan günler geçmeye devam edince Josie kıpırdamaya bile isteksiz hale geldi ve ben yine güçten düşmekte olduğundan endişe etmeye başladım. Bunun, Güneş'in özel yardımını yollaması için ideal zaman olduğu aklıma geldi. Yatak odasında Güneş'in deseni aniden değişince ya da kara bulutlarla kaplı bir gökyüzünden sonra Güneş aniden parlayınca, büyük bir hevesle göğe bakardım. Ama Güneş normal besinini hiç aksatmadan yollamaya devam ettiği halde, özel yardımı gelmedi.

Bir sabah Josie'nin kahvaltı tepsisini aşağı indirdikten sonra yatak odasına döndüm ve Josie'yi yastıklarına dayanıp oturmuş, eskisine benzer bir coşkuyla harıl harıl çizim yaparken buldum. Bu sefer yüzünde, daha önce resim çizerken rastlamadığım ciddi bir ifade vardı. Konuşmaya çalıştığımda cevap vermedi. Bir keresinde, odayı toplarken yatağın yanına gelince önündeki sayfanın herhangi bir kısmına gözüm ilişmesin diye duruşunu düzeltti.

Bir süre sonra sayfayı yırttı, sımsıkı bir top haline getirdi ve yorganıyla duvar arasındaki bir gediğe attı. Sonra gergin ve kocaman gözlerle yeni bir çizime başladı. Düğme Kanepe'ye oturdum ama bu sefer, Josie ne zaman isterse konuşmaya hazır olduğumu anlasın diye yüzüm ona dönüktü.

Neredeyse bir saat kadar sonra, grafit kalemini bıraktı ve bir süre resme baktı.

"Klara? Şu aşağıda, soldaki çekmeceyi görüyor musun? Bana bir zarf çıkarır mısın? Şu büyük, içi dolgulu olanlardan."

Ben çekmecenin önünde çömelirken Josie'nin kaleminin ucunu tekrar açtığını gördüm ve elinin hareketlerinden artık çizim yapmadığını, yazı yazdığını anladım. Sonra resmi ortadan ikiye katladı, çizimin bulaşmaması için araya boş bir sayfa koydu, dolgulu zarfı elimden aldı ve resmi dikkatle içine yerleştirdi. Zarfın ince yapışkan şeridini çekip zarfı yapıştırdı ve yapıştığından emin olmak için kenarlarını bastırdı.

"Bu işin bittiğine memnun oldum" dedi, zarfı, bu hareket onu rahatlatıyormuşçasına ellerinde çevirerek. Ama ben yataktan uzaklaşmaya başlayınca zarfı aniden bana doğru uzattı. "Bunu zarfı bulduğun çekmeceye koyar mısın lütfen? Sol alttakine?"

"Tabii." Zarfı Josie'den aldım ama hemen çekmeceye doğru gitmedim. Onun yerine, elimde zarfla odanın ortasında durup ona baktım. "Acaba bu resim Josie'den Rick'e özel bir armağan mı?"

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Sadece bir tahmin."

"Eh, tahminin doğru. Bunu Rick için yaptım. Bir dahaki gelişi için."

Josie beni izlerken ses çıkarmadı ve acaba, sadece benden istediği gibi zarfı çekmeceye koymam için mi sabırsızlanıyor, yoksa Rick ve ziyaretleri hakkında daha fazla bir şeyler söylememi mi bekliyor, emin olamadım. Sonunda şöyle söyledim:

"Belki yakında yine gelir."

"Belki gelir. Ama hiçbir belirti yok."

"Bence Rick resmi görünce mutlu olacaktır. Josie'nin onu özel bir özenle yaptığını anlayacaktır."

"Özel bir özen göstermedim." Öfkeli gözleri çakmak çakmak parladı. "Sıkıldım ve yeni bir resim daha yaptım. İşte o kadar. Ama haklısın. Rick için yaptım. Sorun şu: Onu almak için buraya gelmesi gerekir. Ama artık gelmiyor."

Bana uzun uzun bakmaya devam etti. Ben de odanın ortasında durmaya devam ettim.

"Josie" dedim bir süre sonra. "İstersen resmi ona ben götürebilirim."

Josie'nin gözleri şaşkınlık ve heyecanla doldu. "Yani resmi ona mı götüreceksin? Evine yani?"

"Evet. Sadece komşu ev alt tarafı."

"Senin bunu ona götürmen çok da tuhaf olmaz herhalde. Başkalarının YA'ları hep onlar adına bazı işler yapıp duruyorlar, değil mi?"

"Gitmekten mutlu olurum. Sanırım Rick'in evine giden doğru patikayı bulabilirim."

"Bunu bugün yapabilir misin? Öğle yemeğinden önce?"

"Josie ne zaman isterse. İstersen şimdi götürebilirim. Hemen."

"Bu iyi bir fikir mi sence?"

Dolgulu zarfı hafifçe kaldırdım. "Josie'nin resmini Rick'e gö-

türmeyi çok isterim. Benim dışarısını keşfetmem bakımından iyi olur. Hem Rick bu özel resmi alırsa Josie'yi bağışlayabilir ve yine Josie'nin en iyi arkadaşı olabilir."

"'Bağışlamak' derken ne demek istiyorsun? Esas *benim onu* bağışlamam lazım. Bu çok saçma gerçekten Klara. Bu resmi ona şu anda götürmeni istediğimi sanmıyorum."

"Affedersin. Benim hatam. Affetmek konusundaki kuralları henüz anlamıyorum. Öyle bile olsa, resmi götürmem en iyisi olacaktır. Sanıyorum beğenecektir."

Josie'nin öfkesi yüzünden silindi. "Tamam. Hadi o zaman. Al, götür." Sonra ben dönünce yavaşça ekledi: "Belki de haklısın. Galiba *onun* beni affetmesi gerekiyor."

"Resmi ona götüreyim ve onun ne yaptığını görelim."

"Tamam." Josie sonra gülümsedi. "Eğer kaba davranırsa resmi yırt at, tamam mı?" Gülümsemesi neredeyse Morgan Şelalesi'nden önceki gülümsemelerine benziyordu. O zaman ben de gülümsedim ve dedim ki: "Umarım öyle bir şeye gerek kalmayacak."

Şakacı bir tavırla kendini yastığına doğru geriye attı. "Tamam, git. Artık dinlenmem gerek."

Ama dolgulu zarfı sıkı sıkı göğsüme bastırmış yatak odasından çıkarken Josie aniden dedi ki: "Hey, Klara?"

"Evet?"

"Burada, hasta bir çocukla yaşamak çok sıkıcı olmalı, öyle değil mi?"

Josie hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemenin ardındaki korkuyu gördüm.

"Josie'yle beraber olmak hiçbir zaman sıkıcı olmaz."

"O kadar zaman mağazada beni bekledin. Eminim şimdi keşke başka bir çocukla gitseydim diye düşünüyorsundur."

"Böyle bir şeyi asla istemedim. Benim arzum Josie'nin YA'sı olmaktı. Ve bu arzum gerçek oldu."

"Evet ama..." Hüzün dolu küçük bir gülme sesi çıkardı. "Ama o buraya gelmeden önceydi. Sana her şeyin harika olacağını vaat etmiştim."

"Ben burada çok mutluyum. Josie'nin YA'sı olmaktan başka dileğim yok."

"Eğer iyileşirsem, seninle birlikte hep dışarı çıkarız. Şehre gidebiliriz, babamı görürüz. Belki o bizi başka şehirlere götürür."

"Bunlar gelecek için olasılıklar. Ama Josie'nin şunu bilmesi lazım. Bundan daha iyi bir yuvam olamazdı. Ya da Josie'den daha iyi bir çocuk. Beklediğime çok memnunum. Mağaza Yöneticisi beklememe izin verdiği için."

Josie bunun üstünde düşündü. Sonra, tekrar gülümsediğinde, tebessümü iyilik doluydu, ardında hiç korku yoktu. "Öyleyse arkadaşız değil mi? En yakın arkadaşlarız."

"Evet, tabii."

"Tamam. Güzel. Öyleyse unutma. Rick saçma sapan davranırsa aldırış etme."

O zaman ben de gülümsedim ve dolgulu zarfı yükseğe kaldırdım ki ona iyi bakacağımı anlasın.

Evgörevlisi Melania bir iş için Rick'in evine tek başına gitmeme itiraz etmedi. Yine de gevşek taşların üstünden resim çerçevesini andıran bahçe kapısına doğru yürürken ön kapıda durup beni izledi ve ancak ben ilk tarlaya girdiğimde içeri girdi.

Ayak izleriyle açılan patikayı izledim ama toprak giderek öngörülemez bir hale geldi; bir adım yumuşak toprağa isabet ediyor, bir sonraki sert olabiliyordu. Otlar omuzlarıma kadar yükseliyordu. Zihnime yön duygumu kaybedeceğime dair bir korku doldu. Ama tarlanın bu yanı düzenli bölmelere bölünmüştü. Böylelikle bir bölmeden diğerine geçerken önümde dizilen bölmeleri net bir şekilde görebiliyordum. Bir o yandan bir bu yandan otların sık sık önüme atlaması bana pek yardımcı olmuyordu ama kolumu ileri uzatarak bunu bile denetlemeyi hemen öğrendim. Eğer iki kolum da boş olsaydı daha da hızlı ilerleme kaydedebilirdim ama tabii bir elimde Josie'nin zarfını tutuyordum ve ona zarar gelmesini göze alamazdım. Sonra çevremdeki uzun otlar bitti ve kendimi Rick'in evinin önünde buldum.

Uzaktan bakarken bile Rick'in evinin Josie'ninki kadar yüksek kademede olmadığını zaten tahmin etmiştim. Şimdi ise beyaz boyalı cephe ahşaplarının birçoğunun grileşmiş –hatta bazı yerlerde kahverengileşmiş– olduğunu ve pencerelerden üçünün perdesiz veya güneşliksiz karanlık dikdörtgenler olduğunu görebiliyordum. Ben bastıkça eğilen döşemelik tahtalardan yapılma basamaklardan oluşan bir merdivenden çıkıp aynı türden tahtalardan yapılmış bir

platforma vardım. Buradaki tahtaların arasından, aşağıdaki çamurlu toprak görünüyordu. Bir yana doğru itilip açılmış olan ev kapısının yakınında, arkası bütünüyle gelip geçenlere dönük bir buzdolabı vardı, buradaki karmaşık metal yapı içinde örümceklerin nasıl yuva yapmış olduğunu gördüm. Tam ince ince örülmüş örümcek ağlarını incelemek için durmuştum ki –zile basmadığım halde– ön kapı açıldı ve Rick platforma çıktı.

"Affedersin" dedim çabucak. "Mahremiyetini bozmak istememiştim. Önemli bir iş için geldim."

Rick kızmış görünmedi ama hiçbir şey söylemedi ve beni izlemeye devam etti.

"YA'lar çoğu zaman önemli işleri kovalamaya gönderilirler" dedim. "Josie de bunu benimle yolladı." Zarfı kaldırdım.

Rick'in yüzünde aniden bir heyecan belirdi, sonra yine yok oldu. "Geldiğin iyi oldu o zaman" dedi.

Belki yalnızca ona zarfı uzatıp sonra da geri dönmemi bekliyordu. Ama ben bu olasılığı hesaplamıştım ve zarfı ona vermek için hiçbir harekette bulunmadım. Rüzgâr döşeme tahtalarının arasından eserken, biz tahtaların üstünde birbirimize bakarak öylece durmaya devam ettik.

"Öyleyse," dedi Rick sonunda, "herhalde içeri girsen iyi olacak. Uyarmış olayım. Burada öyle şıklık arama."

Holün zemini koyu renk ahşaptı. İçinde kırık lambalar ve ayakkabı tekleri gibi nesnelerin bulunduğu kapağı açık bir sandığın yanından geçtik. Rick önüme düştü ve tarlalara bakan kocaman bir penceresi olan büyük bir odaya girdik. Mobilyalar modern değildi ve Duvarsız Alan'dakiler gibi birbirleriyle bağlantılı da değildi: Ağır ve koyu renk bir gardırop, solmuş desenleri olan halılar, değişik biçim ve boyutlarda yumuşak ve sert iskemleler vardı. Duvarlardaki pek çok küçük resimden bazıları fotoğraftı, diğerleriyse grafit kalemle çizilmişti. Burada da, resim çerçevelerinin köşelerinde örümcekler yuva yapmıştı. Kitaplar, yuvarlak saatler, sehpalar vardı. Odanın içinde dolaşmanın kolay olmayacağını anladım, dolayısıyla zeminin nispeten açık olduğu bir nokta seçtim, oraya gidip sırtım kocaman pencereye dönük olarak durdum.

"Peki, biz burada yaşıyoruz işte" dedi Rick. "Annemle ben."

"İçeri girmeme izin vermen çok nazikçe."

"Geldiğini üst kattan izledim. Biraz sonra tekrar yukarı çıkmam

gerekecek." Sadece gözlerini kullanarak tavanı işaret etti. Sonra hüzünlü bir şekilde şöyle dedi: "Herhalde kokuyu fark etmişsindir."

"Koku alamıyorum."

"Ah, affedersin, farkında değildim. Koku almanın önemli bir beceri olduğunu düşünürdüm. Yani güvenlik için. Yanma falan gibi şeylerde."

"Belki de bu nedenle B3'lere sınırlı bir koku alma becerisi verilmiştir. Ama bende hiç yok."

"Şu an şanslısın. Çünkü burası hâlâ kokuyor. Holü bugün temizlediğim halde. Tekrar tekrar temizlediğim halde." Gözlerinde yaşlar belirdi ama bana bakmaya devam etti.

"Rick'in annesi iyi değil mi?"

"Öyle denebilir. Josie'nin olduğu şekilde hasta değil ama. Sence bir sakıncası yoksa annemden söz etmeyeyim. Josie nasıl bu günlerde?"

"Maalesef daha iyi değil."

"Daha mı kötü?"

"Belki daha kötü de değil. Ama durumu çok ciddi olabilir."

"Ben de böyle düşünüyordum." Rick içini çekti ve kanepede yüzünü bana dönerek oturdu. "Demek seni bana bir iş için yolladı."

"Evet. Sana bunu vermemi istedi. Bunun üzerinde özellikle çok çalıştı."

Zarfı kanepede otururken alabileceği şekilde uzattım. Ama biraz önce oturmuş olmasına rağmen ayağa kalktı ve zarfı alıp dikkatle açtı.

Resme bir süre baktı. Yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade belirdi. "Rick ve Josie sonsuza kadar" dedi sonunda.

"Öyle mi yazıyor? Balonun içinde?"

"A, sen gördün sanmıştım."

"Josie bana göstermeden zarfa koydu."

Rick bir süre daha resme baktı, sonra görmem için bana doğru çevirdi.

Resim, balon oyunlarında gördüklerimden hiçbirine benzemiyordu. Sayfanın büyük kısmı, birbirinden ayrılamayacak şekilde iç içe geçmiş sivri görünümlü nesnelerle doluydu, bunların çoğunun öfkeyle dışarı fırlayan uçları vardı. Josie birbirine geçmiş şeyleri yaratmak için renk renk kalemler kullanmıştı ama bir bütün olarak karanlık ve tehditkâr bir etki yaratılmıştı. Buna rağmen, sol alt köşede temiz, sakin bir alan ayrılmıştı, burada gelip geçenlere arkaları

dönük, el ele uzaklaşan iki küçük insan görülebiliyordu. Şekiller kız ve erkek olmaları dışında herhangi bir özellik taşıyamayacak kadar sopa görünümlüydüler ama mutlu ve endişesiz görünüyorlardı. Tam üstlerinde bir balon vardı ama balonda her zamanki gibi bir kuyruk ya da baloncuk noktalar olmadığı için, sözcükler iki insandan birinin düşüncelerinden çok bir afiş sloganı ya da taksi kapılarına yazılmış reklamlar gibi duruyordu.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Rick.

"Çok hoş. Sanıyorum sevecen bir resim."

"Evet. Galiba öyle. Ve sevecen bir mesaj."

Aniden yukarıdan müzik sesi ve elektronik sesler gelmeye başladı ve Rick'in yüzünde bir sıkıntı ifadesi belirdi. Elinde Josie'nin resmi, odadan hızla çıktı.

"Anne!" diye bağırdı holde. "Anne! Tanrı aşkına şunu kıs lütfen!"

Yukarıdan gelen bir ses bir şey söyledi, sonra Rick daha yumuşak bir sesle seslendi: "Bir dakikaya kadar geliyorum. Şimdi lütfen. Kıs şunu."

Elektronik sesler hafifledi, tekrar büyük odaya döndüğünde Rick yine Josie'nin resmine bakıyordu.

"Evet, sevecen bir resim. Josie'ye benim adıma teşekkür et."

"Sanıyorum Josie Rick'in bizzat gelip teşekkür edeceğini umuyordu."

Rick'in gülümsemesi soldu. "Ama bu o kadar basit değil, öyle değil mi?" dedi. "Sen hep orada durup her şeyi dinliyorsun. Bu yüzden sen de benim kadar iyi biliyorsun. Üstüme varıp duruyor. İnsanın bütün bunları kabullenmesi için hiçbir sebep yok. Fazla zorluyor, sonra da hoş bir resimle her şeyin halledilebileceğini sanıyor. Ver resmi YA'nın eline, yolla. Eh, artık anlaması lazım. Her şey o kadar kolay hallolmuyor."

"Eğer Rick Josie'yi bir kere daha ziyaret ederse, sanıyorum Josie özür dilemek isteyebilir."

"Sahi mi? Bak, Josie'yi tanırım, özür dilemesi gerekenin ben olduğundan epeyce emindir."

"Josie ile zaten tam bu konuyu tartışmıştık. Sanıyorum Rick'ten özür dilemek istiyor."

"Galiba ben de biraz işin ucunu kaçırdım. Ama her şeyin annem yüzünden olduğunu söyleyip duramaz. Buna hakkı yok. Annem elinden geleni yapıyor ve giderek de iyileşiyor."

Kapıyı açıp platformda benimle yüz yüze gelen Rick, Josie'ye yaptığı ziyaretlerde ben yokmuşum gibi davranan Rick'e çok benziyor idiyse de, şu anda Rick'in, etkileşim toplantısında diğer çocuklar dışarı çıktıktan sonra konuştuğum Rick'e ne kadar yaklaştığını görmek çok ilginçti. Aslında Rick'in bu hali, o gün öğleden sonraki konuşmamızdan sonra benimle neredeyse ilk kez karşılaşıyor ve o gün başladığımız konuşmaya devam ediyor gibiydi.

"Josie'nin sözlerinin bazen çok kırıcı olduğuna katılıyorum" dedim. "Ama bunun sebebi belki Josie'nin, Rick'in annesinin Rick'e fazlaca sıkı sarıldığını düşünmesi olabilir. Josie ile Rick'in planının ileride gerçekleşmesine izin vermeyecek kadar sıkı sıkı sarıldığını."

"Ama Josie neden hep annemi suçluyor? Buna hakkı yok."

"Josie plan için endişeleniyor. Sanıyorum Rick'in annesinin Rick'i bırakmak istemediğini, çünkü bunun sonucunun kendisi için yalnızlık olacağından korktuğunu düşünüyor."

"Bak, sen çok akıllı bir YA olabilirsin. Ama bilmediğin çok şey var. Eğer her şeyi yalnızca Josie açısından dinleyecek olursan resmin bütününü hiçbir zaman kavrayamazsın. Ayrıca yalnızca annemle de ilgili değil. Artık Josie beni hep kapana kıstırmaya çalışıyor."

"Kapana mı kıstırmaya çalışıyor?"

"Duymuşsundur. Bunu artık hep yapıyor. Ya beni o şeyleri fazla düşünmekle suçluyor. Ya da kendisini yeterince o gözle görmediğim için alınıyor. Ne desem beni kapana kıstırıyor. DS'mde gördüğüm kızları arzuladığımı iddia ediyor, sonra onlardan bir kez daha söz ettiğinde, ben tepki vermeyince bende bir bozukluk olduğunu, doğal davranmadığımı söylüyor. Çocukken birbirimizi fazla yakından tanıdığımızdan, bu nedenle bütün bu cinsellik şeylerinin bizde tutmayabileceğinden söz edip duruyor. Ne demeye ya da yapmaya çalışsam yanlış oluyor ve böylece kapana kısılıyorum. Ayrıca bir de annemle ilgili ha bire konuşması. Aşırıya kaçıyor. Plan olsun olmasın, haksızlık bu."

Yine oturdu, Güneş'in desenleri üstüne düşüyordu. Josie'nin resmini kanepenin üstüne, yanında boş kalmış olan yere dikkatle yerleştirdi ve yüzü aşağıda kalacak şekilde koymuş olmasına rağmen resme uzun uzun bakmaya devam etti.

"Her neyse," dedi sakince, "Josie şu anda hasta. Eğer yakında iyileşmezse, bunların hiçbiri, planımız, planın hiçbir kısmı geçerli olmayacak. Ve bu gidişle... Ne düşüneceğimi bilmiyorum

bu günlerde." Başını kaldırıp bana baktı. "Bak Klara. Seni üstün zekâlı biliyoruz. O zaman senin şeyin, yani değerlendirmen nedir? Josie'nin hastalığı ne kadar ağır?"

"Dediğim gibi, Josie'nin hastalığının ciddi olduğunu düşünüyorum. O kadar güçsüz kalabilir ki, tıpkı ablası gibi vefat etmek zorunda kalabilir, bu mümkün. Ama yetişkinlerin henüz düşünmedikleri, onu iyileştirecek bir yol olduğuna inanıyorum. Ayrıca inanıyorum ki durum acil ve daha fazla bekleyemeyiz. Kaba ve mahremiyeti ihlal ediyor görünse de belki de eyleme geçme zamanıdır. Bugün buraya, tabii, önemli işim için geldim. Ama aynı zamanda, Rick'in bana bazı yararlı tavsiyeler vereceğini de umuyordum."

"Sen üstün zekâlısın ve ben yükseltilmiş bile olmayan salak çocuğun tekiyim. Ama peki. İstiyorsan sana tavsiye vermeye çalışırım. Sor bakalım."

"Tarlalardan geçip Mr. McBain'in ambarına gitmek istiyorum. Rick'in daha önce en azından bir kere oraya gitmiş olduğunu tahmin ediyorum. Josie bana anlatmıştı."

"Yani şuradaki ambarı mı diyorsun? Bir zamanlar, epeyce küçükken bir kere gitmiştik. Josie hastalanmadan önce. O günden sonra ben başka zamanlarda da gittim oraya, tek başıma. Olağanüstü bir şey değil. O tarafa doğru yürüyorsan gölgede oturabileceğin bir yer sadece. Orasının Josie'ye nasıl yararı dokunacak?"

"Sana şu anda bu konuyu açmamalıyım, belki bu kesin bir sırdır. Mr. McBain'in ambarına gitmekle bile işi tehlikeli noktalara götürüyor olabilirim. Ama artık bir denemem gerektiğine inanıyorum."

"Mr. McBain'le mi konuşmak istiyorsun? Josie'nin sağlığı hakkında mı? Ona orada rastlayabilmen uzak ihtimal. Yedi sekiz kilometre uzaktaki esas arazisinde yaşıyor. Bu günlerde buraya hemen hemen hiç gelmez."

"Konuşmak istediğim Mr. McBain değildi. Ama lütfen, açıklamamam lazım, yoksa Josie'nin hâlâ alma ihtimali olan yardımı riske atmış oluruz. Rick'ten tek istediğim bazı yararlı tavsiyeler." İkimiz birden kocaman pencereden dışarı bakacak konuma gelinceye kadar döndüm. "Lütfen bana söyler misin, beni buraya, Rick'in evine getiren, ayak izleriyle açılmış patikaya benzer bir patika otların arasında, ambara kadar da var mıdır?"

Rick ayağa kalktı ve pencereye kadar yürüdü. "Bir tür patika var. Yürümesi bazı günler daha kolay, bazı günler daha zor olur. Sen de söyledin ya, ayak izleriyle açılmış bir şey. Kimse açık tutmak için bir şey yapmıyor. Bazen o tarafa gittiğinde, bakarsın, her yeri ot bürümüş. Ama eğer yoluna engel çıkarsa ya da çamurdan geçemezsen, genellikle başka bir yol bulabilirsin. Her zaman geçecek bir yol bulunur, kışın bile." Rick birden, sanki gerçek anlamda ilk kez görüyormuş gibi beni baştan aşağı süzmeye başladı. "YA'lar hakkında fazla bir bilgim yok, bu yüzden senin için bunun ne kadar zor olacağını bilemem. İstersen seninle gelebilirim. Eğer sahiden de Josie'ye faydası olacaksa, şu anda birbirimizle konuşmasak bile, yardımcı olmaktan memnun olurum."

"Çok naziksin Rick. Ama sanıyorum tek başıma gitsem daha iyi olur. Dediğim gibi, bir olasılık var ki..."

"Tanrım..." Rick aniden döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Evin içinde hareket eden ayak seslerini ben zaten fark etmiştim ama bu sesler şimdi holdeydi. Sonra Miss Helen –ama henüz adını bilmiyordum– odaya girdi. Bakışları dört bir yanda dolaştı ama beni fark etmişe benzemiyordu. Omzuna, ofis çalışanlarının ofis dışında giydikleri cinsten ince bir ceket almış, kollarını cekete henüz geçirmemişti, pencere pervazının altındaki bir ahşap sandığa doğru büyük adımlarla ilerlerken ceket üstünden kaymasın diye tutmaya çalışıyordu.

"Nerede olabilir? Ne kadar aptalım." Sandığın kapağını açtı ve içindekileri gözden geçirmeye başladı.

"Anne, ne arıyorsun?"

Rick'in sesi sıkıntılı çıkmıştı, adeta annesi bir kuralı bozmuş gibi. Rick gelip yanımda durdu ve birlikte Miss Helen'ın sandığın üstüne eğilmesini seyrettik.

"Biliyorum, biliyorum" dedi Miss Helen. "Bir ziyaretçimiz var. Bir saniye sonra kendisiyle ilgileneceğim."

Doğrulup yüzü bizimle aynı hizaya gelince elinde bir pabuç tuttuğunu gördük. Pabucun öbür teki, karışmış ayakkabı bağlarına tutunmuş vaziyette ilkinin ucundan sarkıyordu.

Artık doğrudan bana bakarak "Özür dilerim" dedi. "Hiç misafirperver davranmadım. Hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

"İnsan senin gibi bir misafire nasıl davranacağını bilemiyor.

Mesela gerçekten misafir misin? Yoksa sana bir elektrik süpürgesiymişsin gözüyle mi bakmalıyım? Galiba biraz önce yaptığım tam da buydu. Affedersin."

"Anne" dedi Rick alçak perdeden.

"Telaş etme şekerim. Yeni ziyaretçimizi kendi tarzımda tanımaya çalışayım."

Sallanan pabuç kendi ağırlığının etkisiyle sandığın içine düştü. Elinde hâlâ diğer pabucu tutmakta olan Miss Helen buna bakakaldı. Rick'in giderek daha da huzursuzlandığını görüyordum ve onlara mahremiyet tanımak için çıkıp gitmek istedim ama Miss Helen benimle konuşmaya başladı.

"Senin kim olduğunu biliyorum. Josie'nin küçük refakatçisisin. Ne büyük başarı gösterdin! Chrissie'den seni çok dinledim. Chrissie buraya çok sık gelir, biliyor musun? Öyle değil mi Rick? Oturmaz mısın?"

"Çok naziksiniz. Ama artık dönmem gerekir diye düşünüyorum."

"Benim yüzümden değil, umarım. Ben güzel güzel muhabbet ederiz beklentisiyle inmiştim aşağı."

"Anne, Klara'nın sorumlulukları var. Sen de muhtemelen hâlâ yorgunsundur."

"Kendimi çok iyi hissediyorum, teşekkür ederim şekerim." Sonra bana dönüp şöyle dedi: "Anlaşılan dün gece çok iyi değildim. Şimdi, Klara, herhalde beni merak ediyorsundur. Chrissie senin her şeyi merak ettiğini söyledi. Eğer bu doğruysa, benim İngiliz olduğumu fark etmiş olmalısın. Aksanları ayırt etme donanımına sahip misin? Belki de benim içime kadar nüfuz edebiliyorsundur, genetik özelliklerime kadar."

"Anne, lütfen."

"Mağazaya İngilizler sık sık gelirdi" dedim gülümseyerek. "Bu yüzden bütün YA'lar sizin konuşma tarzınıza aşina oldular. Hepimiz bu tarzı çok hoş bulduk ve Mağaza Yöneticisi, yani bize bakan hanım, bizi hep bu konuşma tarzından bir şeyler kapmaya teşvik etti."

"Düşünsene! Bir sürü robot hitabet dersi alıyor! Amma hoş!"

"Anne..."

"Dersten söz etmişken, Klara. Adın Klara değil mi? Dersten söz etmişken, bu ev halkında içten içe yeşermekte olan bir fikir var."

"Anne, kesinlikle olmaz. Klara hiç ilgilenmiyor..."

"Bırak konuşayım şekerim. İşte kendisi bizzat gelmiş, bırak da fırsattan istifade edelim. Şekerim, bak sana söyleyeyim, sen bu günlerde bir tahakküm etme eğilimi göstermeye başladın. Çok sinir bozucu. Klara, fikrimizi duymak ister misin?"

"Tabii."

Rick, tiksinti içinde odadan çıkmak istercesine yürümeye koyuldu. Ama kapının önünde durdu. Bu nedenle, benim bulunduğum yerden sadece sırtının bir kısmını ve dirseklerinin arkasını görebiliyordum.

"Ben bunun bir parçası olmayacağım" diye seslendi, sanki holde biri varmış da ona sesleniyormuş gibi.

Miss Helen bana gülümsedi, sonra, daha önce Rick'in oturduğu kanepeye oturdu. Tek eliyle ince ceketini düzeltti. Diğer elinde hâlâ ayakkabı tekini tutuyordu.

"Rick bir okula gidiyordu aslında. Yani gerçek, eski tarz bir okula. Disiplinli bir yer değildi pek ama orada iyi arkadaşlar edinmişti. Öyle değil mi canım?"

"Ben buna katılmayacağım."

"O zaman neden hâlâ oralarda dolanıyorsun? Tuhaf görünüyorsun şekerim. Ya gir ya çık."

Rick kıpırdamadı. Sırtı hâlâ bize dönüktü ve omzu şimdi kapı pervazına dayalıydı.

"Eh, sözün özü, Rick o okulu bırakıp bütün akıllı çocuklar gibi evde uzaktan eğitim almaya başladı. Ama o zaman, belki zaten bildiğin gibi, işler karışmaya başladı."

Miss Helen aniden sessizleşti ve omzumun üstünden gerilere bakmaya başladı. Arkamdaki kocaman pencerenin ardında bir şeyler gördü sanıp tam dönmek üzereydim ki şöyle dedi:

"Orada bir şey yok Klara. Sadece düşünüyordum. Bir olayı hatırlıyordum. Bazen böyle oluyorum. Rick sana anlatır. Ben öyle olunca birinin beni dürtmesi gerekiyor."

"Anne, Tanrı aşkına..."

"Nerede kalmıştık? A, evet, işte plana göre Rick, diğer akıllı çocuklar gibi ekran öğretmenlerinden evde eğitim alacaktı. Ama belki zaten biliyorsundur, işler karıştı. Ve işte bugün buradayız. Şekerim, bundan sonrasını Klara'ya sen anlatmak ister misin? Hayır mı? Eh, kısacası, Rick hiçbir zaman yükseltilmediyse de onun için hâlâ düzgün bir seçenek var. Atlas Brookings az sayıda yükseltilmemiş

çocuğu öğrenci olarak kabul ediyor. Hâlâ bunu yapan tek doğru dürüst üniversite bu kaldı. İlke olarak buna inanıyorlar, şükürler olsun. Her yıl yalnızca birkaç çocuk alıyorlar, onun için, doğal olarak vahşi bir rekabet var. Ama Rick zekidir, kendini verirse ve belki biraz da uzman desteği, yani benim veremeyeceğim türden bir destek alırsa, şansı var. A, evet, var şekerim! Başını sallayıp durma! Ama sözün özü şu ki, ona düzgün bir ekran öğretmeni bulamıyoruz. Öğretmenler ya üyelerine yükseltilmemiş öğrencileri kabul etmeyi yasaklamış olan TWE'nin üyesi oluyor ya da elbette hiçbir surette veremeyeceğimiz kadar yüksek ücretler talep eden haydutlar oluyorlar. Ama sonra yan komşuya senin geldiğini duyduk ve benim aklıma şahane bir fikir geldi."

"Anne! Bak son defa söylüyorum. Bu konuya devam etmiyoruz!" Rick tekrar odaya girdi. Sanki annesini kucaklayıp götürecekmiş gibi uzun adımlarla annesine yaklaştı.

"Peki şekerim, madem bu kadar zoruna gidiyor, devam etmeyelim öyleyse."

Rick artık kanepeye kadar gelmiş, Miss Helen'a ateş saçan gözlerle bakıyordu. Miss Helen duruşunu hafifçe düzeltti. Böylece, Rick'in arkasında dursam da bana bakmaya devam edebilecekti.

"Biraz önce, Klara, rüyadaymışım gibi göründüğümde, rüya falan değildi aslında. Şuraya bakıyordum" –pabuçla arkamı işaret etti– "ve hatırlıyordum. İstersen dön bak, orada şu anda hiçbir şey yok. Ama bir zamanlar, bir süre önce, ben oraya bakıyordum ve gerçekten de bir şey gördüm."

"Anne" dedi Rick tekrar ama Miss Helen artık konuyu değiştirdiği için, Rick'in sesindeki aciliyet kaybolmuştu. Rick hafifçe bana döndü ve bir adım geri gitti. Böylece artık annesinin beni görmesine engel olmuyordu.

"Güzel bir gündü" diyordu Miss Helen. "Öğleden sonra dört sıralarıydı. Rick'i çağırdım, geldi ve o da gördü, değil mi canım? Yetişemedim diye iddia etse de."

"Herhangi bir şey olabilirdi" dedi Rick. "Herhangi bir şey."

"Gördüğüm Chrissie'ydi, Josie'nin annesi yani. Chrissie'yi otların arasından çıkarken gördüm, tam şurada; birinin kolundan tutuyordu. Kendimi pek iyi ifade edemiyorum. Demek istediğim şu: Bu diğer kişi sanki kaçmaya çalışıyordu da Chrissie onu kovalamıştı. Ve yakalamıştı ama tam da durduramamıştı. Böylece her ikisi de,

deyim yerindeyse, yere yuvarlanmışlardı. Tam şuraya, otlardan bizim toprağa."

"Annem muhtemelen o gün her şeyi net bir şekilde görebilecek kadar iyi değildi."

"Son derece mükemmel görebilecek durumdaydım. Rick bu hikâyeyi sevmiyor ve dolayısıyla bir sürü şey ima etmeye çalışıyor."

"Şunu mu demek istiyorsunuz?" diye sordum. "Josie'nin annesinin otların arasından bir çocukla çıktığını mı gördünüz? Josie değil, başka bir çocukla?"

"Chrissie bu kişiyi tutmaya çalışıyordu ve sonra, zorla bir ölçüde kontrolü sağladı. Tam şurada Chrissie iki kolunu bir kıza dolamıştı. Rick bu kısmı görmeye yetişti. Sonra ikisi de tekrar otların arasında kayboldu."

"Herhangi biri olabilirdi." Artık daha rahatlamış görünen Rick annesinin yanına oturdu. O da benim arkamdaki pencerenin ardına bakmaya başladı. "Tamam, onlardan biri Josie'nin annesiydi. Onu kabul ediyorum. Ama diğeri..."

"Diğeri Sal'e benziyordu" dedi Miss Helen. "Josie'nin ablasına. Rick'i bu yüzden çağırdım. Sal'in öldüğü söylenen tarihin üstünden iki yıldan fazla zaman geçmişti."

Rick güldü ve kolunu annesinin omzuna dolayarak onu şefkatle sıkıp ince ceketini düzeltti. "Annemin garip teorileri var. Sal'in hâlâ o evde yaşayıp bir dolabın içinde saklandığı gibi mesela..."

"Öyle bir şey demedim Rick. Öyle bir şeyi ciddi olarak hiçbir zaman iddia etmedim. Sal vefat etti, bu büyük bir trajediydi ve onun anısıyla saçma sapan oyunlar oynayacak değiliz. Benim söylemek istediğim şey şu: Chrissie'den kaçmaya çalışan o kişi *Sal'e benziyordu*. Bütün söylediğim buydu."

"Ama bu ne kadar tuhaf bir öykü" dedim.

"Aklıma geldi de Klara" dedi Rick. "Josie başına neler geldi acaba diye merak ediyordur seni."

"A, ama küçük dostumuz henüz gidemez" dedi Miss Helen. "Neyi tartıştığımızı şimdi hatırladım. Rick'in eğitimini tartışıyorduk."

"Hayır anne, bu kadar yeter!"

"Ama şekerim, Klara burada ve bu konuda onunla konuşmaya niyetliyim. Hımm, burada ne varmış?" Miss Helen, Rick'in kanepenin üzerinde zarfın üstünde ters halde bıraktığı, Josie'nin çizdiği resmi fark etmişti.

"Bu kadar yeter!" Miss Helen ulaşamadan Rick resmi kapmış, çabucak ayağa kalkmıştı.

"İşte yine yaptın şekerim, tahakküm etmeye çalışıyorsun. Buna son vermelisin."

Yaptığını saklamak için sırtını Miss Helen'a dönen Rick resmi zarfa özenle yerleştirdi. Sonra yürüyüp odadan çıktı ve bu sefer kapı eşiğinde durmadı. Holde attığı kararlı ve uzun adımlarının sesini, kapının açıldığını, sonra da gürültüyle kapandığını duyduk.

"Biraz hava ona iyi gelecektir" dedi Miss Helen. "Eve tıkılıp kalıyor. Artık Josie'yi bile ziyarete gitmez oldu."

Miss Helen yine beni aşmış, arkamdaki kocaman pencereden dışarı bakıyordu, bu kez döndüğümde dışarıda, döşeme tahtalarının üzerinde, platformdan aşağı inen ahşap basamakların oradaki parmaklıklara abanmış vaziyette Rick'i gördüm. Güneş'in desenleri üzerine düşmüş, tarlalara doğru bakıyordu. Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu ama Rick hiç kıpırdamadan duruyordu.

Miss Helen kanepeden kalktı ve bana doğru birkaç adım attı. İkimiz birlikte yan yana pencerenin önünde durduk. Anne'den beş santim daha uzundu. Ama ayakta durduğunda Anne gibi dimdik durmuyor, rüzgâr dışarıdaki uzun otlara doğru estiğinde onlara nasıl hafif bir eğim veriyorsa o da yumuşak bir şekilde öne doğru eğiliyordu. O sırada Miss Helen hiçbir şekilde bölmelere ayrılmış değildi ve pencereden gelen ışıkta çenesinin altındaki minik beyaz tüyleri görebiliyordum.

"Kendimi doğru dürüst tanıtmadım" dedi. "Lütfen bana Helen de. Sana çok kaba davrandım."

"Hiç de değil. Çok naziksiniz. Ama benim gelişim korkarım bir sürtüşmeye yol açmış olabilir."

"A, ama sürtüşme her zaman vardır. Aklıma gelmişken, sen sormadan ben söyleyeyim. Cevap evet. İngiltere'yi gerçekten özlüyorum. Özellikle çalı çitleri. İngiltere'de, en azından benim doğduğum yerlerde, nereye baksan yeşil görürsün ve bunlar her zaman çalılardan yapılmış çitlerle ayrılır. Her yerde çalı çitler. Çok düzenli. Şimdi dışarı bak. Dümdüz devam ediyor. Herhalde ortalarda bir yerlerde çitler vardır ama belli mi olur?"

Suskunlaştı, onun için ben dedim ki: "Sanıyorum gerçekten de çitler var. Aslında burası üç farklı tarla, aralarında da onları bölen çitler var."

"Bir çiti bir anda yerle bir edebilirsin" dedi. "Sonra da başka bir yerde bir yenisini kurarsın. Birkaç günde toprağın bütün düzenini değiştirebilirsin. Tahta çitlerle çevrilmiş toprak o kadar geçicidir ki. Her şeyi bir tiyatro dekorunu değiştirir gibi kolayca değiştirirsin. Ben bir zamanlar oyuncuydum, biliyor musun? Bazen düzgün tiyatrolarda da oynardım. Berbat tiyatrolarda da. Çitler nedir ki? Dekor. İngiltere'de hoş olan şey bu. Çalılıktan yapılma çitler insana doğru dürüst toprağa kök salmış bir tarih duygusu verir. Ben oyuncuyken sözlerimi hiç unutmazdım. Diğer oyuncular hep unutur dururlardı. Genelde pek başarılı değillerdi. Ama ben hiç unutmazdım. Tek bir satırı bile. Bütün bu yıllar boyunca Chrissie'ye gördüklerim hakkında soru sormayı çok düşündüm. Zaman zaman beni ziyarete gelir ve her zaman güzelce muhabbet ederiz. Çok zaman ona sormayı düşündüm ama sonra kendimi tuttum. Yok, sormasam daha iyi, diye düşündüm. Zaten bana ne?"

"Galiba Rick'in annesi biraz önce Rick'in eğitimini tartışmak istiyordu?"

"Lütfen bana Helen de. Evet, öyle. Gördüğün gibi, Rick konuyu açmaya bile istekli değil. Yani senin yardımını isteme konusunu. Herhalde bunu önce Chrissie'ye sormalıyım. Ya da hatta Josie'ye. Hiçbir fikrim yok. Öyle belirsiz ki şu görgü kuralları. İnsan birinden elektrik süpürgesini ödünç alacak olsa... Ama bu iş öyle değil, biliyorum. Beni affet. Ne kadar kabayım. Rick'in ihtiyacı olan tek şey biraz rehberlik. Ona en iyi ders kitaplarını satın aldım. Çocukların yükseltilmesinden önceki dönemden kalma kitaplar ve tam Rick'e göre. Ama hepsi de bir tür özel öğretmenin bir kenarda durduğunu varsayıyorlar. Rick gerçek bir yeteneğe sahip, özellikle de fizik, mühendislik gibi şeylerde, ama sonra anlamadığı bir şeyle karşılaşıyor, açıklayacak kimse yok ve işte orada cesareti kırılıyor. Ona Josie'ye sormasını söylüyordum eskiden ama tabii öyle deyince kızıyor."

"O zaman Miss Helen benim Rick'e ders kitapları konusunda yardımcı olmamı istiyor?"

"Sadece bir fikir. O ders kitapları senin için çocuk oyuncağı olmalı. Yalnızca Rick'in şu sınavlardan geçmesi için. Anlıyor musun, Atlas Brookings'e mutlaka girmesi lazım. Tek şansı o. Uzun vadeli bir şey istemiyorum. Herhalde aslında önce Chrissie'ye sormalıyım."

"Rick Atlas Brookings Üniversitesi'ne girerse iyi olur. Bu durumda, evet, Rick'e yardımcı olmayı çok isterim. Tabii Josie'ye bakmamı

engellemediği sürece. Belki Rick ziyaretlerine devam ederse kitaplarını da yanında getirebilir."

Cevabımın Miss Helen'ı tatmin etmediğini görebiliyordum. Dışarıdaki tahta platformun üstünde duran Rick'e bakmaya devam etti –Rick yerinden hiç kıpırdamamıştı– ve sonra şöyle dedi:

"Dürüst olmak gerekirse, asıl konu bu değil. Evet, bir öğretmenin yol göstermesinin faydası olur. Ama esas engel şu: Şu anda, içinde bulunduğumuz şu durumda, *Rick çaba göstermek istemiyor.* Eğer bütün gücünü ortaya koyarsa, biliyorum ki şansı var. Özellikle de ona yardım edecek gizli bir silahım da olduğuna göre. Madem Atlas Brookings'ten bahsediyoruz, ona fazladan bir destek de lazım. Ama çaba sarf etmemekte diretiyor, yani doğru dürüst bir çaba. Benim yüzümden denemeye yanaşmıyor."

"Sizin yüzünüzden mi?"

"Buradan gidip beni yalnız bırakamayacağına kendini inandırmış. Tabii ben mükemmel bir şekilde idare edebilirim. Ama ben çaresizmişim, onun yokluğunda başımı her türden belaya sokabilirmişim gibi davranmak hoşuna gidiyor."

"Atlas Brookings Üniversitesi uzak mı?"

"Arabayla bir gün sürer. Ama konumuz mesafe değil. Beni bir saatten fazla kendi başıma bırakamayacağına inandırmış kendini. Her evden çıkışında beni bir saatten fazla yalnız bırakamayacaksa, nasıl olacak da büyüyüp dünyaya açılacak?"

Rick dışarıda, tahtaların üstünden otlara doğru inmeye başlamıştı. Bunu sanki hayal kurarmış gibi yavaş yavaş yapıyordu ve bir kolunu dümdüz göğsüne yaslamış olmasından anlıyordum ki hâlâ Josie'nin çizimini elinde tutuyordu. Başı ve omuzları görüş açımızdan çıkınca Miss Helen konuşmasına devam etti:

"Sana esas sormak istediğim şu, Klara. Asıl ricam daha derin bir şey. Josie'den, Rick'i ikna etmeye çalışmasını rica eder misin? Rick'in tavrını değiştirme şansı olan tek kişi o. Rick çok inatçıdır aslında, ayrıca –böyle bir kuşkum var– biraz da korkuyor. Onu suçlayabilir miyiz? Dışarıdaki dünyanın kolay baş edilecek bir yer olmayacağını biliyor. Ama Rick'in buna daha farklı bir açıdan bakmasını sağlayabilecek tek kişi Josie. Onunla konuşur musun? Josie'nin üzerinde büyük bir etkin olduğunu biliyorum. Bunu benim için yapar mısın? Bundan ona bir kere söz etmekle kalma, durmadan tekrarla ki Rick'in üzerinde gerçek bir baskı yaratsın."

"Tabii, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Ama sanıyorum Josie Rick'le tam da bu şekilde zaten konuşmuştu. Şu anda birbirlerinden kopmuş olmaları da aslında Josie'nin tam da bu konuda kendini biraz fazla sert bir şekilde ifade etmiş olmasından doğmuş olabilir."

"Bunu öğrenmek çok ilginç oldu. Eğer dediğin doğruysa sana aktardığım rica çok daha önem kazanmış oluyor. Josie barışmaları için geri adım atması gerektiğini hissedebilir. Benimsediği tavrı almak yanlıştı diye düşünebilir. Neyse, onunla konuşmalısın. Ona sözünün arkasında durmasını, Rick ne kadar kızıp tepinse de aldırmamasını söyle. Bir şey mi oldu canım?"

"Özür dilerim. Biraz şaşırdım da."

"Öyle mi? Neden şaşırdın canım?"

"Yani, ben... açık konuşmak gerekirse, şaşırdım, çünkü Miss Helen'ın Rick'le ilgili ricası çok içten görünüyor. İnsanın kendini yapayalnız bırakacak bir yola girmek için bu kadar büyük bir arzu duymasına şaşırdım."

"Şaşırmanın sebebi bu mu?"

"Evet. Yakın zamana kadar insanların yalnızlığı seçebileceğini, bazen yalnızlıktan kaçınma isteğinden daha kuvvetli güçlerin olabileceğini düşünmezdim."

Miss Helen gülümsedi. "Sen gerçekten de çok tatlı bir şeysin. Pek söylemiyorsun ama ne düşündüğünü biliyorum. Bir annenin oğluna duyduğu sevgi. Ne kadar ulvi bir şey ki yalnızlık korkusuna galebe çalıyor. Ve yanılmıyor da olabilirsin. Ama bak, sana söyleyeyim, benim hayatım gibi bir hayatta insanın yalnızlığı tercih etmesi için birçok başka geçerli sebep de olabilir. Geçmişte böyle bir seçimi pek çok kez yaptım. Örneğin, Rick'in babasıyla beraber yaşamak yerine de aynı seçimi yaptım. *Rahmetli* babası, maalesef, gerçi Rick onu hiç hatırlamıyor. Rick'in babası yine de bir süre benim kocam oldu, çok yararsız oldu da denemez. Tam anlamıyla şaşaalı bir hayat yaşıyor olmasak da bu şekilde geçinebiliyor olmamız onun sayesindedir. Rick geri geliyor işte. A, yok, gelmiyor. Dışarıda kalıp biraz daha somurtmak istiyor."

Gerçekten de, Rick tahta basamaklardan çıkmış, eve doğru bakmış ama sonra yine sırtını bize dönerek en üst basamağa oturmuştu.

"Josie'ye dönmeliyim" dedim o zaman. "Miss Helen bana içini açmakla büyük nezaket gösterdi. İstediğinizi yapacağım ve Josie'yle konuşacağım."

"Onunla defalarca konuş. Bu Rick'in tek şansı. Dediğim gibi, gizli bir silahım var. Bir tanıdık. Belki Chrissie Josie'yi bir dahaki sefer şehre götürdüğünde, Josie belki bir daha portresi için poz vermeye gittiğinde Rick'le ben de bineriz arabaya. O zaman Rick benim gizli silahımla tanışabilir ve umarım onu etkileyebilir. Chrissie ile bu konuyu zaten konuştuk. Ama Rick tavrını değiştirmedikçe bütün bunların hiçbir yararı yok."

"Anlıyorum. O zaman hoşça kalın. Artık gitmeliyim."

Platforma adımımı atınca rüzgârın döşeme tahtalarının arasından eskisinden daha kuvvetle estiğini hissettim. Tarlalar artık bölmelere ayrılmış değildi, bu yüzden ta ufka kadar tek ve net bir manzara görebiliyordum. Açılar değişmişti ama Mr. McBain'in ambarı, Josie'nin arka penceresinden göründüğünden biraz farklı bir şekilde görünse de, bulunduğunu tahmin ettiğim yerdeydi.

Örümcekli buzdolabının yanından geçtim ve Rick'in oturduğu en üst tahta basamağa vardım. Bana hâlâ kızgın olabileceğini ve beni görmezden gelebileceğini düşündüm ama başını kaldırıp sevecen gözlerle bana baktı.

"Ziyaretim sürtüşmeye sebep olduysa özür dilerim" dedim.

"Senin kabahatin sayılmaz. Çoğu zaman böyle sonuçlanıyor."

Her ikimiz de önümüzde uzanan tarlalara baktık ve bir an sonra fark ettim ki onun bakışları da benimkiler gibi Mr. McBain'in ambarının üzerinde.

"Annem gelmeden önce bir şey söylüyordun" dedi. "Bir sebeple şu ambara gitmek istediğinden söz ediyordun."

"Evet. Ve gideceğim zaman akşam saati olmalı. Böyle bir ziyaretin zamanını tam olarak ayarlamak çok önemli."

"Benim de seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

"Rick çok nazik. Ama Mr. McBain'in ambarına giden patikalar varsa eğer, ben tek başıma gitsem daha iyi olur. Hiçbir şeyi hafife almamam çok önemli."

"Peki. Madem öyle diyorsun." Kısmen Güneş'in desenlerinin yüzünde olmasından, ama aynı zamanda da fark ettiğime göre bir kere daha beni dikkatle incelediğinden ve belki de böyle bir yolculuğu yapacak beceriye sahip olup olmadığımı değerlendirmekte olduğundan, gözlerini kısmış beni süzüyordu. "Bak" dedi en sonunda. "Ne yapmak istediğini aslında pek anlamıyorum. Ama eğer Josie'nin iyileşmesine yardımcı olacaksa, eh, o zaman iyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Şimdi eve dönmem lazım."

"Aslında düşünüyordum da" dedi. "Belki de Josie'ye resmini gerçekten beğendiğimi söyleyebilirsin. Ona minnettar olduğumu da. Ve eğer ona uyarsa, yakında gelmek ve bunları ona kendim söylemek istediğimi de."

"Josie bunu duyunca çok sevinecektir."

"Hatta belki de yarın."

"Evet, tabii. Eh, o zaman hoşça kal. Benim için çok ilginç bir gezi oldu. Yararlı tavsiyen için çok teşekkürler."

"Görüşürüz Klara. Dikkatli git."

Rick'e söylediğim gibi, Mr. McBain'in ambarına yapacağım yolculuğun zamanı hayati önemdeydi ve o gün ikinci kez gevşek taşların üstünden resim çerçevesine benzeyen bahçe kapısına doğru yürürken aklıma saati yanlış hesapladığıma dair bir korku doldu. Önümde Güneş epeyce alçalmıştı ve ikinci, üçüncü tarlaların, benim yol alabilmem açısından birincisi kadar kolay olacağını farz edemezdim.

Yolculuğum, sabah Rick'in evine giden patikadaki kadar güvenli geçti. Bu kez otları itmek için iki elimi de kullanabiliyordum ve ben otları ittikçe akşam böcekleri havaya dağılıyorlardı. Önümde, heyecanla yerlerini değiştiren ama kurmuş oldukları dost öbeklerini terk etmeye gönüllü olmayan birçok böceğin uçuştuğunu gördüm.

Mr. McBain'in ambarına vaktinde ulaşamama korkum, yanından geçerken Rick'in evine yalnızca kısaca bir göz atmama imkân verdi. Sonra da patikada daha önce hiç gitmediğim noktalara kadar ilerledim. Resim çerçevesini andıran bir başka bahçe kapısından daha geçtim, sonra otlar o kadar yüksek olmaya başladı ki ambarı göremez oldum. Tarla bazıları büyük bazıları daha küçük olan bölmelere ayrıldı. Bir bölmeyle bir diğeri arasındaki birbirine zıt havayı fark ederek yürümeye devam ettim. Bir an otlar yumuşak oluyor ve yol veriyor, toprak da yürümek için uygun oluyordu; sonra aradaki sınırı geçince her şey kararıyor, otlar benim itmeme direnç gösteriyor ve etrafımda tuhaf sesler duyuluyordu. Bütün bunlar bana yanlış hesap yaptığımı, gerçekleştirmeyi umduğum girişimimle Güneş'in mahremiyetini ihlal etmem için haklı hiçbir nedenimin olmadığını ve çabalarımın Josie için ciddi ölçüde

olumsuz sonuçlar doğuracağını düşündürerek beni korkutuyordu. Özellikle incitici olan bir bölmeden geçerken etrafımda acı içindeki bir hayvanın feryatlarını duydum ve aklıma bir resim geldi. Resimde Rosa açık havada bir yerde engebeli bir toprak üzerinde oturmuştu ve önüne kaskatı vaziyette uzattığı bacaklarından birini her iki eliyle yakalamaya çalışırken etrafına küçük metal parçaları saçılıyordu. Bu görüntü yalnızca bir an zihnimde kaldı ama hayvan ses çıkarmaya devam etti ve altımdaki toprağın çökmekte olduğunu hissettim. Morgan Şelalesi'ne giderken gördüğümüz korkunç boğayı ve nasıl muhtemelen yerin altından çıkmış olduğunu hatırladım ve kısacık bir an Güneş'in de sevgi dolu olmadığını ve Josie'nin durumunun kötüleşmesinin gerçek sebebinin bu olduğunu bile düşündüm. Bu karmaşa içinde bile, kendimi daha şefkatli bir bölmeye doğru çekebilirsem güvende olacağımdan emindim. Bir yandan da bana seslenen bir sesi fark ettim ve ardından birkaç adım önümde, otların üzerinde –onarımcı adamların yerleştirdikleri trafik konileri biçiminde– bir nesne gördüm. Ses bu koninin arkasından geliyordu, ben ona doğru hareket etmeye çalıştığımda bunun aslında iç içe geçmiş iki koni olduğunu ve bu durumun, üstteki koninin belki de gelip geçenlerin dikkatini çekmek üzere bir sallanma hareketi yapmasına imkân sağladığını fark ettim.

"Klara! Gel! Bu tarafa!"

Yaklaştım ve sonra fark ettim ki bunlar koni değilmiş, otları bir eliyle geriye çeken, diğer elini de bana doğru uzatan Rick'miş. Bunun Rick olduğunu fark ettikten sonra ona doğru yürümeye daha büyük bir istek duydum ama ayaklarım toprağa daha fazla göçtü ve anladım ki bir adım daha atarsam dengemi kaybedeceğim ve toprağın derinliklerine kadar düşeceğim. Aynı zamanda şunu da biliyordum ki Rick dokunabileceğim kadar yakınımda görünse de gerçekte o kadar yakında değildi çünkü arada bölmelerimizi ayıran katı bir sınır vardı. Buna rağmen Rick elini bana doğru uzatmaya devam etti ve kolu benim bölmeme girdiği noktada uzamış ve eğrilmiş göründü.

"Klara, hadi gel!"

Fakat o sırada ben birazdan yere düşeceğimi, Güneş'in bana kızgın ve belki de incitici olduğunu ve Josie'yi hayal kırıklığına uğrattığımı kabullenmiştim. Yön duygumu kaybetmeye başladım ama Rick'in kolu daha da uzayıp eğrilerek sonunda bana dokun-

du. Düşmemi engelledi ve ayaklarım biraz daha sağlam basmaya başladı.

"Tamam Klara. Bu tarafa."

Rick bana yol gösteriyor, neredeyse beni taşıyarak götürüyordu. Derken sevecen bir bölmenin içine girdim, Güneş'in cömert deseni üstüme düştü ve düşüncelerim tekrardan düzene girdi.

"Teşekkür ederim. Yardıma geldiğin için teşekkür ederim."

"Seni penceremden gördüm. İyi misin?"

"Evet, her şey tekrardan düzeldi. Tarla tahmin ettiğimden çok sorun çıkardı."

"Sanıyorum bu küçük hendekler insanı şaşırtabiliyor. Ne yalan söyleyeyim, yukarıdan bakınca, pencere camında vızıldayarak körlemesine dolaşan şu sineklere benziyordun. Ama bu dediğim kırıcı oldu, özür dilerim."

Gülümsedim ve dedim ki: "Kendimi öyle aptal hissediyorum ki." Sonra hatırlayıp yukarı bakarak Güneş'in konumunu kontrol ettim. "Bu yolculuk o kadar önemli ki" dedim tekrar Rick'e bakarak. "Ama yanlış tahminde bulunmuşum ve şimdi oraya vaktinde varamayacağım."

Otlar hâlâ Mr. McBain'in uzaktaki ambarını görmemizi engelleyecek kadar yüksekti ama Rick bir elini gözlerine siper etmiş dümdüz o tarafa doğru bakıyordu, onun ambarı görebilecek kadar uzun boylu olduğu aklıma geldi.

"Evden daha erken çıkmalıydım," dedim, "eve döndüğümde oluşacak tuhaflığa aldırmamalıydım. Ama Josie'nin uykuya dalmasını ve Evgörevlisi Melania'nın yine bir görevle Rick'in evine gittiğime inanması için uygun ortamın oluşmasını bekledim. Yeterli zamanım olacak sandım ama tarlalar tahmin ettiğimden daha karmaşıkmış."

Rick hâlâ Mr. McBain'in ambarına doğru bakıyordu. "Oraya vaktinde varamayacağını söyleyip duruyorsun" dedi. "Ama tam olarak kaçta orada olmak istiyordun?"

"Güneş Mr. McBain'in ambarına tam girerken. Ama dinlenmek üzere oradan çekilmeden önce."

"Bak, bundan hiçbir şey anlamıyorum. Bir sebeple bana açıklama yapamamanı da anlayışla karşılıyorum. Ama istersen seni oraya götürürüm."

"Çok naziksin. Ama Rick yol gösterse de sanıyorum artık çok geciktik."

"Sana yol gösterecek değilim, seni oraya taşıyacağım. Sırtımda. Daha epey bir yol var ama acele edersek sanırım başarırız."

"Bunu yapar mısın?"

"Önemli olduğunu söyleyip duruyorsun. Josie için önemli olduğunu. O zaman, evet, yardım etmek isterim. Bu iş beni aşıyor ama boş ver, ben alışkınım. Eğer gidiyorsak acele etmeliyiz."

Rick döndü ve çömeldi. Ben de onun sırtına binmem gerektiğini anladım ve derhal sırtına atlayıp kollarımla bacaklarımı ona doladım. Rick yola koyuldu.

Yükseğe çıkmıştım ya, akşam göğünü ve Mr. McBain'in önümüzdeki ambarını daha iyi görebiliyordum. Rick güvenli bir şekilde yol alıyor, otları ezip geçiyordu; kolları beni tutmakla meşgul olduğundan çoğunlukla otlara başı ve omuzlarıyla karşı koyuyordu. Bu ve otları geri çekmek için benim yapacağım çok az şey olması beni üzdü.

Sonra Rick'in başının üstünden baktım ve gökyüzünün düzensiz şekillere sahip kesitlere bölünmüş olduğunu gördüm. Bazı kesitler kor gibi yanan turuncu ya da pembe renkteydi, bazıları ise gece göğünden parçalar taşıyordu ve bir kenarında ya da köşesinde aydan parçalar görünüyordu. Rick ilerledikçe, biz resim çerçevesini andıran bir başka bahçe kapısından geçerken bile, kesitler örtüşmeye ve birbirinin yerine geçmeye devam ettiler. Bundan sonra otlar ince ve dalgalanan şekiller olmaktan çıkıp, muhtemelen sokaklardaki ilanlarda kullanılan cinsten düz, ağır tahta tabakalardan yapılmış şekiller halinde üstümüze doğru gelmeye başladı ve Rick onların içine dalarken yaralanacak diye korktum. Derken, gök ve tarla artık kesitler halinde görünmemeye başladı ve tek bir geniş resim haline geldi ve işte Mr. McBain'in ambarı karşımızda duruyordu.

Zihnimde büyümekte olan rahatsız edici düşünce artık bir kenara itilemez hale gelmişti. Rick yardımıma gelmeden önce bile aklımda Güneş'in dinlenme yerinin gerçekten de ambarın içi mi olduğu hakkında endişeler belirmeye başlamıştı. Tabii o gün birlikte arka pencereden dışarı bakarken böyle bir şeyden ilk söz eden Josie değil, bendim. Bu yüzden, burada bir hata varsa tamamen bana aitti. Tabii ki Josie'nin herhangi bir aşamada beni yanlış yönlendirmesi

söz konusu olmamıştı. Ama yine de Güneş'in benim ulaşmak için bu kadar çaba harcadığım bir yere değil, daha da ötede bir yere inmek üzere olduğunu düşünmek epey şevk kırıcıydı.

Şu anda gözlemlediğim şey beni korkumun haklı olduğunu kabul etmek zorunda bıraktı. Mr. McBain'in ambarı şimdiye kadar gördüğüm hiçbir yapıya benzemiyordu. İnşaat işçilerinin henüz tamamlamadıkları bir evin dış kabuğuna benziyordu. Olağan şekilde, dik duran bir üçgen üzerinde gri bir çatı vardı ve sağda ve soldaki daha koyu renk duvarlardan destek alıyordu. Ama çatıyı çevreleyen kısım hariç yapının önde ve arkada duvarı yoktu. Anlıyordum ki rüzgâr o anda bile hemen hiçbir engelle karşılaşmadan yapının içinden esip geçiyordu. Ve görüyordum ki Güneş şimdi ambar yapısının arkasına düşmüştü ve biz yaklaştıkça, ışınlarını bize arkadaki açıklığın içinden gönderiyordu.

Bu arada biz de, Rick'in evinin inşa edildiği araziden pek farklı olmayan bir açıklığa gelmiştik. Burada da otlar vardı ama belki de Mr. McBain'in kendisi tarafından, ayak hizasının biraz üstünde kesilmişlerdi. Otlar çok ustalıkla kesilmişti, öyle ki ambarın girişine doğru örgü gibi uzayan bir desen seçiliyordu ve Güneş ambarın tam içinden doğru parlamakta olduğundan gölgesi bizim önümüze kadar uzanan otlara yayılıyordu.

Biraz nezaketsiz görünse de kollarımı ve bacaklarımı sıkarak Rick'e acil bir işaret verdim. "Lütfen dur!" diye fısıldadım kulağına. "Dur! Lütfen beni indir!"

Rick beni dikkatle yere indirdi ve ikimiz birlikte önümüzdeki sahneye bakakaldık. O sırada, ambarın Güneş'in gerçek dinlenme yeri olamayacağını kabul etsem de yüreklendirici bir olasılığa da pay bırakıyordum: Güneş'in en sonunda yerleştiği yer neresi olursa olsun, Mr. McBain'in ambarı Güneş'in her akşam son olarak uğramayı ihmal etmediği bir yerdi, tıpkı Josie'nin her akşam yatağına çekilmeden önce odasına bitişik banyoya uğradığı gibi.

"Sana müteşekkirim" dedim Rick'e. Dış mekân akustiğine rağmen sesimi alçak tutmuştum. "Ama buradan sonra Rick beni yalnız bıraksa ve ben yalnız gitsem iyi olur."

"Nasıl istersen. İstersen seni burada beklerim. Ne kadar kalacağını tahmin ediyorsun?"

"Rick evine dönse iyi olur. Yoksa Miss Helen merak eder."

"Annem açısından sorun yok. Bence beklesem iyi olur. Ben gel-

meden önceki manzarayı hatırlasana. Üstelik geri dönüşün muhtemelen karanlıkta olacak."

"Başarmak zorundayım. Rick zaten fazlasıyla düşünceli davrandı. Hem benim yalnız girmem iyi olur. Şu anda, biz burada dururken bile mahremiyeti fazlaca ihlal ediliyor olabilir."

Rick tekrardan Mr. McBain'in ambarına baktı, sonra omzunu silkti. "Peki. Seni işinle baş başa bırakıyorum. Yapman gereken neyse."

"Teşekkür ederim."

"İyi şanslar Klara. İçtenlikle söylüyorum."

Rick döndü ve tekrar yüksek otların arasına daldı. Kısa süre içinde onu artık göremez oldum.

Tek başıma kalınca, düşüncelerimi önümdeki görev üzerinde toplamaya başladım. Birden fark ettim ki, eğer buradan gelip geçen biri beş dakika önce bile tam ambarın önünde durmuş olsa, arka açıklıktan yalnız akşam göğünü ve tarlanın devamını değil, aynı zamanda ambarın gölgeli içinin de daha büyük bir kısmını görebilecekti. Ama şimdi, Güneş'in ışınları bana doğru dümdüz gelirken, seçebildiğim tek şey birbirinin üstüne yığılmış kutuya benzeyen bulanık bazı şekillerdi. Ve her zamankinden daha kesin bir şekilde şu düşünce tekrar aklıma geldi: Güneş'in cömertliğini göz önüne alsak bile, biraz sonra yapacağım şey bazı riskler taşıyordu ve bütün dikkatimi toplamamı gerektirecekti. Arkamda, otların üstünde esen meltemi ve uzakta öten kuşların sesini duydum ve düşüncelerimi düzene sokarak, kesilmiş otları yürüyerek geçip Mr. McBain'in ambarına girdim.

Ambarın içi turuncu bir ışıkla doluydu. Havada, akşam böcekleri gibi uçuşan saman zerreleri vardı ve Güneş'in desenleri ambarın ahşap zemininin bütününe yayılmıştı. Arkama göz attığımda kendi gölgem bana, rüzgârda kırılmaya hazır, uzun, ince bir ağaç gibi göründü.

Çevremde bazı garip unsurlar vardı. Ambara ilk girdiğimde, parlaklık ve gölge bakımından öylesine keskin zıtlıklarla karşılaşmıştım ki görüş yeteneğimin buna alışması için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Her şeye rağmen, şekillerini daha dışarıdayken aklıma not ettiğim ve şimdi solumda kalan –her biri omzuma gelecek yük-

seklikteki– saman balyalarının bir tür platform oluşturacak şekilde birbiri üstüne yığılmış olduğunu ve gelip geçen birinin bunun üstüne tırmanabileceğini, hatta yatıp dinlenebileceğini hızlıca saptadım. Ama saman balyaları, belki Mr. McBain o taraftan da girebilsin diye, arkadaki duvarla aralarında bir boşluk bırakacak şekilde yığılmıştı. Şimdi samandan platformun üstünden doğru bakınca, mağazadaki Kırmızı Raflar'ın duvara boydan boya sabitlenmiş olduğunu ve baş aşağı vaziyette tek sıra halinde dizilmiş sergilenmekte olan seramik kahve fincanlarının da eksik olmadığını görüyordum.

Gölgelerin en koyu olduğu diğer yanımda –sağımda– duvarda, mağazadaki ön girintinin aynısı olan bir kısım gördüm. Aslında oraya kadar gitsem, gölgelerin arasında –kim ne derse desin– müşterilerin ilk bakacakları nokta olan yerde, gururla duran bir YA göreceğimden emindim.

Girinti kadar uzakta olmasa da yine sağ tarafımda, ambardaki tek mobilya sayılabilecek eşya olan küçük bir açılır kapanır iskemle duruyordu. Şu anda açık durumda olan iskemleyi o anda çaprazlama olarak bölen bir çizgi parlak kısmını gölgeli kısmından ayırıyordu. Bu iskemle de Mağaza Yöneticisi'nin arka odada muhafaza ettiği ve arada sırada mağazada açtığı iskemleleri andırıyordu, şu farkla ki, bunun boyaları kabuk kabuk kalkmaya, altındaki metal parça parça ortaya çıkmaya başlamıştı.

Biraz düşündükten sonra, Güneş'i beklerken bu iskemleye oturmanın nezaketsizce bir şey olmayacağına karar verdim. Otururken, açıdaki değişiklik nedeniyle çevremin yenilenmiş bir görüntüsüyle karşılaşacağım yönünde kesin bir beklenti içindeydim ama bunun yerine her şeyi –yalnız her zamanki bölmeler halinde değil, aynı zamanda düzensiz biçimlerdeki kesitler halinde– bölümlenmiş bulunca şaşırdım. Bazı kesitlerin içinde Mr. McBain'in çiftlik aletlerinin bazı parçalarını görebiliyordum: Bir kürek sapı, metal bir merdivenin alt yarısı. Bir başka kesitte iki plastik kovanın ağız kısımları olduğunu anladığım parçalar yan yana duruyor ama belki de kıt ışık koşulları nedeniyle bunlar sadece birbirine teğet duran iki oval şekil olarak sunuluyordu.

Güneş'in şimdi benim çok yakınımda olduğunu biliyordum ve zaman zaman, bir müşteriyi karşılar gibi ayağa kalksam diye düşündüğüm halde başka bir şey bana eğer oturmaya devam edersem daha az mahremiyet ihlal etmiş olacağımı –ve rahatsızlık yaratma

olasılığının azalacağını– söyledi. Bu yüzden, kendi şeklimi açılır kapanır iskemlenin şekline olabildiğince uydurdum ve bekledim. Güneş'in mızrakları daha belirgin ve daha turuncu hale geldi, hatta ben bu mızrakların saman parçalarının balyalardan kopup havada uçuşmasına sebep olduğunu düşündüm, çünkü şimdi önümde uçuşan daha fazla saman parçası vardı.

Sonra aklıma şu fikir geldi: Eğer doğru düşündüysem ve Güneş şimdi Mr. McBain'in ambarından geçerek gerçek dinlenme yerine gidiyorsa, aşırı nazik olmayı göze alamazdım. Cüretkâr davranıp fırsatı yakalamalıydım, yoksa bütün çabalarım –ve Rick'in yardımı– boşa gidecekti. Böylece düşüncelerimi topladım ve konuşmaya başladım. Sözcükleri aslında yüksek sesle söylemedim, çünkü Güneş'in sözcüklere ihtiyacı olmadığını biliyordum. Ama olabildiğince açık olmak istedim, bu nedenle sözcükleri ya da sözcüğe yakın şeyleri zihnimde çabucak ve sessizce oluşturdum.

"Lütfen Josie'yi iyileştir. Tıpkı Dilenci Adam'ı iyileştirdiğin gibi."

Başımı biraz kaldırdım ve çiftlik alet parçalarıyla saman balyalarının yanında bir trafik levhasının bir kısmını ve Rick'in makine kuşlarından birinin kanadının bir parçasını da gördüm ve Mağaza Yöneticisi'nin "Bu mümkün olmayacak", Oğlan YA'nın da "Çok bencilsin Klara" dediğini hatırladım. Ve dedim ki:

"Ama Josie hâlâ çocuk ve incitici hiçbir şey yapmadı."

Ve Morgan Şelalesi'ndeki piknik masasının üstünden beni inceleyen Anne'nin gözlerini ve onun tarlasının önünden geçmeye hiç hakkım yokmuş gibi bana kızgın kızgın bakan boğayı hatırladım ve tam dinlenmeye ihtiyacı olduğu sırada bu şekilde işine burnumu sokarak Güneş'i kızdırmış olabileceğimi fark ettim. Aklımda bir özür hazırladım ama artık gölgeler daha da büyümüştü, o kadar ki parmaklarımı önümde açacak olsam gölgelerinin ambarın girişine kadar ulaşacağını biliyordum. Ve açıktı ki Güneş Josie hakkında herhangi bir söz vermek konusunda isteksizdi, çünkü bütün sevecenliğine rağmen, Josie'yi, bazıları Hava Kirliliği ve düşüncesizlik nedeniyle onu çok kızdırmış olan diğer insanlardan henüz ayırt edememişti; birden buraya gelip böyle bir talepte bulunduğum için kendimi çok aptal hissettim. Ambar daha yoğun bir şekilde turuncu ışıkla doldu ve ben tekrar Rosa'yı gördüm. Sert toprakta oturmuş, yüzünde acı çeken bir ifadeyle, uzatmış olduğu bacağına dokunmaya çalışıyordu. Başımı iyice eğdim ve elimden geldiğin-

ce küçülerek açılır kapanır iskemlenin üstünde kıvrıldım ama sonra bir talepte bulunma fırsatının nasıl da uçup gidebileceğini hatırladım ve böylece cesaret bularak, neredeyse söze dökülmüş bir şekilde, sözcükleri bir anda zihnimden çıkmaya zorlayarak dedim ki:

"Buraya gelmekle ne kadar cüretkâr ve kaba davranmış olduğumu anlıyorum. Güneş'in kızmaya yerden göğe kadar hakkı var, ricamı düşünmeyi reddetmenizi bile tamamıyla anlayabilirim. Durum bu olsa bile, büyük iyilikseverliğiniz nedeniyle yolculuğunuzu bir saniyecik daha geciktirmenizi rica edebilirim diye düşündüm. Bir başka öneriyi daha dinlemeniz için. Sizi memnun etmek için özel bir şey yapabileceğimi farz edelim. Sizi özellikle memnun edecek bir şey. Eğer böyle bir şey yapmayı başarırsam, bunun karşılığında Josie'ye özel bir iyilik yapmayı düşünür müsünüz? Tıpkı o sefer Dilenci Adam'a ve köpeğine yaptığınız gibi?"

Bu sözcükler aklımdan geçtiği sırada etrafımda bir şey belirgin olarak değişti. Ambarın içindeki kor gibi kızıllık hâlâ yoğundu ama artık neredeyse yumuşak bir hal almıştı, o kadar ki hâlâ bölme bölme ayrılmış durumdaki çevrem Güneş'in son ışıkları içinde yüzüyor gibiydi. Cam Sergileme Arabası'nın alt yarısının –tekerleklerinden tanıdım– yavaş yavaş yükseldiğini ve yandaki bir kesitin arkasında görünmez olduğunu saptadım ve başımı kaldırıp etrafıma bakındıysam da artık o korkunç boğadan herhangi bir iz göremedim. O anda anladım ki artık hayati bir avantaj yakalamıştım ama bir minik saniyeyi bile boşa harcayamazdım, bu yüzden de bütün gücümle bastırdım. Artık yarım sözcükler oluşturmuyordum çünkü buna vaktim olmadığını biliyordum.

"Güneş'in Hava Kirliliği'nden nasıl hoşlanmadığını biliyorum. Sizi ne kadar üzdüğünü ve kızdırdığını. Eh, bunu yaratan makineyi gördüm ve tanıdım. Farz edelim bir şekilde ben bu makineyi bulabildim ve yok edebildim. Hava Kirliliği yaratmasına son vermek için. O zaman, bunun karşılığında, Josie'ye özel yardımınızdan vermeyi düşünür müydünüz?"

Ambarın içi kararmaya başlamıştı ama bu dostça bir karanlıktı, kısa sürede bölmeler yok olmuştu ve ambarın içi artık bölünmüş değildi. Güneş'in yoluna devam ettiğini anladım ve açılır kapanır iskemleden kalkarak Mr. McBain'in ambarının arka açıklığına doğru ilk kez yürüdüm. O sırada tarlanın orta uzaklığa kadar devam

ettiğini ve orada bir hat halinde yan yana ağaçlarla –bir tür yumuşak çit– buluştuğunu gördüm. Bunun ardında, artık yorulmuş ve kuvvetini kaybetmiş olan Güneş toprağın içine batıyordu. Gökyüzü geceye dönüyor, yıldızlar görünüyordu, dinlenmek için inerken Güneş'in bana şefkatle gülümsediğini anladım.

Şükran ve saygı duygularıyla, Güneş'in son ışıltısı da toprağın içinde kaybolana kadar bekledim. Sonra, Mr. McBain'in ambarının karanlık iç kısmından yürüyüp geçtim ve ambarı geldiğim yerden terk ettim.

Tekrardan aralarına girince yüksek otlar yumuşak yumuşak etrafımda dolandılar. Karanlıkta tarlalardan geçeceğimi bilmek göz korkutucuydu ama biraz önce olanlar beni öyle cesaretlendirmişti ki hemen hiç korku duymuyordum. Korkmasam da, toprağın eğri büğrü oluşu önümdeki tehlikeleri bana hatırlattığı için, yakında bir yerden Rick'in sesi gelince memnun oldum.

"Sen misin Klara?"

"Neredesin?

"Bu tarafa gel. Sağa doğru. Doğru eve git diye verdiğin öğüdü tutmadım."

Sese doğru yürüdüm, otlar açıldı ve kendimi bir açıklıkta buldum. Burasını sanki bir elektrik süpürgesi yaratmıştı: Otların yine ayak bileği hizasında olduğu ve yukarıdaki gece göğünde kavisli bir ay diliminin olduğu, küçük, yuvarlak bir alan. Rick orada, görünüşe göre yerde oturuyordu ama daha yaklaşınca, büyük ölçüde toprağa gömülü kocaman bir taşın üstüne oturmuş olduğunu gördüm. Rick sakin görünüyordu ve bana gülümsüyordu.

"Beklediğin için teşekkür ederim" dedim.

"Yalnızca kendi çıkarım için. Bütün gece burada saplanıp kalsaydın ve hasar görseydin, seni buraya getirdiğim için başım iyice belaya girerdi."

"Bence Rick iyi yüreği nedeniyle bekledi. Çok müteşekkirim."

"Oraya bulmaya gittiğin şeyi buldun mu?"

"A, evet. En azından bulduğumu sanıyorum. Sanıyorum artık umut etmemiz için bir sebep var. Josie için bir umut. İyileşeceğine dair bir umut. Ama önce bir görevi yerine getirmeliyim."

"Nasıl bir görev? Belki ben de yardımcı olabilirim."

"Özür dilerim, bu konuyu Rick'le tartışmam mümkün değil. Sanıyorum bu akşam bir anlayışa varıldı. Bir anlaşma diyebiliriz. Ama onun hakkında serbestçe konuşursam tehlikeye girebilir."

"Tamam. Hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemem. Yine de benim yapabileceğim bir şey var diye düşünürsen..."

"Eğer açık konuşabilirsem, Rick'in yapabileceği en önemli şey Atlas Brookings Üniversitesi'ne girmek için çok çaba sarf etmesi olur. O zaman Josie ile Rick yan yana olmaya devam edebilirler ve sevgi dolu resimde ifade edilen dileklerin gerçekleşmesi mümkün olmaya devam eder."

"Tanrım, Klara, besbelli annem seni işlemiş. Öyle bir anlatıyor ki çok kolay sanıyor insan. Ama benim gibi birinin öyle bir yere girebilmesi nelere mal olur hiçbir fikrin yok. Hadi girdim diyelim, annem ne olacak? Onu burada yalnız başına mı bırakacağım?"

"Miss Helen, Rick'in tahmininden daha güçlü olabilir. Rick yükseltilmemiş olsa bile özel yetenekleri var. Eğer çok çaba sarf ederse Atlas Brookings Üniversitesi onu kabul edecektir. Üstelik Miss Helen ona yardımcı olacak gizli bir silahı da olduğunu söyledi."

"Gizli silahı mı? Oranın yönetiminde bulunan manyağın tekini tanıyor. Eski sevgilisiymiş. Buna dahil olmak istemiyorum. Bak Klara, geri dönmeliyiz."

"Haklısın. Dışarıda çok kaldık. Miss Helen merak etmiş olabilir. Ben de Josie'nin annesi eve dönmeden geri gidebilirsem cevap veremeyeceğim sorulardan kaçınmış olurum."

Ertesi gün, sabah yarılanmışken kapı çalınınca Josie gelenin kim olduğunu tahmin etmiş gibi yatağından fırlayıp sahanlığa koştu. Ben de onu izledim ve Rick holde Evgörevlisi Melania'nın yanından geçerken Josie heyecanlı bir gülümsemeyle bana döndü. Ama sonra, merdivenlerin tepesine doğru giderken yüzüne bomboş bir ifade verdi.

"Hey, Melania" diye seslendi aşağı doğru. "Bu tuhaf adamı tanıyor musun?"

"Merhaba Josie" dedi Rick yukarı bakarken. Yüzünde tedbirli bir gülümseme vardı. "Yine arkadaş olabilirmişiz diye bir dedikodu duydum."

Josie en üst basamağa oturdu ama ben arkasında duruyor olmama rağmen, yüzünde sevgi dolu gülümsemelerinin en sevgi dolusu olduğunu biliyordum.

"A, öyle mi? Ne tuhaf. Kim çıkarmış acaba bu söylentiyi?"

Rick'in gülümsemesi biraz daha güvenli hale geldi. "Sırf dedikodu herhalde. Bu arada, resmi sahiden beğendim. Dün akşam çerçeveye koydum."

"Öyle mi? Kendi yaptığın çerçevelerden birine mi?"

"Doğru söylemek gerekirse, annemin eski çerçevelerinden birini kullandım. Orada burada o kadar çok çerçeve var ki. Bir zebra resmini çıkardım, yerine seninkini taktım."

"Harika bir değiş tokuş."

Evgörevlisi Melania yürüyüp mutfağa gitmişti. Rick ile Josie merdivenin bir başından diğerine birbirlerine sırıtmaya devam ediyorlardı. Derken Josie bir işaret vermiş olmalı ki, kendisi ayağa kalkarak, Rick de tırabzanlara uzanarak aynı anda fırladılar.

Birlikte yatak odasına girerlerken Evgörevlisi Melania'nın daha önceden verdiği talimatı hatırlayıp onların peşine takıldım. Ve bir süre, tıpkı eski günlerdeki gibi oldu: Ben yüzümü arka pencereye dönmüş vaziyette Düğme Kanepe'nin üstündeyim, Rick ile Josie arkamda saçma sapan şeylere gülüyorlar. Bir noktada Josie'nin şöyle dediğini duydum:

"Baksana Rick, şunu tutmanın doğru yolu bu mudur?" Camdaki yansımada Josie'nin elinde sabah kahvaltısından kalma bir yemek bıçağı olduğunu gördüm. "Yoksa böyle mi?"

"*Ben* nereden bileyim?"

"Sen bilirsin diye düşündüm, İngiliz falan olduğuna göre. Kimya hocam *böyle* tutmamız gerektiğini söyledi. Ama o nereden bilecek?"

"Ya ben nereden bileceğim? Hem neden durmadan İngiliz olduğumu söyleyip duruyorsun? Orada hiç yaşamadım, bunu biliyorsun."

"Sen söylüyordun Rick, bizzat sen. İki üç yıl önce? Ne kadar İngiliz olduğunda ısrar edip duruyordun."

"Öyle mi yaptım? Demek ki bir dönemmiş, gelip geçmiş."

"Ya, öyle mi? Aylarca sürdü. 'Rica ederim'siz, 'lütfen'siz laf etmiyordun. Bu yüzden bıçağı da bileceğini düşündüm."

"Ama bir İngiliz bunu neden başka birinden daha fazla bilsin ki?"

Birkaç dakika sonra Rick'in yatak odasında dolaşıp durduğunu işittim. Dedi ki:

"Bu odayı bu kadar çok sevmemin bir sebebi ne, biliyor musun? Burası senin gibi kokuyor Josie."

"Ne? Bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Bunu bütünüyle hoş bir anlamda söyledim."

"Rick, bu bir kıza söylenecek bir söz değil!"

"Herhangi bir kıza söylemezdim zaten. Sadece sana söylüyorum."

"Affedersin? Demek artık ben bir kız değilim?

"Eh, *herhangi bir* kız değilsin. Söylemek istediğim şu: Bir süredir buraya gelmedim, bu yüzden bu odayla ilgili bazı şeyleri unutmuşum. Görünüşünü, kokusunu."

"Tanrım, bu biraz yakışıksız kaçıyor, Rick."

Ama Josie'nin sesinde kahkaha gizliydi ve sessiz geçen bir saniye sonra Rick şöyle dedi:

"En azından artık birbirimize dargın değiliz. Buna memnunum."

Biraz daha sessizlik oldu, sonra Josie "Ben de. Ben de memnunum" dedi. Sonra ekledi: "Bir sürü şey söyleyip durduğum için özür dilerim, annenle falan ilgili. Annen iyi bir insan ve söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim. Ayrıca, hep hasta olduğum için de özür dilerim. Seni endişelendiriyorum."

Camda Rick'in Josie'ye doğru bir adım attığını ve kolunu ona doladığını gördüm. Bir saniye sonra diğer kolunu da doladı. Josie Rick'in ona sarılmasına izin verdi ama veda ederlerken annesine yaptığının tersine, o da kollarını Rick'e dolayarak karşılık vermedi.

Bir süre sonra Josie "Beni daha iyi koklamak için miydi bu?" dedi.

Rick buna cevap vermedi ama "Klara? Orada mısın?" dedi.

Ben döndüğümde ikisi de biraz geri çekildi. İkisi de bana bakıyordu.

"Efendim?"

"Belki, şey, her zaman söylediğin gibi, bize mahremiyet tanımalısın."

"A, tabii."

Düğme Kanepe'den inip onların yanından geçerken beni izlediler. Kapıya gelince onlara döndüm ve dedim ki:

"Ben her zaman size mahremiyet tanımak istedim. Yalnızca aşna fişne konusunda bazı endişeler vardı." İkisi de şaşırmış göründü,

bu yüzden devam ettim: "Bana aşna fişneye karşı tedbir almam talimatı verildi. İşte bu yüzden hep odada kaldım, balon oyunu sırasında bile."

"Klara" dedi Josie. "Rick'le ben cinsel ilişkiye girecek değiliz, tamam mı? Birbirimize söyleyecek bazı şeylerimiz var, o kadar."

"Evet, tabii. O zaman sizi baş başa bırakıyorum."

Bu sözden sonra kapıyı arkamdan kapayarak sahanlığa çıktım.

Bunu izleyen günlerde Cootings Makinesi'ni ve onu nasıl bulup yok edebileceğimi sık sık düşündüm. Aklımda, Anne'yle şehre gitmek ve bir kere oraya varınca yeterli bir süre için kendi planımla baş başa kalmak için uyduracağım çeşitli mazeretler üzerinde denemeler yaptım ama bunların hiçbiri bana hiçbir şekilde inandırıcı görünmedi. Sık sık dikkatimin dağıldığını fark eden Josie "Klara, yine dalıp gidiyorsun. Belki güneş ışını emilim düzeyin düşmüştür" gibi bir söz ediyordu. Sırrımı Anne'ye açmayı bile düşündüm ama bu seçeneği reddettim; yalnız Güneş'i kızdıracağı için değil, aynı zamanda Anne'nin, girişiğim bu anlaşmayı ne anlayacağını ne de buna inanacağını düşünmemden. Ama sonra, benim açımdan hiçbir girişime gerek kalmadan fırsat kendiliğinden ortaya çıktı.

Bir akşam, Güneş dinlenmeye gittikten bir saat sonra, mutfakta, buzdolabının yanında durmuş, onun rahatlatıcı seslerini dinliyordum. Tavan lambaları daha yakılmamıştı, bu yüzden holden gelen yarı aydınlıkta duruyordum. Anne'nin işinden geç saatte dönüşünün üstünden çok geçmemişti, ben de Anne'nin Josie'yle mahremiyetini bozmamak için onları yatak odasında baş başa bırakıp mutfağa inmiştim. Bir süre sonra Anne'nin ayak seslerinin merdivenden aşağı indiği, sonra da mutfağa yöneldiği duyuldu. Kapının önünde beliren silueti mutfağı daha da kararttı. Sonra Anne şöyle dedi:

"Klara, sana bir uyarıda bulunmak istemiştim, ne de olsa bu seni de ilgilendiriyor."

"Evet?"

"Gelecek perşembe işimden izin aldım. Josie'yi arabayla şehre götüreceğim ve gece orada kalacağız. Şimdi bunu konuşuyorduk. Josie'nin bir randevusu var."

"Randevusu mu?"

"Bildiğin gibi, Josie portresinin yapılması süreci içindeydi. Senin mağazanın oralara geldiğimiz zamanlarda şehre gelmemizin sebebi buydu. Sağlığı nedeniyle uzun bir ara verildi ama şimdi güçlendi ve ben de bir kez daha poz vermesini istiyorum. Mr. Capaldi çok sabırlı davrandı ve her şeyi beklemeye aldı."

"Anlıyorum. O zaman Josie'den uzun bir süre hareketsiz durması mı istenecek?"

"Mr. Capaldi Josie'yi yormamayı başarıyor. Fotoğraflar çekip onların üzerinden çalışabiliyor. Buna rağmen zaman zaman Josie'nin gelmesine ihtiyaç duyuyor. Sana bunları anlatıyorum çünkü bu yolculukta ona refakat etmeni istiyorum. Seninle birlikte olmak ister sanıyorum."

"A, evet. Ben de çok isterim."

Anne mutfağın biraz daha içine doğru ilerledi. Artık yüzünün holden gelen ışığın aydınlattığı bir kenarını görebiliyordum.

"Josie Mr. Capaldi'yi görmeye gittiğinde, Klara, senin de onunla birlikte olmanı istiyorum. Aslında Mr. Capaldi seninle tanışmayı çok istiyor. YA'lar konusuna özel bir ilgisi var. Bu konu onun tutkusu denebilir. Senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii yok. Mr. Capaldi'yle tanışmayı ben de çok isterim."

"Sana soracağı bazı sorular olacaktır. Yaptığı bir araştırmayla ilgili. Çünkü, dedim ya, YA'lar onu büyülüyor. Bunun bir sakıncası olmaz, değil mi?"

"Tabii olmaz. Ayrıca, biraz iyileştiğine göre şehre gitmek Josie'ye de iyi gelecektir diye düşünüyorum."

"Güzel. A, bir de yanımızda başka yolcular da olabilir. Arabada yani. Komşularımızın da arabayla şehre inmeleri gerekiyor."

"Rick ile Miss Helen mı?"

"Onların da şehirde bir işleri var ve Helen artık araba kullanmıyor. Merak etme, hepimize yetecek yer var. Bagajda yolculuk yapmak zorunda kalmazsın."

Bir sonraki pazar günü yalnız Rick değil, annesi de evi ziyaret ettiğinde bu yolculukla ilgili daha fazla konuşmaya tanık oldum. Rick ile Josie'ye yatak odasında mahremiyet sağlamak için bir kez daha sahanlığa çıkmıştım. Tırabzanların yanında durmuş aşağıdaki hole bakarken, Anne'nin ve Miss Helen'ın mutfaktan yükselen kahkahalarını duyabiliyordum. Biri ya da diğeri yüksek sesle bir sözcük

söylediği zamanlar hariç söylediklerini pek iyi işitemiyordum. Bir keresinde Miss Helen "Ay, Chrissie, olamaz!" dedi ve güldü. Biraz sonra, Anne yine gülerek ve yüksek sesle, "Doğru söylüyorum, doğru söylüyorum, tamamıyla doğru!" dedi.

Pek fazla sözcük duyamadığımdan ya da Anne'nin yüzündeki ifadeyi göremediğimden, güvenilir bir değerlendirme yapamıyordum ama aldığım izlenime göre Anne o sırada, ben bu eve geldiğimden beri tanık olduğum en gerilimsiz durumu yaşıyordu. Tam daha dikkatle dinlemeye çaba sarf ediyordum ki yatak odasının kapısı açıldı ve Rick dışarı çıktı.

"Josie banyoda" dedi bana doğru gelerek. "Nezaketen, bu sırada buraya gelmemin doğru olacağını düşündüm."

"Evet, çok düşüncelisin."

Bakışlarımı tırabzanın ardında ulaştığı noktaya kadar izledi, sonra yetişkinlerin seslerinin geldiği noktaya doğru başını salladı.

"Her zaman iyi anlaşmışlardır" dedi. "Yazık ki Mrs. Arthur artık pek ortalarda görünmüyor. Annemin böyle konuşacak birine sahip olması çok güzel. Mrs. Arthur olunca hep böyle keyfi yerine geliyor. Ben elimden geleni yapıyorum ama hiçbir zaman onu böyle güldüremiyorum. Herhalde ben oğlu olduğum için, benim yanımda gevşeyemiyor."

"Rick, Miss Helen için muhteşem bir arkadaştır, eminim. Ama gördüğün gibi, sen onunla birlikte olmasan da, konuşacak ve birlikte gülecek başka arkadaşlar bulabilir."

"Bilmem ki, belki de." Sonra da dedi ki: "Bak, düşünüp duruyorum. Geçen gün dediğin şeyi. Kabul ettim artık. Anneme söz verdim, çaba sarf edeceğim. Atlas Brookings'e girmek için elimden geleni yapacağım, elimden gelenin en iyisini."

"Harika!"

Rick artık tırabzanın üstünden doğru daha fazla eğilmeye başlamıştı, belki de sözcükleri yakalamaya çalışıyordu. Bense uzun boyu nedeniyle dengesini kaybedip düşeceğinden endişeleniyordum. Ama sonra iki elini de parmaklıklara koyarak doğruldu.

"Şu şeyle... *adamla* buluşmaya bile söz verdim" dedi sesini alçaltarak. "Eski sevgilisi."

"Miss Helen'ın gizli silahıyla?"

"Ya, annemin gizli silahı. Annem adamın benim için torpil yaptırabileceğini düşünüyor. Buna bile razı oldum."

"Ama bu en iyi çözümle sonuçlanabilir. Josie'nin sevecen resmindeki dilekler gerçeğe yaklaşabilir."

"Belki şu anda aşağıda tam da bundan söz ediyorlardır. Bu kadar zaman sonra nasıl annemin sözüne geldiğimi yani. Belki de bu kadar eğlenceli buldukları konu budur."

"Bence incitici bir gülüşme değil bu. Rick'in verdiği söz nedeniyle sanıyorum Miss Helen mutlu olmuş. Ve umutlu."

Rick aşağıdan gelen sesleri dinleyerek bir an sessizleşti. Sonra dedi ki: "Sanıyorum Josie ve Mrs. Arthur'la birlikte arabayla şehre gidiyoruz."

"Evet, biliyorum. Benim de gelmemi istediler."

"Eh, bu iyi işte. O zaman sen ve Josie bana manevi destek olabilirsiniz. Çünkü yardım etmesi için bu adama yalvarmayı pek de heyecanla bekliyor değilim."

Aniden içeriden Josie'nin sesi duyuldu: "Muhteşem! Demek herkes beni terk etti!" Rick tekrar odaya doğru dönerken şöyle ekledi: "Hey, Klara, sen de içeri gelebilirsin. Sorun yok. Müthiş cinsel faaliyetlerde bulunuyor değiliz."

İki gün sonra, şehre yapılacak yolculuk konusunda daha çok şey işitecektim ve bu sefer bunları şaşırtıcı bir yoldan öğrenecektim.

Misafirsiz, yağmurlu bir gündü. Josie öğle yemeğinden sonra bir uzundörtgen dersi için Duvarsız Alan'a gitmişti, ben de yatak odasına çıkmıştım. Etrafım dergilerle çevrilmiş vaziyette yerde oturuyordum ki Evgörevlisi Melania kapı ağzında göründü. Yüzünde ne bir şefkat ifadesi vardı ne de çatık kaşlıydı, bana baktı. Aşna fişneye karşı beni uyardığı halde zaman zaman Rick ile Josie'yi yatak odasında yalnız bıraktığım için beni azarlamaya geldiğini sandım. Ama içeri doğru bir adım daha attı ve haşin bir fısıltıyla dedi ki:

"YA. Sen Miss Josie'ye yardım etmek istiyor. Doğru?"

"Evet, tabii."

"O zaman dinle. Hanım, Miss Josie'yi perşembe şehre götürüyor. Ben söylüyor ben de istiyorum gitmek. Hanım diyor yok. Ben diyor evet, Hanım yine diyor yok. Hanım diyor yok, çünkü biliyor ben bir şeyler karıştırıyor. Hanım diyor YA götürmek istiyorum, seni değil. Şimdi sen beni dinle. Gözünü Miss Josie'den sen hiç ayırma şehirde ha! Sen beni duyuyor?"

"Evet, Evgörevlisi." Josie'nin bizi duyma ihtimali yoktu ama ben de alçak sesle konuştum. "Ama lütfen biraz daha açıklayın. Endişenizin sebebi ne?"

"Dinle YA. Hanım götürüyor Josie'yi Mr. Capaldi'ye. Portreci adam. Bu Mr. Capaldi tekin değil, namussuz. Hanım diyor sen güzel gözlem yapıyor. O zaman sen güzel gözlem yap Bay Namussuz. Sen istiyor yardım etmek Miss Josie. Biz aynı taraf." Josie'nin alt kattaki dersinden kalkıp geldiğine dair hiçbir ses duyulmadığı halde arkadaki kapıya bir göz attı.

"Ama Evgörevlisi, Mr. Capaldi yalnızca Josie'nin portresini yapmak istemiyor muydu?"

"Bok portre yapıyor. YA, sen Bay Namussuz'a iyice bak, yoksa Miss Josie'nin başına kötü iş gelir."

"Ama hiç olur mu..." Sesimi daha da alçalttım. "Olur mu, Anne kesinlikle..."

"Hanım Miss Josie'yi çok seviyor. Ama Miss Sal öldü, Hanım kötü kafayı üşüttü. Beni anlıyor sen, YA?"

"Evet. O zaman, dediğiniz gibi çok dikkatli gözlem yapacağım, özellikle Mr. Capaldi taraflarında. Ama..."

"Ne bu *ama* şimdi, YA?"

"Eğer Mr. Capaldi sizin söylediğiniz gibiyse benim gözlemem yeterli olacak mı?"

Evgörevlisi Melania'nın bana dik dik baktığını gören biri beni tehdit ettiğini sanabilirdi ama şimdi anlıyordum ki korku içindeydi.

"Ben ne bileyim? Ben Miss Josie'yle gitmek istiyor. Hanım diyor asla olmaz. YA'yı alacak. Ben anlamıyor. Onun için, Miss Josie'nin yanından ayrılma sen. Hele Bay Namussuz oralardayken. Sen elden geleni yap YA. Biz aynı taraf."

"Evgörevlisi" dedim. "Bir planım var, Josie'ye yardım edecek özel bir plan. Bu plandan açıkça söz edemiyorum. Ama Josie'yle ve annesiyle birlikte şehre gidebilirsem, bu planı uygulamaya koyma fırsatım olabilir."

"Plan mı? Dinle YA. Sen işleri bozarsan, ben gelip senin her parçanı tek tek söker."

"Ama eğer planım yolunda giderse, Josie yine iyileşecek ve güçlenecek. Üniversiteye gidebilecek ve yetişkin olabilecek. Maalesef size daha fazlasını anlatma imkânım yok. Ama şehre gidebilirsem bir fırsatını bulacağım."

"Tamam. En baş şey, YA, sen perşembe şehirde Josie'ye iyi göz kulak ol. Duydun beni?"

"Evet, Evgörevlisi."

"Ve YA. Senin büyük plan. Eğer Miss Josie'yi daha kötü yaparsa, ben gelir seni tek tek söker. Çöpe atar."

"Evgörevlisi," dedim, eve geldiğimden beri ona ilk kez güvenle gülümseyerek, "bu konuşma ve uyarılarınız için teşekkür ederim. Ve bana güvendiğiniz için de teşekkür ederim. Josie'yi korumak için her şeyi yaparım."

"Tamam YA. Biz aynı taraf."

Şehre yapılan yolculuktan önceki dönemle ilgili bir olay daha var ve bu olay bana önemli bir ders oldu. Olay, gecenin ilerlemiş bir saatinde Josie'nin çıkardığı seslerin beni uyandırmasıyla başladı. Yatak odası karanlıktı ama Josie kapkaranlığı sevmediğinden, ön camı örten güneşlik üçte bir düzeyinde yukarı kaldırılmıştı ve ay ile yıldızlar duvarda ve yerde desenler yapıyordu. Yatağa doğru baktığımda orada Josie'nin yorganıyla birlikte bir tümsek oluşturduğunu gördüm, bu yığının içinden sanki Josie bir ezgiyi hatırlamaya çalışıyor da ev halkını rahatsız etmek istemiyormuş gibi uğultulu bir ses geliyordu.

Tümseğe yaklaştım ve üzerine doğru abanıp hafifçe dokundum. Yığın aniden patladı ve yorgan çevredeki karanlığın içinde kaybolurken oda Josie'nin hıçkırıklarıyla doldu.

"Josie, ne oldu?" Sesim alçaktı ama aciliyet taşıyordu. "Ağrı geri mi geldi?"

"Hayır! Ağrı yok! Ama annemi istiyorum! Annemi bul! Buraya gelmesi lazım!"

Josie'nin sesi yüksek perdeden çıkmakla kalmıyordu, aynı zamanda üst üste katlanmış gibi, sesinin iki ayrı çeşitlemesi aynı anda ama hafifçe farklı perdelerden çıkıyordu. Josie'nin daha önce böyle bir ses çıkardığını duymamıştım, bir an için tereddüde düştüm. Dizleri üstünde doğruldu ve o anda yorganın yok olmadığını, Josie'nin arkasında kocaman bir top haline geldiğini gördüm.

"Annemi bul!"

"Ama annenin dinlenmesi lazım." Sesim fısıltı halindeydi. "Ben senin YA'nım. Burada olmamın nedeni tam da bu. Ben hep buradayım."

"Sen demedim. Anneme ihtiyacım var!"

"Ama Josie..."

Arkamda bir hareket oldu ve öyle bir itildim ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Kendime gelince önümde, yatağın bana yakın kenarında, üzerinde lekeler halinde gezinen siyahlık ve ay ışığı parçaları nedeniyle daha da karmaşıklaşan kocaman, devinimli bir şekil gördüm. Bu şeklin kucaklaşan Anne ve Josie olduğunu fark ettim: Anne açık renk koşu giysilerine benzer giysiler içinde, Josie de her zamanki lacivert pijamalarıylaydı. Yalnız kolları, bacakları değil, saçları da birbirine karışmıştı. Sonra bu şekil, uzatmalı veda sahneleri sırasında yaptıklarından pek de farklı olmayan bir şekilde, hafifçe sallanmaya başladı.

"Ölmek istemiyorum anneciğim. İstemiyorum."

"Tamam. Geçti." Anne'nin sesi yumuşaktı, daha önce benim çıkardığım sesle aynı düzeydeydi.

"İstemiyorum anne."

"Biliyorum. Biliyorum. Tamam."

Onlardan sessizce ayrılıp kapıya, sonra da karanlık sahanlığa doğru yürüdüm. Tırabzanın yanında durup tavandaki ve aşağıda holdeki tuhaf gece desenlerine bakarak, biraz önce olanların ne ifade ettiğini zihnimde evirip çevirmeye başladım.

Bir süre sonra Anne sessizce odadan çıktı ve bana doğru bakmadan kendi odasına giden kısa koridorun karanlığına daldı. Josie'nin kapısının ardında artık sessizlik hâkimdi, ben odaya döndüğümde yorgan da yatak da düzenliydi ve Josie uyuyor, nefesi yine huzurlu çıkıyordu.

Dördüncü Bölüm

Dostlarının Dairesi şehirdeki sıra evlerden birindeydi. Ana Salon'un penceresinden baktığımda, sokağın karşısında da benzer evler görebiliyordum. Aynı sırada altı tane ev vardı ve oturanlardan birinin yanlış merdivenlerden çıkıp yanlışlıkla komşunun evine girmesini önlemek için hepsinin ön cepheleri birbirinden hafifçe farklı renklere boyanmıştı.

Bu gözlemimi o gün, portreci adam Mr. Capaldi'yi görmek için evden çıkmadan kırk dakika önce yüksek sesle Josie'ye söyledim. Josie arkamdaki deri kanepede uzanmış, siyah kitap raflarından aldığı karton kapaklı bir kitap okuyordu. Güneş'in desenleri yukarı kaldırdığı dizlerine düşüyordu ve okumaya o kadar dalmıştı ki cevap olarak sadece anlaşılmaz bir ses çıkardı. Buna sevindim çünkü daha önceleri beklemekten iyice gerginleşmişti. Baba'nın taksisi kapıya yanaşır yanaşmaz ona haber vereceğimi söyleyip, üç kanatlı pencerenin önüne gidip durduğumdan beri gözle görünür şekilde rahatlamıştı.

Anne de gerginleşiyordu ama sebebinin Mr. Capaldi ile yaklaşan buluşma mı yoksa Baba'nın her an gelebilme ihtimali mi olduğunu pek kestirememiştim. Anne Ana Salon'dan bir süre önce çıkmıştı ve yandaki odada telefonla konuşmasının sesi geliyordu. Başımı duvara dayayarak sözlerini duyabilirdim, hatta Mr. Capaldi ile konuşuyor olması ihtimaline karşı bunu yapmayı düşündüm bile. Ama bunun Josie'yi daha da kaygılandırabileceğini düşündüm ve her halükârda Anne'nin evi tarif etmek için Baba ile konuşuyor olmasının daha muhtemel olduğu aklıma geldi.

Baba'nın taksisini beklemek konusunda Josie'nin bana güvendiğini anladığımdan beri Dostlarının Dairesi'ni daha yakından öğrenme planlarımı bir kenara koyup üç kanatlı pencereden görünen görüntü üzerinde yoğunlaştım. Bunun benim açımdan hiçbir sakıncası yoktu çünkü Cootings Makinesi'nin her an evin önünden

geçme olasılığı vardı ve arkasından kovalayamayacağımı bildiğim halde bu görüntüyü saptamak bile ileri atılmış önemli bir adım sayılabilirdi.

Ama o zamana kadar, Cootings Makinesi'nin Dostlarının Dairesi'nin önünden geçme olasılığının çok az olduğunu zaten kabullenmiştim. Daha önce, arabayla şehre gelirken, fazlasıyla umutlanmıştım çünkü henüz şehrin dış mahallelerindeyken çok sayıda onarımcı adamın yanından geçmiştik ve adamlar ortada görünmese bile şu ya da bu sokağı geçişe kapatan bariyerleri oradaydı. İşte o zaman Cootings Makinesi'nin her an ortaya çıkacağını düşünmeye başlamıştım. Ama yandaki penceremden bakmaya devam etsem de, iki kere başka türlü makinelerin yanından geçtiğimiz halde Cootings Makinesi hiç ortaya çıkmadı. Sonra trafik yavaşladı ve ortada giderek daha az onarımcı adam kaldı. Önde, Anne ile Miss Helen her zamanki rahat halleriyle birbirleriyle konuşuyorlardı, arkada, benim yanımda ise Josie ile Rick alçak sesle birbirlerine bir şeyleri işaret ediyorlardı. Bazen, bir şeyin yanından geçtiğimizde birisi diğerini dürtüyor ve tek kelime konuşmadıkları halde birlikte gülüyorlardı. Pembe çiçeklerin açmış olduğu bir parkın, sonra üstünde "Kamyon Hariç Durmak Yasaktır" yazan bir levhanın yanından geçtik. Önde Miss Helen ile Anne de gülüşüyorlardı ama her ikisinin de sesleri ihtiyatlıydı. "Ona katı davran, başka yolu yok Chrissie" dedi Miss Helen. Sonra sıra Çince tabelalara ve direklere zincirlenmiş bisikletlere geldi, sonra da –Güneş elinden geleni yapmaya devam etse de– yağmur yağmaya başladı ve ortaya şemsiyeli çiftler ve başlarının üzerinde dergi tutan turistler çıktı, derken yeniyetmesinin yanında sığınacak yer arayarak acele acele yürüyen bir YA gördüm. Josie bir şey hakkında "Rick, bu çok gülünç" dedi ve kıkırdadı. Sonra binaların her iki taraftaki kaldırıma gölge düşürecek kadar yüksek olduğu bir sokağa geldiğimizde yağmur durdu, burada evlerinin önündeki basamaklarda atletli adamlar oturmuş konuşuyorlar ve bizim gelip geçmemizi seyrediyorlardı. "Gerçekten Chrissie, lütfen bizi herhangi bir yerde bırakın" diyordu Miss Helen. "Sizin yolunuzu zaten çok uzattık." Birbiriyle aynı boyda olmayan iki gri bina gördüm. Birisi, bunlardan komşusu olan binanın tepesinden bakan daha yüksek binaya belki de bu eşitsizlikteki uygunsuzluğu biraz gidermek için bir karikatür resim yapmıştı. Ne zaman bir Araç Çekme Bölgesi levhası

görsem, bunlar bizim mağazanın dışındakilerden hafifçe farklı olsa da zihnim mutlulukla doluyordu. Josie öne eğildi ve komik bir söz söyledi ve her iki yetişkin de güldü. Anne Miss Helen'a "O zaman sizinle yarın suşicide görüşürüz" dedi. "Tiyatronun tam yanında. Bulamamanız imkânsız." Miss Helen da "Teşekkürler Chrissie, bu bana çok yardımcı olacak, biliyorum. Rick'e de çok yardımcı olacak" dedi. Fıskiyeli bir meydandan sonra da iki tane daha YA'nın gözüme çarptığı, yapraklarla dolu bir parkı geçtik ve yüksek binaların sıralandığı işlek bir caddeye saptık.

"Gecikti" dedi Josie kanepeden ve ardından karton kapaklı kitabının halıya düşerken çıkardığı tok sesi duydum. "Ama bu çok da olağandışı sayılmaz" dedi.

Josie'nin bunu şaka yapar gibi söylemeye çalıştığını fark ederek güldüm ve dedim ki: "Ama eminim Baba Josie'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyordur. Buraya gelirken trafiğin ne kadar yavaş aktığını hatırlıyorsundur. Muhtemelen aynı şeyi şimdi de o yaşıyordur."

"Babam hiçbir yere zamanında gitmez. Üstelik annem taksi parasını ödeyeceğine söz verdikten sonra bile. Tamam. Bir süreliğine onu tamamen unutacağım. Üstüne düşmeye kesinlikle değmez."

Yere düşmüş olan kitabına uzanırken ben tekrar üç kanatlı pencereye döndüm. Dostlarının Dairesi'nden görünen cadde manzarası mağazadan görünenden çok farklıydı. Çok az taksi görünüyordu ama başka türlü –her renkten, biçimden ve boydan– arabalar hızla geçiyor, görüntünün en solunda yer alan ve caddenin üstünde asılı duran uzun kollu bir trafik ışığında duruyorlardı. Buradaki koşucuların ve turistlerin sayısı daha azdı ama kulaklıkla yürüyüş yapanlar ve bir kısmı bir eliyle bisikletin gidonunu tutarken diğer eliyle bir şeyler taşıyarak pedallı bisiklete binenler daha çoktu. Hele bir keresinde, Josie'nin, Baba'nın geç kaldığına dair sözleri etmesinin üstünden çok geçmemişti ki bisiklete binen birisi elinde yassıltılmış bir kuşa benzeyen kocaman bir levhayla önümüzden geçti ve ben rüzgâr levhayı uçuracak ve bisikletçinin dengesini kaybetmesine sebep olacak diye korktum. Ama bisikletçi becerikliydi ve arabaların arasından hızla sıyrılarak en öne, yukarıdan sarkan trafik ışığının tam altına kadar geldi.

Anne'nin yan odadan gelen sesi endişe belirtileri göstermeye başlamıştı ve ben bunu Josie'nin duyabileceğini biliyordum ama etrafıma bakınca Josie'nin hâlâ kitabına gömülmüş göründüğünü

gördüm. Köpek gezdiren bir kadın, ardından yan tarafında "Gio Kafe ve Şarküteri" yazan bir steyşın vagon geçti. Sonra bir taksi tam önümüzde yavaşladı. Ana Salon kaldırımdan daha yüksekte kalıyordu, bu yüzden taksinin içini göremedim ama Anne'nin sesi sustu ve gelenin Baba olduğundan emin oldum.

"Josie, geldi."

İlk başta Josie okumaya devam etti. Sonra derin bir nefes aldı, yerinde doğruldu ve kitabın yine halının üstüne düşmesine engel olmadı. "Herhalde salağın teki olduğunu düşünüyorsun" dedi. "Bazıları onun salağın teki olduğunu sanır. Ama aslında süper zekidir. Ona bir şans tanımalısın."

Gri bir yağmurluk giymiş, uzun boylu ama kambur duran bir adamın elinde bir kâğıt torbayla taksiden indiğini gördüm. Emin olmayan gözlerle binaya doğru baktı. Bizim taraftaki evlerle karşı sıradakiler birbirine benzediğinden, aradığı evin hangisi olduğu konusunda kafasının karıştığı varsayımında bulundum. Kâğıt torbayı sıkı sıkıya tutmaya devam ediyordu, tıpkı insanların yürüyemeyecek kadar yorgun bir köpeği taşıdıkları gibi. Baba doğru merdivenleri seçti, Josie'yi uyardıktan sonra hemen içeri çekildiğim halde beni bile görebilirdi. Anne'nin artık tekrardan Ana Salon'a geleceğini düşünmüştüm ama ayak seslerini duydumsa da Anne holde kaldı. Bize uzun gelen bir süre boyunca Josie ve ben –ve holde duran Anne– sessizce bekledik. Sonra zil çaldı ve yine Anne'nin ayak seslerini işittik, sonra da ikisinin seslerini.

Birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı. Ana Salon'la hol arasındaki kapı yarı yarıya açıktı ve Josie de ben de –her ikimiz de odanın ortasında durmuş– dikkatle bazı işaretleri kolluyorduk. Sonra Baba odaya girdi. Üstünde artık yağmurluk yoktu ama kâğıt torbayı hâlâ iki eliyle birden tutuyordu. Üstünde yüksekçe kademeli bir ofis ceketi vardı ama ceketin altına, çenesine kadar dayanmış yorgun bir kahverengi kazak giymişti.

"Hey, Josie! En sevdiğim vahşi hayvanım!"

Josie'ye sarılarak merhaba demek istediği belli oluyordu, kâğıt torbasını koyabilecek bir yer bulmak için etrafına bakındı ama Josie ilerledi ve kâğıt torba da içinde kalacak şekilde kollarını babasına doladı. Baba Josie'nin sarılmasına karşılık verirken bakışları odada dolaştı ve benim üzerimde durdu. Sonra bakışlarını çevirdi ve gözlerini kapatarak yanağını uzun süre Josie'nin başına dayadı. Bu

şekilde uzun süre kaldılar, Anne ile Josie'nin bazen sabah vedaları sırasında yaptıkları gibi yavaş yavaş sallanma hareketi bile yapmadan, hiç kıpırdamadan durdular.

Anne de aynı ölçüde hareketsizdi, her iki omzunda birer siyah kitap rafı, biraz daha geride duruyor, gülümsemesiz bir yüzle onları izliyordu. Sarılma devam etti ve ben tekrar Anne'ye baktığımda odanın o bölümü bütünüyle bölmelere ayrılmıştı. Anne'nin kısık gözleri birbiri ardına birçok bölmede tekrarlanıyordu ve bazı bölmelerde gözler Josie ile Baba'yı izlerken bazılarındaysa bana bakıyordu.

Sonunda Josie ile Baba kollarını gevşettiler ve Baba kâğıt torbayı sanki oksijen ihtiyacı içindeymiş gibi yükseğe kaldırdı.

"Al bakalım hayvancık" dedi Josie'ye. "Sana en son küçük icadımı getirdim."

Torbayı dibinden tutarak Josie'ye uzattı, Josie de dibinden tutarak torbayı aldı ve ikisi birden torbanın içine göz atmak için yan yana kanepeye oturdu. Josie, içindeki nesneyi torbadan çıkarmak yerine kâğıdı yanlardan yırttı ve paketin içinden minik bir ayak üstüne oturtulmuş, kaba görünüşlü, yuvarlak ve küçük bir ayna çıktı. Josie aynayı dizlerinin üstüne koydu ve dedi ki: "Peki bu ne baba? Makyaj yapmak için mi?"

"İstersen öyle de olur. Ama bakmıyorsun ki. Bir kere daha baksana."

"Vaay! Harika! Neler oluyor?"

"Tuhaf değil mi? Nasıl da tahammül ediyoruz? İnsanı yanlış yönüyle gösteren bütün o aynalara yani. Bu ise gerçekten nasıl görünüyorsan öyle gösteriyor. Ortalama bir çanta aynasından daha ağır değil."

"Muhteşem! Sen mi icat ettin bunu?"

"Öyle olduğunu söylemek isterdim ama onur aslında dostum Benjamin'e ait, topluluktaki diğer kişilerden biri. Bu fikri ortaya attı ama gerçek dünyevi cismini nasıl vereceğini tam bilemedi. O yüzden o kısmı da ben yaptım. Fırından yeni çıktı, daha geçen hafta. Ne düşünüyorsun Josie?"

"Müthiş! Bu bir başyapıt. Artık herkesin yanında yüzümü kontrol edip duracağım. Teşekkürler. Müthiş bir dâhisin. Pille mi çalışıyor?"

Daha sonraki birkaç saniye boyunca Baba ile Josie ayna konusunda konuşmaya devam ettiler ve arada sırada konuşmayı kesip

sanki o an ilk kez karşılaşmışlar gibi birbirlerine şakacı selam sözcükleri söylediler. Omuzları birbirine değiyor, konuştukça birbirlerine daha fazla yaslanıyorlardı. Ben odanın ortasında kalakalmıştım, Baba arada sırada bana göz atıyordu ve ben de her an Josie bizi tanıştıracak diye bekliyordum. Ama Baba'nın gelişi onu heyecanlandırmıştı ve onunla acele acele konuşmaya devam ediyordu. Kısa süre sonra Baba bana doğru bakmaktan vazgeçti.

"Baba, yeni fizik öğretmenimin senin bildiklerinin yarısını bilmediği kesin. Üstelik de bir tuhaf. Eğer mega-onaylı olmasaydı derdim ki, Anne, bu adamı tutuklatmalıyız. Yok, yok, panik yapma, sakıncalı biri değil. Sadece besbelli arka bahçesindeki kulübede bir işler çeviriyor ve yakında hepimizi havaya uçuracak. Baksana, dizin nasıl?"

"A, çok daha iyi, teşekkürler. Aslında gayet iyi."

"En son birlikte dışarı çıktığımızda yediğin kurabiyeyi hatırlıyor musun? Hani Çin Devlet Başkanı'na benzeyen kurabiyeyi?"

Josie'nin konuşması hızlı ve aralıksızdı ama konuşmadan önce zihninde sözcüklerini tarttığı belli oluyordu. Sonra –hole çıkmış olan– Anne paltosunu giymiş olarak geri geldi. Elinde Josie'nin kalın paltosu da vardı. Josie ile Baba'nın arasındaki konuşmayı doğrudan keserek dedi ki:

"Paul, hadi. Klara'ya merhaba demedin. İşte bu Klara."

Baba ile Josie konuşmayı keserek bana baktılar. Sonra Baba, "Klara. Merhaba" dedi. Eve geldiğinden beri yüzünde olan gülümseme kaybolmuştu.

"Sizi acele ettirmek istemem" dedi Anne. "Ama buraya geç geldin Paul. Vaktinde gitmemiz gereken bir randevumuz var."

Baba'nın gülümsemesi geri döndü ama bu sefer gözlerinde öfke vardı. "Kızımı neredeyse üç aydır görmüyorum ve onunla beş dakika bile konuşamıyor muyum?"

"Paul, bizimle beraber gelmek için ısrar eden sendin."

"Gelmeye hakkım var sanırım Chrissie."

"Kimse bunu inkâr etmiyor. Ama bizi geciktirme."

"Bu adam o kadar mı meşgul..."

"Bizi geciktirme Paul. Oradayken de hareketlerine dikkat et."

Baba Josie'ye baktı ve omuz silkti. "Gördün mü, şimdiden başımız belada" dedi ve güldü. "Gel o zaman hayvancık, bari yola düşelim."

"Paul" dedi Anne tekrar. "Klara'yla konuşmadın."

"Daha şimdi merhaba dedim."

"Hadi, hadi, daha fazla bir şeyler söyle."

"Aileden sayılır. Bunu mu söylüyorsun?"

Anne Baba'ya dik dik baktı, sonra fikrini değiştirmiş göründü ve Josie'nin ceketini havada salladı.

"Hadi canım, gitmemiz lazım."

Biz dışarıda Anne'nin arabasını beklerken –yine yağmurluğunu giymiş olan– Baba kollarını Josie'ye dolamış vaziyette duruyordu. Onlar kaldırımın ön kenarında duruyorlar, bense daha geride, neredeyse binanın parmaklıklarına dayalı duruyordum ve yayalar aramızdan gelip geçiyordu. Böyle konumlanmış olmamız ve dışarısının alışılmadık akustiği nedeniyle konuşmalarını duymakta zorlanıyordum. Bir noktada Baba bana döndü ve gözleri hâlâ beni incelerken Josie ile konuşmaya devam etti. Sonra, kocaman küpeli siyah tenli bir kadın aramızdan geçti ve o geçip gittikten sonra Baba'nın sırtı bir kez daha bana döndü.

Anne'nin arabası gelince Josie ile ben arkaya oturduk; hareket ettiğimizde, belki portresi için poz vereceğinden dolayı endişelidir diye, ona güven vermek için Josie ile göz göze gelmeye çalıştım. Ama Josie kendi tarafındaki pencereden dışarı bakıyordu ve bana doğru dönmedi.

Anne'nin arabası yavaş ilerliyordu. Bir şeritten diğerine geçince bu sefer de orada tıkanma oluyordu. Kepenkleri kapanmış kapıların, tahta perdeyle iptal edilmiş pencereleri olan binaların önünden geçtik. Yağmur tekrar başladı ve yine şemsiyeli çiftler belirirken köpek gezdiren kişiler aceleyle hareket etmeye başladılar. Bir keresinde benim tarafımda –penceremi açsaydım elimle dokunabileceğim kadar yakın mesafede– öfkeli karikatür yazılarla kaplı sırılsıklam bir duvar belirdi.

"O kadar da kötü değil" diyordu Anne Baba'ya. "Sayımız yeterli değil. Her bir kampanyanın bütçesi neredeyse yüzde kırk düştü. Halkla İlişkiler personeliyle kronik olarak ters düşüyoruz. Ama diğer açılardan, evet. İyi gidiyor."

"Steven hâlâ varlığını hissettiriyor mu?"

"Tabii. Her zamanki cana yakın kişi."

"Bak Chrissie. Acaba değer mi diye düşünüyorum, gerçekten. Senin böyle hâlâ asılmaya çalışman."

"Pek anladığımı sanmıyorum. Neye asılıyormuşum ki?"

"İyi kazanca. Sizin hukuk bölümüne. Bütün bu... dünya kadar işe. Her ânının bir zamanlar imzaladığın bir sözleşme tarafından belirlenmesine."

"Lütfen bunları tekrar açmayalım. Senin başına gelenler için üzgünüm Paul. Üzgünüm ve hâlâ kızgınım. Ama ben hâlâ, senin deyiminle, *asılıyorum* çünkü durduğum an, Josie'nin dünyası, *benim* dünyam çöker."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Chrissie? Bak, bu büyük bir adım, biliyorum. Ben yalnızca biraz daha düşünmeni öneriyorum. Her şeyi yepyeni bir bakış açısından gözden geçirmeyi dene."

"Yepyeni bir bakış açısı mı? Hadi, hadi Paul. Gelişmelerin sonuçlarından memnun olduğunu iddia etmeye başlama. Bütün o yetenek. Bütün o tecrübe."

"Samimiyetle söyleyeyim mi? Yerime başkalarının geçmesi başıma gelen en hayırlı iş oldu. Çok şükür kurtuldum."

"Bunu nasıl söylersin? Sen en üst kademedeydin. Benzersiz bilgi, uzmanlık becerileri. Kimsenin senden yararlanamaması nasıl oluyor da doğru bir şey oluyor?"

"Chrissie, sana şunu söylemem lazım: Bu konuda sen benden daha fazla kızgınsın. Yerime başkasının geçmesi dünyaya yepyeni bir açıdan bakmamı sağladı; neyin önemli olduğunu, neyin olmadığını ayırt etmekte bana yardımcı olduğuna inanıyorum. Şimdi yaşadığım yerde, tam benim hissettiklerimi hisseden pek çok değerli insan var. Hepsi aynı yoldan geçmişler ve bazılarının meslek hayatları benimkinden çok daha parlakmış. Hepimiz aynı fikirdeyiz ve ben içtenlikle inanıyorum ki kendimizi kandırıyor değiliz. Şu anda, o zamankinden çok daha iyi durumdayız."

"Gerçekten mi? Herkes böyle mi düşünüyor? Şu arkadaşın, Milwaukee'de yargıç olan arkadaşın da mı?"

"Bunun kolay bir şey olduğunu söylemiyorum. Hepimizin kötü günleri de oluyor. Ama eskiden yaşadıklarımızla karşılaştırılınca, sanki... ilk kez gerçekten yaşıyor gibiyiz."

"İnsanın eski kocasından bunları duyması çok hoş."

"Kusura bakma. Neyse, boş ver. Sana bazı sorularım var. Bu portre hakkında."

"Şimdi olmaz Paul. Burada olmaz."

"Hımın. Peki."

"Hey baba" diye seslendi Josie yanımdan. "Sen sor ne soracaksan. Ben dinlemiyorum."

"Hah, tabii dinlemiyorsun" dedi Baba ve güldü.

"Portre hakkında artık tartışmayalım Paul" dedi Anne. "Bana böyle bir borcun var."

"Sana borcum mu var? Nasıl olup da sana herhangi bir şekilde borçlu olduğumu pek anlamış değilim Chrissie."

"Şimdi değil Paul."

Yanından geçtiğimiz Araç Çekme Bölgesi levhasının tam da o kadar yakından tanıdığım levha olduğunu tam o sırada fark ettim, o anda Josie'nin tarafında RPO Binası göründü. Her tarafımızda çok iyi bildiğim taksiler vardı. Ama heyecanla bizim mağazaya doğru döndüğümde bir şeylerin yolunda olmadığını gördüm.

Tabii mağazanın sokaktan görünüşünü hiç bilmiyordum ama yine de vitrinde ne bir YA ne de Çizgili Kanepe vardı. Bunların yerinde renkli şişeler sergileniyordu ve "Gömme Işıklandırma" yazan bir tabela vardı. Mağazaya bakmaya devam etmek üzere döndüğümde Josie "Hey, Klara, nerede olduğumuzu biliyor musun?" dedi.

"Evet, tabii." Ama o sırada yaya geçidini geçmiştik bile ve kuşların trafik işaretine tüneyip tünemediğini görmek için bile bakamamıştım. Aslında mağazanın yeni görüntüsü beni o kadar sarsmıştı ki çevresini istediğim kadar gözlemleyememiştim. Derken caddenin bambaşka bir bölümüne geçtik ve ben dönüp arka pencereden bakınca, RPO Binası'nın giderek küçüldüğünü gördüm.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?" Josie'nin sesinde endişe vardı. "Belki de senin eski mağazan taşınmıştır."

"Evet. Belki."

Ama mağaza hakkında daha fazla kafa yoracak vaktim olmadı çünkü bunun hemen ardından –iki ön koltuğun arasından– gördüğüm şey Cootings Makinesi oldu. Yan tarafındaki yazıyı görebilecek kadar yaklaşmadan önce zaten o olduğunu anlamıştım. İşte, önceden yaptığı gibi üç bacasından Hava Kirliliği fışkırtan şey oradaydı. Öfke duymam gerektiğini biliyordum ama mağazayla ilgili şaşkınlığımın ardından gelince, bu korkunç makineye karşı neredeyse şefkate yakın bir şeyler hissettim. Sonra makineyi geçtik ve Anne ile Baba gergin gergin konuşmaya devam ettiler. Josie yanımda dedi ki:

"Bu mağazalar hep değişip duruyorlar. Seni aramaya geldiğim gün bundan korkuyordum işte. Mağazanın yerinde olmayacağından, senin ve arkadaşlarının da onunla birlikte gitmiş olacağınızdan."

Ona gülümsedim ama bir şey demedim. Ön tarafta yetişkinlerin sesi daha da yükseldi.

"Bak Paul, bunu defalarca konuştuk. Josie, Klara ve ben oraya gidiyoruz ve planlandığı gibi hareket ediyoruz. Sen de bunu kabul etmiştin, unuttun mu?"

"Kabul etmiştim ama yine de fikrimi söyleyebilirim, öyle değil mi?"

"Hayır, burada söyleyemezsin. Şu anda ve bu kahrolası arabada söyleyemezsin!"

Bütün bu süre boyunca Josie bana bir şey söylüyordu ama dikkati dağılmıştı. O anda, yetişkinler susunca, dedi ki: "İstersen yarın gider ararız Klara. Vaktimiz olursa tabii."

Neredeyse Cootings Makinesi'ni kastettiğini sanıyordum ki Mağaza Yöneticisi'nin ve diğer YA'ların gitmiş olabilecekleri yeni mekânı kastettiğini fark ettim. Sırf vitrin değişmiş görünüyor diye onların başka yere taşındığını varsaymakla Josie'nin aceleci davrandığını düşündüm ve tam bunu söylemek üzereydim ki Josie öne, yetişkinlere doğru eğildi.

"Anne? Yarın vakit olursa diye soruyorum. Klara eski mağazasının başına ne geldiğini bulmak istiyor. Bunu yapabilir miyiz?"

"İstersen yaparız canım. Anlaşmamız böyleydi. Bugün gidip Mr. Capaldi'yi göreceğiz ve sen onun dediklerini yapacaksın. Yarın da sen ne istiyorsan onu yapacağız."

Baba başını iki yana salladı ve kendi penceresine doğru döndü ama Josie onun tam arkasında oturduğundan Baba'nın yüzündeki ifadeyi görmedi.

"Merak etme Klara." Josie bana doğru uzanıp koluma dokundu. "Yarın anlarız."

Anne sokaktan çıkıp arabayı tel örgüyle çevrilmiş küçük bir alana soktu. Bir çitin üstüne iliştirilmiş bir park yapılmaz levhası vardı ama Anne arabayı bu levhanın tam önüne, orada bulunan diğer arabanın yanına çekti. Dışarı çıktığımızda zeminin sert ve birçok yerde çatlamış olduğunu gördük. Josie boş alana bakan tuğladan

yapılmış binaya doğru Baba'nın yanında ihtiyatlı yürüyüşüne başladı ve belki de yer engebeli olduğundan Baba Josie'nin koluna girdi. Arabanın başında duran Anne bu görüntüyü izledi ve bir an yerinden kıpırdamadı. Sonra, hiç beklemediğim bir şekilde bana doğru geldi ve koluma girdi. Baba ile Josie'yi taklit edermişçesine birlikte yürümeye başladık.

Binanın her iki yanında da bitişik başka bina yoktu. Bu yapıyı ev değil de bina olarak tanımlamamın sebebi tuğla işçiliğinin üstünün boyayla örtülmemiş olması ve yangın merdiveninin zikzaklar çizerek yükselmesiydi. Bina düz bir damla biten beş kattan ibaretti. Binaya komşu başka bina olmamasının sebebinin, burada talihsiz bir şeyler meydana gelmesi ve her şeyin onarımcı adamlar tarafından toparlanıp götürülmesi olduğuna dair bir izlenim edindim. Yerdeki çatlakların üzerinden atlarken Anne bana doğru daha fazla yaslandı.

"Klara" dedi alçak sesle. "Mr. Capaldi'nin sana bazı sorular soracağını unutma. Aslında epeyce sorusu olabilir. Sen sadece cevap ver. Tamam mı şekerim?"

Anne bana ilk kez "şekerim" diyordu. "Evet, tabii" diye cevap verdim, ardından tuğla bina karşımızdaydı. Binadaki her pencerenin içinde bir grafik kâğıdı deseni olduğunu gördüm.

Toprak seviyesinde iki çöp varilinin yanında bir kapı vardı. Josie ile Baba buraya vardıklarında, sanki içeri girerken öne düşmesi gereken Anne'ymiş gibi, dönüp bizi beklediler. Bunu gören Anne beni bıraktı ve kapıya doğru kendi başına yürüdü. Orada bir süre kıpırdamadan durdu, sonra zile bastı.

"Henry" dedi duvardaki alıcıya. "Geldik."

Mr. Capaldi'nin evinin içi dışına hiç benzemiyordu. Ana Oda'daki yer döşemesi muazzam büyüklükteki duvarlarla hemen hemen aynı beyaz tonundaydı. Tavana sabitlenmiş olan güçlü spot ışıkları üstümüze doğru parlıyor, gözlerimiz kamaşmadan yukarı bakmamızı zorlaştırıyordu. Bu kadar kocaman bir mekâna göre içeride çok az mobilya vardı: Bir büyük siyah kanepe ve onun önünde, Mr. Capaldi'nin koyduğu iki fotoğraf makinesi ile onların merceklerinin durduğu bir sehpa. Sehpanın zeminde pürüzsüzce kayabilmesi için bizim mağazadaki Cam Sergileme Arabası gibi tekerlekleri vardı.

"Henry, Josie'nin yorulmasını istemiyoruz" diyordu Anne. "Belki artık başlayabiliriz."

"Tabii." Mr. Capaldi iki şemanın yan yana duvara iliştirilmiş olduğu en uzak köşeye doğru bir el işareti yaptı. Her iki şemada da çeşitli açılarla birbiriyle kesişen, cetvelle çizilmiş çizgiler görünüyordu. Şemaların önüne hafif bir metal iskemle ile üç ayaklı bir gövdesi olan bir lamba bırakılmıştı. Üç ayaklı gövdesi olan lamba henüz yakılmamıştı, en uzak köşe karanlık ve terk edilmiş görünüyordu. Josie ile Anne oraya doğru düşünceli düşünceli baktılar, sonra Mr. Capaldi, belki de bunu fark ederek, sehpadaki bir şeye dokundu ve üç ayaklı lamba canlanarak tüm köşeyi pırıl pırıl aydınlatırken bir yandan da başka gölgeler yarattı.

"Her şey çok rahat olacak" dedi Mr. Capaldi. Kelleşmekte olan bir başı ve ağzını neredeyse tamamen kapatan bir sakalı vardı. Elli iki yaşında olduğunu tahmin ettim. Yüzü sürekli olarak gülümsemeye başlayacak gibiydi. "Yorucu hiçbir şey yok. Dolayısıyla, eğer Josie hazırsa, başlayabiliriz belki de. Josie, bu tarafa gelmek istersin belki?"

"Henry, dur" dedi Anne. Sesi boş mekânda yankılanıyordu. "Önce portreyi görmek istiyordum. Şu âna kadar yaptığını."

"Tabii" dedi Mr. Capaldi. "Yine de anlamalısın ki çalışma hâlâ devam ediyor. Ve sıradan bir insanın bu işlerin nasıl yavaş yavaş şekillendiğini anlaması her zaman kolay değildir."

"Yine de bir bakmak isterim."

"Seni yukarı çıkarayım. Aslında, Chrissie, benim iznime ihtiyacın olmadığını biliyorsun. Burada patron sensin."

"Biraz ürkütücü," dedi Josie, "ama ben de bir göz atmak isterdim."

"I-ıh, şekerim. Mr. Capaldi'ye senin henüz bir şey görmeyeceğine söz verdim."

"Aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim" dedi Mr. Capaldi. "Sence bir sakıncası yoksa Josie. Benim deneyimime göre, eğer portre sahibi portreyi zamanından önce görürse işler karışıyor. Senin hiç tedirgin olmamanı istiyorum."

"Tam olarak hangi konuda tedirgin olmasın istiyorsun?" diye sordu Baba. Sesi yüksek ve yankılı çıktı.

Mr. Capaldi Baba'yı yağmurluğunu girişteki çengellerden birine asmaya iki kere davet ettiyse de Baba yağmurluğunu çıkarmamıştı. Şimdiyse şemalara doğru yürümüş, çatık kaşlarla onları inceliyordu.

"Demek istediğim, Paul, portre sahibi, yani bu durumda Josie, poz verdiğinin bilinciyle hareket ederse, doğal olmayan pozlar vermeye başlayabiliyor. Bütün demek istediğim buydu."

Baba duvar şemalarına bakmayı sürdürdü. Sonra arabada da yaptığı şekilde, başını iki yana salladı.

"Henry?" dedi Anne. "Artık stüdyona gidebilir miyim? Neler yaptığını görmek için?"

"Tabii. Beni izle."

Mr. Capaldi Anne'yi bir balkona çıkan metal bir merdivene doğru yönlendirdi. Basamakların arasındaki boşluklardan, yukarı çıkan ayaklarını izledim. Mr. Capaldi balkona çıkınca mor bir kapının yanındaki tuş takımına bastı, kısa bir uğultu duyuldu, sonra ikisi de içeri girdi.

Mor kapı arkalarından kapandı, ben de Josie'nin oturmakta olduğu siyah kanepeye geri döndüm. Onu rahatlatmak için komik bir söz etmek istiyordum ama aydınlatılmış olan köşeden Baba'nın sesi benden önce davrandı.

"Sanıyorum, hayvancık, buradaki fikir bu şemaların önünde defalarca fotoğrafını çekmek." Biraz daha yaklaştı. "Şuna bak. Her çizgi boyunca işaretlenmiş ölçüler var."

"Biliyor musun baba" dedi Josie. "Annem senin bugün bizimle birlikte gelmek konusunda uyumlu davrandığını söyledi. Ama belki de o kadar müthiş bir fikir değildi. Başka bir yerde de buluşabilirdik. Başka bir şey yapardık."

"Aldırma, sonra başka bir şey de yaparız. Bundan daha iyi bir şey." Sonra dönüp Josie'ye şefkatle gülümsedi. "Bu portre diyelim bitti. Benim canımı sıkan, portreyi ben alamayacağım. Çünkü annen almak isteyecek."

"Gelip istediğin zaman görebilirsin" dedi Josie. "Bu senin mazeretin olur. Daha sık gelmen için."

"Bak Josie, çok üzgünüm. Her şeyin geldiği nokta dolayısıyla. Seninle daha çok beraber olabilseydim keşke. Çok çok daha fazla."

"Zararı yok baba. Her şey yolunda gidiyor artık. Hey, Klara. Babam hakkında ne düşünüyorsun? Çok da çılgın değil, değil mi?"

"Mr. Paul'le tanışmak benim için büyük zevk."

Baba ben bir şey dememişim gibi şemalara bakmaya devam etti ve bir ayrıntıya işaret eden bir el hareketi yaptı. Sonunda yüzünü bana döndüğünde, gözleri gülümseme kıvrımlarını kaybetmişti.

"Tanıştığıma ben de memnun oldum Klara" dedi. Sonra Josie'ye baktı. "Bak sana ne diyeceğim hayvancık. Çabucak buradaki işimizi bitirelim. Sonra yalnız ikimiz bir yere gidebiliriz, bir şeyler yeriz. Seveceğini düşündüğüm bir yer var."

"Olur, tabii. Eğer annemle Klara açısından bir sakıncası yoksa."

Josie omzunun üstünden bakmak için döndü ve tam o sırada Mor Kapı açıldı, Mr. Capaldi dışarı çıktı. Kapı aralığından stüdyosuna doğru seslendi:

"İstediğin kadar kalabilirsin. Ben gidip Josie'yi görsem iyi olacak."

Anne'nin sesinin bir şey söylediğini duydum, sonra o da dışarı, balkona çıktı. Her zamanki dik duruşunu kaybetmişti. Mr. Capaldi sanki Anne düşerse tutmaya hazır olmak ister gibi elini uzattı.

"İyi misin sen orada Chrissie?"

Anne Mr. Capaldi'yi itip geçti ve parmaklıklara tutunarak merdivenlerden inmeye başladı. Merdivenlerin orta yerinde durakladı, saçlarını arkaya itti, sonra merdivenlerin geri kalan kısmını indi.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Josie endişeli gözlerle.

"İdare eder" dedi Anne. "Oluyor. Paul, görmek istiyorsan sen de çık."

"Belki bir dakika sonra" dedi Baba. "Capaldi, bugün bizim işimizi çabuk bitirirsen çok memnun olurum. Josie'ye kahve ve kek ziyafeti çekeceğim."

"Tamamdır Paul. Her şey denetimimiz altında. Sen iyi olduğundan emin misin Chrissie?"

"İyiyim" dedi Anne ama acele acele siyah kanepeye ulaşmaya çalıştı.

"Josie" dedi Mr. Capaldi. "Biz seninle çalışmaya başlamadan önce benim asıl istediğim, Klara'nın bana bir iyilik yapması. Ona ufak bir ödev vereceğim. Biz resimlerimizi çekerken belki o da bu ödevi yapar diye düşünüyordum. Olur mu?"

"Bana göre hava hoş" dedi Josie. "Ama Klara'ya sormalısınız."

Ama Mr. Capaldi bu sefer Baba'ya hitap etti. "Paul, belki sen de benim gibi bir bilim insanı olarak fikrime katılırsın. YA'ların bize, bizim bugün değerlendirebildiğimizden çok daha fazla şey verebileceğine inanıyorum. Zekâlarının gücünden korkmamalıyız. Onlardan öğrenmeliyiz. YA'ların bize öğretecekleri çok şey var."

"Ben mühendistim, hiç *bilim insanı* olmadım. Herhalde bunu biliyorsundur. Her neyse, YA'lar hiçbir zaman benim alanıma girmedi."

Mr. Capaldi omuz silkti ve elini sakalına götürerek, sıklığını kontrol eder gibi durdu. Sonra bana dönüp şöyle dedi: "Klara, senin için bir anket hazırladım. Bir tür araştırma formu. Yukarıda, ekranda başlamaya hazır duruyor. Sakıncası yoksa formu doldurursan çok minnettar olurum."

Ben daha bir şey söyleyemeden Anne atıldı: "İyi fikir Klara. Josie'nin resimleri çekilirken sana da yapacak bir şey çıkmış olur."

"Tabii. Yardımcı olmaktan memnun olurum."

"Teşekkürler! Zor bir şey değil, yemin ederim. Aslında Klara, benim istediğim, hiçbir özel çaba harcamaman. Aklına ilk gelen cevabı verirsen her şey çok daha iyi yürür."

"Anlıyorum."

"Aslında tam soru da değil bunlar. Ama hadi yukarı çıkalım da ben sana göstereyim. Millet, Josie, bir dakika sürmez. Klara başlasın, hemen aşağıya dönerim. Josie, bugün ne kadar iyi görünüyorsun. Bu taraftan Klara."

Beni de Mor Kapı'ya götürecek sandım ama odanın tam ters tarafına gittik. Burada, balkonun farklı bir yanına çıkan başka bir metal merdiven vardı. Merdivenlerden önce Mr. Capaldi çıktı, sonra ben de her basamağa dikkat ederek onu izledim. Başımı çevirip aşağı bakınca Josie'yi, Anne'yi ve Baba'yı yukarı, bize bakarken gördüm. Anne hâlâ siyah kanepede oturuyordu. Josie'ye el salladım ama kimse kıpırdamadı. Sonra Josie yukarı seslendi: "Uslu dur Klara!"

"Bu tarafa lütfen Klara." Balkon merdivenle aynı koyu renk metalden yapılmıştı ve dardı. Mr. Capaldi bir cam kapıyı açmış bekliyordu; ekrana dönük kapitone bir çalışma masasıyla iskemlesinin doldurduğu, Josie'nin banyosundan bile küçük bir odaya açılıyordu kapı. "Lütfen şuraya otur. Hepsi seni bekliyor."

Omzumun dibinde beyaz bir duvar, iskemleye yerleştim. Ekranın altındaki dar çıkıntının üstünde üç kumanda aleti duruyordu.

Oda Mr. Capaldi'nin de içeri girebileceği kadar geniş değildi, bu yüzden bazen aletleri kullanmak için uzanarak bana talimat verirken cam kapı açık kaldı. Alt katta Anne ile Baba'nın bir kez daha gergin seslerle konuştuklarını fark ettiğim halde Mr. Capaldi'yi dikkatle dinledim. Mr. Capaldi'nin konuşmasının arka planında Anne'nin "Kimse kal diye sana ısrar etmiyor Paul" dediğini duydum.

"Tutarlı değil" diyordu Baba. "Ben sadece tutarsızlığa işaret ediyorum."

"Ben tutarlı olmaya çalışmıyorum. Sadece ilerleyebileceğimiz bir yol bulmaya çalışıyorum kendimize. Bunu daha da zorlaştırmak niye Paul?"

Yanımda ise, Mr. Capaldi güldü, talimatlarını kesti ve şöyle dedi: "Şuna bak! Anlaşılan aşağı inip hakemlik yapsam iyi olacak gibi görünüyor! Sen burada tamam mısın Klara?"

"Teşekkür ederim. Her şey oldukça açık."

"Bu yaptığın çok makbule geçti. Anlamadığın bir şey olursa lütfen aşağıya seslen."

Kapıyı kapadığında, kapı koluma çarparak kapandı ama kapının camından Mr. Capaldi'yi balkon seviyesinin altına inerken izleyecek kadar görebiliyordum. Sonra bakışlarım daha da ötelere, hava boşluğunu aşarak karşı balkona, Anne'nin biraz önce çıktığı Mor Kapı'ya kadar uzandı.

Mr. Capaldi'nin anketini doldurmaya başladım. Bazen ekrana bir soru yazı olarak geliyordu. Bazense değişen şemalar oluyordu ya da ekran kararıyor ve hoparlörlerden aynı anda çeşitli düzeylerden sesler geliyordu. Bir yüz –Josie'nin, Anne'nin, bir yabancının yüzü– beliriyor, sonra kayboluyordu. Başlarda on iki hane civarında kısa sayılar ya da simgeler cevap olarak uygun oluyordu ama sorular daha karmaşıklaştıkça, kendimi daha uzun, yüzden fazla haneli ve simgeli cevaplar verirken buldum. Bütün bu süre boyunca aşağıdan gelen sesler gerginliğini korudu ama cam kapı kapalı olduğundan artık sözlerini duyamıyordum.

Bana verilen ödevin yarısında camın ardında bir hareket sezdim ve karşıdaki balkonda Mr. Capaldi'nin Baba'nın önüne düşmüş, onu balkona çıkardığını gördüm. Ödevime devam ettim ama ödevin merkezi amacını kavramış olduğum için artık çok fazla dikkat sarf etmem gerekmiyordu, böylece, sinirli bir şekilde yağmurluğunu üstüne çekerek Mor Kapı'ya doğru ilerleyen Baba'yı izlemem mümkün oldu. Baba'nın sırtı bana dönüktü ve ben buğulu camdan bakıyordum, bu yüzden emin olamıyordum ama Baba aniden hastalanmış gibi göründü.

Ama balkonda, Baba'nın yanında duran Mr. Capaldi bundan hiç etkilenmemişe benziyor, gülümsüyor ve neşeyle konuşuyordu. Sonra Mor Kapı'nın yanındaki tuş takımına uzandı. Kabinimin içinden kapının açılış uğultusunu duyamadım ama onların tarafına bir kere daha baktığımda Baba içeri girmişti ve Mr. Capaldi kapı

ağzında içeri uzanmış bir şeyler söylüyordu. Sonra Mr. Capaldi'nin aniden geri sıçradığını ve Baba'nın dışarı çıktığını gördüm. Buğulu camın arkasından baktığım için emin olamamama rağmen Baba artık hasta değil, tam tersine yeni bir enerjiyle dolu görünüyordu. Mr. Capaldi'yi neredeyse devirip geçtiğine aldırmaz göründü ve metal basamaklardan canhıraş bir hızla inmeye başladı. Baba'ya bakmakta olan Mr. Capaldi bir mağazada öfke nöbeti geçirmekte olan bir çocuğun babasıymışçasına başını iki yana salladı ve sonra Mor Kapı'yı kapadı.

Ekrandaki görüntüler artık daha hızlı değişmeye başlamıştı ama yapmam gerekenler hâlâ ayan beyandı. Birkaç dakika sonra, odaklandığım işi gözden kaçırmadan, yanımdaki cam kapıyı iterek kısmen açtım. O zaman aşağıdaki sesleri daha net duyabiliyordum.

"Paul, bunu derken, yaptığımız herhangi bir işin bizi nasıl damgaladığını vurguluyorsun" diyordu Mr. Capaldi. "Söylemek istediğin bu, değil mi? Bizim damgamız oluyor, bazen de haksız yere damgalıyor."

"Bu, söylemek istediğimi yanlış anlamanın çok zekice bir yolu Capaldi."

"Tamam artık Paul" dedi Anne.

"Bu söyleyeceğim biraz kaba kaçarsa affedersin Capaldi. Ama açıkçası ne mi düşünüyorum? Bence sen söylediğim şeyi kasten tersten anlıyorsun."

"Hayır Paul, sen samimiyetle anlamaya çalışmıyorsun. Her işle ilgili ahlaki seçimler söz konusudur. Karşılığında bir kazanç elde edelim veya etmeyelim, bu böyledir."

"Çok düşüncelisin Capaldi."

"Tamam artık Paul" dedi Anne yine. "Henry yalnızca bizim ondan istediğimizi yapıyor. Ne eksik ne fazla."

"Tevekkeli değil, Capaldi –pardon, *Henry*– senin gibi biri benim ne demeye çalıştığımı anlamakta zorlanırdı zaten."

İskemlemi tekerlekleri üzerinde geriye ittim, ayağa kalktım ve cam kapıdan balkona çıktım. Balkonun, dört duvarın dördüne de değen bir dikdörtgen biçiminde olduğunu zaten saptamıştım. Şimdi, balkonun arkada kalan yarısında karar kıldım ve ayaklarımın altındaki tel örgü zeminin ses çıkarmamasına ya da aşağıda hareket eden gölgeler yaratacak şekilde spot ışıklarının önünden geçmemeye dikkat ederek, beyaz duvarın dibinden ayrılmadım. Kimse

fark etmeden Mor Kapı'ya ulaştım ve zaten iki kere gözlemlediğim şifreyi tuşladım. Her zamanki kısa uğultu çıktı ama aşağıdakiler bunu da fark etmedi. Sonra Mr. Capaldi'nin stüdyosuna girmiş oldum. Kapıyı arkamdan kapadım.

Oda L şeklindeydi. Önümdeki kısım bir köşe yapıp binanın normal sınırları dışında kalan bir ek binaya doğru uzanıyordu. Bu köşeye doğru uzanan, üstleri şekiller, kumaşlar, küçük bıçaklar ve gereçlerle dolu, her iki duvara yapışık iki tezgâh vardı. Ama bunlara odaklanacak vaktim yoktu. Bu yüzden, zemin yine aynı tel örgüden yapılmış olduğundan dikkatle yürümeye özen göstererek köşeye doğru gittim.

L'nin köşesini döndüm ve orada, havada sallanan Josie'yi gördüm. Çok yüksekte değildi –ayakları benim omzuma geliyordu– ama kolları gerilmiş, parmakları açık olduğundan ve öne doğru eğildiğinden düşer durumda donmuş kalmış gibiydi. Küçük ışık huzmeleri onu çeşitli açılardan aydınlatıyor, ona sığınacak yer bırakmıyordu. Yüzü gerçek Josie'nin yüzüne çok benziyordu ama gözlerinde sevecen bir gülümseme olmadığından, dudaklarının yukarı doğru kıvrılışı ona şimdiye kadar hiç görmediğim bir ifade vermişti. Yüz hayal kırıklığına uğramış ve korkmuş görünüyordu. Giysileri gerçek giysi değildi, üst kısmında tişörte, alt kısımda ise bol bir şorta benzeyecek şekilde ince pelür kâğıdından yapılmıştı. Pelür kâğıdı soluk bir sarı renkteydi ve yarı saydam olduğu için keskin ışığın altında Josie'nin kollarını ve bacaklarını daha kırılgan gösteriyordu. Saçları, gerçek Josie'nin hasta olduğu zaman yaptığı gibi arkadan bağlanmıştı ve bu, inandırıcı olmayan tek ayrıntıydı; saçları hiçbir YA'da görmediğim bir maddeden yapılmıştı ve bu Josie'nin bu saçtan memnun kalmayacağını biliyordum.

Gözlemlerimi yaptıktan sonra, niyetim, yokluğum fark edilmeden kabinime dönmekti. İki çalışma tezgâhının önünden dikkatle gerisingeri yürüdüm ve Mor Kapı'yı azıcık araladım. Her zamanki uğultuluyu çıkardı ama aşağıdaki seslerden bunu kimsenin duymadığı anlaşılıyordu. Aşağıdaki havanın daha da gergin olduğu belliydi.

"Paul" –Anne'nin sesi neredeyse bağırır gibi çıkıyordu– "baştan beri bunu daha da zorlaştırmaya kararlıydın."

"Hadi gel Josie" dedi Baba. "Hadi gidelim. Hemen şimdi."

"Ama baba..."

"Josie, hemen gidiyoruz. Bana inan, ne yaptığımı biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum" dedi Anne ve Mr. Capaldi de aynı anda şöyle dedi: "Paul, hadi, sakin ol. Bir yanlış anlama olduysa tüm sorumluluğu alıyorum ve özür diliyorum."

"Daha fazla ne bilgisi istiyorsun zaten?" diye sordu Baba. Artık o da bağırıyordu ama sesi belki de döşemenin üzerinde yürüdüğü için böyle duyuluyordu. "Kan örneğini de istememene şaşıyorum."

"Paul, mantıklı ol" dedi Anne. Baba ile Josie aynı anda bir şeyler söylüyorlardı ama Mr. Capaldi daha baskın çıktı:

"Tamam Chrissie, bırak gitsinler. Bırak gitsinler, bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Anne, şimdi babamla gitsem? O zaman en azından avaz avaz bağırmayı kesmiş olursunuz. Ben burada kalırsam daha da kötü olacak."

"Sana kızıyor değilim şekerim. Babana kızıyorum. Burada çocuk olan o."

"Hadi gel hayvancık. Gidelim."

"Sonra görüşürüz anne, tamam mı? Görüşürüz Mr. Capaldi..."

"Bırak gitsinler Chrissie. Bırak gitsinler."

Giriş kapısı arkalarından kapanınca sesi bütün binada yankılandı. O sırada, arabanın Anne'ye ait olduğunu hatırladım ve Baba'nın üstünde Josie ile beraber gitmek istedikleri yere gidebilmelerine yetecek taksi parası olup olmadığını merak ettim. Josie'nin beni de birlikte götürmeyi akıl etmemesi biraz tuhafıma gitti ama Anne hâlâ oradaydı ve birlikte Morgan Şelalesi'ne gittiğimiz günü hatırladım.

Artık kendimi saklamak ya da ayak seslerimi yumuşatmak için hiçbir çaba sarf etmeden balkona çıktım. Çelik korkuluğun üstünden eğilince daha önce Josie'nin oturduğu, şemaların önündeki metal iskemleye oturmuş olan Anne'yi gördüm. Mr. Capaldi yer döşemesini boydan boya geçerek tam altımdaki noktaya geldi. Kel başının tepesini görüyordum ama yüzündeki ifadeyi görmüyordum. Sonra, sanki yavaş hareket etmek iyi yürekliliğinin işaretiymiş gibi, yavaş yavaş Anne'ye doğru yürümeye başladı ve üç ayaklı lambanın yanında durdu.

"Kuşkuların olduğunu görüyorum" dedi yeni, yumuşak bir ses tonuyla. "Bak sana söyleyeyim, bu tür şeylerin olduğunu pek çok kere gördüm. Ve sonunda kazananlar, sonuna kadar dayananlar, umudunu kaybetmeyenler oldu."

"Kuşkularımın olduğu pekâlâ doğru."

"Paul'ün aklını çelmesine izin vermemelisin. Unutma. Sen bunu etraflıca düşündün ama o düşünmedi. Paul'ün kafası karışık."

"Sorun Paul değil. Paul'ün canı cehenneme. Sorun... yukarıdaki portre."

Anne bunu söylerken yukarı, bana doğru baktı ve beni gördü. Bakışlarını göz alan tavan ışıklarının ötesine dikti, sonra Mr. Capaldi de dönüp bana baktı. Sonra Anne'ye soran bakışlarla baktı. Anne bana bakmaya devam etti. Şimdi elini alnına doğru kaldırmıştı.

"Tamam Klara" dedi sonunda. "Aşağı in."

Metal basamaklardan aşağı inerken Anne'nin öfke değil endişe belirtileri göstermesini ilginç buldum. Yer döşemesini boydan boya yürüdüm ama Anne'ye varmaya birkaç adım kala durdum. İlk konuşan Mr. Capaldi oldu.

"Ne düşünüyorsun Klara? İyi bir iş çıkarıyor muyum?"

"Josie'ye tam olarak benziyor."

"O zaman bu evet demek oluyor? Bu arada, Klara, anket nasıl gitti?"

"Tamamladım, Mr. Capaldi."

"Öyleyse işbirliğin için sana teşekkür ederim. Verileri de güvenli bir şekilde kaydettin mi?"

"Evet, Mr. Capaldi. Cevaplarım kaydedildi."

Anne oturduğu iskemleden, Mr. Capaldi de üç ayaklı lambasının yanından bana bakmaya devam ederlerken bir sessizlik oldu. Benim bir şey daha söylememi beklediklerini fark ettim, bu yüzden devam ettim:

"Josie ile Baba'nın gitmiş olmasına üzüldüm. Mr. Capaldi'nin portre üzerindeki çalışması geçici olarak engellenmiş olabilir."

"Önemli değil" dedi Mr. Capaldi. "Ciddi bir gerileme sayılmaz."

"Öğrenmem lazım" dedi Anne. "Ne düşündüğünü öğrenmem lazım Klara. Gördüğün şey hakkında."

"İzin almadan portreyi incelediğim için özür dilerim. Ama bu koşullarda bunu yapmanın iyi olacağını düşündüm."

"Peki" dedi Anne ve ben yine onun kızgın olmaktan çok korku dolu olduğunu gördüm. "Şimdi bize ne düşündüğünü söyle. Ya da orada gördüğün şeyin ne olduğunu düşünüyorsun, bunu söyle."

"Bir süredir, Mr. Capaldi'nin portresinin bir resim ya da heykel değil bir YA olduğundan kuşkulanıyordum. Tahminimi doğrulamak

için içeri girdim. Mr. Capaldi Josie'nin dış görünüşünü yakalamakta gerçeğe uygun bir iş çıkarmış. Yine de belki kalçası biraz daha dar olabilirdi."

"Teşekkür ederim" dedi Mr. Capaldi. "Bunu göz önünde tutacağım. Zaten daha tamamlanmamış bir çalışma."

Anne birden başını eğip yüzünü ellerinin arasına aldı ve saçları ellerinin üstünden döküldü. Mr. Capaldi yüzünde bir endişe ifadesiyle Anne'ye döndü ama yerinden kımıldamadı. Ancak Anne ağlamıyordu ve ellerinin arasından, boğuk bir sesle şöyle dedi:

"Belki de Paul haklı. Belki bütün bunlar hataydı."

"Chrissie, inancını kaybetmemelisin."

Anne başını kaldırdı. Gözlerinde artık kızgınlık vardı. "Bu bir inanç meselesi değil, Henry. Ne kadar iyi yaparsan yap, şu yukarıdaki YA'yı kabul edebileceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sal'de yürümedi, Josie'de neden yürüsün?"

"Sal'de yaptığımızla bunu karşılaştıramazsın. Bunu konuşmuştuk Chrissie. Sal'de yaptığımız bir bebekti. Bir yas bebeği, başka bir şey değil. O günden bu yana uzun, çok uzun bir mesafe katettik. Anlaman gereken şu. Bu yeni Josie bir taklit olmayacak. *Gerçekten Josie olacak. Josie'nin devamı.*"

"Buna inanmamı mı istiyorsun? Peki *sen* inanıyor musun?"

"Ben gerçekten inanıyorum. Bütün varlığımla inanıyorum. Klara'nın içeri girip baktığına memnun oldum. Artık ona da ihtiyacımız var, zaten uzun süredir vardı. Çünkü bütün farkı Klara yaratacak. Bu sefer her şeyin çok çok farklı olması onun sayesinde olacak. İnancını korumalısın Chrissie. Bu noktadan sonra gevşemek olmaz."

"Ama acaba ona inanacak mıyım? Zamanı geldiğinde gerçekten inanacak mıyım?"

"Affedersiniz" dedim. "Yeni Josie'ye ihtiyacınız olmama ihtimali de var. Şimdiki Josie sağlığını kazanabilir. Bu ihtimalin güçlü olduğunu düşünüyorum. Tabii bunu gerçekleştirmek için bir fırsata, bir olanağa ihtiyacım var. Ama madem bu kadar sıkıntılısınız, şimdi şu kadarını söyleyeyim. Eğer öyle bir üzücü gün gelir de Josie vefat etmek zorunda kalırsa, gücümün yettiği her şeyi yaparım. Mr. Capaldi haklı. Şimdi hiçbir şey Sal'deki gibi olmayacak çünkü şimdi size yardım edecek ben varım. Josie'yi her adımda gözlemleyip öğrenmemi benden neden istediğinizi şimdi anlıyorum. O çok üzücü günün hiç gelmeyeceğini umuyorum ama eğer gelirse,

yukarıdaki yeni Josie'yi ilk Josie'ye olabildiğince benzemesi için eğitmek amacıyla, öğrendiğim her şeyi kullanacağım."

"Klara" dedi Anne daha kararlı bir sesle ve aniden birçok bölmeye ayrıldı. Bölmeler, Baba'nın, Dostlarının Dairesi'ne ilk geldiği zamankinden bile çok daha fazlaydı. Bölmelerden bazılarında Anne'nin gözleri kısıktı, diğerlerinde ise faltaşı gibi açık ve büyüktü. Bölmelerden birine dik dik bakan tek bir göz yuvarlağı sığabilmişti yalnızca. Bazı bölmelerin kenarlarında Mr. Capaldi'nin bazı kısımlarını görebiliyordum, bu yüzden amacı belirsiz bir hareketle elini havaya kaldırmış olduğunu fark ettim.

"Klara" diyordu Anne. "İsabetli çıkarımlar yaptın. Biraz önce söylediklerinden dolayı sana minnettarım. Ama duyman gereken bir şey var."

"Hayır Chrissie, henüz değil."

"Neden değil? Ne halt etmeye değil? Sen kendin söyledin Klara'ya ihtiyacımız olduğunu. Bütün farkı onun yaratacağını."

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra Mr. Capaldi şöyle dedi: "Tamam. Madem öyle istiyorsun. Söyle."

"Klara" dedi Anne. "Buraya bugün gelmemizin esas nedeni şu. Josie daha fazla poz versin diye gelmedik. Buraya senin için geldik."

"Anlıyorum" dedim. "Anket konusunu anladım. Josie'yi ne kadar iyi tanıdığımı anlamak içindi. Josie'nin kararlarını nasıl verdiğini, duygularını niçin hissettiğini ne kadar iyi anladığımı görmek için. Sanıyorum sonuçlar, yukarıdaki Josie'yi ne kadar iyi eğitebileceğimi gösterecektir. Ama yine tekrar ediyorum, umudu kesmek yanlış."

"Hâlâ tam anlamadın" dedi Mr. Capaldi. Mr. Capaldi önümde durduğu halde sesi gözlerimdeki görüntünün kenarlarından geliyor gibiydi çünkü hâlâ görebildiğim tek şey Anne'nin gözleriydi. "Ona ben açıklamaya çalışayım Chrissie. Ben söylersem daha kolay olur. Klara, biz senden yeni Josie'yi eğitmeni istemiyoruz. Biz senden o *olmanı* istiyoruz. Yukarıda gördüğün o Josie, fark etmiş olduğun gibi, boş. Eğer gün gelir de –umarım gelmez ama gelirse– öğrendiğin her şeyle beraber yukarıda gördüğün Josie'nin içinde yaşamanı istiyoruz."

"Onun içinde yaşamamı mı istiyorsunuz?"

"Chrissie bunu düşünerek seni dikkatle seçti. Senin Josie'yi öğrenebilecek en iyi donanıma sahip olduğuna inandı. Yalnızca görünüşte değil, derinlemesine, bütünüyle. İlk Josie ile ikincisi arasında hiçbir fark olmayacak kadar iyi öğren onu."

"Henry sana şimdi bunları öyle anlatıyor ki," dedi Anne ve birden, Anne artık bölmelere ayrılmış vaziyette değildi, "sanırsın her şey dikkatle planlanmıştı. Ama hiç de böyle olmadı. Bütün bunların işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Belki de bir zamanlar yarayabileceğine inanıyordum. Ama yukarıdaki o portreyi gördükten sonra, artık bilmiyorum."

"Öyleyse, senden isteneni anlıyorsun Klara" dedi Mr. Capaldi. "Senden istenen sadece Josie'nin dışa yansıyan davranışlarını taklit etmen değil. Senden onu Chrissie için devam ettirmen isteniyor. Ve Josie'yi seven herkes için."

"Ama bu mümkün olabilecek mi?" dedi Anne. "Benim için Josie'yi devam ettirebilir mi?"

"Evet, ettirebilir" dedi Mr. Capaldi. "Klara yukarıdaki anketi doldurduğuna göre sana bunun bilimsel kanıtını da verebileceğim. Klara'nın son derece kapsamlı biçimde Josie'nin tüm güdülerine ve arzularına erişim sağlama yolunda şimdiden ilerleme kaydettiğine dair kanıt. Sorun şu Chrissie: Sen de benim gibisin. İkimiz de duygusalız. Başka türlüsü elimizden gelmiyor. Bizim nesil hâlâ eski duyguları taşıyor. Bir yanımız bunları terk etmeyi reddediyor. Hepimizin içinde ulaşılamayacak bir şey olduğuna inanmaya devam etmek istiyor bir yanımız. Benzersiz ve aktarılamayacak bir şey olduğuna. Ama böyle bir şey yok, bunu artık biliyoruz. Bunu *sen* de biliyorsun. Bizim yaşımızdakiler için bu fikirden vazgeçmek zor. Vazgeçmek *zorundayız* Chrissie. Orada bir şey yok. Josie'nin içinde, bu dünyanın Klara'larının devam ettiremeyeceği hiçbir şey yok. İkinci Josie bir kopya olmayacak. Tam anlamıyla aynı olacak ve şu anda Josie'yi nasıl seviyorsan, onu da aynı şekilde sevmeye her türlü hakkın olacak. Senin ihtiyacın olan şey inanç değil. Sadece mantık. Benim de aynı yoldan geçmem gerekti, zor oldu ama şimdi bende gayet iyi işe yarıyor. Sende de yarayacak."

Anne ayağa kalktı ve odayı bir baştan bir başa yürümeye başladı. "Haklı olabilirsin Henry ama artık düşünemeyecek kadar yoruldum. Ve Klara'yla konuşmam lazım, onunla tek başına. Burada işler biraz tatsızlaştığı için üzgünüm." Girişteki çengellerden birine astığı çantasının bulunduğu yere gitti.

"Klara'nın öğrendiğine gerçekten çok memnunum" dedi Mr. Capaldi. "Aslında rahatladım." Sanki tek başına kalmak istemezmiş gibi Anne'nin peşinden yürüyordu. "Klara, veriler muhtemelen hâlâ

biraz daha çaba sarf etmen gereken noktaları vurgulayacaktır. Ama daha açık konuşabildiğimiz için memnunum."

"Hadi Klara, gidelim."

"O zaman, Chrissie, bütün bunlar hakkında bir sorunumuz yok değil mi?"

"Yok. Ama bu konudan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Anne Mr. Capaldi'nin omzuna dokundu, sonra Mr. Capaldi'nin bizim için aceleyle açtığı ana girişten dışarı çıktık. Mr. Capaldi bizi asansöre kadar geçirdi ve asansörün kapısı kapanmadan önce neşeli neşeli el salladı.

Aşağı inerken Anne çantasından uzundörtgenini çıkardı ve ona bakmaya başladı. Asansörün kapısı açılınca uzundörtgeni tekrar çantasına koydu ve Güneş'in tel parmaklıklar arasından geçerek akşam desenlerini çizdiği çatlak beton zemini boydan boya geçtik. Josie ile Baba'nın orada bizi bekliyor olma ihtimalini aklıma getirmiştim ama kimse yoktu, yalnızca Anne'nin arabasının üstüne düşmüş olan bir ağaç gölgesi, bir de yakındaki şehrin sesleri vardı.

"Klara, şekerim. Öne geç."

Ama yan yana oturduğumuzda, ön camdan park yapılmaz levhasına bakarken, Anne arabayı çalıştırmadı. Mr. Capaldi'nin binasına, Güneş'in binanın duvarlarında çizdiği desenlere ve yangın çıkışlarına baktım ve binanın dışarıdan bu kadar kirli oluşunu tuhaf buldum. Anne yine uzundörtgenine bakıyordu.

"Bir hamburgerciye gitmişler. Josie iyi olduğunu söylüyor. Öbürü de iyiymiş."

"Umarım iyi vakit geçiriyorlardır."

"Sana söyleyeceğim şeyler var. Ama buradan bir kurtulalım."

Boş alandan mahallenin içine doğru ilerlerken, sepetli bir bisiklete binmiş bir kadının önümüzden geçmesi için durduk. Birkaç dakika sonra, ortalıkta başka araba olmamasına rağmen, uzun kollu trafik lambasının altında yine durduk. Trafik ışığı değiştikten hemen sonra, tek bir penceresi bile olmayan ama kocaman merkezi bir bacası olan ve öbür binalara göre daha içeride kalan kocaman kahverengi bir binanın önünden ilerleyip, gölgeler, su birikintileri ve kaykaycılarla dolu bir köprü altı bölgesinden geçtik. "Kiralıyoruz" tabelası asılı olan bir binanın yanında Güneş'in desenlerine kavuştuk, kısa bir süre sonra yayaların arasındaydık ve kaldırımda küçük ağaçlar vardı. Anne giderek yavaşladı, sonra

"Kıymayı Kendi Etimizden Yapıyoruz" yazan bir tabelanın yanında durduk. Diğer arabalar etrafımızdan gürültüyle geçmek zorunda kalıyorlardı ama herhangi bir park yapılmaz levhası yoktu. Ön camdan, önümüzde bir başka köprü altı bölgesi olduğunu görebiliyorduk ve yanımızdan geçen arabalar buraya girmek için kuyruk oluşturuyordu.

"İşte burası. İçerideler." Sonra dedi ki: "Paul'ün sözlerinde haklılık payı var. Bazen kendi başlarına kalmaya ihtiyaç duyuyorlar. Sadece ikisi. Buna ihtiyaçları var. Biz her zaman onlarla beraber olmamalıyız. Bunu anlıyor musun Klara?"

"Tabii."

"Babasını özlüyor. Bu doğal. Bu yüzden, biraz burada oturalım."

Önümüzdeki trafik lambasının ışığı değişmişti, arabaların köprünün altındaki karanlığa doğru ilerlemesini izledik.

"Bütün bunlar sende bir şoka yol açmış olmalı" dedi Anne. "Soruların vardır."

"Anladığımı sanıyorum."

"Öyle mi? Anlıyor musun? Senden ne istediğimi anlıyor musun? Bunu isteyen *benim*. Capaldi değil, Paul de değil. Sonuçta isteyen benim. Sonuca bakarsan, görünen kişi benim. Senden bunu gerçekleştirmeni istiyorum. Çünkü başımıza gelirse, bir kere daha olursa, benim yaşayabilmemin başka yolu yok. Sal'den sağ çıktım ama bunu bir kere daha yapamam. Bu yüzden senden rica ediyorum Klara. Benim için elinden geleni yap. Mağazada senin için olağan dışı demişlerdi. Bunun belki de doğru olduğunu anlayacak kadar seni izledim. Kesin kararlı olursan, o zaman kim bilir? Belki de başarılı olur. Ben de seni sevebilirim."

Birbirimize bakmadık, ön camdan dışarı bakmaya devam ettik. Benim yan tarafımda Kıymayı Kendi Etimizden Yapıyoruz binasından bir önlüklü adam çıkmış kaldırımı süpürüyordu.

"Paul'ü suçlamıyorum. Ne hissediyorsa hissetmeye hakkı var. Sal'den sonra, aynı riski almayalım dedi. Peki ya Josie yükseltilmezse? Pek çok çocuk yükseltilmiyor. Ama Josie için bunu kabul edemezdim. Onun için her şeyin en iyisini istedim. İyi bir hayatı olsun istedim. Anlıyor musun Klara? Onay verdim ve şimdi Josie hastalandı. Benim verdiğim karar yüzünden. Neler hissettiğimi anlıyor musun?"

"Evet. Üzgünüm."

"Üzülmen değil benim senden istediğim. Benim senden istediğim, elinde olan bir şeyi yapman. Bir de bunun senin için ne ifade edeceğini düşün. Bu dünyada benzeri olmayan bir şekilde sevileceksin. Belki bir gün başka bir adamla beraber olurum. Kim bilir? Ama sana söz veriyorum, onu seni seveceğim şekilde sevmeyeceğim. Sen Josie olacaksın ve seni başka her şeyin üstünde seveceğim. Bu yüzden, bunu benim için yap. Benim için bunu yapmanı rica ediyorum. Benim için Josie'yi devam ettir. Hadi. Bir şey söyle."

"Merak ettim. Eğer Josie'yi devam ettireceksem, yeni Josie'nin içinde yaşayacaksam, o zaman... bütün bunlar ne olacak?" Kollarımı havaya kaldırdım ve Anne bana ilk kez baktı. Önce yüzüme baktı, sonra bacaklarıma. Sonra bakışlarını çevirdi ve şöyle dedi:

"Ne önemi var? Onlar yalnızca kabuk. Bak, üstünde düşünmen gerekebilecek başka bir şey daha var. Belki benim seni sevmem senin için çok önemli değil. Ama bir şey daha var. Şu çocuk, Rick. Onun senin için bir şey ifade ettiğini görebiliyorum. Dur, konuşma, bırak ben konuşayım. Demek istediğim şu: Rick Josie'ye tapar, her zaman böyle olmuştur. Eğer Josie'yi devam ettirirsen yalnız ben değil, o da senin olacak. Yükseltilmemişse ne olmuş? Birlikte yaşamanın bir yolunu buluruz. Uzağında... her şeyin. Yine orada, uzakta otururuz, yalnız biz, bütün bunlardan uzakta. Sen, ben, Rick, eğer isterse annesi. Pekâlâ yürür. Ama başarması gereken sensin. Bütünlüğü içinde Josie'yi öğrenmelisin. Beni duyuyor musun şekerim?"

"Bugüne kadar" dedim. "Şu ana kadar görevim Josie'yi kurtarmaktı, onu iyileştirmekti, böyle düşünüyordum. Ama belki de bu daha iyi bir yoldur."

Anne yavaşça koltuğunda döndü, kollarını bana uzattı ve bana sarılmaya başladı. Aramızda bizi ayıran araba gereçleri vardı ve bu Anne'nin bana iyice sarılmasını zorlaştırıyordu. Ama uzun sarılma sırasında, Josie de o da hafifçe sallanırken yaptıkları gibi, gözleri kapalıydı ve ben Anne'nin sevecenliğinin içimde dalga dalga yükseldiğini hissettim.

Köprü altı bölgesine girmek isteyen sürücüler Anne'nin arabasının etrafından dolaşmak zorunda kalmaktan rahatsız oldular. Birçoğu yanımızdan geçerken benim yolcu olduğumu ve sorumlu olmadığımı gördükleri halde bana pek dostça olmayan bakışlarla baktı.

Ancak benim endişem yanımızdan geçen arabalar ya da onların dostluk göstermeyen sürücüleri değil, o anda Kıymamızı Kendi Etimizden Yapıyoruz'un içinde neler olup bittiğiydi. Zihnim o anda Anne'nin sözleri ve sarılmasıyla dolu olmasaydı onu içeri girmekten vazgeçirebilirdim. Ama sarılma biter bitmez –ve Josie ile Baba'nın baş başa geçirecekleri bir zamana ihtiyaçları olduğuna dair ettiği sözlere rağmen– Anne kapıyı ardından hızla vurarak aniden yanımdan kaybolmuştu.

Dakikalar geçtikçe, Mr. Capaldi'nin binasındaki gergin anları hatırlayıp, Josie için benzer keyif kaçırıcı sahnelere sebep olacak gelişmelere meydan vermemek için, nezaketsizlik olacağını bilmeme rağmen Kıymamızı Kendi Etimizden Yapıyoruz'a benim de gitmemin gerekli olup olmadığını tarttım. Ama henüz bir karara varamamıştım ki penceremin karşısındaki kaldırımda Baba belirdi. Anahtar gerecini arabaya doğru tuttu, hiçbir şey olmayınca gereci daha yakından inceledi ve bir kez daha bastı. Bu kez etrafımda kilit açılma sesleri duyuldu –Anne beni içeri kilitlemiş olmalıydı– ve trafiğin aktığı yönden dolaşan Baba hızla arabaya bindi. Sürücü koltuğuna yerleşti ama bana doğru hemen hiç bakmadı. Tersine, köprü altı bölgesine doğru baktı. Sonra bir elini direksiyona koyarak parmaklarıyla direksiyonda trampet çalmaya başladı.

"Bu arabayı hâlâ elinde tutması şaşılacak şey" dedi. "Bunu seçmesine ben yardım etmiştim. Bir süre bir Alman arabası almaya hevesi vardı ama ben bunun daha güvenilir olacağını söyledim. Eh, haksız da değilmişim. En azından *benden* daha dayanıklı çıktı."

"Mr. Paul usta bir mühendis olduğuna göre, araba seçerken tavsiye vermekte çok başarılıdır herhalde" dedim.

"Pek de değil. Araba motorları hiçbir zaman benim alanıma girmedi." Direksiyona dokunmaya devam etti ama şimdi bunlar oldukça üzgün dokunuşlardı.

"Josie ile Anne de gelmek üzere mi?" diye sordum.

"Ne? Yok, yok. Yakın bir zamanda geleceklerini sanmam." Sonra şöyle dedi: "Aslında Chrissie benim arabayı alıp gitmemi önerdi. Josie ile biraz daha konuşmak için benim uzaklarda olmamı istiyor." Mr. Capaldi'nin binasında olduğundan daha az kızgın görünüyordu; aslında şu anda neredeyse hayal dünyasında gibiydi. "Aslına bakarsan, Chrissie içeri girince mutlu olmadım değil. Onun bizim birlikteliğimizi bölmesinden hoşlanmayacağım sanılabilir. Ama

doğrusu, Josie ile çok da neşeli bir muhabbet yapıyor değildik. Aslında zor bir durumdaydım. Baksana" –sonunda yüzüme baktı– "sana karşı kötü davrandıysam özür dilerim. Sana karşı nezaketsiz davranmış olabileceğime dair bir his var içimde."

"Lütfen endişelenmeyin. Mr. Paul'ün beni sıcak bir şekilde selamlamak konusunda neden isteksiz davrandığını şimdi anlıyorum."

"Senin şeyinle, türünle ilişki kurmakta hiçbir zaman başarılı olmadım. Beni mazur görmelisin. Yok, Chrissie'nin Josie ile konuşmamızı bölmesine aldırmadım. Çünkü Josie bazı zor sorular sormaya başlamıştı ve bunları nasıl cevaplayacağım hakkında hiçbir fikrim, kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. Şu bizim Josie hiç de aptal değil." Baba yine köprü altı bölgesine doğru baktı ve direksiyonda trampet çalmaya devam etti. "Yaptığımız o *ziyaretten* sonra, Josie ile birlikte biraz rahatlayalım istedim. Bir kahve içelim, bir şeyler yiyelim. Ama sonra bana soruyor. Madem benim iddia ettiğim gibi Mr. Capaldi bize yardımcı olmak istiyormuş, ben ondan neden bu kadar nefret ediyormuşum."

"Mr. Paul ne cevap verdi?"

"Ona yalan söylemeyi hiç beceremedim. Bu yüzden, işte, yan çizdim. Üstelik zihnimi okuyabildiğini de biliyordum. İşte Chrissie o sırada geldi."

"Josie, şey... plandan kuşkulanıyor mu? Yani eğer vefat etmek zorunda kalırsa uygulanacak olandan?"

"Bilmiyorum. Belki kuşkulanıyor ama yüzleşmeye cesareti yok. Ama Josie aptal değil. Bütün bu zor sorular. Neden birinin onun portresini yapmasına bu kadar karşı çıkmışım? Eh, o zaman Chrissie cevap bulmayı denesin bakalım." Baba aniden anahtar gerecini motoru ateşleme deliğine soktu. "Bir süre ortadan yok olma talimatı aldık. Tam olarak –saatine baktı– beş kırk beşe kadar. Sonra da şu suşicide buluşacağız. Anlaşılan hepimiz. Josie, Chrissie, komşular da. O zaman, park etmiş bir arabanın içinde bir saat oturmak istemiyorsan, biraz dolaşmayı öneriyorum."

Baba arabayı çalıştırdı ama trafikteki sıra öyle uzamıştı ki kıpırdayamadık bile. Emniyet kemerimi taktım ve bekledim. Sonra önümüzdeki trafik ışıkları değişti ve araba öne doğru atıldı.

Gölge ve ışık desenleri etrafımızda hareket halindeydi, sonra köprü altı bölgesinden çıkıp yüksek, kahverengi binaların olduğu bir bulvara girdik. Çeşitli kol ve bacakları ve gözleri olan bir yaratığın yanından geçtik, sonra ben baktıkça yaratığın ortasında bir yarık ortaya çıktı. Yaratık ikiye bölünürken fark ettim ki bu baştan beri iki farklı insanmış –bir koşucu ile köpek gezdiren bir kadın– ve iki farklı yöne gidiyorlarmış ama bir an için birbirlerinin yanından geçmişler. Sonra "İçerde Ye Yanına Al" yazan bir tabelası olan bir dükkân ve önündeki kaldırıma düşürülmüş bir beysbol şapkası karşımıza çıktı.

"Gitmek istediğin özel bir yer var mıydı?" diye sordu Baba. "Josie senin eski mağazandan söz etti. Bugün daha erken saatlerde önünden geçmişiz."

Baba bunu söyler söylemez bunun sunduğu fırsatı fark ettim ve belki de biraz fazla yüksek bir sesle bağırdım: "Ah evet!" Sonra kendime hâkim olup daha sakince şöyle dedim: "Eğer sizce sakıncası yoksa bunu çok isterim."

"Josie mağazanın artık yerinde olmayabileceğini söyledi. Belki başka yere taşınmışlardır dedi."

"Emin değilim. Öyle bile olsa, Mr. Paul beni o bölgeye götürürse çok sevinirim."

"Güzel. Boş zamanımız var."

Bir sonraki kavşakta Baba sağa döndü. Dönerken de bir yandan şöyle diyordu: "Acaba Chrissie neler yapıyor. Şu anda neler konuşuyorlar. Belki konuyu değiştirmeyi başarmıştır."

Artık trafik daha da artmıştı ve diğer araçların arkasında yavaş hareket ediyorduk. Güneş bazen görünüyordu ama artık oldukça alçalmıştı ve yüksek binalar çoğu zaman Güneş'in önünü kesiyordu. Kaldırımlar paydos etmiş ofis çalışanlarıyla doluydu. Bir merdivene tırmanmış, üstünde "Piliç Mangal" yazan parlak kırmızı bir levhaya bir şeyler yapan bir adamın yanından geçtik. Yaya geçitleri ve Araç Çekme Bölgesi levhaları yanımızdan geçti, mağazaya yaklaştığımızı hissedebiliyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Baba.

"Evet. Tabii."

"Josie hâlâ büyük ölçüde bilgisiz, sanıyorum. Ama seni bilmiyorum. Daha önce ne kadarını tahmin etmiştin? Ne kadarını bugün keşfettin? Belki bildiklerini bana söylemekte sakınca görmezsin."

"Bugün Mr. Capaldi'yi ziyaret etmeden önce bazı şeylerden kuşkulanmıştım," dedim, "ama birçok şeyden de haberim yoktu. Bu ziyaretten sonra Mr. Paul'ün rahatsızlığını anlayabiliyorum artık. Ve kendisinin bana karşı başlangıçtaki soğukluğunu da anlayabiliyorum."

"Bunun için senden tekrar özür dilerim. Demek böyle. Sana her şeyi açıkladılar. Senin bu resimdeki yerini de."

"Evet. Sanıyorum her şeyi anlattılar."

"Peki, ne düşünüyorsun? Bunu kıvırabileceğini düşünüyor musun? Bu rolü oynayabileceğini?"

"Kolay olmayacak. Ama eğer Josie'yi dikkatle gözlemlemeye devam edersem, becerilerim arasına girmiş olacaktır."

"O zaman sana başka bir şey sorayım. Sana şunu sorayım. İnsan kalbine inanır mısın? Sadece organ anlamında sormuyorum besbelli ki. Şiirsel anlamda konuşuyorum. İnsan kalbi. Böyle bir şey olduğunu düşünüyor musun? Her birimizi özel yapan, birey yapan bir şey? Ve böyle bir şey olduğunu varsayarsak, o zaman Josie'yi hakikaten öğrenmen için yalnız onun tavırlarını değil, içinin derinliklerinde ne olduğunu da öğrenmen gerektiğini düşünmüyor musun? Onun kalbini öğrenmen gerekmeyecek mi?"

"Evet. Tabii."

"Bu da zor olabilir, değil mi? Senin muhteşem yeteneklerinin bile ötesinde bir şey. Çünkü, ne kadar ustalıkla yapılırsa yapılsın, kişiyi taklit etmek yeterli olmayacaktır. Onun kalbini de öğrenmen gerekecek, hem de bütünüyle öğrenmelisin, yoksa gerçek anlamda Josie olamazsın."

Bir halk otobüsü, atılmış bazı meyve kutularının yanında durmuştu. Baba arabasıyla otobüsün yanından dolanırken arkamızdaki bir araba kızgın korna sesleri çıkardı. Sonra daha çok sayıda kızgın korna sesi geldi ama bunlar daha uzaktaydı ve bizi hedeflemiyorlardı.

"Sizin sözünü ettiğiniz kalp," dedim, "gerçekten de Josie'nin öğrenilecek en zor kısmı olabilir. Çok odalı bir ev gibi olmalı muhtemelen. Öyle bile olsa, kendini adamış bir YA, yeterli vakit verilirse, bu odaların hepsinde dolaşabilir, sırayla hepsini inceleyebilir, ta ki orası kendi evi gibi oluncaya dek."

Bir ara sokaktan trafik hattına girmeye çalışan bir arabaya Baba da kendi kornasını çaldı.

"Fakat varsayalım sen o odalardan birine girdin ve onun içinde bir oda daha keşfettin. O odanın da içinde yine bir oda daha. Odaların içinde odalar, onların içinde tekrar odalar. Josie'nin kalbini öğrenmeye çalışırken böyle olma ihtimali yok mu? Bu odaların içinde ne kadar uzun süre dolaşırsan dolaş, içine giremediğin başka odalar olmayacak mı?"

Bunu bir an zihnimde tarttım ve sonra dedim ki: "Tabii, insan kalbi mutlaka çok karmaşıktır. Fakat bunun bir sınırı olmalı. Mr. Paul şiirsel anlamda konuşuyor da olsa, öğrenilecek şeylerin bir sonu olacaktır. Josie'nin kalbi, odaların içinde odaların ve onların da içinde başka odaların bulunduğu tuhaf bir eve benziyor olabilir pekâlâ. Ama Josie'yi kurtarmanın en iyi yolu buysa, o zaman ben de yapabileceğimin en iyisini yaparım. Ve başarılı olma şansımın yüksek olduğuna inanıyorum."

"Hımm."

Bundan sonraki birkaç dakika hiç konuşmadan gittik. Sonra üzerinde "Tırnak Butiği" yazan bir binayı, hemen ardından da bir dizi yırtılmış afişin olduğu duvarları geçince Baba "Josie'ye göre, senin eski mağazan bu semtte" dedi.

Bu doğru olabilirdi ama çevre henüz bana aşina gelmiyordu. Baba'ya dedim ki: "Mr. Paul çok içten konuştu. Belki şimdi benim de onunla aynı şekilde içten konuşmama izin verir."

"İstediğini söyle."

"Beni bu mahalleye getirmenizi istememin esas sebebi eski mağazam değildi."

"Değil miydi?"

"Bugün daha erken saatlerde bu taraflara, mağazanın yakınlarına geldiğimizde bir makinenin yanından geçtik. Makineyi onarımcı adamlar kullanıyordu ve korkunç bir Hava Kirliliği yaratıyordu."

"Peki. Devam et."

"Açıklamak kolay değil. Ama Mr. Paul'ün şimdi söyleyeceğim şeye inanması çok önemli. Bu makine yok edilmeli. Beni buraya getirmenizi istememin esas nedeni bu. Makine yakınlarda bir yerde olmalı. Onu kolayca tanıyabiliriz çünkü gövdesinin yan kısmında Cootings diye adı yazıyor. Üç tane bacası var ve her biri korkunç Hava Kirliliği püskürtüyor."

"Sen de şimdi bu makineyi bulmak istiyorsun?"

"Evet. Ve yok etmek istiyorum."

"Çünkü Hava Kirliliği'ne sebep oluyor."

"Korkunç bir makine." İleri doğru abanmış, sağa sola bakınmaya başlamıştım bile.

"Ve tam olarak nasıl yok etmeye niyetlisin?"

"Emin değilim. Mr. Paul'le içtenlikle konuşmayı bu yüzden istedim. Mr. Paul'ün yardımını rica ediyorum. Mr. Paul hem usta bir mühendis hem de bir yetişkin."

"Sen bana bir makine nasıl kırıp dökülür diye mi soruyorsun?"

"Ama önce onu bulmalıyız. Örneğin, lütfen bu sokağa sapabilir miyiz?"

"Buradan dönemem. Burası tek yön. Senin kadar ben de hava kirliliğinden hoşlanmam. Ama biraz aşırıya kaçmıyor muyuz?"

"Daha fazla açıklama yapmam imkânsız. Ama Mr. Paul'ün bana güvenmesi lazım. Bu Josie için çok önemli. Onun sağlığı için."

"Bunun Josie'ye ne faydası olacak?"

"Üzgünüm, açıklamam imkânsız. Mr. Paul'ün bana güvenmesi lazım. Ancak Cootings Makinesi'ni bulup yok edersek, inanıyorum ki bu Josie'nin tamamen iyileşmesini sağlayacak. O zaman Mr. Capaldi de, portre de veya benim Josie'yi ne kadar iyi öğrendiğim de hiç önemli olmayacak."

Baba bunu bir düşündü. "Pekâlâ" dedi sonunda. "En azından bir deneyelim bari. Şu şeyi en son nerede gördüm demiştin?"

Dolaşmaya devam ettik ve ben RPO Binası'nın –yanında da Yangın Tahliye Binası– hızla bize doğru yaklaşmakta olduğunu saptadım. Güneş çok tanıdık bir şekilde bunların arkasında alçalıyordu, derken mağazanın önünden geçtik. Sergilenen renkli şişeleri ve Gömme Işıklandırma yazısını yine gördüm ama Cootings Makinesi'ni kaçırırım diye öyle endişeliydim ki bunlara pek dikkat etmedim. Yaya geçidinin üstünden geçerken Baba dedi ki: "Acaba bu cadde yalnız taksiler için mi diye merak ediyorum. Şunlara bak. Her yerde taksi var."

"Bu sapak belki de. Lütfen, mümkünse."

Cootings Makinesi onu daha önce gördüğümüz yerde değildi, sokaklar tanıdık gelmemeye başlayınca her yöne bakmaya başladım. Güneş bazen binaların arasındaki boşluklardan parlıyordu ve ben acaba beni yüreklendirmeye mi çalışıyor ya da sadece bakıyor ve geçtiğim aşamaları mı izliyor diye merak ettim. Bir başka sokağa daha sapınca ve ortada yine Cootings Makinesi'nden eser görünme-

yince giderek artan panik duygum çok belirginleşmiş olmalı ki Baba şimdiye kadar bana karşı kullandığı en şefkatli sesle şöyle dedi:

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi? Bunun Josie'ye faydası olacağına."

"Evet. Evet, inanıyorum."

Baba'da bir değişiklik oldu. Koltuğunda kendini daha ileri doğru çekti, sonra tıpkı benim gibi o da ısrarcı gözlerle sağa sola bakınmaya başladı.

"Umut" dedi. "Kahrolası şey insanın yakasını hiç bırakmıyor." Başını neredeyse küskün küskün iki yana salladı ama artık yeni bir güce kavuşmuş gibiydi. "Peki. Bir araç diyorsun. İnşaat işçilerinin kullandığı cinsten."

"Tekerlekleri var ama dediğiniz türden bir araç olduğunu sanmıyorum. Her gittiği yerden çekilip götürülmesi gerekiyor. Gövdesinde Cootings yazıyor, rengi de açık sarı."

Baba saatine baktı. "İnşaat işçilerinin işi bugünlük bitmiş olmalı. Dur bakalım, bazı şeyler deneyelim."

Baba arabayı daha büyük bir beceriyle sürmeye başladı. Başka arabaları, gelip geçenleri, mağaza önlerini geride bıraktık ve penceresiz binaların gölgesinde kalmış, karikatür yazılarıyla parlayan kocaman duvarlarıyla daha küçük sokaklara saptık. Baba bazen duruyor, arabayı geri alıyor, sonra ardındaki park etmiş kamyonları ve kirli arabaları gözlemleyebildiğimiz tel örgülerin yanındaki dar yerlerden yavaş yavaş geçiyordu.

"Bir şey görüyor musun?"

Ben başımı sallayınca arabayı tekrar öyle bir öne doğru savuruyordu ki etrafında keskin bir dönüş yaptığımız yangın musluğuna ya da binanın köşesine çarpacağız diye endişeleniyordum. Başka başka açıklık alanlarda gezindik, bir keresinde birinin üstünde "Girmek Yasaktır" yazan bir levha olduğu halde, iki eğri büğrü açık kapının arasından geçip, araçlar ve külüstür araba yığınları dolu, en uç kısmında ise bir inşaat vincinin bulunduğu boş bir alanı çepeçevre dolaştık. Ama Cootings Makinesi hâlâ görünürde yoktu. Sonra Baba bizi kırık dökük kaldırımların ve yalnız başına gelip geçenlerin olduğu gölgelik bir mahalleye götürdü. Heyula gibi yükselen bir Kiralık Katlar binasının yanındaki bir başka dar geçide girdi, bu binanın arkasında tel örgüyle çevrilmiş bir başka boş alan vardı.

"İşte! Mr. Paul, işte orada!"

Baba arabayı sarsıntıyla durdurdu. Boş alan benim tarafımdaydı, onun için başımı pencereye dayadım. Baba da arkamda, daha iyi görebilmek için oturuşunu düzeltiyordu.

"Şuradaki şey mi? Bacaları olan?"

"Evet. Bulduk."

Baba arabayı yavaşça geri alırken ben bakışlarımı Cootings Makinesi'nden ayırmadım. Sonra bir kez daha durduk.

"Şu ana girişin kapısında zincir var" dedi Baba. "Ama yan girişte..."

"Evet, küçük giriş açık. Gelip geçen biri yaya olarak girebilir."

Emniyet kemerini açtım, tam dışarı çıkmak üzereydim ki Baba'nın elini kolumda hissettim.

"Tam olarak ne yapmaya niyetlendiğine karar vermeden ben olsam oraya gitmem. Her taraf harap görünüyor ama hiç bilemezsin. Alarmlar olabilir, izliyor olabilirler. Durup düşünmeye vaktin olmayabilir."

"Evet, haklısınız."

"Bunun doğru makine olduğundan emin misin?"

"Tamamen. Makineyi buradan görebiliyorum ve hiçbir kuşku yok."

"Ve onu çalışmaz hale getirmek Josie'ye yardımcı olacak diyorsun?"

"Evet."

"Öyleyse bunu gerçekleştirmek için ne öneriyorsun?"

Park etmiş diğer araçlardan ayrı olarak boş alanın ortasında duran Cootings Makinesi'ne baktım. Güneş, boş alana bakan, orta mesafedeki, siluet halindeki iki binanın arasından görünüyordu. O an için binaların hiçbiri Güneş'in ışınlarını engellemiyordu ve park etmiş araçların kenarları parlıyordu.

"Kendimi salak gibi hissediyorum" dedim sonunda.

"Yok, kolay değil" dedi Baba. "Üstelik de senin önerdiğin şey mala zarar verme suçuna girer."

"Evet. Yine de şu yüksek binalardaki insanlar tesadüfen bir şeyler görseler bile eminim Cootings Makinesi'nin tahrip edildiğini görmekten mutlu olacaklardır. Ne kadar felaket bir makine olduğunu bilirler."

"Olabilir. Ama bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

Baba şimdi koltuğunda arkaya yaslanmıştı. Bir kolu serbestçe direksiyonda duruyordu; mümkün görünen bir sonuca daha şimdiden varmış olduğu ama bir sebeple bunu açıklamaktan kaçındığı izlenimini edindim.

"Mr. Paul usta bir mühendis" dedim ona cepheden bakmak için dönerken. "Mr. Paul'ün bir şeyler düşünebileceğini umuyordum."

Ama Baba ön camdan boş alana bakmaya devam ediyordu. "Daha önce, kafede Josie'ye açıklayamadım" dedi. "Ona Capaldi'den neden bu kadar nefret ettiğimi açıklayamadım. Neden elimden bir türlü Capaldi'ye karşı nazik davranmak gelmediğini. Ama bunu *sana* açıklamayı bir deneyeceğim Klara. Eğer sence sakıncası yoksa."

Konuyu değiştirmesi beni hiç memnun etmedi ama bana karşı beslediği iyi niyeti kaybetmemek için bir şey söylemeden bekledim.

"Sanıyorum Capaldi'den nefret ediyorum çünkü içimin derinliklerinde onun haklı olabileceğine dair bir kuşku var. Söylediklerinin doğru olabileceğine dair bir kuşku. Kızımda benzersiz bir şeyin, çağdaş aletlerin araştırıp, kopyalayıp aktaramayacağı hiçbir şeyin olmadığını bilimin artık kuşkuya yer bırakmayacak şekilde kanıtladığına dair. İnsanların bunca yıldır, yüzyıllardır bir arada yaşayıp, birbirlerini sevip, birbirlerinden nefret etmelerinin hep bir yanılgı üzerine kurulu olduğuna dair. Daha doğru bilgilere sahip olmadığımız için bir tür batıl inancı sürdürüp gittik. Capaldi durumu böyle görüyor ve benim bir yanım onun haklı olabileceğinden korkuyor. Öte yandan Chrissie benim gibi değil. Daha farkında olmayabilir ama ikna edilmeye asla izin vermeyecektir. Eğer o an gelirse, rolünü ne kadar iyi oynarsan oyna Klara, Chrissie işlerin yolunda gitmesini ne kadar isterse istesin, bunu kabul edemeyecektir. Chrissie fazla... eski kafalıdır. Bilime ve matematiğe karşı geldiğini bile bile yine de bunu yapamayacaktır. O kadar esneyemez. Ama ben farklıyım. Benim içimde... bir soğukluk var, onda olmayan. Belki bu, senin ifadenle, usta bir mühendis olduğumdandır. İşte Capaldi gibi adamlar söz konusu olduğunda nazik olmak bu yüzden bana çok güç geliyor. Onlar o tür şeyler yaptıklarında, o tür sözler söylediklerinde, sanki hayatta en çok değer verdiğim şeyi benden alıyorlarmış gibi hissediyorum. Bu söylediklerim sana mantıklı geliyor mu?"

"Evet. Mr. Paul'ün duygularını anlıyorum." Birkaç saniyenin sessiz geçmesini bekledim, sonra devam ettim: "Mr. Paul'ün söylediklerinden anlaşılıyor ki Mr. Capaldi'nin önerdiği şeyin hiçbir

zaman denenmemesi çok daha önem kazanıyor. Eğer Josie'ye sağlığını kazandırırsak, o zaman portre, benim Josie'yi öğrenmem, bunların hiçbiri hiçbir önem taşımayacak. Onun için sizden tekrar rica ediyorum. Lütfen Cootings Makinesi'ni nasıl yok edeceğim konusunda bana yol gösterin. İçimde bir his bunu nasıl yapabileceğimize dair Mr. Paul'ün bir fikri olduğunu söylüyor."

"Evet, aklıma bir olasılık geldi. Ama daha iyi bir fikir de ortaya çıkar diye umuyordum. Maalesef öyle görünüyor ki böyle bir şey olmayacak."

"Lütfen söyleyin. Her an bir şeyler değişebilir ve bu fırsat kaçabilir."

"Tamam. İşte şöyle. Bu makinenin içinde bir Sylvester geniş enerji üretim ünitesi vardır. Orta ölçekli bir sanayi ürünü. Yakıt tasarruflu ve sağlamdır ama gerçek anlamda koruma sağlanmamıştır. Bu demektir ki bu makine her türlü toza, dumana, yağmura karşı dayanıklıdır. Ama bir şey, diyelim yüksek akrilamid içeren bir şey, örneğin bir P-E-G Dokuz solüsyonu sisteme girerse makinenin bununla başa çıkması mümkün değildir. Bu, dizelle çalışan bir motora benzin koymak gibi bir şeydir, hatta daha da kötüsü. Eğer o makineye P-E-G Dokuz koyarsan, hızla polimerleşir. Verdiği hasarın ölümcül olması beklenir."

"P-E-G Dokuz solüsyonu."

"Evet."

"P-E-G Dokuz solüsyonunu kısa süre içinde nasıl ele geçirebileceğimizi Mr. Paul biliyor mu?"

"Aslına bakarsan biliyorum." Bir an daha bana baktı ve sonra dedi ki: "Senin belirli bir miktar P-E-G Dokuz solüsyonu taşıyor olman gerekir. Şurada, başının içinde."

"Anlıyorum."

"Sanıyorum küçük bir çukur var. Tam şurada, başın arkasında, boyunla birleştiği yerde. Bu benim uzmanlık alanım değil. Capaldi çok daha iyi biliyordur. Ama tahminime göre sağlığına ciddi bir etkisi olmadan, P-E-G Dokuz solüsyonunda küçük bir miktar eksilme olmasına katlanabilirsin."

"Eğer... eğer bu solüsyonu benden almayı başarabilirsek bu, Cootings Makinesi'ni yok etmeye yetecek bir miktar olacak mı?"

"Bu gerçekten de benim alanım değil. Ama tahminime göre sen aşağı yukarı beş yüz mililitre kadar solüsyon taşıyorsun. Bunun

yarısı bile böyle bir orta ölçekli sanayi makinesini etkisiz bırakmaya yeter. Bunu söyledikten sonra vurgulamalıyım ki bu yolu izlemeyi savunmuyorum. Senin yeteneklerini tehlikeye atan her şey Capaldi'nin planını tehlikeye atar. Ve Chrissie bundan hoşlanmaz."

Aklım büyük bir korkuyla doluyordu ama dedim ki: "Ama Mr. Paul solüsyonu çıkarırsak Cootings Makinesi'ni yok edebileceğimizi düşünüyor."

"Böyle düşünüyorum. Evet."

"Mr. Paul'ün bu planı önermesinin sebebi, yalnız Cootings Makinesi'ni yok etmek değil, aynı zamanda Klara'ya ve böylece Mr. Capaldi'nin planına da zarar vermek olabilir mi?"

"Tam olarak bu düşünce benim de aklımdan geçti. Ama sana gerçekten zarar vermek isteseydim Klara, bence daha kolay yollar da vardı. Hakikat şu ki, sen bana yeniden umut verdin. Söylediklerinin gerçek olabileceğine dair bir umut."

"Solüsyonu nasıl çıkaracağız?"

"Küçücük bir delik. Kulağın altında. Her iki kulak da olabilir. Bir gerece ihtiyacımız var, keskin kenarlı ya da sivri uçlu bir şeye. Yalnızca dış tabakayı delmemiz gerekiyor. Onun ardında, eh, parmaklarımla gevşetebileceğim, sonra tekrar sıkıştıracağım bir küçük supap olmalı." Baba bunları söylerken Anne'nin torpido gözünü araştırıyordu, sonunda bir plastik su şişesi ortaya çıkardı. "Peki. Solüsyonu doldurmak için bu işe yarar. Burada da, tam ideal değil ama, minik bir tornavida var. Kenarını biraz daha törpülersem..." Elindeki gereci yukarı, ışığa doğru kaldırırken sözün gerisini getiremedi. "Ondan sonra iş yalnızca oraya kadar yürüyüp solüsyonu şu püskürtme ağızlarının birine dikkatle dökmeye kalıyor. Ortadakini kullanmalıyız. O büyük olasılıkla dosdoğru Sylvester ünitesine bağlıdır."

"Yeteneklerimi kaybedecek miyim?"

"Dediğim gibi, performansın bir bütün olarak fazla zayıflamayacaktır. Ama bu benim alanım değil. Bilişsel yeteneklerin üzerinde bir etkisi olabilir. Ama esas enerji kaynağın güneş olduğuna göre, önemli ölçüde etkilenmemen gerekir."

Baba kendi tarafındaki pencereyi biraz açtı ve plastik şişeyi tutarak içindeki suyu dışarıya, yere boşalttı.

"Bu senin kararın Klara. İstersen buradan hemen uzaklaşırız. Grubun geri kalanıyla buluşmak için, dur bakalım, yirmi dakikamız daha var."

Korkumu denetlemeye çalışarak tel örgünün arkasındaki boş alana tekrar baktım. Arabadan gördüğüm görüntü parçalanmamış olarak kalmaya devam ediyordu ve Güneş hâlâ siluet halindeki iki binanın arasından bakıyordu.

"Bak Klara, ben ne yapmaya çalıştığımızı bile bilmiyorum. Ama Josie için en iyisi neyse onu istiyorum. Tam da senin gibi. Bu yüzden, önümüze çıkan her fırsata dört elle sarılmak istiyorum."

Gülümseyerek Baba'ya döndüm ve başımı salladım. "Evet" dedim. "Hadi deneyelim o zaman."

Suşi kafenin penceresinin yanında oturup tiyatronun dışındaki uzayan gölgelere bakarken, Güneş'in özel besinini şu anda bulunduğumuz pencereden içeri, masanın diğer yanında tam karşımda oturan Josie'ye hemen akıtabilme ihtimali beni heyecanlandırmıştı. Ama Güneş'in –bugünlük yolculuğunu tamamlamak üzere olduğundan– herhalde çok yorgun olduğunu ve bu derece ani bir cevap beklemenin hem mantıksızlık hem de saygısızlık olacağını fark ettim. Zihnimde küçük bir umut yaşamaya devam etti ve Josie'yi yakından izledim ama kısa sürede, en erken ertesi sabahı beklemek gerektiğini kabul ettim.

Aynı zamanda, suşi kafenin penceresinden dışarısını iyice göremememin, boş alanda olanlardan çok, camın pis ve lekeli olmasından kaynaklandığını da fark etmiştim. Gerçekten de tiyatronun girişindeki, üstünde "Mutlu Edecek Kadar Parlak" yazan bez afişi, rüzgârla durmadan dalgalanıyor olsa da hâlâ okuyabiliyordum. Ayrıca, tiyatronun önünde toplaşmış olan insanlara yeni katılanları da ayırt etmekte hiçbir güçlük çekmiyordum. Yeni insanların gelişinde, her seferinde tezahürat ve eğlenceli bağrışmalar oluyordu. Söyledikleri sözleri net bir şekilde duyamıyordum ama bizi ayıran kalın bir cam vardı ve dolayısıyla bu da mevcut durumla uyumluydu.

Boş alandaki görevimiz bizi fazla oyalamamıştı ama Baba ile beraber doğru suşi kafenin yerini bulduğumuzda, Josie, Rick, Anne ve Miss Helen zaten gelmiş ve birkaç dakikadır pencerenin yanındaki masanın etrafına yerleşmişlerdi bile. Baba, Mr. Capaldi'nin yerinde hiçbir gerginlik olmamış gibi herkesi neşeyle selamlamıştı ama kısa süre sonra Anne yerinden kalkmış, uzundörtgenini kulağına tutarak dışarıdaki kalabalığa katılmak için çıkmıştı.

Şu anda masanın karşıma gelen tarafında oturan Baba, Rick'in defterinin sayfalarını çeviriyor ve takdir edici sesler çıkarıyordu. Ama ben Josie'nin yadırgatıcı derecede sessizleşmesiyle ilgiliydim, kısa süre içinde Baba da bunu fark etti.

"Sen iyi misin hayvancık?"

"İyiyim baba."

"Uzun süredir dışarıdayız. Daireye dönmek ister misin?"

"Yorgun değilim. Hasta değilim. İyiyim baba. Bırak da burada oturayım."

Josie'nin yanında oturan Rick de Josie'ye endişeyle bakıyordu. "Hey, Josie, bunu benim için bitirir misin?" Rick havuçlu kekinin kalanını ona doğru kaydırırken, bu sözleri yavaşça, neredeyse Josie'nin kulağına söyledi. "Sana enerji verir belki."

"Enerjiye ihtiyacım yok Ricky. İyiyim. Sadece burada oturmak istiyorum, o kadar."

Baba Josie'ye dikkatle baktı, sonra tekrar Rick'in defterine geri döndü.

"Bunlar gerçekten ilginç Rick."

"Ricky, şekerim" dedi Miss Helen. "Şu anda aklıma geldi. Çizimlerini de getirmen mükemmel bir fikir olmuş. Ama belki de özellikle görmek isteyinceye kadar onları Vance'e göstermemen daha iyi olacak."

"Anne, bunları zaten konuşmuştuk."

"Belki biraz yersiz kaçar diye söylemiştim. Fazla istekli görünebiliriz. Ne de olsa bunun yalnızca bir dost toplantısı olması gerekiyor. Tesadüfi bir karşılaşma."

"Anne, bu kadar özenle hazırlanmış ve bizim özel olarak kalkıp geldiğimiz bir görüşme nasıl tesadüfi olabilir?"

"Sadece demek istiyorum ki şekerim, *sanki tesadüfiymiş gibi* davranmaya çalışman lazım. Vance'in üstünde böylesi daha etkili olur. Ancak özellikle çalışmalarını görmek isterse, o zaman..."

"Anladım anne. Her şey kontrol altında."

Rick gergin görünüyordu, içimden ona güven vermek için bir şey yapmak geldi ama masanın karşı tarafında oturuyordum ve uzanıp koluna, omzuna dokunamazdım. Baba yine Josie'ye bakıyordu ama Josie bana hasta gibi değil, sadece kendi düşüncelerine dalmış gibi göründü.

"Uzaktan kumandalı hava araçları hiçbir zaman benim alanım

olmadı" dedi Baba bir süre sonra. "Ama Rick, bu gerçekten etkileyici ve heyecan verici." Sonra Miss Helen'a döndü: "Yükseltilmiş olsun olmasın, gerçek yetenek mutlaka dikkat çekecektir. Yeter ki artık bu dünya *bütün bütüne* çıldırmış olmasın."

"Siz her zaman bana teşvik edici davrandınız Mr. Arthur" dedi Rick. "Ta bunlara başladığım ilk günlerden beri. O zamanlar bana gösterdiğiniz şeyler, şu gördüklerinizin temellerini oluşturuyor."

"Çok naziksin Rick ama bu söylediğin hiçbir şekilde geçerli değildir eminim. Uzaktan kumandalı hava araçları hiçbir zaman benim alanım olmadı ve sana herhangi bir şekilde yardımım olduğundan kuşkuluyum. Ama bana bunları söylemen büyük incelik."

Pencereden Güneş'in o günkü son desenlerinin, siyah giysili ve papyonlu kadınların, ellerindeki broşürleri dağıtan tiyatronun yelekli elemanlarının, parlak giysili çiftlerin ve ellerindeki küçük gitarlarıyla kalabalığın arasında dolaşan ve müzikleri parça parça camın arkasından bize ulaşan müzisyenlerin üzerine düştüğünü görüyordum.

"Hey, hayvancık. Annen canını sıkacak bir şey mi söyledi? Orada öyle sessiz sessiz oturmak sana yakışmıyor."

"İyiyim baba. Ama ben bir gösteri değilim, tamam mı? Bütün gün parıltılar saçıp insanları eğlendiremem. Bazen ben de oturup biraz sakinlemek istiyorum."

"Biliyorsun, seni gerçekten özlüyoruz Paul" dedi Miss Helen. "Dört yıl mı geçti aradan? A, bakın hâlâ yeni yeni gelenler var. Acaba içeri girmelerine ne zaman izin verecekler. İyi ki buradan araba geçişini kesmişler. Chrissie nerede? Hâlâ dışarıda mı?"

"Onu görüyorum anne. Hâlâ telefonla konuşuyor."

"Bugün bizimle beraber olduğu için o kadar memnunum ki. İnsana güven veriyor. Benim için öyle iyi bir dost ki. Ve hepinizin burada olması, Rick'e ve bana destek vermeniz bizim için çok değerli." Miss Helen gözlerini masanın etrafında gezdirerek, kastettiği kişilere özellikle beni de katmayı ihmal etmedi. "Heyecanlanmıyorum desem yalan olur. Vakit neredeyse geldi çattı. Doğruyu söylemek gerekirse heyecanım yalnızca Rick adına da değil. Sana hiç anlatmış mıydım Paul? Birazdan görüşeceğimiz adamla bir zamanlar *sevgiliydik*. Yalnızca bir hafta sonu ya da birkaç aylığına falan değil, yıllarca..."

"Anne, lütfen..."

"Onunla konuşma fırsatın olursa, Paul, sanıyorum ortak bazı noktalarınız olduğunu göreceksin. Örneğin onun da faşist eğilimleri vardır. Ben fark etmemiş görünmeye çalışsam da bu eğilimleri hep vardı..."

"Anne, tanrı aşkına..."

"Helen, orada dur bakalım" dedi Baba. "Yani demek istediğin, benim..."

"Sadece birkaç dakika önce söylediğin sözler yüzünden demiştim Paul. Senin şu topluluk hakkında."

"Yok, Helen, buna gelemem. Üstelik çocukların önünde. Biraz önce söylediklerimin faşizmle hiçbir ilgisi yoktu. Gerek olursa kendimizi korumak dışında hiçbir saldırgan gündemimiz yok. Senin yaşadığın yerde Helen, belki henüz endişelenmen için bir sebep yok ve içtenlikle umuyorum ki uzun süre de olmaz. Benim bulunduğum yerdeyse durum çok farklı."

"O zaman neden oradan taşınmıyorsun baba? Neden çetelerle silahların olduğu bir yerde yaşamaya devam ediyorsun?"

Baba, sonunda Josie'nin de konuşmaya katılmış olmasından memnun olmuştu. "Çünkü o benim topluluğum, Josie. Durum hiç de kulağa geldiği kadar kötü değil. Orayı seviyorum. Hayatımı çok değerli bazı insanlarla paylaşıyorum ve onların çoğu benim geçtiğim yollardan geçmişler. Şimdi artık hepimiz için düzgün ve dolu dolu bir hayat sürebilmenin çok çeşitli yolları olduğu açıklığa kavuşmuş durumda."

"Yani işini kaybettiğin için memnun olduğunu mu söylüyorsun baba?"

"Birçok yönden evet, Josie. Üstelik ben aslında işimi *kaybetmiş* değilim. O da değişikliklerin bir parçasıydı. Herkesin hayatını idame ettirmek için yeni yollar bulması gerekiyordu."

"Senin ve yeni dostlarının faşist olduğunu söylediğim için özür dilerim Paul" dedi Miss Helen. "Böyle söylememeliydim. Hepinizin beyaz olduğunu ve hepinizin eskiden meslek sahibi seçkinlerin saflarından geldiğinizi söylediğin için böyle demiştim. Bunu sen söyledin. Bir de başka *türlere* karşı epeyce yaygın bir şekilde silahlanmak zorunda kaldığınızı söylediğin için. Bütün bunlar biraz faşistçe göründü de..."

"Helen, bunu kabul edemem. Josie bunun böyle olmadığını biliyor ama yine de senin bunları söylediğini duymasını bile iste-

mem. Rick'in de duymasını istemem. Çünkü doğru değil. Bizim yaşadığımız yerde çeşitli gruplar var, bunu inkâr etmiyorum. Kuralları ben koymadım, bölünme doğal olarak böyle oldu. Bir başka grup bize ve bizim sahip olduklarımıza saygı göstermezse, kavga çıkacağını bilmeleri gerekir."

"Annemin sinirleri bozuk" dedi Rick. "Kaygılanıyor, hepsi bu kadar. Onu mazur görün."

"Üzülme Rick. Anneni uzun süredir tanıyorum ve çok severim."

"Adı Vance" dedi Miss Helen. "Görüşmek için beklediğimiz adam. Rick'le ben bize manevi destek olmak için hepinizin burada olmasına minnettarız ama buradan sonra tek başınayız. Sana şunu söyleyeyim Paul, bir zamanlar Vance bana abayı yakmıştı. Rick, şekerim, lütfen suratını buruşturma. Rick onunla hiç tanışmadı, bütün bunlar ondan önce oluyor. Ha, bir kere karşılaşmışlardı sanırım ama o pek sayılmaz. Onu gördüğünde, Paul, belki de onda ne görmüş olabileceğime şaşacaksın. Ama emin ol, Vance bir zamanlar senden bile daha yakışıklıydı. Tuhaf bir şekilde, hayatta başarı kazandıkça yakışıklılığı azaldı. Şu anda zengin ve etkili ama görünüşü feci. Yine de bütün o et kıvrımlarının arasında bir zamanların o yakışıklı adamını görmeye çalışacağım. Acaba o da benim için aynı şeyi yapacak mı diye merak ediyorum."

"Orada neler oluyor hayvancık? Anneni görebiliyor musun?"

"Hâlâ telefonla konuşuyor."

"Galiba bana kızdı. Belki de ben burada oturduğum sürece içeri girmeyecek."

Baba muhtemelen birinin onun bu söylediğine itiraz edeceğini umuyordu ama kimse itiraz etmedi. Hatta Miss Helen kaşlarını kaldırıp kısa bir gülme sesi çıkardı. Sonra dedi ki:

"Neredeyse vakit geldi, Rick, sevgilim. Herhalde dışarı çıksak iyi olacak."

Miss Helen'ın bunu söylediğini duyunca zihnimi bir korku kapladı: Dakikalar geçtikçe, boş alanda olup bitenlerin sonuçlarının daha belirgin hale gelmeyeceğinden ve eğer dışarıdaki tanıdık olmayan zeminin üstesinden gelmeye gayret edersem yeni durumumun herkesin gözünde açığa çıkmayacağından artık emin değildim.

"Gerçekten merak ediyorum," diyordu Miss Helen, "Vance tiyatronun dışında buluşmayı teklif ettiğinde acaba bir temsilin başlamak üzere olacağının ve bir kalabalığın toplanacağının farkında

mıydı? Oraya çıkmalıyız. Erken gelebilir ve bu kalabalık kafasını karıştırabilir."

Rick Josie'nin omzuna elini koydu ve sessizce sordu: "İyi olduğundan emin misin Josie?"

"Yemin ederim iyiyim. Hadi git ve elinden geleni yap Ricky'ciğim. Her şeyden çok istediğim bu."

"Doğru söylüyor" dedi Baba. "Ve hatırından çıkarma. Yeteneğin var. Eh, belki de hepimiz artık kalkmalıyız."

Baba ayağa kalktı ve kalkar kalkmaz bakışları bana döndü, beni her zamankinden daha dikkatle inceledi. Delik saçlarımın altında iyice gizli olmasına rağmen diğerleri bunu fark edecek diye hemen telaşlandım. Sonra Baba'nın bakışları bir kere daha Josie'ye döndü.

"Hayvancık, seni eve götürmeliyiz. Hadi gidip anneni bulalım."

Suşi kafeden çıkarken Güneş günün son desenlerini yapıyordu, ben de kalan bu kısa süre içinde özel yardımını gönderebileceğine dair ufacık umudumdan da vazgeçmek zorunda kaldım. Artık tiyatro insanlarının seslerini ve müziklerini hiçbir engel olmadan duyabiliyordum ve tiyatronun girişindeki sokak lambasının bu insanların esas ışık kaynağı olmaya başladığını fark ettim. Gerçekten de bir an için tiyatro insanlarının daha önceden kararlaştırdıkları bir düzen içinde sokak lambasının etrafında toplanmaya çalıştıklarını düşündüm ama sonra oluşturdukları desen bozuldu ve kalabalığın şeklinin gelişigüzel bir şekilde değiştiğini gördüm.

Baba ve Miss Helen benim birkaç adım önümde, kalabalığa doğru büyük adımlarla ilerliyorlardı. Rick ve Josie ise tam arkamdaydılar ve bana o kadar yakın yürüyorlardı ki eğer aniden durmak zorunda kalsaydım bana çarpacaklardı. Josie'nin şöyle söylediğini duydum:

"Yok Rick, daha sonra. Daha sonra anlatırım. Şimdilik, annem bayağı tuhaf günlerinden birini geçiriyor diyelim."

"Ama ne dedi? Neler oluyor?"

"Bak Ricky, şu anda önemli olan bu değil. Önemli olan, birazdan buluşacağınız bu adam ve senin ona ne söyleyeceğin."

"Ama canının sıkkın olduğunu görüyorum..."

"Canım sıkkın değil Ricky. Ama eğer sen dikkatini toplamaz ve bu adamın karşısında elinden geleni yapmazsan canım sıkılacak, hem de *müthiş* sıkılacak. Bu senin için de önemli, *bizim* için de."

Gözlemlerimi artık camın ardından yapmayınca tiyatro insanlarının belirginleşeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi aralarına girdiğimde, sanki pürüzsüz kartondan konilerden, silindirlerden yapılmışlar gibi, bedenleri basitleşmişti. Örneğin giysileri her zamanki kıvrımlardan, kırışıklıklardan yoksundu. Hatta sokak lambasının ışığında görünen yüzleri bile, bir dış hat çizgisi duygusu yaratmak için, düz yüzeylerin karmaşık düzenlemeler şeklinde zekice yerleştirilmesiyle yaratılmış gibiydi.

Gürültü her yanımızı sarana kadar yürümeye devam ettik. Bir noktada durdum ve arkaya, Josie'nin koluna uzandım ama Josie artık benim arkamda değildi. Hatta Josie'nin Rick'e "İşte annem orada" dediğini duyduğum halde o tarafa dönünce ne Josie'yi ne de Rick'i gördüm. Tek gördüğüm yüzüme doğru yaklaşan pürüzsüz bir alındı. Kötü niyetle olmasa da birisi sırtımı itekledi, sonra Baba'nın sesini duydum ve tekrar dönünce onu ve Miss Helen'ı bir yabancının dirseğinin yanında dururken gördüm. Baba'nın şöyle söylediğini duyabiliyordum:

"Bunu orada, çocukların önünde söylemek istemedim, ama Helen, bak. Bana faşist demende bir sorun yok. Ne dersen de. Ama senin yaşadığın yer de her zaman bu kadar huzurlu kalmayabilir. Geçen hafta bu şehirde neler olduğunu duydun mu? Şu anda tehlikede olduğunuzu söylemiyorum ama öngörülü olmalısınız. Chrissie'ye bundan söz ettiğimde yalnızca omzunu silkiyor. Ama bunu düşünmek zorundasınız. Kendin kadar Rick açısından da öngörülü olman lazım."

"A, ben *zaten* öngörülü hareket ediyorum Paul. Bugün neden buradayız sanıyorsun? Çoktan kayıplara karışmış sevgilim için neden sağıma soluma bakınıp duruyorum sanıyorsun? Öngörülü davranıyorum ve plan yapıyorum ve eğer planlamam doğruysa Rick kısa zamanda başka bir yerde olacak. Ve umuyorum ki kendini silahlarla koruyan şu ya da bu topluluğun içinde olmayacak. Rick'in başarılı olmasını istiyorum ve bunun için Vance'in yardımına ihtiyacım var. Of, nereye gitmiş olabilir? Belki de yanlış tiyatroya gitti."

"Rick hoş bir genç adam oldu. Onun kuşağına miras bıraktığımız bütün bu kargaşa içinde umarım bir yol bulur. Ama senin ya da onun için işler düzgün gitmezse benimle iletişime geçmenizi istiyorum. Size bizim topluluğun içinde bir yer bulabilirim."

"Çok tatlısın Paul, daha önce sana karşı kaba davrandıysam özür dilerim. Bu seni şaşırtabilir ama ben aslında dönüştüğümüz şu hale

kızıyor değilim. Eğer bir çocuk diğerine göre daha yetenekliyse, fırsatların bu daha parlak olan çocuğa sunulması doğrudur. Sorumluluğun da. Bunu kabul ediyorum. Ama kesinlikle kabul etmeyeceğim şey, Rick'in düzgün bir hayat yaşayamayacak olması. Bu dünyanın bu kadar acımasız bir hale geldiğini kabul etmeyi reddediyorum. Rick yükseltilmedi ama hâlâ ilerleyebilir, çok başarılı olabilir."

"Onun için her şeyin en iyisini diliyorum. Benim bütün söylemek istediğim şu, başarılı bir hayat sürmenin çok çeşitli yolları var."

Etrafımda itişen birçok yüz vardı ama şimdi diğerlerinin önünde bir yenisi belirdi ve neredeyse benim yüzüme değene kadar yaklaşmaya devam etti. Ancak o zaman bunun Rick olduğunu fark ettim ve bir şaşkınlık sesi çıkardım.

"Klara, Josie'nin ne derdi var, biliyor musun?" diye sordu. "Daha önce bir şey mi oldu?"

"Anne ile Josie arasında ne geçti bilmiyorum" dedim. "Ama çok iyi haberlerim var. Mr. McBain'in ambarına ulaşmama yardım ettiğin o akşam bana verilen görev vardı ya. Artık tamamlandı. Tamamlamayı çok istediğim ama nasıl yapacağımı uzun süre bilmediğim bir görevdi. Rick, o iş gerçekten de yapıldı, bitti."

"Harika. Ama neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim."

"Henüz açıklayamam. Ve bir şeyden vazgeçmek zorunda kaldım. Ama bu hiç önemli değil, çünkü artık yine umutlanabiliriz."

Yeni yeni silindirler ve koniler –ya da bunların parçaları gibi görünen şeyler– çevremde boş kalan yerlere sıkışıp duruyorlardı. Sonra fark ettim ki o parçalardan biri –Rick'in yerini almak için öne geçen şekil– aslında Josie'ymiş. Onu tanır tanımaz şekil anında daha belirgin hale geldi ve onu zihnimde tutmakta bir daha güçlük çekmedim.

"Bak Klara, bu Cindy. Hani daha önce kafede bize garsonluk yapıyordu? Senin eski mağazan hakkında bilgisi var."

Biri koluma dokundu ve birinin yüksek sesle "Hey, bir zamanlar sizin mağazaya *bayılırdım*!" dediğini duydum. Sese doğru döndüğümde iç içe geçirilmiş ve üstte kalanın hafifçe bana doğru eğildiği iki yüksek baca gördüm. Gülümseyip "Nasılsınız?" dediğimde bacalar konuşmaya devam etti:

"Sahibine anlatıyordum. Geçtiğimiz hafta sonu mağazanın önünden geçtim, bir de baktım mobilyacı olmamış mı? Bak ne diyeceğim, bir kere seni o vitrinde gördüğüme eminim."

"Klara mağazanın nereye taşındığını öğrenmek istiyor. Cindy, sen biliyor musun?"

"A, *taşındılar* mı emin değilim..."

Birisi kolumu çekiştiriyordu ama artık önümde parça parça o kadar çok şey vardı ki yekpare bir duvar gibi görünüyorlardı. Bu şekillerin hepsinin aslında üç boyutlu bile olmadıklarından, yuvarlaklık ve derinlik izlenimi versin diye zekice gölgeleme teknikleri kullanılarak düz yüzeylere çizilmiş olduklarından kuşkulanmaya başlamıştım. Sonra fark ettim ki şimdi yanımda olan, beni çekip götüren kişi Anne. Neredeyse kulağımın içine doğru şöyle söylüyordu:

"Klara, daha önce pek çok şey söyledik, biliyorum. Arabada yani. Ama şunu anlamalısın, üç dört şeyi bir arada düşünüyordum. Bütün diyeceğim şu: Daha önce söylediklerimizi fazla ciddiye alma. Anlıyorsun, değil mi?"

"Yani arabada yalnız olduğumuzda konuştuklarımızı mı diyorsunuz? Köprüye yakın park etmişken?"

"Evet, onu kastediyorum. Hiçbir şeyden cayıyoruz demek istemiyorum. Ama sırf bilesin diye söylüyorum, tamam mı? Of, bütün bunlar öyle kafa karıştırıyor ki. Paul de yardımcı olmuyor. Şuna bak. Ona neler anlatıyor şimdi?"

Bizden çok uzak olmayan bir noktada Baba, başı Josie'nin yüzüne yaklaşacak kadar öne eğilmiş vaziyette, içtenlikle bir şeyler anlatıyordu.

"Bugünlerde öyle saçmalıyor ki" dedi Anne ve onlara doğru gitmeye başladı. Ama daha giderken kalabalığın içinden bir kol çıktı ve bileğini yakaladı.

"Chrissie," dedi Miss Helen'ın sesi, "onları bir dakika daha baş başa bırak. Bugünlerde birlikte pek vakit geçiremiyorlar."

"Paul bilgeliğini bugünlük etrafa yeterince dağıttı bana kalırsa" dedi Anne. "Baksana. Kavga ediyorlar."

"Kavga etmiyorlar Chrissie. Emin ol kavga etmiyorlar. Bırak birbirleriyle konuşsunlar."

"Helen, onları benim için yorumlamana gerçekten ihtiyacım yok. Kendi kızımı ve kocamı hâlâ çözebiliyorum."

"*Eski* kocan, Chrissie. Eski kocalara akıl sır ermez, şu anda benim de altını çizdirmekte olduğum gibi. Vance bizi bekletmeyeceğine yemin etti, bir de şu hale bak. Biz, sen ve Paul gibi evli de

değildik, o yüzden sonradan ağızda kalan acı lezzetin tadı başka. Ama bunu küçümseme Chrissie, onu on dört senedir görmüyorum ve gördüğümde de çok kısa bir süre tesadüfen görmüştüm. Bu kalabalık içinde birbirimizin yanından geçmiş ve tanımamış olabilir miyiz?"

"Pişman mısın Helen?" diye sordu Anne aniden. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Pişman mısın? Rick'e yolu açmadığın için?"

Miss Helen bir an için Baba ile Josie'nin birbirleriyle konuştukları yere doğru baktı. Sonra şöyle dedi: "Evet. Eğer samimi fikrimi söyleyeceksem Chrissie, cevabım evet. Bunun sana nelere mal olduğunu gördükten sonra bile. Ona karşı... elimden gelenin en iyisini yapmamışım gibi hissediyorum. Senin ve Paul'ün yaptığınız gibi etraflıca düşünmediğimi bile hissediyorum. Zihnimde başka yerlere gitmiştim ve o ânın geçip gitmesine izin verdim. Belki de her şeyden çok buna pişmanım. Rick'i hiçbir zaman, onun hakkında şu ya da bu şekilde düzgün bir karar alacak kadar sevmediğime."

"Zararı yok." Anne elini şefkatle Miss Helen'ın kolunun üst kısmına koydu. "Zararı yok. Zor bir şey, biliyorum."

"Ama şimdi elimden geleni yapıyorum. Bu sefer elimden geleni yapıyorum. Tek istediğim Eski Sevgili'nin ortaya çıkması. A! İşte oradaki o. Vance! Vance! Pardon..."

"Dilekçemizi imzalamak ister misiniz?" Anne'nin önünde ortaya çıkıveren adamın beyaza boyalı bir yüzü ve siyah saçları vardı. Sanki beyaz boya kendisine bulaşacakmış gibi, Anne bir adım geriledi ve dedi ki: "Ne hakkında?"

"Oxford Binası'nı boşaltma önerisini protesto ediyoruz. Şu anda orada, artık istihdam edilmeyen dört yüz yirmi üç kişi yaşıyor ve bunların seksen altısı çocuk. Ne Lexdell ne de belediye onları nereye nakledilecekleri konusunda herhangi bir mantıklı plan önerdi."

Bu siyah-beyaz adamın Anne'ye söylediklerinin geri kalanını duymadım çünkü Baba önüme geçti ve Anne'ye dedi ki:

"Tanrım, Chrissie, kızımıza neler anlattın?" Baba alçak sesle konuşuyordu ama sinirlenmiş görünüyordu. "Gerçekten çok tuhaf davranıyor. Ona *söylemiş* olabilir misin?"

"Söylemedim Paul, hayır." Anne'nin sesi hiç olmadığı kadar kuşkulu çıkmıştı. "En azından, bütün *hepsini* söylemedim."

"O zaman tam olarak ne..."

"Sadece portre hakkında konuştuk, o kadar. Her şeyi ondan

gizli tutamayız. O kadar çok şeyden şüpheleniyor ki, bunların hiçbirinden söz etmezsek güvenini kaybederiz."

"Ona *portreyi* mi anlattın?"

"Bunun bir resim olmadığını söyledim yalnızca. Bir tür heykel olduğunu söyledim. Tabii Sal'in bebeğini de hatırlıyor..."

"Hey Tanrım, anlaştığımızı sanıyordum..."

"Josie küçük bir çocuk değil Paul. Bazı şeyleri tahmin edebilir. Üstelik onunla içtenlikle konuşacağımıza dair bizden bir beklentisi olması da haklı..."

"Rick!" Miss Helen'ın arkamdan gelen sesini tanıdım. "Rick! Hadi! Vance burada. Onu buldum. Gel merhaba de. Ah, Chrissie, Vance'le tanışmanı istiyorum. Çok sevdiğim eski bir arkadaşım. İşte geldi."

Mr. Vance, yukarı kadar düğmelenmiş beyaz bir gömlek giymiş, mavi bir kravat takmış, yüksek kademe bir takım elbise giymişti. Mr. Capaldi kadar keldi ve boyu Miss Helen'dan daha kısaydı. Şaşırmış gibi etrafına bakınıyordu.

"Merhaba, tanıştığıma memnun oldum" dedi Anne'ye. Sonra Miss Helen'a dönüp "Peki burada neler oluyor? Herkes bu temsile mi gidiyor?" dedi.

"Rick'le ben burada seni bekliyorduk Vance. Tam bize söylediğin gibi. Seni görmek ne kadar harikulade! Pek değişmemişsin."

"Sen de çok iyi görünüyorsun Helen. Ama burada neler oluyor? Oğlun nerede?"

"Ricky! Buradayız!"

Rick'in annesine cevap olarak elini kaldırdığını ve biraz ileride durduğunu artık görebiliyordum. Sonra parça parça görüntülerin arasından bize doğru yürümeye başladı. Doğru yöne bakmakta olan Mr. Vance'in Rick'i ayırt edip edemediğini anlayamadım. Her halükârda o anda tiyatronun yelekli görevlilerinden biri gelip, Mr. Vance ile bize doğru gelmekte olan Rick'in arasında durdu.

"Bu gösteriye önceden alınmış biletiniz var mı?" diye sordu yelekli görevli. "Ya da varsa da belki yerinizi bir üst seviyeye geçirmek ilginizi çekebilir?"

Mr. Vance adama dik dik baktı ama bir şey söylemedi. Sonra Rick gelip yelekli adamın yanından geçti ve Mr. Vance, "Hey! Senin oğlan bu mu? Harika görünüyor" dedi.

"Teşekkürler Vance" dedi Miss Helen alçak sesle.

"Merhaba efendim" dedi Rick. Gülümsemesi Josie'nin etkileşim toplantısında yetişkinleri ilk kez selamladığı zamanki gibiydi.

"Merhaba Rick. İşte, ben de Vance'im. Anne'nin çok çok eski bir arkadaşı. Senin hakkında çok şey işittim."

"Bizimle buluşmanız büyük nezaket efendim."

"Demek *buradasın*!" dedi Josie önümdeki boşluğu aniden doldurarak. Yanında da on sekiz yaşlarında, garson kız Cindy olduğunu fark ettiğim bir kız vardı. Cindy'nin görünüşü artık onu son gördüğümde olduğu kadar basit hatlardan oluşmuş değildi.

"Evet, sizin mağazanın *taşındığını* sanmıyorum aslında" dedi Cindy. "Ama Delancey'nin içinde açılan yeni bir mağaza var, belki senin eski mağazandan bazı YA'lar oraya gönderilmiş olabilir."

"Affedersiniz." Yüksek kademeli mavi bir elbise giymiş olan ve kırk altı yaşında olduğunu tahmin ettiğim bir kadın benim önüme geldi ama yüzü Josie ile Cindy'ye dönüktü. "Bu makineyi tiyatroya sokmaya mı niyetiniz var diye merak ediyorduk."

"Öyle olsa bile bundan sana ne?" dedi Cindy.

"Bunlar zor bulunan koltuklar" dedi kadın. "Makinelere tahsis edilmemeli. Eğer bu makineyi tiyatroya sokacak olursanız buna itiraz edeceğiz."

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum..."

"Tamam" dedi Josie. "Klara gösteriye girmeyecek, ben de girmeyeceğim..."

"Konu bu değil" dedi Cindy. "Ben buna kızdım." Sonra kadına dedi ki: "Sizi tanımıyorum! Siz kimsiniz? Kalkıp karşımıza geçip bizimle böyle konuşmanız..."

"Yani bu makine sizin?" diye sordu kadın Josie'ye.

"Kendisi Klara, benim YA'm, eğer sorduğunuz buysa."

"Önce işlerimizi elimizden alıyorlar. Sonra tiyatrodaki koltuklarımızı."

"Klara?" Baba yüzünü benimkine yaklaştırmıştı. "Kendini hâlâ iyi hissediyor musun?"

"Evet, iyiyim."

"Emin misin?"

"Daha önce belki kafam biraz karışıktı. Ama şimdi iyiyim."

"İyi. Bak, az sonra yola çıkmak zorundayım. Bu yüzden acaba bana şimdi söyleyebilir misin? Orada tam olarak ne yaptık biz? Ve sonucunda ne olmasını umabiliriz?"

"Mr. Paul bana güvendi ve bu muhteşemdi. Daha önce de söylediğim gibi, size daha fazlasını anlatırsam başardığımız şeyi maalesef tehlikeye atmış olurum. Ama şimdi gerçek bir umudumuz olduğuna inanıyorum. Lütfen sabırlı olun ve iyi haberi bekleyin."

"Nasıl istersen. Kaldığınız daireye sabah uğrar, Josie'ye veda ederim. Öyleyse, o zaman belki görüşürüz."

Anne'nin sesi arkamdan bir yerden şöyle dedi: "Bunu kaldığımız daireye döndüğümüzde konuşuruz. Burada konuşamayız."

"Ama söylemek istediğim yalnızca buydu" dedi Josie'nin sesi. "Sal'de yaptığın gibi kapatıp mühürlemeni istemiyorum kesinlikle. Odamı tek kullananın Klara olmasını ve canının istediği gibi girip çıkmasını istiyorum."

"Ama bunları neden konuşuyoruz ki? İyileşeceksin şekerim. Bunların *hiçbirini* konuşmamız gerekmiyor..."

"Ah, Klara, işte buradasın." Miss Helen yanımda bitmişti. "Klara, bak, biraz önce Chrissie ile konuşuyordum. Şimdilik bizimle geleceksin."

"Sizinle mi?"

"Chrissie Josie'yi kaldıkları daireye götürmek ve onunla baş başa konuşmak istiyor, sadece ikisi. Onun için şimdi sen bizimle kal. Chrissie yarım saat içinde gelip seni alacak." Sonra öne eğilip sessizce kulağıma fısıldadı: "Görebiliyor musun? Rick ile Vance gerçekten bir görüşte birbirlerinden hoşlandılar. Her neyse şekerim, Rick bütün bunları yaşarken senin yanında olman ona büyük destek olacaktır. Bu hâlâ onun için çetin bir sınav olabilir."

"Evet. Tabii. Ama Anne..."

"Kısa sürede gelip seni alacak, endişe etme. Sadece Josie ile yalnız birkaç dakikaya ihtiyacı var."

"Dünyada her şeyden çok istediğim şey," dedi Mr. Vance bir kahkaha atıp bize doğru gelirken, "bu izdihamdan çıkmak. Şu tarafa, şu küçük lokantaya. İyi görünüyor. Oturabileceğimiz, birbirimize bakıp konuşabileceğimiz bir yer olsun yeter."

Bazı kollar bana dolanıyordu ve Josie'nin bana sarıldığını fark ettim. Bu sarılma o büyük kararın ardından bana mağazada sarılmasından çok da farklı değildi. Ama bu sefer kulağıma ancak benim duyabileceğim bir şeyler söyledi:

"Endişe etme. Sana kötü bir şey olmasına izin vermem. Annemle konuşacağım. Sen şimdilik Rick'le git. Bana güven."

Sonra beni bıraktı. Miss Helen yumuşak bir hareketle beni ondan uzaklaştırıyordu.

"Hadi gel Klaracığım."

Mr. Vance lokantaya doğru önümüze düşmüş, Miss Helen da ona ayak uydurmak için acele eder vaziyette, tiyatro kalabalığının içinden çıktık. Rick'le ben yetişkinleri birkaç adım arkadan izliyorduk, boşluk ve serin hava etrafımızda dolaştıkça yön ve konum hissimin geri gelmeye başladığını hissettim. Geri dönüp baktığımda, sokak lambasının etrafında yoğun bir şekilde kümelenmiş tek bir kalabalık dışında caddenin aslında ne kadar karanlık ve sessiz olduğunu görmek beni şaşırttı. Aslında daha da uzaklaştığımızda –çok kısa bir süre önce benim de bir parçası olduğum– bu kalabalık, akşamleyin tarlada gördüğüm, gökyüzünde dolaşıp duran, her bir yaratığın acele acele daha iyi bir yer bulma endişesiyle ha bire yer değiştirdiği ama birlikte çizdikleri şeklin sınırlarını asla aşmadığı o böcek bulutlarından biri gibi göründü. Kalabalığın kenarından şaşkın bir yüz ifadesiyle el sallayan Josie'yi ve Josie'nin arkasında duran, ellerini onun omuzlarına koymuş, bize boş gözlerle bakan Anne'yi gördüm.

Karanlık büyüdü ve tiyatro kalabalığının sesleri hafifledi, ama gözlem yeteneğimin çok da zarar görmediğini anlamıştım çünkü gitmekte olduğumuz ışıklandırılmış lokantayı önümde net bir şekilde görmeye devam ediyordum. Lokantanın sivri ucu bize dönük bir pasta dilimi şeklinde olduğunu; caddenin çatallanarak lokantanın her iki yanından da geçtiğini ve gelip geçenler hangi caddeden yürürlerse yürüsünler, lokantanın iyice aydınlatılmış iç kısmına –parlak deri koltuklara, cilalı masa üstlerine, beyaz önlüğü ve beyaz şapkasıyla müşteri bekleyen lokanta yöneticisinin arkasında durduğu saydam tezgâha– bakabilsinler diye lokantanın pencerelerinin giderek uzaklaşan her iki kaldırım boyunca uzandığını görebiliyordum.

Gelen araba olmadığından ve çevredeki binalar çok karanlık olduğundan, kaldırım taşlarına eğri şekiller fırlatan lokanta o bölgenin tek ışık kaynağıydı. Mr. Vance'in çatalın hangi tarafını seçeceğini merak ettim ama yaklaştıkça tam sivri uçta bir kapı bulunduğunu fark ettim. Herhalde bunu daha önce fark etmemiş olmamın tek

sebebi –büyük ölçüde camdan yapılmış ve üstüne boyayla boylu boyunca lokantanın adı yazılmış olan– kapının pencerelere çok benzemesiydi diye düşündüm. Mr. Vance kapıyı açtı, sonra önce Miss Helen'ın girmesi için yana çekildi.

Bir saniye sonra Rick'in ardından ben de içeri girince ışıklandırmayı o kadar kuvvetli ve sarı buldum ki hemen alışamadım. Saydam tezgâhın içinde sergilenen, her biri lokantanın biçiminde yapılmış olan meyveli tart dilimlerini ve –kocaman, siyah derili bir adam olan– Lokanta Yöneticisi'nin tezgâhın ardında, yüzü benden uzaklara sabitlenmiş halde kıpırdamadan durduğunu ayırt etmem yavaş yavaş gerçekleşti. Sonra fark ettim ki adam Mr. Vance'in ve Miss Helen'ın oturacakları girintiyi seçmelerini ve karşı karşıya oturmalarını izliyor.

Rick şeklindeki figürün parlak yer döşemesini boydan boya geçip annesinin yanına oturduğunu gördüm. Yürürken, Josie'nin ayrılırken söylediği sözler zihnime geri döndü ve Anne'nin Josie ile Dostlarının Dairesi'nde hangi önemli meseleyi tartışacağını ve benim orada bulunmamamın neden gerekli olduğunu merak ettim.

Miss Helen ile Mr. Vance benim onlara kadar yürüdüğüm tüm süre boyunca sessizce birbirlerine bakmaya devam ettiler. Mr. Vance'i, yanına oturacak kadar iyi tanıdığımı düşünmüyordum. Ayrıca, iki kişi için yapılmış olan koltuğun orta yerine oturmuştu ve onun rahatını bozmadan yanına oturamayacağımı görebiliyordum. Bu yüzden, koridorun karşısındaki komşu girintide tek başıma oturdum.

Mr. Vance sonunda Miss Helen'a bakmayı bıraktı ve koltuğunda dönerek Lokanta Yöneticisi'ne yüksek sesle talimatlarını bildirdi. Ancak o zaman idrak ettim ki bizden başka müşteri bulunmamasına rağmen tüm masalar ve koltuklar başkaları da gelirse diye dikkatle hazırlanmıştı. O zaman bu Lokanta Yöneticisi'nin kendini yalnız hissediyor olabileceğini ya da en azından, geceleyin oradan gelip geçenler için aydınlatılmış olan lokantasındayken yalnız hissediyor olabileceğini düşündüm.

"Efendim" dedi Rick. "Bana zaman ayırdığınız için size minnettarım. Ayrıca bana yardım etmeyi düşündüğünüz için bile."

"Aslında Rick," dedi Mr. Vance hülyalı hülyalı, "anneni epeydir görmemiştim."

"Bunu anlıyorum efendim. Üstelik ben iki yaşlarımdayken çok kısa bir karşılaşma hariç benimle de hiç tanışmadınız. Bu yüzden benimle bu şekilde buluşmayı kabul etmeniz sizi daha da alicenap

yapıyor. Ama zaten annem hep sizin ne kadar alicenap bir insan olduğunuzdan söz eder."

"Annenin benden olumlu söz etmesi beni rahatlattı. Belki sana bir iki olumsuz şey de söylemiştir?"

"Yo. Annem sizden hep olumlu bahseder."

"Öyle mi? Bütün bu yıllar boyunca düşündüm ki... Eh, neyse boş ver. Helen, oğlun beni şimdiden etkiledi."

Miss Helen Mr. Vance'i dikkatle izliyordu. "Benim de sana ne kadar minnettar olduğumu söylememe gerek bile yok, Vance. Sana daha uzun uzun teşekkür ederdim ama bu Rick'in fırsatı ve onun adına konuşmak istemem."

"Güzel söyledin Helen. Öyleyse Rick. Hadi bana konuyu anlat."

"Eh, tam olarak nereden başlayacağımı bilmiyorum, ama işte anlatıyorum. Uzaktan kumandalı hava aracı teknolojisine büyük bir ilgi duyuyorum. Buna bir tutku da denebilir. Kendi sistemimi geliştiriyorum ve artık kendime ait bir uzaktan kumandalı kuş takımım var..."

"Bir saniye. 'Kendi sistemim' derken Rick, başkalarının yaptıklarının ötesine geçtim mi demek istiyorsun?"

Rick'in yüzünden bir panik belirtisi geçti ve bana doğru baktı. Ona gülümsedim; bu gülümsemenin yalnızca benim değil aynı zamanda Josie'nin adına da olduğu mesajını iletmeye çalışıyordum. Bunu anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama yüreklendirme etkili olmuş göründü.

"Hayır efendim, pek değil" dedi Rick küçük bir kahkahayla. "Dâhi olduğumu iddia etmiyorum. Ama benim uzaktan kumandalı hava aracı sistemimin hiçbir öğretmenden yardım almadan tamamen *kendi* geliştirdiğim bir sistem olduğunu söyleyebilirim. Çevrimiçi bulduğum çeşitli bilgi kaynaklarını kullandım. Annem de çok destekledi ve bana pahalı kitaplar aldı. Aslında yanımda bazı çizimler de getirdim, kabaca bir fikir sahibi olmak istersiniz diye. İşte burada. Ama yok, çağ açacak bir şey yaptığıma inanıyor değilim ve bir uzmanın rehberliği olmazsa bunu zaten yapamayacağımı biliyorum."

"Seni anlıyorum. Şimdi iyi bir üniversiteye gitmeyi amaçlıyorsun. Yeteneğinin hakkını vermek için."

"Eh, öyle gibi bir şey. Annem de ben de cömert ve açık fikirli bir okul olan Atlas Brookings'in belki de..."

"Yüksek nitelikli bütün öğrencilere, hatta genetik düzeltmeden yararlanmamış olanlara bile kapılarını açacak kadar cömert ve açık fikirli."

"Kesinlikle efendim."

"Ve kuşkusuz biliyorsundur Rick, çünkü annen mutlaka sana söylemiştir, ben şu anda bu okulun Kurucular Komitesi'nin başkanıyım. Yani bursları denetleyen organ."

"Evet efendim. Annem bana bunu söyledi."

"Şimdi, Rick. Umarım annen Atlas Brookings'teki eleme süreçlerinin herhangi bir iltimasa açık olduğunu ima etmemiştir."

"Bana iltimas etmenizi ne annem ister ne de ben isterim efendim. Sizden yalnızca, eğer Atlas Brookings'e alınmaya değer olduğumu düşünüyorsanız, bana yardımcı olmanızı rica ediyorum."

"Güzel söyledin. Peki, burada neler varmış bir bakalım."

Rick defterini daha önceden masanın üstüne koymuştu, Mr. Vance defteri açtı. Defterin kendiliğinden açıldığı sayfadaki çizimlere baktı, sonra sayfayı çevirip bir başka çizim bulunca çizime dalmış göründü. Bazen geri, daha önceki bir sayfaya giderek sayfaları yavaş yavaş çevirmeye devam etti. Bir noktada başını kaldırmadan mırıldandı:

"Bütün bunlar, gelecekte yaratmayı düşündüğün şeyleri mi gösteriyor?"

"Çoğunlukla öyle. Ama bazı tasarımları zaten gerçekleştirdim bile. Bir sonraki sayfadaki çizim gibi."

Miss Helen, bakışları Mr. Vance'ten Rick'in defterine gidip gelerek yüzünde nazik bir gülümsemeyle sessizce izliyordu. O anda bir kez daha, anlık ama capcanlı bir şekilde, Baba'nın başımı gerekli açıda tutan elini hissettim ve sıvıyı diğer eliyle yüzüme yakın tuttuğu plastik şişeye akıttığı sırada sıvının çıkardığı sesi işittim.

"Şimdi, Rick," dedi Mr. Vance, "ben bu konularda çok cahilim. Bütün cehaletime rağmen senin uzaktan kumandalı araçlarının yüksek gözetleme yeteneği olduğu izlenimini alıyorum."

"Kuşlar veri topluyor, haklısınız. Fakat bu onların mutlaka mahremiyeti ihlal eden faaliyetlerde kullanılması gerektiği anlamına gelmiyor. Onlar için pek çok potansiyel uygulama var. Güvenlik, hatta bebek bakıcılığı. Gerçi, belki de bir yerlerde gözümüzün üzerinde olması gereken kişiler de vardır."

"Suçlular gibi, demek istiyorsun."

"Ya da milisler. Veya tuhaf tarikatlar."

"Anlıyorum. Evet, bütün bunlar çok ilginç. Burada hiçbir ahlaki sorun görmüyor musun?"

"Efendim, eminim her türlü ahlaki sorun söz konusudur. Ama önünde sonunda bunların nasıl düzenleneceğine karar verecek olanlar benim gibi insanlar değil, yasa koyuculardır. Şu anda ben kavrayışımı bir ileriki düzeye çıkarabilmek için olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum."

"Güzel söyledin." Mr. Vance başını salladı ve Rick'in defterini karıştırmaya devam etti.

Yalnızlık hisseden Lokanta Yöneticisi tepsisini tutarak gelmiş, içecekleri Miss Helen'ın, Mr. Vance'in ve Rick'in önüne, masanın üstüne koymaya başlamıştı. Hepsi alçak seslerle ona teşekkür ettiler ve adam yine yerine döndü.

"Herhalde anlıyorsun Rick," dedi Mr. Vance, "seni burada zora koşmak istiyor değilim. Seni sadece, eh, biraz sınıyorum, bakalım yapıldığın malzeme ne diye." Sonra Miss Helen'a döndü: "Ve şu âna kadar çok etkileyici bir sınav verdi."

"Vance, sevgilim. Kahvenin yanında yemek için bir şeyler ister miydin? Belki şurada gördüğüm kremalı çöreklerden? Kremalı çöreklere hep düşkündün."

"Teşekkür ederim Helen ama akşam yemeği için birileriyle buluşacağım." Saatine, sonra da tekrar Rick'e baktı. "Şimdi şunu düşün Rick. Atlas Brookings dışarıda, tıpkı senin gibi, ekonomik ya da başka nedenlerle AGE'nin sağladığı imkânlardan hiçbir zaman yararlanamamış pek çok yetenekli çocuk olduğuna inanıyor. Okul aynı zamanda toplumun, bu yeteneklerin tam olarak olgunlaşmasına izin vermediği için şu anda ciddi biçimde hatalı davrandığına da inanıyor. Maalesef diğer kurumların çoğu bu şekilde düşünmüyor. Bu da şu anlama geliyor: Senin gibi kişilerden, okula kabul edebileceğimizden çok fazla başvuru alıyoruz. Umutsuz olanları ayıklayabiliriz ama ondan sonrası açıkçası piyango oluyor. Şimdi Rick, biraz önce iltimas istemediğini söyledin. O zaman sana şunu sorayım. Eğer durum buysa, *o zaman ben şimdi neden senin karşında oturuyorum*?"

Bu sözcüklerle Mr. Vance havayı öyle ani bir şekilde değiştirdi ki ağzımdan neredeyse bir şaşkınlık ifadesi kaçıyordu. Rick de irkilmiş göründü. Yalnızca Miss Helen şaşırmış değil de baştan

beri korktuğu şey nihayet başına gelmiş gibi göründü. Gülümsedi ve şöyle dedi:

"Bu soruyu Rick adına ben cevaplayacağım Vance. Evet, senden bir iyilik *istiyoruz*. Bunun senin gücün dahilinde olduğunu biliyoruz. Bu yüzden senden bize yardım etmeni istiyoruz. Bunu başka sözcüklerle yeniden anlatayım. *Ben* rica ediyorum senden. Senden oğlumun bu dünyada savaşmak için bir fırsat yakalamasına yardım etmeni rica ediyorum."

"Anne..."

"Yok, Ricky şekerim, doğru söylüyorum. Vance'ten ricada bulunmak sana değil, bana düşer. Ve biz Vance'ten iltimas *istiyoruz*. Tabii ki istiyoruz."

Lokanta Yöneticisi'nin tek müşterisinin biz olduğumuzu düşünmekle yanılmışım. Şimdi fark ediyordum ki benim oturduğum girintiden sonraki üçüncü girintide kırk iki yaşında bir kadın tek başına oturuyormuş. Onu daha önce görmemişim çünkü kadın karanlığa bakmak için pencereye iyice yaslanmış, alnı cama değiyormuş. Acaba Lokanta Yöneticisi de onu belki görememiş midir ve o da Lokanta Yöneticisi onu kasten görmezden geliyor sanarak kendini daha da yalnız hissetmiş midir diye endişelendim.

"Bak Helen," dedi Mr. Vance, "tuhaf bir taktik kullanıyorsun. Diğer yolsuzluk biçimleri gibi iltimas da açıklanmadığı takdirde etkili olur. Ama hadi bunu bir kenara bırakalım." Mr. Vance öne eğildi. "Rick bir şey istiyor diye düşündüğümde bu başka bir şeydi. Rick etkileyici ve cana yakın bir çocuk. İyi gidiyordu. Ama bak az önce ne yaptın. Şimdi, konunun sana –sana, Helen– bir iyilik yapmaktan ibaret olduğunu söyledin. Bunca yıl sonra. Mesajlarıma cevap vermediğin bunca yıl. Seni düşündüğüm bunca dakika ve saat ve gün ve ay ve yıl."

"Bunları burada söylemen şart mı? Rick'in önünde?" Miss Helen hâlâ kibarca gülümsüyordu ama sesi titredi.

"Rick akıllı bir genç adam. Önünde sonunda kazanacak ya da kaybedecek olan o. Öyleyse ondan bazı şeyleri neden saklayalım? Bırakalım resmin bütününü görsün. Burada olup biten ne, görsün."

Rick bir kere daha koridorun karşısından bana baktı ve ben ona bir kere daha, hem benden hem Josie'den yüreklendirici bir gülümseme göndermeye çalıştım.

"Peki nedir burada olup biten Vance?" diye sordu Helen. "Bu kadar karmaşık bir şey mi bu? Senden dosdoğru oğluma yardım

etmeni istiyorum. Eğer buna istekli değilsen o zaman kibarca yollarımıza gideriz, bu iş de burada biter."

"Rick'e yardım etmek istemediğimi kim söyledi? Yetenekli bir genç adam olduğunu görebiliyorum. Bu çizimler çok şey vaat ediyor. Atlas Brookings'te başarılı olabileceğine inanmam için her türlü sebep var. Sorun bunu benden *senin* istemen, Helen."

"O zaman ben konuşmamalıymışım. Ben konuşmadan önce her şey yolundaydı. Birbirinizle nasıl kaynaştığınızı gördüm ve Rick seninle içten bir saygıyla konuştu. Ama sonra ben araya girdim ve işte ortada bir sorun var."

"Kahretsin, tabii ki bir sorun var Helen. Değeri yirmi yedi yıl olan bir sorun. Yirmi yedi yıl boyunca benimle iletişim kurmayı reddediyorsun. Anneni bu süre içinde taciz ediyor değildim, Rick. Böyle düşünmeni istemem. Başlangıçta ben, eh, hadi duygusal bir tonda konuşuyordum diyelim. Ama hiçbir zaman onu taciz etmedim, hiç tehdit etmedim, hiç suçlamadım. Sadece yalvardım. Doğru anlatıyor muyum Helen? Kişileri yansız çiziyor muyum?"

"Gayet yansız çizdin. Israrlıydın ama asla nahoş bir şey yapmadın. Ama Vance, bunların Rick'in önünde söylenmesi gerekiyor muydu?"

"Peki. Buna saygı duyarım. Belki artık konuşan ben olmamalıyım. Belki benim yerime biraz senin konuşmanın zamanı geldi Helen."

"Efendim? Geçmişte neler olduğunu bilmiyorum. Ama eğer size başvurmamda uygun olmayan bir şey olduğunu düşünüyorsanız..."

"Bir dakika Rick" dedi Mr. Vance. "Ben sana yardım etmek istiyorum. Ama annene açıklama fırsatı vermemizin zamanı geldi diye düşünüyorum."

Birkaç saniye hiç kimse konuşmadı. Acaba konuşulanları dinliyor mu diye Lokanta Yöneticisi'ne baktım ama ilgisini çeken bir şey duyduğuna dair hiçbir belirti göstermeden gözlerini pencerelerinin ardındaki karanlığa dikmişti.

"Sana karşı kötü davrandığımı itiraf ediyorum Vance" dedi Miss Helen. "Bunu kabul ediyorum. Ama kendime karşı da, herkese karşı da kötü davrandım. Bu tavrım sana yönelikti diye düşünmemelisin. Kötü tavrım evrensel olarak dağıtılmıştı."

"Öyle olabilir. Ama ben herkes değildim. Beş yıl bir hayatı paylaşmıştık..."

"Evet. Ve senden çok özür dilemek istiyorum. Bazen Vance –sen de Rick, bunu sizin önünüzde söylemekten çekinmiyorum– çoğu zaman keşke bütün herkesi, aşağılıkça davrandığım bütün insanları sıraya dizebilsem diyorum, uzun bir kuyruk yapsam. Sonra adım adım gitsem, hükümdarların yaptığı gibi. Birer birer herkesin elini sıksam, her birinin gözlerinin içine bakıp özür dilerim, ne kadar felaket davrandım değil mi desem."

"Muhteşem. O zaman şimdi benim de kuyruğa girmem lazım. Majestelerinin özrünü kabul etme şerefine nail olmak için."

"Tüh, çok kötü anlattım. Aslında anlatmaya çalıştığım, ne kadar... neler hissettiğimdi. Böyle anlatılınca kulağa ne kadar feci geldiğini biliyorum. Ama geriye bakınca insana o kadar kahredici geliyor ki. Düşünüyorum da, keşke öyle bir çözüm olabilseydi. Keşke bir kraliçe olsaydım, o zaman, evet, yapabilirdim..."

"Anne, ne demek istediğini anlıyorum. Ama belki anlatmanın en iyi yolu bu değildir..."

"Bir zamanlar, *gerçekten de* bir tür kraliçeydin Helen. Güzel bir kraliçe. Ve dokunulmazlığın varmışçasına istediğin her şeyi yapabileceğini sanıyordun. Bir anlamda üzgünüm ama bir anlamda da memnunum. Bunların yanına kalmadığını gördüğüm için. Yaptıkların peşini bırakmamış, her şeye rağmen bedelini ödemek zorunda kalmışsın."

"Nasıl bir bedel ödemişim Vance? Yoksulluğuma mı atıfta bulunuyorsun? Çünkü bu beni o kadar rahatsız etmiyor aslında."

"Yoksulluk seni rahatsız etmiyor olabilir Helen. Ama kırılgan hale gelmişsin. Ve bence bu seni çok daha fazla rahatsız ediyor."

Miss Helen birkaç saniye daha sessizliğini korudu. Bu arada Mr. Vance gözlerini kocaman açmış, ona bakmaya devam ediyordu. Sonunda Miss Helen dedi ki: "Evet. Haklısın. Beni tanıdığın günlerden bu yana... kolay kırılır oldum. O kadar ki bir rüzgâr esse parça parça olabilir hale geldim. Güzelliğimi kaybettim ama onu alıp götüren yıllar değildi, bu kırılganlıktı. Ama Vance, sevgili Vance. Beni affedemez misin, en azından kısmen? Oğluma yardım etmez misin? Vance, sana her şeyi vaat edebilirdim, ne istersen, ama vaat edebileceğim hiçbir şey gelmiyor aklıma. Yalvarmaktan başka hiçbir şey. Onun için, ona yardım etmen için sana yalvarıyorum Vance."

"Anne, lütfen. Kes artık. Bu artık olamaz..."

"Karşı karşıya olduğum zorluğu görüyorsun, değil mi Rick. Annenin burada neden bahsettiğini bilmiyorum. Özür dilemek istediğini söylüyor ama ne hakkında özür dileyecek? O kadar geniş ki. Düşünüyorum da, ayrıntılara girersek belki bu daha iyi sonuç verir Helen."

"Senden sadece oğluma yardım etmeni istiyorum Vance. Bu yeterince ayrıntılı değil mi?"

"Ayrıntı, Helen. Örneğin, Miles Martin'in evindeki akşam. Bahsettiğim akşamı biliyorsun."

"Evet, evet. Onlara Jenkins Raporu'nu henüz okumadığını söylediğim akşam..."

"Benim üzerimden büyük bir kahkaha tufanı kazanmıştın o olayda Helen. Ve ne yaptığının pekâlâ farkındaydın..."

"O zaman, Vance, o akşam için özür diliyorum. Kontrolden çıkmıştım, gaddarlık ettim. Keşke..."

"Bir başka ayrıntı. Sıralı değil. Listeden gelişigüzel gidiyorum. O otelde bana bıraktığın sesli mesaj. Portland, Oregon'da. Bu beni incitmedi mi sanıyorsun?"

"Çok inciticiydi. Alçakça bir mesajdı, onu ben de unutmadım. Şimdi... şimdi bile zihnimde duyuyorum, hiç beklemediğim bir zamanda içimi kaplıyor. Sessizce kendi başıma kalmışken zihnimde telefonu alıp sana defalarca o mesajı bırakıyorum, ama bu sefer değiştirerek. O kadar korkunç görünmeyecek kadar düzeltiyorum. Zira o mesajı ben kendim hiç dinlemedim aslında, yalnızca kendimi söylerken duydum, bazen bunu tamir etmek için çok geç olmadığını düşünüyorum. Elimde değil, zihnimin bana oynadığı bir oyun bu, sonra tekrardan kendimi felaket hissetmeye başlıyorum. Bana inan Vance, o mesajla ilgili kendimi o kadar çok cezalandırdım ki. Ayrıca, anlamalısın ki o zamanlar bir mesaj bıraktıktan sonra nasıl sileceğimi teknik olarak bilmiyordum..."

"Anne. Yeter. Beyefendi? Bunun anneme bir faydası olduğunu düşünmüyorum. Son zamanlarda çok iyiydi ama..."

Miss Helen Rick'i susturmak için koluna dokundu. "Vance, özür diliyorum" diye devam etti. "Yalvarıyorum. Sana karşı kötü davrandığımı söylüyorum. İstersen sana kendimi cezalandıracağıma ve senin gönlünü alana kadar cezalandırmaya devam edeceğime yemin ederim."

"Anne, hadi gidelim. Bu sana iyi gelmiyor."

"Vance, istersen yine buluşmayı kararlaştırabiliriz. Diyelim iki yıl sonra, tam burada. O zaman sözümü nasıl tuttuğumu kontrol edebilirsin. Beni inceleyebilir ve kendimi doğru dürüst cezalandırıp cezalandırmadığımı kontrol edebilirsin..."

"Yeter Helen. Rick burada olmasa sana ne düşündüğümü söylerdim."

"Beyefendi? Bana yardımcı olmak için hiçbir şey yapmanızı istemiyorum. Bununla ilgili hiçbir şeyi artık istemiyorum."

"Hayır Rick, ne dediğini bilmiyorsun" dedi Miss Helen. "Ona aldırma Vance."

Mr. Vance ayağa kalktı ve "Gitmem lazım" dedi.

"Anne, lütfen sakin ol. Bunların hiçbiri o kadar önemli değil."

"Ne dediğini bilmiyorsun Rick! Vance, daha gitme! Bu şekilde ayrılmayalım. Eskiden kremalı çörek severdin. Bir tane almaz mısın?"

"Rick'e katılıyorum. Bunlar sana iyi gelmiyor Helen. En iyisi benim gitmem. Rick? O çizimleri de beğendim, seni de beğendim. Kendine iyi bak. Hoşça kal Helen."

Mr. Vance girintilerin arasından geçen koridor boyunca hiçbirimize bakmadan yürüyüp gitti, sonra cam kapıdan geçip karanlığa daldı. Miss Helen'la Rick önlerindeki, masanın üstündeki boşluğa bakarak yan yana oturmaya devam ettiler. Sonra Rick, "Klara. Gel burada bizimle otur" dedi.

"Merak ediyorum" dedi Miss Helen.

Rick ona doğru yaklaştı ve kolunu annesinin omuzlarına doladı. "Neyi merak ediyorsun anne?"

"Bu yeterli oldu mu acaba diye merak ediyorum. Bu onu tatmin edecek mi?"

"Ne yalan söyleyeyim anne. Eğer bunun yarısının olacağını bilseydim gelmeyi asla kabul etmezdim."

Mr. Vance'in boşalttığı yere geçtim ama ne Miss Helen ne de Rick bakışlarını bana çevirdi. Miss Helen'a baktım ve onunla Mr. Vance'in nasıl bir zamanlar birbirlerine abayı yakmış olduklarını, nasıl birbirlerine âşık olduklarını düşündüm. Ve acaba Miss Helen ile Mr. Vance'in, şimdi Josie ile Rick'in yaptıkları gibi, birbirlerine şefkatle yaklaştıkları zamanlar hiç oldu mu diye merak ettim. Ve acaba Josie ile Rick'in de günün birinde birbirlerine böyle sevgisiz davranmaları mümkün mü diye de merak ettim. Ve Baba'nın

arabada insan kalbinden, insan kalbinin ne kadar karmaşık olduğundan söz ettiğini hatırladım; Baba açık alanda, alçalan Güneş'in tam önünde durup Cootings Makinesi'nin püskürtme ağzındaki güvenlik tıpasını gevşetmek için uzanırken, bedeniyle bedeninin akşam saatlerindeki gölgesinin birbirine dolanıp uzamış tek bir şekil oluşturması, benimse içinde değerli solüsyonun bulunduğu plastik maden suyu şişesini elimde tutarak endişeyle onun arkasında durmam canlandı gözümde.

"Biraz önce ne oldu öyle?" diye sordu Miss Helen. "Vance ne yapacak? Yardım edecek mi? En azından edip etmeyeceğini söyleyebilirdi."

"Affedersiniz" dedim. "Temelsiz umut yaratmak istemem. Ama gözlemlediklerimden Mr. Vance'in Rick'e yardım etmeye karar vereceğini tahmin ediyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Miss Helen. "Neden?"

"Yanılıyor olabilirim. Ama Mr. Vance'in Miss Helen'ı hâlâ çok sevdiğini ve Rick'e yardım etmeye karar vereceğini düşünüyorum."

"Ah, sevgili robotum! Umarım haklı çıkarsın. Başka ne yapabilirdim, bilmiyorum."

"Anne, canı cehenneme o adamın. Onsuz da idare ederim ben."

"Hiç de bana söylendiği kadar çirkin değilmiş" dedi Miss Helen ve dışarıdaki karanlık ve boş caddeye doğru baktı. "Aslında hiç de çirkin görünmüyordu. Bir tek bize şunu söylesin isterdim. Yardım edecek mi, etmeyecek mi."

Anne bizim taraftaki kaldırımın kenarına yanaşırken, lokantada bizim oturduğumuz girinti net olarak görülür durumda olsa gerekti. Ama Anne arabanın ışıklarını kıstı ve Mr. Vance'in gittiğini görmüş olması gerektiği halde, belki de Miss Helen ile Rick'in mahremiyetini bozmamak için, yine de arabadan inmedi.

Ama biz dışarı çıkıp, arabaya binip gecenin içinde yol almaya başlayınca, Anne'nin Josie'yi Dostlarının Dairesi'nde tek başına bıraktığı için endişeli olduğunu, Miss Helen ile Rick'i mütevazı otellerine götürmeden önce beni oraya bir an önce bırakmak istediğini gördüm. Biz arabaya biner binmez Anne, "Nasıl gitti?" diye sormuştu ama Miss Helen "Pek iyi değil, bakalım, göreceğiz"

dedikten sonra arabada başka bir konuşma pek geçmedi ve herkes kendi düşüncesinde kaybolup gitti.

Dostlarının Dairesi'ni yan binalardan ayırt etmek geceleyin daha da zordu. Anne hangi basamağa basacağım konusunda bana yol gösterdi ve en üst basamaktan, aşağıda, sokak lambasının altında duran arabaya baktım. İçeride Miss Helen ile Rick'in şekillerini görebiliyordum. Artık yalnız kaldıklarına göre birbirlerine ne söylediklerini merak ettim.

Dostlarının Dairesi, Mr. Capaldi'ye gitmek için çıkarken bıraktığımız gibiydi, tabii tek fark şimdi içerisinin karanlık olmasıydı. Giriş holünden Ana Salon'u ve Josie'nin Baba'nın gelişini beklediği kanepenin üzerine düşen gece desenlerini görebiliyordum. Josie'nin karton kapaklı kitabı, elinden düşürdüğü halının üzerinde, tek köşesi solgun bir ışıkla aydınlanmış vaziyette duruyordu hâlâ.

Anne holün ucunu işaret ederek alçak sesle, "Derin uykudadır şimdi, onun için sessizce gir. Canını sıkan bir şey olursa beni ara. Yirmi dakika içinde dönerim" dedi.

Anne tekrar dışarı çıkmak üzereydi, ben de Rick ile Miss Helen'ın mütevazı otele dönmelerini geciktirmek istemiyordum ama alçak sesle dedim ki:

"Artık umut etmemiz mümkün."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sabah olup Güneş geri dönünce. Umut etmemiz mümkün olacak."

"Peki. Bu herhalde iyi bir şey, hep böyle iyimser olman." Kapıya doğru uzandı. "Işıkları yakma. İçeride olsa bile onu rahatsız edebilir." Sonra Anne tuhaf bir şekilde kıpırdamaz oldu. Kapkaranlık sayılabilecek ortamda, burnu neredeyse kapının yüzeyine değerek duruyordu. Arkasını dönmeden dedi ki: "Bir müddet önce Josie ile konuştuk. Konuşma tuhaf noktalara vardı. Sanıyorum her ikimiz de yorgunduk. Eğer uyanır da sana tuhaf şeyler söylerse pek fazla dikkate alma. A, bir de unutma. Bu zinciri açık bırak, yoksa içeri giremem. İyi geceler."

İkinci Yatak Odası'na dikkatle girdim ve Josie'yi derin uykuda buldum. Oda, evdeki yatak odasından daha dardı ama tavan daha yüksekti ve Josie güneşlikleri yarı yarıya açık bırakmış olduğundan

gardıroba ve yanındaki duvara gölgeler düşmüştü. Pencereye gittim ve sabahleyin Güneş'in izleyeceği yolu ve içeri bakıvermesinin ne kadar kolay olacağını saptamak için gecenin derinliklerine baktım. Pencere de odanın kendisi gibi yüksek ve dardı. İki kocaman binanın arka yüzleri şaşırtıcı derecede yakındı, yağmur oluklarının dikey çizgiler çizdiğini ve çoğu ya boş ya da güneşlikler çekilerek karartılmış olan pencerelerin birbiri ardına tekrarlandığını seçebiliyordum. İki binanın arasından arkadaki cadde görünüyordu ve sabah olunca bu caddenin kalabalıklaşacağı anlaşılıyordu. Daha şimdiden aradaki boşlukta birbirini izleyen arabaların akıp gittiği görülüyordu. Cadde parçasının üstünde yüksek bir gece göğü sütunu yükseliyordu, bu aralık ne kadar dar olsa da Güneş'in buradan özel besinini akıtmakta hiçbir zorluk çekmeyeceğini tahmin ettim. Benim hep tetikte olmamın, ilk işarette güneşliği tam olarak kaldırmaya hazır olmamın ne kadar önemli olduğunu da fark ediyordum.

"Klara?" Arkamda Josie kıpırdadı. "Annem de döndü mü?"

"Yakında gelir. Rick ile Miss Helen'ı otellerine bırakıyor."

Tekrar uykuya dalmış göründü. Ama birkaç saniye sonra yatak çarşaflarının tekrar hareketlendiğini duydum.

"Senin başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermem." Josie'nin nefes alış verişlerinin arası uzamıştı, tekrar uykuya daldığını sandım. Sonra daha net duyulan bir sesle, "Değişen hiçbir şey yok" dedi.

Artık biraz daha ayılmıştı, o yüzden "Anne seninle yeni bir fikri mi tartıştı?" diye sordum.

"Eh, bunun bir *fikir* olduğunu sanmıyorum. Ona böyle bir şeyin asla olmayacağını söyledim."

"Acaba Anne'nin önerisi neydi?"

"Seninle bu konuyu zaten konuşmadı mı? Bir şey değil. Kafasından geçen bazı belirsiz şeyler."

Acaba bir şey daha söyleyecek mi diye düşündüm. Sonra yorgan yine kıpırdadı.

"Galiba... bir şeyler önermeye çalışıyordu. İşini bırakabilirmiş ve bütün gün benimle kalırmış. Eğer istersem. Bütün günü benimle geçirecek olan kişinin kendisi olabileceğini söyledi. Gerçekten istesem onu da yapar, yapar ve işini bırakır, ama dedim ki, Klara'ya ne olacak peki? O da diyor ki, artık Klara'ya ihtiyacımız olmayacak çünkü benimle bütün gün *kendisi* beraber olacakmış. Etraflıca

düşündüğü bir şey olmadığı belliydi. Ama benim karar vermem gerekiyormuş gibisinden sorup durdu, onun için sonunda dedim ki, bak anne, bu böyle yürümez. Sen işini bırakmak istemiyorsun, ben de Klara'dan vazgeçmek istemiyorum. Hepsi bu kadardı. Böyle bir şey olmayacak, annem de onayladı."

Bunun ardından, Josie gölgelerin içinde gizlenerek, bense pencerenin önünde durmaya devam ederek, bir süre sessiz kaldık.

Sonunda, "Belki," dedim, "Anne bütün vaktini Josie ile geçirirse Josie'nin daha az yalnızlık çekeceğini düşünüyordur."

"Yalnızlık çektiğimi kim söyledi?"

"Eğer bu doğruysa, eğer Josie gerçekten de Anne'yle birlikte olunca kendini daha az yalnız hissedecekse, o zaman ben memnuniyetle giderim."

"Ama yalnızlık çektiğim nereden çıktı? Yalnızlık çekmiyorum ki."

"Belki de bütün insanlar kendilerini yalnız hissediyorlardır. En azından potansiyel olarak."

"Bak Klara, annemin aklına gelen bu fikir berbat bir fikirdi. Daha önce ona portre hakkında sorular sordum, o da kendini büyük bir açmaza soktu ve bu fikri bulup çıkardı. Ancak bu fikir falan değildi, hiçbir şey değildi. Bu yüzden lütfen bunu unutabilir miyiz?"

Josie yine sessizleşti, sonra uyudu. Eğer tekrar uyanırsa, sabah gerçekleşme ihtimali olan şeylere onu hazırlamak, en azından Güneş'in özel yardımını engelleyecek bir şey yapmamasını sağlamak için bir şey söylemeye karar verdim. Ama belki artık ben de aynı odada olduğum için uykusu iyice derinleşmeye devam etti, ben de sonunda Güneş'in geri dönmesinin ilk işaretlerini göreceğimi bildiğim gardırobun yanında durmak üzere pencerenin yanından ayrıldım.

Dönerken de geliş yolundaki yerlerimize oturduk. Koltuk arkalıklarının boyu araba kullanırken Anne'yi yalnızca kısmen görebilmeme izin veriyordu, Miss Helen'ı ise söylediklerini vurgulamak için etrafa göz attığı zamanlar hariç hemen hiç göremiyordum. Bir keresinde –henüz şehrin yavaş akan trafiği içindeydik– Miss Helen bu şekilde bize döndü ve dedi ki:

"Hayır Ricky şekerim, onun hakkında bana hoş olmayan bir şey daha söylemeni istemiyorum. Onu hiç tanımıyorsun ve anla-

mıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki?" Sonra yüzü kayboldu ama sesi devam etti: "Galiba dün ben kendim de bir sürü şey söyledim. Ama bu sabah bu söylediklerimin ne kadar haksız olduğunu fark ettim. Ondan herhangi bir şey beklemeye ne hakkım var ki?"

Miss Helen bu son soruyu Anne'ye hitaben söylemiş görünüyordu ama Anne uzaklara dalmış gitmişti. Bizi bir başka kavşaktan geçirirken Anne mırıldandı: "Paul o kadar da kötü değil. Bazen ona fazla yükleniyormuşum gibi geliyor. Kötü bir adam değil. Bugün onun için üzülüyorum."

"Ne komik," dedi Miss Helen, "ama bu sabah daha umutlu uyandım. Vance'in yardım etmesi hâlâ oldukça muhtemel diye düşünüyorum. Dün akşam biraz heyecanlandı ama bir kere sakinler ve düşünürse düzgün davranmak istediğine karar verebilir pekâlâ. Anlıyor musun, kendisi hakkında aklında çok düzgün bir insan imajı kalsın istiyor."

Yanımda Rick kıpırdandı. "Söyledim ya anne. O adamla bir daha bir alıp vereceğim olmayacak. Senin de olmamalı."

"Helen," dedi Anne, "bunun sana gerçekten de bir yararı oluyor mu? Bu şekilde aynı şeyleri tekrar tekrar konuşmanın? Bekleyelim ve görelim. Neden kendine eziyet ediyorsun? İkiniz de elinizden geleni yaptınız."

Rick'in diğer yanında oturan Josie Rick'in elini tuttu ve parmaklarını onunkilere geçirdi. Rick'e yüreklendirici bir gülümsemeyle ama sanıyorum biraz da hüzünle baktı. Rick gülümsemeye cevap verdi ve ben sırf bakışlarıyla gizli mesajlar mı alıp veriyorlar acaba diye düşündüm.

Yanımdaki pencereye tekrar dönerek başımı cama dayadım. Şafağın ilk işaretlerinden bu yana izliyor ve bekliyordum. Güneş'in ilk ışıkları İkinci Yatak Odası'na binaların arasındaki boşluktan dümdüz girmiş olsa da bunun onun özel besini olduğu yanılgısına bir an için bile düşmemiştim. Elbette her zamanki gibi müteşekkir olmam gerektiğini hiç unutmamış ama hayal kırıklığını da zihnimden çıkaramamıştım. Erken yenen kahvaltı ve bavul yerleştirme boyunca ve Anne güvenliği kontrol etmek için Dostlarının Dairesi'ni baştan sona dolaşırken ben izlemeye ve beklemeye devam etmiştim. Şimdiyse öne eğilmiş, Rick ve Josie'nin ilerisine bakarken, sabahki yükselişini hâlâ sürdüren Güneş'in, biz yanlarından geçtikçe yüksek binaların arasından parladığını görebiliyordum. O sırada, içinde

olduğumuz bu arabanın kapısını kapatıp benim ardımdaki boş alana ve Cootings Makinesi'ne bakarak "Endişelenme. O küçük fıss sesini duydum. Beklediğimiz işaret bu. O canavar bir daha ayağa kalkamaz" diyen Baba'yı düşündüm. Bir dakika sonra da yüzümün dibinde büyüyen suratını ve "İyi misin? Parmaklarımı görebiliyor musun? Kaç parmak görüyorsun?" diye soran sesini. Ve bütün sabah yaşadığım şeyi, Güneş'in Mr. McBain'in ambarında verdiği sözü tutmayacağına dair endişe dalgasını tekrar hissettim.

"Dinle Rick" dedi Anne. "Dün akşam başka ne olmuş olursa olsun, sonuçta çalışmaların, *portfolyon* onay aldı. Bu seni yüreklendirmeli. Bu, kendine güvenmen için daha da büyük bir sebep."

"Anne, lütfen" dedi Josie. "Rick'in şu anda kocaman vaazlara ihtiyacı yok." Yetişkinler göremiyordu ama Josie Rick'in kavradığı elini daha da sıktı ve ona bir kere daha gülümsedi. Rick de Josie'ye baktı ve sonra dedi ki:

"Size minnettarım Mrs. Arthur. Bana hep nazik davranıyorsunuz. Teşekkür ederim."

"Sağı solu belli olmaz" dedi Miss Helen. "Vance'in sağı solu belli olmaz."

Benim tarafımdan bize yaklaşan yüksek binanın birkaç saniyedir farkındaydım. Bina RPO Binası ile ortak bazı özelliklere sahipti ama daha bile yüksekti, trafik o sırada iyice yavaşladığından binayı yakından inceleyebildim. Güneş ışınlarını binanın önüne yolluyordu ve binanın bir bölümü adeta Güneş'in aynası olmuş, Güneş'in sabah ışıklarını yoğun bir şekilde geri yansıtıyordu. Binadaki pek çok pencere dikey ve yatay sıralar şeklinde düzenlenmişti ama sonuç karmaşaydı: Sıralar çoğu zaman eğri büğrü dizilmişti, hatta bazen birbirinin içine bile giriyordu. Bazı pencerelerin ardında büro çalışanlarının gidip geldiğini, bazen aşağı, caddeye bakmak için ta cama kadar yaklaştıklarını gördüm. Ama önlerinden geçen gri bir sis yüzünden pencerelerin çoğunu görebilmek zordu; bir an sonra, Anne arabayı biraz daha ilerletince, yanımızdaki araçların arasındaki boşluktan, onarımcı adamların bariyerleriyle trafikten korunarak kendine ait alana yerleşmiş olan Makine'yi gördüm. Makine üç bacasından Hava Kirliliği pompalıyordu ve gövdesinde adının başı –C-O-O harfleri– yazılıydı. Zihnime hayal kırıklığının üşüşmekte olduğunu hissederken bile bunun Baba ile beraber boş alanda tahrip ettiğimiz makine olmadığını gözleyebildim. Gövdesi

sarının farklı bir tonundaydı, boyutları biraz daha büyüktü ve Hava Kirliliği üretme yeteneği ilk Cootings Makinesi'nin boy ölçüşemeyeceği kadar büyüktü.

"Sabretmen lazım Helen" dedi Anne. "Belki Rick için başka seçenekler de vardır zaten." Yeni Cootings Makinesi'ni geride bıraktık ve gri Hava Kirliliği sisi arabanın ön camının önünden öyle bir geçti ki bunu fark eden Anne kendi kendine "Şuna bakın. Bu nasıl yanlarına kâr kalıyor?" diye homurdandı.

"Başka seçenekler olsa bile," dedi Josie, "bunlar gitmeme izin vereceğin okullar olur muydu?"

"Sen ve Rick neden aynı üniversiteye gitmek zorundasınız anlamıyorum" dedi Anne. "Ne yani, daha şimdiden evli misiniz? Gençler çok farklı yerlere gidebilirler, yine de iletişimi sürdürebilirler."

"Anne, bunu şimdi konuşmamız şart mı? Rick için artık bu kadarı fazla."

Başımı çevirip arka pencereden baktım. Yüksek bina hâlâ görünüyordu ama Yeni Cootings Makinesi diğer araçların arkasında kalmıştı. Güneş'in neden harekete geçmediğini artık anlamıştım. Bir an için kendimi bırakmış olabilirim, dik duruşum bozulmuş, başım da sarkmış olabilir. Josie koltuğunda öne doğru eğilip bana baktı.

"Gördün mü anne," dedi, "Klara'yı da üzdün. Zaten mağazası taşındı diye yeterince canı sıkkındı. Şu anda neşeli konuşmalara ihtiyacımız var."

Beşinci Bölüm

Şehirden dönmemizden on bir gün sonra Josie güçten düşmeye başladı. Başlarda bu evre, daha önce geçirdiklerinden daha kötü görünmüyordu ama sonra, nefes alıp verişinde tuhaflık gibi; sabahları girdiği, gözleri açık olmasına rağmen boş boş baktığı bir yarı uyanıklık hali gibi yeni belirtiler başladı. Bu nöbetler sırasında onunla konuşursam bana cevap vermiyordu. Anne her sabah erkenden yatak odasına gelmeye başladı. Eğer Josie o sırada o yarı uyanık durumdaysa Anne yatağının başında duruyor, ezberlemekte olduğu bir şarkının bir parçasını söylermişçesine, zar zor duyulur bir sesle, "Josie, Josie, Josie" diye tekrarlıyordu.

Josie'nin yatakta doğrulup konuştuğu, hatta uzundörtgeninde ders bile aldığı daha iyi günleri de oluyordu ama saatlerce uyuduğu günler de vardı. Dr. Ryan her gün gelmeye başladı. Yüzünde artık gülümseyen bir ifade yoktu. Anne işine her gün daha geç gidiyordu ve Dr. Ryan'la sürgülü kapıların ardında, Duvarsız Alan'da uzun görüşmeler yapıyordu.

Şehre gittiğimizin hemen ertesindeki daha iyi günlerimizde, Rick'e çalışmalarında yardım etmeme karar verilmişti, bu yüzden bu dönemde Rick eve sık sık geldi. Ama Josie kötüleştikçe Rick derslere olan ilgisini kaybetti ve Anne'nin veya Evgörevlisi Melania'nın onu yatak odasına çağırmasını bekleyerek holde gezinmelere başladı. Böyle bir şey olduğunda bile, Rick'in birkaç dakikalığına hemen kapı aralığında durup, uyuyan Josie'ye bakmasına izin veriliyordu, o kadar. Bir keresinde, Rick Josie'ye böyle bakarken Josie gözlerini açtı ve gülümsedi.

"Selam Rick, affedersin. Bugün resim çizemeyecek kadar yorgunum."

"Zararı yok. Sen dinlenmene bak, iyileşeceksin."

"Kuşların nasıl Rick?"

"Kuşlarım çok iyi Josie. İyi gidiyorlar."

Josie tekrar gözlerini kapatmadan önce bütün söyleyebildikleri bunlar oldu.

O olaydan sonra, Rick'in morali çok bozulmuş göründüğünden onunla birlikte merdivenlerden indim ve ön kapıdan birlikte çıktık. Sonra gevşek taşların üstünde birlikte durup gri göğe baktık. Rick'in daha fazla konuşmak istediğini görebiliyordum ama belki de sesimizin yatak odasından duyulabileceğinin farkında olduğundan, spor ayakkabısının ucuyla taşları dürterken sessizliğini sürdürdü. Bu yüzden resim çerçevesine benzeyen bahçe kapısını işaret ederek ona "Rick belki benimle biraz yürümek ister?" diye sordum.

İlk tarlaya girince otların, Mr. McBain'in ambarına ilk gittiğimiz akşamkinden daha sarı olduğunu gördüm. Rüzgâr ara sıra otların arasını açarak bize uzaktan Rick'in evini görme fırsatı tanırken, ayak izleriyle açılmış patikanın ilk kısmında yavaş yavaş yürüdük.

Ayak izleriyle açılmış patikanın bir tür açık hava odası şeklinde genişlediği bir noktaya ulaştık ve orada, etrafımızda otlar hışırdarken, Rick bana doğru döndü.

"Josie şimdiye kadar hiç bu kadar kötü olmamıştı" dedi yere bakarak. "Sen umutlu olmamız için bir sebep olduğunu söyleyip duruyordun. Bunu, *özel* bir sebep varmış gibi söyleyip durdun. Bu şekilde beni de umutlandırdın."

"Özür dilerim. Belki Rick kızmıştır. Gerçek şu ki, ben de hayal kırıklığına uğradım. Yine de umutlanmak için neden olduğuna hâlâ inanıyorum."

"Hadi Klara. Josie giderek kötüleşiyor. Doktor, Mrs. Arthur, sen bunu görüyorsunuz. Neredeyse umudu kesmek üzereler."

"Öyle bile olsa, ben hâlâ umut olduğuna inanıyorum. Yardımın, yetişkinlerin henüz düşünmedikleri bir yerden gelebileceğine inanıyorum. Ama hızla bir şeyler yapmalıyız."

"Neden söz ettiğini hiç anlamıyorum Klara. Herhalde kimseyle paylaşamadığın şu büyük anlaşmayla ilgili olmalı."

"Doğruyu söylemek gerekirse, şehirden döndüğümüzden beri emin değilim. Bekliyor, kuşkuya kapılıyor, her şeye rağmen özel yardımın geleceğini umuyordum. Ama şimdi inanıyorum ki en doğru yol, benim geri dönüp açıklama yapmam olacak. Eğer özel bir ricada bulunursam... Ama bundan daha fazla söz etmemem lazım. Rick'in bana bir kere daha güvenmesini rica ediyorum. Mr. McBain'in ambarına tekrar gitmem lazım."

"Yani seni oraya yine taşımamı mı istiyorsun?"

"Oraya mümkün olduğu kadar çabuk gitmem lazım. Eğer Rick beni götüremezse kendi başıma denerim."

"Hoppala! Dur bakalım. Tabii ki yardım ederim. Bunun Josie'ye ne faydası oluyor bilmiyorum ama sen olacak diyorsan tabii ki yardım ederim."

"Teşekkür ederim! O zaman hiç gecikmeden bu akşam gitmeliyiz. Ve geçen seferki gibi, Güneş tam dinlenmek için aşağı inerken oraya varmalıyız. Rick'in benimle bu akşam yediyi çeyrek geçe burada buluşması gerekiyor, tam bu noktada. Lütfen bunu yapar mısın?"

"Yüzde yüz yapacağım."

"Teşekkür ederim. Bir şey daha var. Ambara varınca, ben tabii özürlerimi sunacağım. Hata benimdi, görevimin öneminin farkına varamamışım. Ama elimde bir şey daha olması lazım, ricalarımı iletirken bana gerekli olacak fazladan bir şey daha. Bu yüzden, mahremiyetine saygısızlık gibi gelse de şimdi Rick'e sormam lazım. Bana Rick ile Josie'nin arasındaki sevginin gerçek olup olmadığını, hakiki ve kalıcı bir sevgi olup olmadığını söylemeli. Bunu bilmem lazım. Çünkü eğer cevap evet ise, şehirde olup bitenlerden bağımsız olarak, pazarlık için elimde bir şey olacak. Bu yüzden, lütfen dikkatle düşün Rick ve bana hakikati söyle."

"Düşünmeme gerek yok. Josie ile birlikte büyüdük ve birbirimizin parçasıyız. Planımız da var. Bu yüzden, tabii ki sevgimiz gerçek ve sonsuz. Ve kimin yükseltilip kimin yükseltilmediği bizim için fark etmez. İşte cevabın Klara, bundan başka bir cevap da olmayacak."

"Teşekkür ederim. Artık çok özel bir şeye sahibim. Bu yüzden, lütfen unutma. Beni burada saat yediyi çeyrek geçe bul. Tam şu anda durduğumuz yerde."

Artık Rick'in sırtına binmeye biraz daha alışmıştım. Boş elimle sık sık uzanıp otları ayırmaya yardım ediyordum. Otlar bir önceki yolculuğumuzdakinden daha sarı olmakla kalmıyordu, aynı zamanda daha yumuşak ve esnekti. Akşam böceği bulutları bile, biz aralarından geçerken yüzümün önünde daha nezaketle birbirlerinden ayrıldılar. Bu sefer tarlalar parça parça hiç bölünmedi. Resim

çerçevesini andıran üçüncü bahçe kapısını da arkamızda bıraktıktan sonra, artık üstünde geniş, turuncu gökyüzüyle –Güneş daha şimdiden çatı üçgeninin tepesine yaklaşmıştı bile– Mr. McBain'in ambarının net bir görüntüsü uzanıyordu önümde.

Kısa biçilmiş otların bulunduğu alana gelince, Rick'ten durup beni indirmesini istedim. Sonra, o da ben de Güneş'in gitgide alçalmasını seyrederek dururken, son gelişimizde olduğu gibi, ambarın gölgesi örgü desenli otlar boyunca uzayarak bize kadar ulaştı. Güneş ambarın çatı yapısının ardına geçince, mahremiyete gerektiğinden fazla girmemenin ne kadar önemli olduğunu hatırlayıp Rick'ten beni yalnız bırakmasını rica ettim.

"İçeride neler oluyor?" diye sordu Rick ama herhangi bir cevap vermeme fırsat bırakmadan, omzuma şefkatle dokunup, "Bekliyor olacağım. Geçen seferki yerde" dedi.

Sonra Rick gitti ve ben Güneş'in çatı hizasının altında yeniden görünmesini ve ambarın içinden bana son ışınlarını yollamasını beklemek üzere tek başıma kaldım. O zaman aklıma geldi ki, belki Güneş yalnız benim şehirdeki başarısızlığıma kızmakla kalmamıştır, aynı zamanda bu onun özel yardımını dilenmek için pekâlâ son fırsatım olabilir. Eğer başaramazsam bunun Josie için ne demek olacağını düşündüm. Zihnime korku doldu, ama sonra Güneş'in büyük iyilikseverliğini hatırladım ve artık daha fazla tereddüt etmeden Mr. McBain'in ambarına doğru yürümeye başladım.

Ambar daha önceki gibi turuncu ışıkla doluydu, ilk başta çevremi görmem zor oldu. Ama kısa sürede, sol tarafımda yığılmış olan saman balyalarını seçebildim ve bunların oluşturduğu alçak duvarın daha da alçalmış olduğunu gördüm. Güneşin ışıklarına yine aynı saman parçacıkları karışmıştı ama bu sefer, hafifçe havada uçuşmak yerine, sanki saman balyalarından biri kısa bir süre önce sert ahşap zemine çarpıp dağılmış gibi, havada telaşla hareket edip duruyorlardı. Hareket halindeki bu parçacıklara dokunmak üzere elimi uzattığımda, parmaklarımın nasıl ta ambarın girişine kadar uzayan gölgeler düşürdüğünü fark ettim.

Saman balyalarının ardında ambarın gerçek duvarı vardı, bizim eski mağazadaki Kırmızı Raflar'ın hâlâ bu duvara takılı olduğunu görmek beni memnun etti. Ancak bu akşam raflar biraz eğrilmiş,

binanın arka tarafına doğru gözle görülür biçimde eğim yapmışlardı. Seramik kahve fincanları düzenli duruşlarını değiştirmemişlerdi ama orada bile bir karmaşa belirtisi vardı: Örneğin, aynı sıranın daha ucunda, Evgörevlisi Melania'nın yiyecek karıştırıcısı olduğu kuşku götürmeyen bir nesnenin durduğunu görebiliyordum.

Son kez Güneş'i beklediğimde metal bir açılır kapanır iskemleye oturduğumu hatırladım ve yalnız o iskemleyi görmek için değil, aynı zamanda mağazamızın ön girintisini, hatta belki de girintinin içinde gururla dimdik duran bir YA görme umuduyla ambarın diğer tarafına baktım. Aslında gördüğüm, arka girişten ön girişe kadar hemen hemen yatay bir yol izleyerek önümden akıp giden Güneş ışınları oldu. Sanki kalabalık bir yolda akan trafiği izliyor gibiydim, bakışlarımı diğer tarafa ulaştırabildiğimde, o tarafın farklı boyutlarda çeşitli bölmelere ayrılmış olduğunu gördüm. Açılır kapanır metal iskemleyi –ya da daha doğrusu, iskemlenin çeşitli bölmelerin içindeki parçalarını– seçebilmem birkaç saniyemi aldı. Ve son gelişimde iskemlenin beni nasıl rahat ettirdiğini hatırlayarak ona doğru ilerlemeye başladım. Ama Güneş'in ışınlarının içine adımımı atar atmaz aklıma geldi ki, eğer Güneş daha da ilerlemeden önce onun dikkatini çekmek istiyorsam hiç gecikmeden harekete geçmem gerekiyordu. Bu yüzden, o yoğun ışık beni sarmışken daha oracıkta sözcükleri zihnimde oluşturmaya başladım.

"Çok yorgun olmalısın, seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Hatırlarsın, buraya yazın bir kere daha gelmiştim ve sen bana zamanından birkaç dakika ayırma nezaketinde bulunmuştun. Şu anda ben aynı çok önemli konuyu bu akşam da tekrar konuşma cüretini gösteriyorum."

Bu sözcükler zihnimde tam şekilleniyordu ki aklıma Josie'nin etkileşim toplantısından bir anı geldi: Öfkeli anne Duvarsız Alan'a uzun adımlarla giriyor ve bağırıyor: "Danny haklı! Senin burada olmaya hiçbir hakkın yok!" Hemen hemen aynı anda, sağ tarafımdaki bölmelerden birinin içinde, arabada giderken şehirdeki binalardan birinde gördüklerime benzer öfkeli bir karikatür yazısını fark ettim. Buna rağmen, yarı yarıya oluşmuş birçok sözcüğün daha zihnimden hızla geçmesine izin verdim.

"Buraya böyle gelmeye hiçbir hakkım olmadığını biliyorum. Ve biliyorum, Güneş bana kızmış olmalı. Onun yüzünü kara çıkardım, Hava Kirliliği'ni toptan yok etmeyi başaramadım. Aslında Hava

Kirliliği'ni aralıksız devam ettirecek ikinci korkunç bir makine daha olacağını düşünmediğim için ne kadar aptal olduğumu şimdi anlıyorum. Ama o gün Güneş boş alanda bizi izliyordu, onun için, benim ne kadar çok çaba gösterdiğimi ve elbette seve seve nasıl fedakârlık yaptığımı, bu sebeple şu anda belki de yeteneklerimin eskisi gibi olmadığını biliyordur. Güneş'in büyük bir nezaketle yapmış olduğu anlaşmadan haberi olmamasına rağmen, benim umudumu gördüğü ve buna güvendiği için Baba'nın da nasıl elinden geldiğince yardımcı olduğunu da görmüş olmalısın. Görevimi hafife aldığım için içtenlikle özür dilerim. Bu hiç kimsenin hatası değil, yalnızca benim hatamdı; Güneş bana kızmakta çok haklı olsa da Josie'nin tamamen günahsız olduğunu kabul etmesini kendisinden rica ediyorum. Baba gibi onun da benim Güneş'le yaptığım anlaşmadan asla haberi yoktu ve hâlâ da hiçbir fikri yok. Şimdi de her gün gitgide güçten düşüyor. Bu akşam buraya bu şekilde geldim çünkü Güneş'in ne kadar iyiliksever olabildiğini hiç unutmadım. Güneş keşke Dilenci Adam ve köpeğine gösterdiği büyük merhametini Josie'ye de gösterse. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu özel besinini keşke Josie'ye de gönderse."

Bu sözcükler zihnimden geçtiği sırada Morgan Şelalesi'ne giderken yolda gördüğümüz korkunç boğayı düşündüm; boynuzlarını, soğuk gözlerini ve öfkeyle bu kadar dopdolu bir yaratığın güneşli çayırlarda denetimsizce gezinmesine izin vermekle yapılan büyük hataya dair o anda hissettiklerimi. Arkamda bir yerde, patikada Anne'nin "Hayır Paul, şimdi olmaz, bu kahrolası arabadayken olmaz!" diyen sesini işittim ve Mr. Vance'in lokantasında, Lokanta Yöneticisi'nin bile dikkatini çekmeden tek başına oturan yalnız kadının başını dışarıdaki karanlık caddeye doğru pencereye dayadığını gördüm ve bu kadının Rosa'ya ne kadar benzediği aklıma geldi. Ama dikkatimin dağılmasını göze alamayacağımı, Güneş'in her an kaybolabileceğini hatırlayarak aklımdan başka düşüncelerin geçmesine izin verdim ama onları artık sözcüklere dökmedim.

"Değerli sıvı kaybıma aldırmıyorum. Daha fazlasını da seve seve verirdim, Josie'ye özel yardım sağlayacağın anlamına geliyor olsa hepsini de verirdim. Bildiğin gibi, buraya son gelişimden beri Josie'yi kurtarmanın başka bir yolu da olduğu bilgisini edindim, eğer yapacak bir tek bu kalırsa elimden gelenin en fazlasını yaparım. Ama ne kadar çok çabalasam da o diğer yolun işe yarayıp

yaramayacağından henüz emin değilim, bu yüzden şimdi en derin arzum Güneş'in büyük iyilikseverliğini bir kez daha göstermesi."

Güneş'in ışıklarının içinden geçerken uzattığım elim sert bir şeye temas etti ve açılır kapanır metal iskemlenin çerçevesini tutmakta olduğumu fark ettim. İskemleyi tekrar bulmuş olmaktan dolayı mutluluk hissettim ama belki saygısızca görünür diye iskemleye oturmadım. Bunun yerine iskemlenin arkasında durup arkalığını iki elimle tutarak dengemi buldum.

Ambarın arka tarafından gelen Güneş ışınları doğrudan bakılamayacak kadar şiddetliydi, bu yüzden kabalık sayılabilecek olsa bile, belki de lokantadaki yalnız girintinin içinde oturan Rosa'ya bir göz atabilme umuduyla, bakışlarımı sağımda uçuşup duran şekillere bir kere daha çevirdim. Ama Güneş'in desenleri artık ön girintiye düşmüş, orayı bir an için aydınlatmıştı ve ben orada bir YA değil, duvara asılmış kocaman, oval şekilli bir fotoğraf gördüm. Fotoğraf güneşli bir günde, nokta nokta koyunların serpiştirilmiş olduğu yeşil bir tarlayı gösteriyordu, resmin ön tarafındakilerin Morgan Şelalesi'nden dönerken Anne'nin arabasından kısaca gördüğüm dört özel koyun olduğunu anladım. Otlamak için başlarını eğerek düzgünce sıraya girmiş olan koyunlar benim hatırladığımdan bile daha naziktiler. O gün bu hayvanlar beni mutlulukla doldurmuş, korkunç boğanın anısını hafızamdan silmeye yardım etmişlerdi, bu oval fotoğrafta bile olsa onları tekrar görmekten memnun oldum. Ama bir sorun vardı: Dört koyun tam da onları arabadan gördüğüm düzende sıraya dizilmiş olsalar da, burada ayakları yerin yüzeyine basmadan, tuhaf bir şekilde boşlukta sallanıyorlardı. Sonuç olarak, otlamak için aşağı doğru uzandıklarında ağızları otlara erişemiyor, bu da o gün öylesine mutlu olan bu hayvanlara bir hüzün havası veriyordu.

"Lütfen daha gitme" dedim. "Bana kısacık bir an daha ver. Şehirde vaat ettiğim hizmeti veremediğimi biliyorum ve senden başka bir şey istemeye hakkım yok. Ama Kahve Fincanı Hanım ile Yağmurluk Adam'ın kavuştukları gün senin ne kadar sevindiğini hatırlıyorum. O kadar sevinmiştin ki sevindiğini belli etmeden duramamıştın. Bu yüzden, birbirini sevenlerin, yıllar sonra bile olsa bir araya getirilmesinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Güneş'in sevgililerin iyiliğini istediğini biliyorum, belki de birbirlerini bulmaları için onlara yardım bile ediyordur.

O zaman, lütfen Josie ile Rick'i de düşün. Onlar henüz çok genç. Josie şimdi vefat edecek olursa, sonsuza kadar ayrılmış olacaklar. Dilenci Adam ile köpeğine yaptığını gördüğüm gibi, keşke Josie'ye de özel besininden verebilsen, o zaman Josie ile Rick de sevgi dolu resimlerinde diledikleri gibi beraberce yetişkinliğe adım atabilirler. Sevgilerinin Kahve Fincanı Hanım ile Yağmurluk Adam'ınki gibi güçlü ve uzun ömürlü olduğuna ben bizzat kefil olurum."

Girintinin birkaç adım önünde üçgen şeklinde küçük bir nesnenin bırakılmış olduğunu o sırada fark ettim. Bir an için bunun Lokanta Yöneticisi'nin saydam tezgâhında sergilediği sivri uçlu pasta dilimlerinden biri olduğunu sandım. Ve Mr. Vance'in "Madem iltimas istemiyorsun, o zaman ben neden şimdi burada senin karşında oturuyorum?" diyen kırıcı sesini ve Miss Helen'ın aceleyle "İltimas yapmasını *istiyoruz,* tabii ki istiyoruz" dediğini hatırladım. Yerde duran üçgenin bir pasta dilimi değil, Josie'nin kitabının, Dostlarının Dairesi'nde Baba'nın gelmesini bekleyerek kanepede yatarken Josie'nin elinden düşen karton kapaklı kitabın köşesi olduğunu ancak o zaman fark ettim. Aslında hiç de üçgen şeklinde değildi, sadece öyle görünüyordu, çünkü kitabın yalnızca bir köşesi gölgelerden dışarı uzanmıştı. Ön girintinin solunda bölmeler sanki akşam rüzgârına kapılmışlar gibi yer değiştiriyor, üst üste geliyorlardı. Bunların bazılarının içinde parlak renkli parıltılar gördüm, arka planda kalsalar da içlerinde, mağazanın yeni vitrininde gözüme ilişmiş olan şişe sergisini fark ettim. Şişeler birbirine zıt renklerde aydınlatılmıştı, aynı zamanda bazı bölmelerde de "Gömme Işıklandırma" yazan levhadan parçalar seçtim. İşte o zaman artık vaktimin kalmadığını anladım ve hızla devam ettim.

"İltimasın arzu edilen bir şey olmadığını biliyorum. Ama eğer Güneş istisna yapıyorsa, buna en layık olanlar, bütün ömürlerince birbirlerini sevecek olan gençlerdir. Belki Güneş 'Bundan nasıl emin olabiliriz? Çocuklar gerçek aşk hakkında ne bilebilir?' diye soracaktır. Ama onları dikkatle izliyorum ve bunun doğru olduğundan eminim. Birlikte büyümüşler ve her biri diğerinin bir parçası olmuş. Bunu bana daha bugün Rick'in kendisi söyledi. Şehirde başarılı olamadım ama lütfen iyiliğini bir kere daha göster ve özel yardımını Josie'ye ver. Yarın, belki de öbür gün, Dilenci Adam'a verdiğin türden besini vermek için lütfen onu ziyaret et. Bu iltimas

sayılsa bile ve ben görevimde başarı gösterememiş olsam bile bunu senden rica ediyorum."

Güneş'in akşam ışınları solmaya başlamış, ambarın içinde karanlığın başlangıcını bırakmışlardı. Yüzüm Güneş'in ışığının geldiği arkadaki açıklığa dönük kalmaya çalıştıysam da sağ omzumun arkasından gelen başka bir ışık kaynağının da bir süredir farkındaydım. Başta bunun renkli şişe sergisinin bir başka görüntüsü olduğunu varsaydıysam da Güneş'in ambarın içindeki kendi ışıkları azalmaya devam ettikçe bu diğer ışık kaynağını göz ardı etmek giderek zorlaştı. Artık dönüp buna baktım ve bizzat Güneş'i görünce şaşırdım. Güneş, gitmek şöyle dursun, Mr. McBain'in ambarının içine girmiş, ön girinti ile ambarın ön açıklığı arasında neredeyse zemin düzeyine yerleşmişti. Bu keşfim o kadar beklenmedik bir şeydi –ve alt köşede Güneş'in varlığı o kadar göz kamaştırıcıydı– ki kısa bir an için yön ve konum duygumu kaybetme tehlikesiyle karşılaştım. Sonra görüşüm düzeldi ve zihnimi düzene sokarak fark ettim ki Güneş aslında ambarın içinde falan değildi, yansıma yaratan bir şey tesadüfen orada bırakılmış ve Güneş'in alçalışının son anlarında onun ışınlarını yakalamıştı. Bir başka deyişle, RPO Binası ve diğer binaların pencerelerinin bazen yaptığı gibi, bir şey Güneş'in aynası gibi davranıyordu. Ben bu yansıtıcı yüzeye doğru yürürken ışık şiddetini biraz azalttı ama çevresindeki gölgelerin arasında hâlâ kor gibi ve turuncu kaldı.

Yansıtıcı nesnenin ne olduğu, ancak üzerine eğilip baktığımda ortaya çıktı. Mr. McBain –ya da arkadaşlarından biri– bazı dikdörtgen cam levhaları birbirinin üstüne yığıp duvara dayamış ve bu noktada bırakmıştı. Belki Mr. McBain, eksik olan duvarlar konusunda nihayet bir şeyler yapmayı planlıyordu, belki de pencere yapmayı umuyordu. Her neyse, cam dikdörtgenlerin içinde –hemen hemen dikey vaziyette yerleştirilmiş, tahminime göre toplam yedi tane– Güneş'in akşam yüzünün yansımasını görebiliyordum. Daha da yaklaştım ve sözcükler ağzımdan neredeyse duyulur şekilde döküldü.

"Lütfen özel iyilikseverliğini Josie'ye göster."

Cam levhalara uzun uzun baktım. Hâlâ parlak bir turuncu renkte olan Güneş'in yansıması artık kör edici değildi ve en dış dörtgenin çerçevelediği Güneş'in yüzünü daha dikkatle inceledikçe tek bir resme bakmadığımı, aslında cam yüzeylerin her birinin üstünde Güneş'in yüzünün farklı bir çeşitlemesinin olduğunu ve başlangıçta

birleşik bir görüntü sandığım görüntünün aslında bakışlarım birinciden sonuncuya kadar geçerken birbirinin üstüne gelmiş olan yedi farklı görüntü olduğunu kavramaya başladım. Güneş'in en dıştaki camda yansıyan görüntüsü tehditkâr ve ilgisiz, hatta bir alttaki, en hafif ifadeyle daha da düşmanca bakıyordu ama onun arkasındaki iki tanesi daha yumuşak ve daha sevecendi. Daha da ileride üç levha daha vardı ve onlardaki yansımaları görmek çok geride oldukları için epey zor olsa da, bu yüzlerde komik ve şefkatli ifadeler olduğunu tahmin etmekten kendimi alamadım. Her durumda, cam levhaların her birindeki görüntüler nasıl olursa olsun, hepsine birden baktığımda bendeki etkisi, tek bir yüz ama çeşitli dış hatlar ve duygular oldu.

Dikkatle bakmaya devam ettim, sonra Güneş'in bütün yüzleri birlikte solmaya başladı, Mr. McBain'in ambarının içindeki ışık loşlaştı, artık Josie'nin karton kapaklı kitabının üçgenini ya da ağızlarını ulaşamadıkları otlara uzatan koyunları bile göremez oldum. "Beni tekrar kabul ettiğin için sana teşekkür ederim. Sana vaat ettiğim hizmeti veremediğim için özür dilerim. Lütfen ricamı düşün." Ama bu sözleri zihnimde bile yumuşak yumuşak söyledim çünkü Güneş'in gitmiş olduğunu biliyordum.

Bunu izleyen günlerde Duvarsız Alan'da Dr. Ryan ile Anne, Josie'nin hastaneye gitmesi gerekip gerekmediği konusunda sık sık tartıştılar ve sesleri aynı anda çıkıyor olsa da –sürgülü kapıların ardından onları duyabiliyordum– sonunda, böyle bir yerin ancak Josie'nin mutsuzluğunu artıracağında birleşiyor göründüler. Bu şekilde anlaşıyor olmalarına rağmen, Dr. Ryan'ın her gelişinde Duvarsız Alan'a gidiyor ve aynı tartışmayı bir kere daha yapıyorlardı.

Rick her gün geliyor, Anne ile Evgörevlisi Melania dinlenirken yatak odasında oturup Josie'ye göz kulak olma sırasında yerini alıyordu. Artık her iki yetişkin de geleneksel günlük düzene uymaktan vazgeçmişler, ancak yorgunluğa dayanamayınca uyur olmuşlardı. Benim varlığım, takdirle karşılansa da ve Anne tehlike işaretlerini herkesten önce benim saptama ihtimalimin kuvvetli olduğunu bilse de, bir sebeple tek başına yeterli sayılmamaya başlamıştı. Her halükârda günler geçtikçe Anne ve Evgörevlisi Melania o kadar yoruldular ki her hareketlerinde bu görünür oldu.

Mr. McBain'in ambarını ziyaretimden altı gün sonra, kahvaltıdan sonra gökyüzü olağanüstü karardı. "Kahvaltıdan sonra" diyorum ama o güne kadar bütün günlük ev alışkanlıkları o kadar bozulmuştu ki ne kahvaltı ne de olağan zamanlarda yenen diğer öğünler kalmıştı. O belirli sabah, yön ve konumumu kaybetme hissi gökyüzünün kararmasıyla daha da kötü hale gelmişti ve Rick'in gelişi vaktin gece olmadığını bize hatırlatan az sayıda şeyden biriydi.

Henüz sabah bitmemişti ki gökyüzü daha da karardı, bulutlar daha da yoğunlaştı, sonra rüzgâr çok hızlandı. Evin arka kısmında, binanın gevşeyip sallanan bir parçası tak tak vurmaya başladı; yatak odasının ön penceresinden baktığımda, yolun üzerindeki yokuşun başındaki ağaçlar eğiliyor ve dalgalanıyordu.

Ama Josie, her şeyden habersiz, nefesi kesik kesik ve hızlı, uyumaya devam ediyordu. O karanlık sabahın ortalarında, Rick ile beraber ikimiz Josie'nin başında beklerken, yorgunluktan gözleri yarı kapalı vaziyette Evgörevlisi Melania belirdi ve nöbet sırasının onda olduğunu söyledi. Sonra mutsuzluktan omuzları çökmüş olan Rick'in önümden merdivenleri inmesini ve en alt basamağa oturmasını izledim. Ona birkaç dakikalığına mahremiyet tanımamın iyi olacağına karar verip yanından geçtim, hole çıkınca Anne Duvarsız Alan'dan çıkıp geldi. Bütün gece boyunca giydiği ve boynunun kırılganlığını ortaya çıkaran ince siyah sabahlığı üstündeydi, kahveye ihtiyacı varmış gibi görünerek uzun adımlarla yanımdan geçti. Ama mutfak kapısının önünde başını çevirdi ve alt basamağa oturmuş olan Rick'i fark ederek ona bakmaya başladı. Anne'nin ona bakmakta olduğunu fark etmek Rick'in biraz zamanını aldı ama fark ettiğinde cesaretle gülümsedi.

"Mrs. Arthur, nasılsınız?"

Anne Rick'e bakmaya devam etti. Sonra "Gel buraya" dedi ve mutfağa girerek kayboldu. Rick ayağa kalkarken bana şaşkın bir bakış attı. Anne beni davet etmiş olmasa da Rick'i izlemenin iyi olacağını düşündüm.

Dışarıdaki kararmış gökyüzü nedeniyle mutfak gözüme değişik göründü. Anne ışık yakmamıştı ve biz içeri girdiğimizde kocaman pencereden, normalde işe giderken izlediği yola doğru bakıyordu. Rick tereddütle Ada'nın yanında durdu, bense onlara mahremiyet tanımak için buzdolabının yanında durdum. Bu konumdan, koca-

man pencereleri, onun ötesinde de Anne'nin bedenini, uzaklarda yükselen anayolu ve dalgalanan ağaçları görebiliyordum.

"Sana bir şey sormak istemiştim" dedi Anne. "Bir sakıncası yok, değil mi Rick?"

"Lütfen sorun Mrs. Arthur."

"Şu anda acaba kazananın sen olduğunu hissediyor olabilir misin diye merak etmiştim. Belki de sen kazanmışsın gibi."

"Anlayamadım Mrs. Arthur."

"Sana her zaman iyi davrandım, öyle değil mi Rick?"

"Kesinlikle öyle davrandınız. Her zaman naziktiniz. Annem için de büyük bir dost oldunuz."

"Bunun için şimdi sana soruyorum Rick, sonunda kazananın sen olduğunu mu hissediyorsun diye soruyorum. Josie kumar oynadı. Tamam, onun adına zarları ben attım ama sonunda kazanan ya da kaybeden ben değil o olacaktı hep. Yüksek oynadı ve eğer Dr. Ryan haklıysa yakında kaybetmesi olasıdır. Ama sen Rick, sen güvenli oynadın. İşte bu yüzden sana soruyorum. Şu anda ne hissediyorsun? Gerçekten de kazanmış gibi hissediyor musun?"

Anne bütün bunları kapkara göğe bakarak söylemişti ama şimdi Rick'in yüzüne bakmak üzere döndü.

"Çünkü eğer kazananın sen olduğunu hissediyorsan Rick, bunun üstünde düşünmeni istiyorum. Bir kere, burada tam olarak ne kazandığını düşünüyorsun? Bunu soruyorum çünkü Josie'yi ilk kucağıma aldığım andan itibaren onunla ilgili her şey bana hayata aç olduğunu söyledi. Bütün dünya onu heyecanlandırıyordu. İşte bu yüzden, ona bu fırsatı vermezlik edemeyeceğimi baştan beri biliyordum. Ruhuna yakışan bir hayat talep ediyordu. Oyunu yüksek oynadı derken bunu kastediyorum. Peki ya sen Rick? O kadar zeki olduğunu düşünüyor musun? İkiniz söz konusu olduğunuzda, kazananın sen olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü eğer böyle düşünüyorsan, lütfen kendine şu soruyu sor: Kazandığın ne peki? Bir bak. Geleceğine bir bak." Anne elini pencereye doğru salladı. "Sen oyunu küçük oynadın, kazandığın şey de küçük ve zavallı. Şimdi kendini beğeniyor olabilirsin. Ama böyle hissetmek için hiçbir nedenin olmadığını söylüyorum. Hiçbir nedenin yok."

Anne konuşurken Rick'in yüzünde bir şey alev almıştı, tehlikeli bir şey ve Rick, etkileşim toplantısında beni odanın diğer yanına atmak isteyen erkek çocuklara kafa tutarken göründüğüne çok

benzer bir görünüm aldı. Anne'ye doğru bir adım attı ve birden Anne de telaşa kapılır gibi oldu.

"Mrs. Arthur" dedi Rick. "Son zamanlarda buraya geldiğimde çoğu kez Josie konuşabilecek kadar iyi değildi. Ama geçen perşembe iyi bir günündeydi, ben de bir şey kaçırmamak için yatağına yakın oturuyordum. Bana bir mesaj vermek istediğini söyledi. Bu size bir mesajdı, Mrs. Arthur, ama sizin duymanıza hazır olmadığı bir mesajdı. Şunu demek istiyorum, uygun zaman gelinceye kadar bu mesajı açıklamamamı istiyordu. Eh, belki de uygun zaman şimdi gelmiştir diye düşünüyorum."

Annenin gözleri büyüdü ve korkuyla doldu ama hiçbir şey söylemedi.

"Josie'nin mesajı şöyle bir şeydi" diye devam etti Rick. "Diyor ki, ne olursa olsun, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sizi seviyormuş ve her zaman sevecekmiş. Onun annesi olduğunuz için size çok minnettar ve asla, tek bir kere bile başka bir anne arzu etmemiş. İşte bunları söyledi. Dahası da var. Şu yükseltilme konusunda. Başka türlü olmasını istemeyeceğini bilmenizi istiyor. Eğer bunu bir kere daha yapma gücüne sahip olsaymış ve bu sefer kararı o verecek olsaymış, tam olarak sizin yaptığınızı yaparmış ve siz her zaman için onun sahip olabileceği en iyi anneymişsiniz. Bu kadardı herhalde. Dediğim gibi, bunu uygun zaman gelinceye kadar size söylememi istemedi. Bu yüzden, şimdi söylemekle umarım doğru karar vermişimdir Mrs. Arthur."

Anne ifadesiz bir yüzle Rick'e bakıyordu ama Rick konuşurken ben Anne'nin arkasındaki kocaman pencerelerin arkasında bir şey –muhtemelen çok önemli bir şey– saptamıştım, şimdi de Rick'in duraklamasından yararlanarak elimi kaldırdım. Anne beni görmezden geldi ve Rick'e bakmaya devam etti.

"Amma mesajmış" dedi sonunda.

"Özür dilerim" dedim.

"Tanrım" dedi Anne ve sessizce içini çekti. "Amma mesajmış."

"Affedersiniz!" Bu sefer neredeyse bağırmıştım. Hem Anne hem de Rick bana doğru döndüler. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama dışarıda bir şeyler oluyor. Güneş çıkıyor!"

Anne kocaman pencerelere bir göz attı, sonra da bana baktı. "Tabii. Ne olmuş? Sana neler oluyor canım?"

"Yukarı çıkmalıyız. Derhal Josie'ye gitmeliyiz."

Anne ile Rick şaşkın ifadelerle bana bakıyorlardı ama ben bunu söyleyince korkmuş göründüler ve ben daha hole doğru dönerken ikisi de yanımdan öyle hızla geçti ki kendimi arkalarından merdiveni aceleyle çıkarken buldum.

Neden böyle bağırdığımı anlamamışlardı herhalde, belki de Josie'nin aniden tehlikeli bir duruma düştüğünü sanmışlardı. Bu yüzden, yatak odasına paldır küldür girince, Josie'nin eskisi gibi uyuduğunu ve düzenli nefes aldığını görünce rahatlamış olmalılar. Josie çoğu zamanki gibi yan yatmıştı ve yüzü, üstüne dökülen saçlarının arkasında büyük ölçüde gizlenmişti. Josie ile ilgili beklenmedik herhangi bir şey yoktu ortada ama odanın durumu bambaşkaydı. Güneş'in desenleri duvarın, döşemenin ve tavanın çeşitli bölümlerine olağanüstü bir yoğunlukla düşüyordu: Tuvalet masasının üstünde parlak turuncu bir üçgen, Düğme Kanepe'yi boydan boya kesen parlak, kavisli bir çizgi, halının üzerinde bir baştan bir başa pırıl pırıl hatlar. Ama yatağındaki Josie, odanın başka birçok yeri gibi gölgedeydi. Sonra gölgeler hareket etmeye başladı ve –görüşüm duruma uygun hale gelince– fark ettim ki bunlar, ön camda durmuş, güneşliği ve perdeleri çekiştiren Evgörevlisi Melania'nın yarattığı gölgelerdi. Güneşlik tamamen aşağı kadar çekilmişti bile, üstelik, ikinci bir katman daha yaratmak için perdeleri de üzerine çekiyordu ama aradan sızan ışık kenarlardan bir şekilde içeri girip odanın içinde şekiller oluşturuyordu.

"Kahrolası Güneş!" diye bağırdı Evgörevlisi Melania. "Defol, kahrolası Güneş!"

"Hayır, hayır!" Hızla Evgörevlisi Melania'nın yanına gittim. "Bunları açmalıyız, hepsini açmalıyız! Güneş'in elinden gelenin en iyisini yapmasına izin vermeliyiz!"

Perdeyi Melania'nın elinden kurtarmaya çalıştım, başta kumaşı bırakmadıysa da şaşkın bir bakışla en sonunda bıraktı. O sırada Rick yanımda bitmiş ve görünüşe göre sezgisel bir sonuca vararak güneşlikleri kaldırmak ve perdeleri açmak için ileri atılmıştı.

O zaman Güneş'in besini odaya öyle bir bollukla aktı ki Rick de ben de geri geri sendeleyerek neredeyse dengemizi kaybettik. Evgörevlisi Melania elleriyle yüzünü kapatarak yine "Kahrolası Güneş!" dedi ama Güneş'in besinini engellemek için başka bir harekette bulunmadı.

Ben pencereden çekilip içeri doğru gerilemiştim, gerilemeden önce de dışarıda rüzgârın eskisi kadar kuvvetle estiğini fark etmiştim. Ağaçlar hâlâ dalgalanmakla kalmıyor, –her biri ucu sivri kurşunkalemle çizilmiş çizgilere benzeyen– minik huniler ve piramitler gökyüzünde hızla uçuşuyorlardı. Ama Güneş kara bulutların arasından sıyrılmıştı ve biz de –sanki odadaki herkes gizli bir mesaj almış gibi– hep birlikte Josie'ye bakmak için döndük.

Güneş Josie'yi ve tüm yatağı yarım daire halinde gürül gürül yanan bir turuncu renkle aydınlatıyordu ve yatağa en yakın duran Anne ellerini yüzüne doğru kaldırmak zorunda kalıyordu. Rick neler olduğunu bir şekilde tahmin etmişe benziyordu ama benim ilgimi hem Anne'nin hem de Evgörevlisi Melania'nın olayın özünü kavramasını gözlemlemek çekmişti. Böylece, bundan sonraki birkaç saniye boyunca Güneş giderek artan bir parlaklıkla Josie üzerinde odaklanırken hiçbirimiz eski yerlerimizden hiç kıpırdamadık. İzledik ve bekledik ve hatta bir noktada turuncu yarım daire sanki alev alacakmış gibi göründüğünde hiçbirimiz hiçbir şey yapmadık. Sonra Josie kıpırdadı ve gözlerini kısıp tek elini havaya kaldırdı.

"Hey. Bu ışık da ne oluyor?" dedi.

Güneş Josie'nin üstünde acımasızca parlamaya devam etti ve Josie kıpırdandı, sırtını yastıklara ve karyolanın başucuna dayadı.

"Neler oluyor?"

"Kendini nasıl hissediyorsun canım?" diye sordu Anne fısıltıyla. Josie'ye adeta korkuyla bakıyordu.

Josie neredeyse yüzü tavana bakana kadar arkasındaki yastıklara yaslandı. Ama bedenini yönetişinde artık belirgin yeni bir kuvvet vardı.

"Hey" dedi. "Güneşlik mi takıldı ne?"

Gevşeyip rüzgârla sallanan nesne hâlâ bir yerlerde tak tak vuruyordu, pencereden dışarı tekrar baktığımda, karanlık bir kez daha göğe yayılıyordu. Sonra, daha biz bakarken, Güneş'in Josie'nin yüzüne yaydığı desenler soldu, ta ki Josie bulutlu, gri bir sabah vakti orada öylece yatar hale gelinceye kadar.

"Josie?" dedi Anne. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Josie bize doğru dönmek için yerinde kıpırdanırken Anne'ye yorgun bir ifadeyle baktı. Bunu gören Anne, belki de Josie'nin tekrardan yatmasını sağlamak amacıyla ilerledi. Ama Josie'ye ulaştığı

anda fikrini değiştirmiş göründü ve Josie'nin daha rahat oturabilmesi için ona yardım etmeye başladı.

"Daha iyi görünüyorsun canım" dedi Anne.

"Baksana, neler oluyor?" diye sordu Josie. "Neden herkes burada? Hepiniz neye bakıyorsunuz?"

"Selam Josie" dedi Rick aniden, sesi heyecanla dolu. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de harika görünüyorsun." Josie sonra dedi ki: "Ama aslında, gerçekten de daha iyi hissediyorum. Ama biraz başım dönüyor gibi sanki."

"Bu kadar yeter" dedi Anne. "Sakin ol. Bir şey içmek ister misin?"

"Su, belki?"

"Peki, hiçbir beklenti içinde olmayalım" dedi Anne. "Adım adım gitmeliyiz."

Altıncı Bölüm

Güneş'in özel besini Dilenci Adam'da olduğu gibi Josie'de de çok etkili oldu ve gökyüzünün karardığı sabahtan sonra Josie yalnız güçlenmekle kalmadı, çocukluktan yetişkinliğe de geçti.

Mevsimler –ve yıllar– geçtikçe Mr. McBain'in araçları her üç tarladaki uzun otları da biçtiler ve geride soluk kahverengi bir renk kaldı. Ambar artık daha yüksek ve hatları daha keskin görünüyordu ama Mr. McBain eksik duvarları hâlâ tamamlamamıştı; bulutsuz akşamlarda, Güneş dinleneceği yere doğru inerken, yerin altında kaybolmadan önce onun hâlâ ambarın en uzak köşesine indiğini görebiliyordum.

Josie uzaktan eğitim derslerine çok çalıştı ve hangi üniversiteye gideceğine dair bir sürü tartışma oldu. Josie de Anne de bu konuda kesin görüşlere sahiptiler ama Atlas Brookings'in –Rick artık oraya gitmek istemiyordu– hemen hiç adı geçmedi. Baba ne Josie'nin ne de Anne'nin görüşlerine katılıyor görünüyordu, bir keresinde eve kadar gelip fikirlerini daha kesin olarak belirtti. Onun eve geldiğini gördüğüm tek sefer bu oldu ama ben onu gördüğüme ne kadar memnun olduysam da onun bunu yaparak bir kuralı çiğnemiş olduğunu hepimiz biliyorduk.

Bu dönem boyunca Josie de başka genç yetişkinleri ziyarete gitmek ya da inzivalara katılmak için çok kez, bazen birkaç günlüğüne evden ayrıldı. Biliyordum ki bu yolculuklar onun üniversite için yaptığı hazırlıkların önemli bir parçasıydı ama bana bunlardan pek fazla söz etmemeyi tercih ediyordu, bu yüzden bunlar büyük ölçüde benim bilgim dışında kaldı.

Josie iyileştikten sonraki ilk günlerde Rick düzenli olarak gelmeye devam etti ama zaman geçtikçe ve Mr. McBain otları biçtikten sonra kesinlikle, çok daha az gelmeye başladı. Bunun bir ölçüde sebebi Josie'nin bu kadar sık evden uzaklaşmasıydı ama Rick de kendi projeleriyle meşgul olmaya başlamıştı. Adını "Enkaz" koyduğu bir araba

almış ve yeni arkadaşlarıyla buluşmak için düzenli olarak şehre gider olmuştu. Rick Enkaz'ı gevşek taşların bulunduğu alanda bırakmayı tercih ediyordu çünkü dediğine göre kendi evinden çıkmak için o dolambaçlı ve dar yolu atlatmaya çalışmak yerine yolculuğuna buradan başlamak onun için daha kolaydı. Bu yüzden, Rick'i bize getiren, giderek Josie'den çok, Enkaz'ın varlığı olmaya başladı ve onunla son sohbetimizi de orada, gevşek taşların üzerinde yaptık.

O sabah hem Josie hem de Anne evde yoklardı, dışarıda Rick'in ayak seslerini duyunca çıkıp onunla merhabalaşmamak için hiçbir sebep görmedim. Arabasına binip gitmek için her zamanki kadar acelesi yoktu, bu yüzden, Rick Enkaz'ın gövdesine dayanmış, bense biraz ileride durmuş, üstümüzden hafif bir meltem eserken birkaç dakika konuştuk. O sabah gökyüzü bulutluydu ve Rick belki de bu yüzden o günü hatırladı.

"O sabahı hatırlıyor musun Klara," diye sordu, "hani hava cidden tuhaflaşmıştı ve Güneş Josie'nin odasının içine kadar girmişti?"

"Tabii. O sabahı hiçbir zaman unutmayacağım."

"Artık o günü sık sık hatırlıyorum da. Josie iyileşmeye o gün başlamış gibi geliyor neredeyse. Belki de karıştırıyorum. Ama şimdi geri dönüp baktığımda, bana öyle geliyor."

"Evet, katılıyorum."

"O günü hatırlıyor musun? Hepimiz ne kadar yorgunduk. Ve umutsuzduk. Sonra her şey tersine döndü. Sana hep sormak istemiştim ama sen o konuda hep suskun göründün. O sabah olanların, o tuhaf havanın, diğer şeylerin, şu öteki olan bitenle ilgisi var mı diye hep sana sormak istemişimdir. Biliyorsun işte. Hani şu benim seni tarlalarda taşımam, senin gizli bir anlaşma yapman. O zaman bunların hep, şey işte, YA batıl inancı olduğunu düşünmüştüm. Bize şans getirsin diye yapılan bir şey. Ama bu günlerde, acaba o iş o kadar basit değil miydi diye düşünüp duruyorum."

Beni dikkatle izliyordu ama epeyce uzun bir süre bir şey söylemedim.

"Maalesef bu konuda konuşmaya cesaretim yok," dedim sonunda, "bugün bile. Bu o kadar özel bir lütuftu ki birine bundan söz etsem, yalnızca Rick'e bile söylesem, Josie'nin aldığı yardımın geri alınacağından korkuyorum."

"O zaman orada dur. Bir şey söyleme. Onun tekrar hastalanması olasılığına, ne kadar küçük olursa olsun, yeniden meydan vermek

istemem. Ama doktorlar, bir kere Josie'nin atlattığı aşamayı atlattıktan sonra artık güvende olduğunu söylerler hep."

"Yine de tedbirli olmalıyız çünkü Josie'nin durumu çok özeldi. Ama madem Rick bu konuyu açtı, belki de bununla ilgili beni hep endişelendiren bir şeyden söz edebilirim."

"Nedir o peki Klara?"

"Rick ile Josie hâlâ birbirlerine sevgi gösteriyorlar. Ama yine de şu anda çok farklı gelecekler hazırlıyorlar."

Rick bir eliyle Enkaz'ın aynasıyla oynarken yoldaki yokuşa doğru döndü. "Seni anlıyorum galiba" dedi. "O günü hatırlıyorum, ambara ikinci gidişimizdi. Ambara gitmeden önce çok ciddileşmiş ve sevgimizin gerçek olup olmadığını sormuştun. Josie'yle aramızdaki sevginin. Ve sanıyorum sana bizimkinin *gerçek* bir sevgi olduğunu söylemiştim. Gerçek ve sonsuz. Bu yüzden, şimdi bunun için endişeleniyorsun diye tahmin ediyorum."

"Rick haklı. Rick ile Josie'nin bu kadar farklı planlar yapması beni kaygılandırıyor."

Rick ayağının ucuyla önündeki gevşek taşları yavaşça dürttü. Sonra dedi ki: "Bak, Josie'nin sağlığını tekrardan tehlikeye atacak herhangi bir şey söylemeni istemiyorum. Ama sana şu kadarını söyleyeyim. Josie ile birbirimizi gerçekten sevdiğimizi başkasına naklettiğinde, o zaman için hakikat buydu. Kimse senin onları yanlış yönlendirdiğini ya da kandırdığını iddia edemez. Ama artık çocuk değiliz, birbirimize iyi şanslar dileyip kendi yollarımıza gitmeliyiz. Benim üniversiteye gidip bütün o yükseltilmiş çocuklarla rekabet etmeye çalışmam yürümezdi. Artık kendi planlarım var ve olması gereken de bu. Ama o zamanki yalan değildi, Klara. Ve tuhaf ama, şimdi de yalan değil."

"Bunu söylerken Rick ne demek istiyor acaba?"

"Herhalde şunu demek istiyorum: Dış dünyaya açılsak ve birbirimizi bir daha görmesek bile Josie ile ben bir düzeyde, daha derin bir düzeyde her zaman birlikte olacağız. Onun adına konuşamam. Ama ben bir kere dış dünyaya açılınca hep onun gibi birini arayıp duracağımı biliyorum. En azından bir zamanlar tanıdığım Josie gibi birini. Bu yüzden, bu hiçbir zaman bir aldatmaca değildi, Klara. O zamanlar sen kimlerle pazarlık ediyor idiysen, yüreğimi okuyabilselerdi, Josie'nin de yüreğini okuyabilselerdi, senin kimseyi oyuna getirmeye çalışmadığını görürlerdi."

Ondan sonra orada, gevşek taşların üzerinde, bir süre konuşmadan durduk. Rick'in her an doğrulup Enkaz'a binip gideceğini düşündüm. Ama daha neşeli bir sesle sordu:

"Melania'dan haber var mı? Birisi Indiana'da olduğunu söyledi."

"Şimdi California'da olduğunu sanıyoruz. Ondan en son haber aldığımızda, oradaki bir topluluk tarafından kabul edilmeyi umuyordu."

"O kadından ne çok korkardım. Ama bir anlamda ona alışmıştım. Umarım iyi durumdadır ve kendine güvenli bir yer bulur. Peki ya sen Klara? Senin durumun nasıl olacak? Yani Josie üniversiteye gitmek için evden ayrılınca?"

"Anne bana karşı her zaman iyi davranıyor."

"Bak, benim yardımıma ihtiyacın olursa söyle, tamam mı?"

"Peki. Teşekkür ederim."

Burada, bu sert toprağın üstünde otururken, Rick'in o sabah söylediği sözleri yeniden düşünüyorum ve söylediklerinin doğru olduğundan eminim. Artık Güneş'in aldatıldığı veya yanıltıldığı hissine kapılacağından ve öç almayı düşüneceğinden korkmuyorum. Aslında, belki de ben ona ricalarımı iletirken bile Josie ile Rick'in kendi yollarına gitmelerinin kaçınılmaz olduğunu ama her şeye rağmen sevgilerinin devam edeceğini anlamıştı. Çocukların sevmekten ne anladığı yollu sorusunu sorduğunda, sanıyorum cevabından zaten emindi ve soruyu sırf benim iyiliğim için sormuştu. Hatta, o anda Güneş'in Kahve Fincanı Hanım ile Yağmurluk Adam'ı düşünüyor olabileceğini bile sanıyorum, ne de olsa bir saniye önce onlardan söz ediyorduk. Belki de Güneş, Josie ve Rick'in, Kahve Fincanı Hanım ile Yağmurluk Adam gibi, yıllar sonra ve pek çok değişikliğin ardından bir kez daha buluşabileceklerini varsayıyordu.

Josie'nin üniversiteye gideceği günler yaklaştıkça başka genç yetişkinler eve sık sık ziyaretler yapmaya başladılar. Bu ziyaretçiler kadındı ve çoğu zaman teker teker geliyorlardı ama ara sıra çift çift geldikleri de oluyordu. Bazen bir kiralık araba sürücüsü getiriyordu onları, bazen de kendi arabalarına binip geliyorlardı, ama artık bu genç yetişkinlere anneleri veya babaları hiçbir zaman refakat etmiyordu. Ortalama bir ziyaret süresi iki, bazen de üç geceydi ve böyle bir ziyaretin beklendiğini ben her zaman anlıyordum, çünkü

Yeni Evgörevlisi bir iki gün önceden Josie'nin odasına bir şilte ya da portatif bir karyola taşıyordu.

Sandık Odası'nı keşfetmem bu ziyaretçiler sebebiyle oldu. Böyle ziyaretler sırasında doğal olarak yatak odasında bana pek fazla yer kalmıyordu, zaten benim varlığımın bir zamanlar olduğunun aksine uygun olmadığını anlıyordum. Eğer Evgörevlisi Melania hâlâ bizimle olsaydı benim nereye gidebileceğim hakkında bir plan yapardı diye düşünüyorum, ama şu durumda, bu odayı kendim bulmuştum, en üst kattaydı. "Kimse sana saklan demiyor" demişti Josie ama bir seçenek olarak başka bir plan da ortaya atmamıştı, dolayısıyla Sandık Odası'na taşınmam da böyle oldu.

Bunlar herkesin çok meşgul olduğu günlerdi, Josie'nin ziyaretçisi olmasa bile onun her sabah Anne'ye veya Yeni Evgörevlisi'ne bağırarak aceleyle evi dört döndüğünü işitirdim. Sonra, bir gün öğleden sonra Sandık Odası'nın kapısı açıldı ve Josie gülümseyerek başını uzattı.

"Demek burada takılıyorsun" dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda, teşekkür ederim."

Josie kollarını yana uzatarak her iki elini de kapının dikey pervazlarına koydu. Sanki yanlışlıkla eğimli tavana başını çarpacakmış gibi odaya başını eğerek bakıyordu. Bakışları odada depolanmış nesneler arasında hızla dolaştı ve sonunda odanın tek yüksek küçük penceresinde durdu.

"Hiç şuradan dışarısını seyrediyor musun?" diye sordu.

"Maalesef çok yüksek. Pencerenin amacı manzara değil, havalandırma sağlamak."

"Bir bakalım."

Josie odanın biraz daha içine girdi. Başı hâlâ eğikti ve bakışları her yerde dolaşıyordu. Sonra çalışmaya başladı; bir şeyi itiyor, bir başkasını çekiyor, daha önce boş olan yerlerde yeni yığınlar oluşturuyordu. Hele bir kere, Josie'nin hızlı hareketlerinin ne tarafa yöneleceğini anlayamadığımdan neredeyse çarpışıyorduk, Josie yüksek sesle güldü.

"Klara! Orada dur. Tam orada. Bir şey yapmaya çalışıyorum."

Çok geçmeden Josie yüksek küçük pencerenin tam altında bir yer açmıştı bile, sonra o boşluğa ahşap bir sandık itti. Daha sonra kapağı sımsıkı kapanan plastik bir yük kasasını alıp dikkatle sandığın üstüne yerleştirdi.

"İşte oldu." Geri geri gidip baktı, odanın kalan kısmı çok karışık vaziyette olsa da eseri onu memnun etmişti. "Hadi bir dene Klara. Dikkat et ama. İkinci basamak epeyce yüksek. Hadi, bir denemeni istiyorum."

Köşeden çıktım, Josie'nin yarattığı iki basamağı kolayca tırmandım ve plastik kasanın kapağının üstüne çıktım.

"Endişelenme, şunlar epeyce sağlam" dedi. "Yer döşemesiymiş farz et. Bana güven, bastığın yer güvenli."

Yine güldü ve bana bakmaya devam etti, bu yüzden ben de gülümsedim, sonra yüksek küçük pencereden dışarı baktım. Manzara, Josie'nin iki kat aşağıdaki arka penceresinden görünen manzaranın benzeriydi. Tabii görüntüde değişiklikler vardı ve çatının bir kısmı resmimin sağ tarafından görüntüye giriyordu. Ama ta Mr. McBain'in ambarına kadar, biçilmiş tarlaların üzerine yayılmış olan gri gökyüzünü görebiliyordum.

"Bana daha önce söylemeliydin" dedi Josie. "Dışarı bakmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Bir an, sevecen gülümsemelerle birbirimize baktık. Sonra Josie etrafa dağılmış nesnelere göz gezdirdi.

"Şu karmaşaya bak! Tamam, söz veriyorum, hepsini toplayacağım. Ama şimdi gidip bir şey yapmam lazım. Sakın sen toplamaya kalkma. Ben sonra yaparım, tamam mı?"

Bu dönemde, Josie gibi Anne'nin de benimle pek işi kalmamıştı. Evin içinde benimle karşılaştığında bazen bana doğru bakmıyordu bile. Bunun onun çok meşgul bir dönemi olduğunu anlıyordum, ayrıca muhtemelen benim varlığım ona zor günlerin anılarını da hatırlatıyordu. Ama bir olayda dikkatini özel olarak bana yöneltti.

O gün Josie evde değildi ama hafta sonu olduğundan Anne evdeydi. Sabahın büyük kısmında Sandık Odası'ndaydım ama aşağıdan gelen sesleri duyunca en üst katın sahanlığına çıktım. O zaman hemen fark ettim ki aşağıda, holde Anne'yle konuşan adam Mr. Capaldi'ydi.

Şaşırmıştım, çünkü uzun zamandır Mr. Capaldi'nin adı geçmemişti. Anne de o da yumuşak seslerle konuşuyorlardı ama konuşma devam ettikçe Anne'nin sesinde gerginlik olduğunu fark etmeye

başladım. Sonra Anne'nin ayak seslerini duydum ve üç kat aşağıdan yukarı doğru, bana baktığını gördüm.

"Klara" diye seslendi yukarıya. "Mr. Capaldi geldi. Onu hatırlıyorsundur tabii. Aşağı gel de merhaba de."

Sonra ben dikkatle merdivenlerden inerken Anne'nin "Anlaşma bu değildi Henry. Sen böyle dememiştin" dediğini duydum.

Mr. Capaldi buna şöyle cevap verdi: "Sadece ona teklif etmek istiyorum. O kadar."

Mr. Capaldi onu son olarak kendi binasında gördüğüm günden daha kiloluydu ve kulaklarının çevresindeki saçlar daha açık bir griye dönmüştü. Bana sıcak bir merhaba dedi ve sonra "Seninle birkaç şeyi görüşmek istemiştim sadece Klara. Bize büyük yardımın dokunabilir" diyerek önüme düşüp beni Duvarsız Alan'a doğru yönlendirdi.

Anne bizi izleyerek Duvarsız Alan'a girerken hiçbir şey söylemedi. Mr. Capaldi modüler kanepeye oturup yastıklara dayandı. Onun bu rahat duruşu bana etkileşim toplantısında aynı kanepede ayağını uzatmış oturan erkek çocuk Danny'yi hatırlattı. Mr. Capaldi'nin tavrının tersine, Anne odanın tam ortasında dimdik durmaya devam etti ve Mr. Capaldi oturmam için bana yer gösterince Anne dedi ki:

"Sanıyorum Klara ayakta durmaktan daha memnun olacaktır. Hadi konuya gelelim Henry."

"Aman Chrissie. Gerginlik yaratacak bir şey yok ortada."

Sonra Mr. Capaldi rahat duruşunu bozup öne, bana doğru eğildi.

"YA'ların beni her zaman ne kadar büyülediğini hatırlarsın Klara. Sizleri her zaman dostlarımız olarak gördüm. Eğitim ve aydınlanma için hayati bir kaynak olarak. Ama bildiğin gibi dışarıda bazı insanlar sizinle ilgili endişeler taşıyorlar. Korku ve hınç dolu insanlar."

"Henry" dedi Anne. "Lütfen sadede gel."

"Tamam. İşte anlatıyorum. Klara, şu anda YA'lar hakkında giderek büyüyen, yaygın bir kaygı var. İnsanlar sizin fazla zeki hale geldiğinizden söz ediyorlar. Korkuyorlar, çünkü içinizde neler olup bittiğini artık izleyemiyorlar. Neler yaptığınızı görebiliyorlar. Kararlarınızın, tavsiyelerinizin sağlam ve güvenilir ve hemen her zaman doğru olduğunu kabul ediyorlar. Ama bu sonuçlara nasıl vardığınızı bilmemekten hoşlanmıyorlar. İşte bu tepki, bu önyargı da buradan geliyor. İşte bu yüzden biz de karşı saldırıya geçmeliyiz. Onlara,

tamam, endişelisiniz, çünkü YA'ların nasıl düşündüğünü anlamıyorsunuz, demeliyiz. Güzel, o zaman gidip kaputun altına bakalım. Tersine mühendislik yapalım. Beğenmediğiniz şeyler mühürlü kara kutulardır. Peki, açalım onları. Onların içini gördük mü her şey daha az korkutucu olmakla kalmayacak, öğreneceğiz de. Şaşırtıcı yeni şeyler öğreneceğiz. İşte sen burada işin içine giriyorsun Klara. Sizin tarafınızda olan bizler, yardıma ve gönüllülere ihtiyaç duyuyoruz. Şimdiye kadar bir miktar kara kutuyu açmayı başardık ama pek çok kara kutu daha açmamız lazım. Siz YA'lar, siz muhteşemsiniz. Mümkün olduğunu bile bilmediğimiz şeyler keşfediyoruz. Bugün ben işte bu sebeple buradayım. Seni hiç unutmadım Klara. Senin bizim için benzersiz bir biçimde yararlı olacağını biliyorum. Lütfen yardım eder misin?"

Gözünü bana dikmişti, onun için dedim ki: "Yardımcı olmak isterim. Josie ya da annesi için bir sakınca yaratmayacaksa..."

"Durun bir dakika." Anne hızla sehpanın etrafından dolaşıp yanımda durdu. "Telefonda konuştuğumuz kesinlikle bu değildi Henry."

"Sadece Klara'ya sormak istedim, hepsi bu. Bu onun için kalıcı bir katkı sağlama fırsatı..."

"Klara bundan daha iyisini hak ediyor."

"Orada haklı olabilirsin Chrissie. Ben çok yanlış bir değerlendirme yapmış olabilirim. Öyle bile olsa, şimdi buradayım ve Klara önümde duruyor, en azından ona sormama izin veriyor musun?"

"Hayır Henry, vermiyorum. Klara daha iyisine layık. Yavaşça solmayı hak ediyor."

"Ama biz burada bir çalışma yapıyoruz. Bu tepkilere karşı koymalıyız..."

"O zaman git başka yerde karşı koy. Git başkalarının kara kutularını zorlayıp aç. Bizim Klara'mızı bırak. Yavaşça solma hakkını kullansın."

Anne beni Mr. Capaldi'den korumak ister gibi önüme geçmişti, kızgınlıkla acele ettiğinden, konumunu değiştirirken omzunun arka tarafı neredeyse yüzüme değdi. Bunun sonucu olarak ben Anne'nin koyu renk kazağının pürüzsüz örgü dokusunu yakından fark etmekle kalmadım, aynı zamanda bu bana, Kıymamızı Kendi Etimizden Yapıyoruz Kafe'nin yanında park ettiğimizde arabanın ön koltuğunda uzanıp bana sarıldığı ânı hatırlattı. Anne'nin arkasına

göz attığımda Mr. Capaldi'nin başını iki yana salladığını ve tekrar yastıklara yaslandığını gördüm.

"Bana hâlâ kızgın olduğunu, uzun zamandır da kızgın olduğunu düşünmeden edemiyorum Chrissie" dedi Mr. Capaldi. "Ama bu haksızlık. O zamanlar *sen bana* gelmiştin. Hatırlıyor musun? Ben de sana yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Josie için işlerin iyi sonuçlandığına memnun oldum. Gerçekten de öyle. Ama bu, bana durmadan kızman için sebep değil."

Josie'nin evden ayrılmasından önceki son günler hem gergin hem de heyecanlı geçti. Evgörevlisi Melania hâlâ bizimle birlikte olsaydı durum daha sakin olabilirdi. Ama Yeni Evgörevlisi çoğu zaman işleri son dakikaya kadar erteliyor, sonra da birçok şeyi aynı anda yapmaya çalışıyordu, bu da sinirli havayı daha da geriyordu. Ben kimseye engel olmamamın önemli olduğunu düşünüyordum ve uzun süreler boyunca Sandık Odası'nda kalıyor, Josie'nin benim için yaptığı platforma çıkarak yüksekteki küçük pencereden dışarı bakıp tarlaları seyrediyor, evin çevresindeki sesleri dinliyordum. Bir gün öğleden sonra, Josie'nin evden ayrılmasından iki gün önce, en üst katın sahanlığında Josie'nin ayak seslerini duydum, derken Josie kapının ağzında belirdi.

"Selam Klara. Biraz aşağı, yatak odasına gelir misin? Yani meşgul değilsen tabii."

Böylece Josie'yle birlikte aşağı indim ve kendimi bir kere daha eski odada buldum. Birçok ayrıntı değişmişti. Josie'nin yatağı dışında, ziyaretçileri için artık kalıcı ikinci bir portatif karyola vardı ve Düğme Kanepe odadan çıkarılmıştı. Birçok küçük ayrıntı da değişmişti: Örneğin Josie artık altında tekerlekleri olan yeni bir ofis sandalyesinde oturuyordu, öyle ki isterse otururken etrafta dolaşabiliyordu. Ama duvarda Güneş'in yaptığı desenler, birlikte geçirdiğimiz pek çok öğle sonrasından aklımda kaldığı gibiydi. Josie'nin yatağının kenarına oturdum ve bir süre neşeyle konuştuk.

"Kiminle konuşsam üniversiteden korkmadığını söylüyor" dedi Josie bir noktada. "Ama Klara, bazılarının aslında ne kadar korktuklarına inanamazsın. Ben de bir miktar korkuyorum, korkmuyormuş gibi yapacak değilim. Ama ne diyeceğim, bak. Korkunun beni engellemesine izin vermeyeceğim. Kendime bu konuda ciddi bir

söz verdim. Hey, sana daha önce söylemiş miydim? Resmi olarak kendimize hedefler koymamız gerekiyor. Beş kategorinin her biri için iki hedef. Bunun için bir form doldurmam gerekiyordu ama hile yaptım, çünkü ben kendi gizli hedeflerimi belirledim, bunların formda yazanlarla ilgisi yok. Ohoo, *gerçek* listemi görseler ne derlerdi kim bilir! Annemin de bundan kesinlikle haberi olmayacak!" Neşeyle güldü. "Sen bile Klara. Gerçek hedeflerimi seninle bile paylaşmayacağım. Ama Noel'de geri döndüğümde, hâlâ burada olursan, bunların kaçını gerçekleştirdiğimi sana söylerim."

Bu dönemde Josie'nin benim evden ayrılma ihtimalime yaptığı birkaç göndermeden biri buydu. Josie, son olarak Anne'yle birlikte arabayla evden ayrıldığı sabah aynı şekilde bir göndermede daha bulundu.

Biliyordum, Rick'in gelip ona el sallayacağını umuyordu. Ama hayatın akışı o gün Rick'i kilometrelerce öteye, kendi icadı zor saptanabilen veri toplayıcı gereçleri hakkında konuşmak üzere yeni arkadaşlarıyla buluşmaya götürmüştü. Bu yüzden, gevşek taşlarda durup Josie ile Anne'nin Josie'nin son bavulunu da arabaya koymasını seyreden bir tek ben ve Yeni Evgörevlisi vardık.

Sonra, Anne direksiyonun arkasında hazır olunca Josie bana doğru geldi. Tedbirli yürüyüşünü hiç bırakmadığından ayakları her adımda gürültüyle çakıl taşlarına gömülüyordu. Heyecanlı ve güçlü görünüyordu, bana ulaşmadan önce elinden gelen en geniş Y'yi oluşturabilmeye çalışırmış gibi kollarını açtı. Sonra bana sarılıp beni dakikalar boyunca kucakladı. Boyu benimkini geçmişti, bu yüzden biraz eğilmesi gerekmiş, çenesini sol omzuma dayamıştı ve uzun, gür saçları görüş açımın bir kısmını kapatıyordu. Benden ayrıldığında gülümsüyordu ama yüzünde bir parça hüzün de görebiliyordum. Tam o sırada şöyle dedi:

"Galiba geri döndüğümde sen burada olmayabilirsin. Muazzamdın Klara. Gerçekten öyleydin."

"Teşekkür ederim" dedim. "Beni seçtiğin için teşekkür ederim."

"Çok kolay bir seçimdi." Sonra bu seferki daha kısa olmak üzere bana bir kez daha sarıldı ve tekrar geri çekildi. "Hoşça kal Klara. İyi ol."

"Hoşça kal Josie."

Josie arabaya binerken de bir kez daha neşeyle el salladı, el sallayışı Yeni Evgörevlisi'nden çok beni hedefliyordu. Sonra, daha

önce Josie ile beraber birçok kez arabayı izlediğimizde olduğu gibi, araba yola koyulup yokuşu çıktı, rüzgârlı ağaçları geçip tepeyi aştı.

Son birkaç gün boyunca anılarım tuhaf şekillerde örtüşmeye başladı. Örneğin, Güneş'in Josie'yi kurtardığı, gökyüzünün karanlık olduğu sabah, Morgan Şelalesi'ne yolculuk ve Mr. Vance'in seçtiği aydınlatılmış lokanta, tek bir arka plan olarak birbirine geçmiş halde aklıma geliyor. Anne bana arkası dönük halde durup, şelaleden çıkan pusu izliyor. Ancak ben onu ahşap piknik sırasından değil, Mr. Vance'in lokantasında oturduğum girintiden izliyorum. Ve Mr. Vance görünürde olmamasına rağmen kırıcı sözlerini koridorun diğer yanından işitiyorum. Bu sırada Anne'nin ve şelalenin üstünde kara bulutlar toplanmış, Güneş'in Josie'yi kurtardığı sabah toplanan o aynı kara bulutlar ve rüzgârda uçuşan piramitlerle silindirler.

Bunun yön ve konum bozukluğu olmadığını biliyorum çünkü istersem her zaman bir anıyı diğerlerinden ayırt edebilir ve her birini kendi gerçek bağlamına oturtabilirim. Üstelik, böyle bileşik anılar zihnime üşüşünce, diyelim şelaledeki Anne ile lokantadaki benim girintiyi ayıran kaba sınırların –sabırsız bir çocuğun makasla kesilmesi gereken bir şeyi parmaklarıyla yırtması durumunda olduğu gibi– bilincinde oluyorum. Ve kara bulutlara dikkatle baktığımda, aslında Anne'yle ya da şelaleyle karşılaştırılınca onlarla orantılı boyutlarda olmadıklarını fark ediyorum. Yine de böyle bileşik anılar bazen zihnimi o kadar capcanlı bir şekilde doldurmuş oluyor ki, gerçekte bu Boş Alan'da, sert toprak üstünde oturduğumu dakikalarca unutuyorum.

Boş Alan geniş, buradaki özel yerimden görebildiğim tek yüksek nesne, çok uzaklardaki inşaat vinci. Gökyüzü çok geniş ve açık, Rick'le beraber Mr. McBain'in tarlalarını bir kere daha geçecek olsaydık –hele artık otlar da biçilmiş olduğuna göre– gökyüzü bize işte tam böyle görünürdü. Geniş gökyüzü, Güneş'in yolculuğunu hiç engel olmadan izleyebileceğim anlamına geliyor, bulutlu günlerde bile Güneş'in yukarıda nerede bulunduğunun her zaman bilincinde oluyorum.

Buraya ilk geldiğimde, Boş Alan'ın düzensiz olduğunu düşünmüştüm ama artık buranın güzel düzeninin değerinin farkındayım. Fark ettim ki ilk izlenimimin sebebi buradaki –fırlamış kopuk kablo

kalıntıları ya da çökmüş ızgara panelleri gibi– nesnelerin kendi içinde düzensiz bir kimliğe sahip olmalarıymış. Daha yakından gözlem yapılınca, ziyaretçiler yaratılan uzun koridorlardan geçerek –bir demir parçasına ya da tele takılmamak için ziyaretçilerin kendilerinin de dikkat etmesi gerekse bile– nesneleri teker teker inceleyebilsinler diye, görevlilerin her bir makineyi, kasayı ya da yığını düzenli şekilde sıralamak için ne kadar çok çalışmış oldukları açıkça görülüyor.

Yüksek nesnelerin olmayışı ve geniş gökyüzü sayesinde Boş Alan'da ziyaretçi olunca hemen fark ediyorum. Ta uzakta ve dizilmiş nesnelerin arasında dolaşan küçük şekiller halinde olsalar bile onları hemen saptıyorum. Ama pek sık ziyaretçi gelmiyor ve insan sesi duyduğumda, bu sesler genellikle birbirlerine seslenen görevlilere ait oluyor.

Bazen gökyüzünden kuşlar geliyor ama Boş Alan'da onları ilgilendirecek pek bir şey olmadığını çabucak keşfediyorlar. Aradan çok zaman geçmedi, bir gün bir grup koyu renkli kuş çok zarif bir sürü halinde gökyüzünden indi ve benim önümde, çok da uzağımda olmayan bir yerdeki bir makinenin üstüne tünedi. Bir an için bunların, Rick'in beni gözlemlemek için gönderilen kuşları olabileceklerini düşündüm. Tabii ki Rick'in kuşları değil, doğal kuşlardı, bir süre gayet sakin, rüzgâr tüylerini dalgalandırsa da hiç kıpırdamadan makinenin üstüne tünediler. Sonra hep beraber uçup gittiler.

Aşağı yukarı aynı sırada iyi kalpli bir görevli önümde durdu ve Güney Kısım'da üç tane, Pist'te de iki tane YA olduğunu söyledi. İstersem beni bu bölgelerden birine nakledebilecekti. Ama ona bulunduğum özel noktadan memnun olduğumu söyledim, başını salladı ve yoluna devam etti.

Birkaç gün önce çok özel bir olay oldu.

Bir yerden bir yere hareket edemediğim halde, etrafımdaki her şeyi görmek için kolayca başımı döndürebiliyorum. Bu yüzden bir süredir arkamda dolaşan uzun paltolu ziyaretçiyi fark etmiştim. Bir keresinde döndüğümde bu kişi orta mesafedeydi ve onun bir kadın olduğunu, bir kayışın ucunda asılı kesemsi bir çanta taktığını gördüm. Yerdeki bir nesneyi incelemek için ne zaman eğilse kese önünde sallanıyordu. Kadın arkamda olduğundan onu yakından gözleyemedim, sonra bir süre –belki de bir başka anı zihnimde

canlandığından– onu düşünmeyi toptan bırakmışım. Derken bir ses duydum ve uzun paltolu ziyaretçi önümde duruyordu. Ziyaretçi kadın yüzüme bakmak için daha çömelmeden önce bile Mağaza Yöneticisi'ni tanıdım ve zihnimi mutluluk kapladı.

"Klara. *Klara'sın*, değil mi?"

"Evet, tabii" dedim, başımı kaldırıp ona doğru bakarken gülümseyerek.

"Klara. Ne harikulade. Bir saniye. Oturmak için bir şey getireyim."

Sert toprağın üzerinde tatsız bir ses çıkaran metal bir kasayı sürükleyerek geri döndü. Kasayı önüme koyup üstüne oturduğunda, ardındaki geniş gökyüzüne rağmen yüzünü net bir şekilde gözlemleyebildim.

"Seni burada bulacağımı umuyordum. Bir kere, ah, bir yıl kadar önce burada, bu alanda bir şey buldum ve onun sen olduğunu sandım Klara. Ama değildi. Ama bu sefer kesinlikle sensin. O kadar memnun oldum ki."

"Ben de Mağaza Yöneticisi'ni tekrar görmekten memnunum."

Bana gülümsemeye devam etti. Sonra dedi ki: "Acaba şu anda neler düşünüyorsun. Bu kadar zaman sonra beni tekrar görünce yani. Kafan karışmış olmalı."

"Mağaza Yöneticisi'ni tekrar görmekten dolayı yalnızca mutluluk duyuyorum."

"O zaman söyle Klara. Bütün bu süre boyunca –yani buraya gelmeden önce demek istiyorum– bütün bu süre içinde mağazadan birlikte ayrıldığın kişilerle mi beraberdin? Sorduğum için beni bağışla ama bu tür bilgilere artık kolay ulaşamıyorum."

"Evet, tabii. Bütün bu süre içinde Josie ile beraberdim. O üniversiteye gidene kadar."

"O zaman başarılı olmuş demek. Başarılı bir yuva."

"Evet. Sanıyorum iyi hizmet verdim ve Josie'nin kendini yalnız hissetmesine engel oldum."

"Bunu yaptığına eminim. Eminim sen orada oldukça yalnızlık nedir bilmemiştir."

"Umarım öyle olmuştur."

"Biliyor musun Klara. Baktığım bütün YA'lar içinde en dikkate değer olanlardan biri kesinlikle sendin. Öyle olağandışı bir sezgin vardı ki. Ve gözlem yeteneğin. Hemen fark etmiştim. Her şeyin iyi

gittiğini duyduğuma çok sevindim. Çünkü hiç belli olmaz, senin kadar dikkate değer yetenekleri olan birinin bile başına neler gelebilirdi."

"Mağaza Yöneticisi hâlâ YA'larla mı ilgileniyor?"

"A, yok, yok. O iş bir süre önce bitti." Boş Alan'a bir göz attı, sonra tekrar bana gülümsedi. "İşte bu nedenle zaman zaman buraya gelmekten hoşlanıyorum. Bazen de Memorial Köprüsü'nün oradaki boş alana gidiyorum. Ama en çok burasını seviyorum."

"Mağaza Yöneticisi... kendi mağazasındaki YA'ları aramak için mi geliyor buraya?"

"Yalnız o sebeple değil. Hatıra eşyalar toplamayı severim." Kesesini işaret etti. "Önemli şeyler almamıza izin vermiyorlar. Ama küçük şeylere aldırmıyorlar. Buradaki işçiler beni tanır. Ama haklısın. Ne zaman buraya gelsem eski YA'larımdan birine rastlamayı umuyorum."

"Hiç Rosa'ya rastladınız mı?"

"Rosa mı? Evet, aslında rastladım. Onu burada buldum, şey, en azından iki yıl olmuştur. İşler Rosa için, senin için gittiği kadar iyi gitmemiş."

"Demek kendi gencini sevmemiş?"

"Sorun pek öyle değildi. Ama kaygılanmamalısın. Rosa'yı boş ver. Bana kendini anlat. Çok özel bir yeteneğin vardı. Umarım senin çocuk bunun değerini bilmiştir."

"Bildiğini düşünüyorum. Evdeki herkes bana çok nazik davrandı. O kadar çok şey öğrenebildim ki."

"Mağazaya gelip seni seçtikleri günü hatırlıyorum. Hanımefendi önce seni sınamış, kızı gibi yürümeni istemişti. Bu beni biraz endişelendirmişti. Sen gittikten sonra bunu düşünüp durdum."

"Mağaza Yöneticisi'nin endişelenmesine gerek yoktu. Orası benim için olabilecek en iyi yuvaydı. Josie de olabilecek en iyi gençti."

Mağaza Yöneticisi bana bakıp gülümseyerek bir an sessizce durdu. Bu yüzden ben de devam ettim:

"Josie için en iyisi neyse elimden geldiği kadar yaptım. Şimdiye kadar bunu pek çok kere düşündüm. Gerekli olsaydı eminim Josie'yi devam ettirebilirdim. Ama Rick ile Josie bir arada olmasalar bile, işlerin böyle gelişmesi çok daha iyi oldu."

"Eminim haklısındır Klara. Ama 'Josie'yi devam ettirmek' derken neyi kastediyorsun? Bu ne demek?"

"Mağaza Yöneticisi, Josie'yi tanımak için elimden gelen her şeyi yaptım, gerekli olsaydı bunu en üst seviyede de yapardım. Ama çok da başarılı sonuçlanmazdı sanıyorum. Rolümü gerçeğe tam uygun olarak oynayamayacağımdan değil. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, benim ulaşamayacağım bir şeyler kalacaktı, buna inanıyorum. Anne, Rick, Evgörevlisi Melania, Baba. Onların yüreklerinde Josie için hissettiklerine hiçbir zaman erişemezdim. Artık bundan eminim, Mağaza Yöneticisi."

"Eh, Klara, her şeyin en iyi şekilde sonuçlandığını düşündüğüne sevindim."

"Mr. Capaldi, Josie'nin içinde devam ettirilemeyecek kadar özel bir şey olmadığına inanıyordu. Anne'ye, arayıp durduğunu ama böyle bir şey bulamadığını söylemişti. Ama ben artık inanıyorum ki Mr. Capaldi bunu doğru yerde aramamış. *Çok özel* bir şey vardı ama bu Josie'nin içinde değildi. Onu sevenlerin içindeydi. İşte bu yüzden şimdi Mr. Capaldi'nin hatalı olduğunu, benim de başarılı olamayacağımı düşünüyorum. Bu yüzden, verdiğim karardan memnunum."

"Eminim haklısındır Klara. YA'larıma tekrar rastladığımda her zaman onlardan duymak istediğim de bu. İşlerin böyle geliştiğinden memnun olduğunuz. Pişmanlıklarınızın olmadığı. Biliyor muydun, şurada, en uzak kenarda bazı B3'ler var? Bizim mağazadan değiller ama yanında birileri olsun istersen adamlardan seni taşımalarını isteyebilirim."

"Yok, teşekkür ederim Mağaza Yöneticisi. Her zamanki gibi çok naziksiniz. Ama bu noktayı seviyorum. Ayrıca üstünden geçmek ve doğru sıralamayla düzenlemek istediğim anılarım var."

"Belki de akıllıca olan bu. Mağazada olsak bunu söylemezdim ama sizin kuşağa karşı hissettiklerimi hiçbir zaman B3'lere karşı hissedemedim. Çoğu zaman müşterilerin de böyle hissettiklerini düşünürüm. B3'lerin bütün ileri teknik özelliklerine rağmen onlara pek ısınamamışlardı. Bugün sana rastladığıma çok sevindim Klara. Seni o kadar çok düşündüm ki. Benimkiler arasında en güzel olanlardan biriydin."

Mağaza Yöneticisi ayağa kalktı. Çantası yine önünde savruldu.

"Siz gitmeden önce, Mağaza Yöneticisi, size bir şey daha bildirmeliyim. Güneş bana çok iyi davrandı. Daha en başından beri bana iyi davranmıştı. Ama Josie ile beraberken, bir keresinde bana özellikle iyi davrandı. Mağaza Yöneticisi bilsin istedim."

"Evet, Güneş'in sana hep iyi davrandığından eminim Klara."

Mağaza Yöneticisi bunu söylerken arkasındaki geniş gökyüzüne döndü ve elini gözlerine doğru kaldırdı, bir an Güneş'e birlikte baktık. Sonra bana döndü ve dedi ki: "Gitmeliyim. Eh, Klara. Hoşça kal."

"Hoşça kalın Mağaza Yöneticisi. Teşekkür ederim."

Oturduğu metal kasaya uzandı ve sürükleyerek eski yerine götürürken aynı sevimsiz ses çıktı. Sonra sıralanmış nesnelerin arasındaki uzun koridordan yürüyüp gitti. Mağazada yürüdüğünden farklı yürüyor olması dikkat çekiciydi. İki adımda bir sol tarafına öyle bir eğiliyordu ki uzun paltosunun toza toprağa değeceğini düşünerek endişelendim. Orta mesafeye kadar gidince durdu ve döndü, son bir kere bana bakacağını düşündüm. Ama uzaklara, ufukta görünen inşaat vincine doğru bakıyordu. Sonra yürümeye devam etti.